

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BİR ŞEYİN YENİDEN DOĞMASI İÇİN
ÖNCE ÖLMESİ GEREKİR

SON KARŞILAŞMA

DENISE GROVER SWANK

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

SON KARŞILAŞMA DENISE GROVER SWANK

***Bu savaş, kavgayı bitirecek
Dört kişi birleştğinde
Dördü savaştacak, ikisi kalacak
Ve sonunda dünyanın dengesi yeniden sağlanacak...***

Kalplerini ve güçlerini sonsuza dek birbirlerine bağlayan Emma ve Will için ölümcül elementlerin oyunu dışında kalabilmek neredeyse imkânsızdır. Onlar bu tehlikeli oyunda birer piyondur. Doğüstü güçleri olan ölümsüz elementlerin bir savaşdır bu. Binlerce yıl önce başlayan ve yakın zamanda son karşılaşmanın yaşanacağı savaş...

Ve asıl merak edilen, dünyanın dengesini yeniden sağlayıp binlerce yıldır süregelen bu oyunda anahtar oyuncu kim olacak?

facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/MARTI-YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteley.org>

www.martiyayinlari.com

ISBN 978-605-348-873-6

9 786053 488736

İnternette sipariş: okuoku.com

“Elementlerin savaşında sona yaklaşıyor, dünyanın dengesi değişiyor ve serinin takipçilerini uzun süre hafızalardan çıkmayacak bir final bekliyor.”

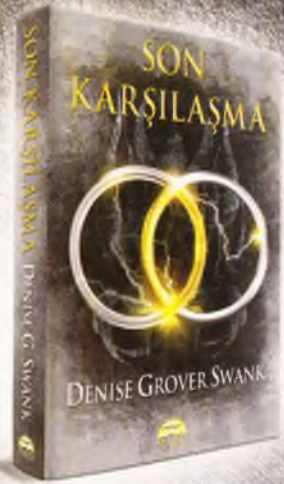
Amazon

“Serinin kurgusundaki kusursuzluk ve sürükleyici anlatım tarzı *Son Karşılaşma*’da da kendini hissettiriyor.”

Fresh Fiction

“Swank, okuyucunun ilgisini her saniye canlı tutmanın yolunu çok iyi biliyor. Güçlü ve sıra dışı bir hikâyenin temeline oturttuğu serisi de bunun en büyük kanıtı.”

Booklist

SON KARŞILAŞMA
DENISE GROVER SWANK

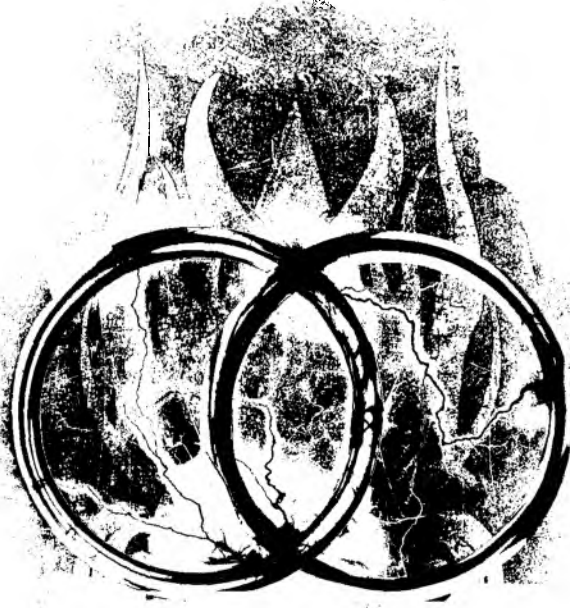

Denise Grover Swank
Missouri'deki Lee's Summit
şehrinde yaşıyor. Altı çocuğu,
iki köpeği ve oldukça aktif
bir hayal gücü var.
Onu mutfağında çocuklarıyla
dans ederken, kitap okurken
ya da yazarken görebilirsiniz.

BİR ŞEYİN YENİDEN DOĞMASI İÇİN
ÖNCE ÖLMESİ GEREKİR

SON KARŞILAŞMA

DENISE GROVER SWANK

Çeviren: Irmak Taştan

Son Karşılaşma

Denise Grover Swank

1. Baskı: Aralık 2015
ISBN: 978-605-348-873-6
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©DENISE GROVER SWANK

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Ajans aracılığıyla
Marti Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ye aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı

Ezgi Mat. Teks. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.

Matbaa Sertifika No: 12142

Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14 Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul

Tel: 0 212 452 23 02

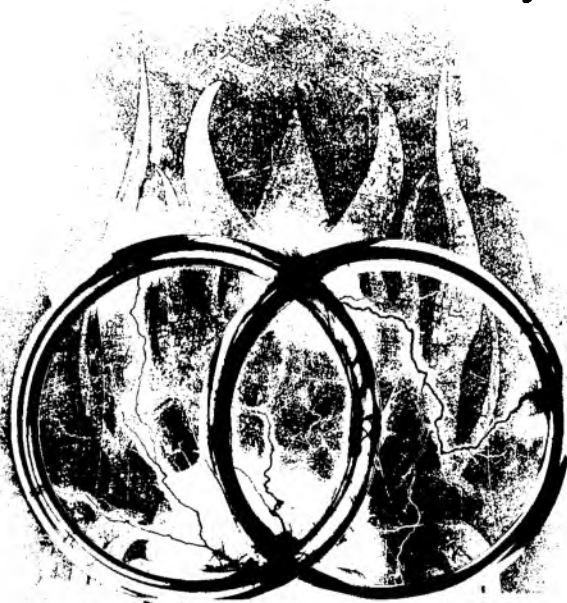

MARTI YAYINCILIK
Marti Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Orijinal Adı : Redemption
Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Irmak Taştan
Editör : Gamze Büyükkaya
Sayfa Tasarımı : Özgür Balpınar
Kapak Uygulama : Alla Özabat

BİR ŞEYİN YENİDEN DOĞMASI İÇİN
ÖNCE ÖLMESİ GEREKİR

SÖN KARŞILAŞMA

DENISE GROVER SWANK

Çeviren: Irmak Taştan

Ryan'a,

*Sarışın, mavi gözlü olmayabilirsin ama daima benim Jake'im
olacaksın.*

Birinci Bölüm

Hiç sönmeyen ateşin dumanı burun deliklerine doldu. Aşağısında, Albuquerque'nin merkezindeki vadi için için yanarken Emma'nın o anki endişesi yukarıdaydı.

Marcus, insan kılığındaki Su elementi, uçurumun kıyısında duruyordu. Emma, Marcus'un sebep olabileceği yıkımı bilmesine rağmen kurtarıcısı olacağını umarak onu aramıştı. Ama Marcus kendini Emma'nın en korkunç kâbusu ilan etmişti bile.

“Neler oluyor?” diye gürledi Will gövdesiyle Emma'yı korumaya çalışarak. Yarık kayadan büyüyen bir ağaçta otururken yapılması epey zor bir görevdi bu. “Bana onu kurtarmamı söylemiştin. Şimdi de onu tehdit mi ediyorsun?”

Marcus uçurumdan aşağı eğildi, bir şeyler söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama bir anda arkasını dönerek gözden kayboldu.

“Buradan kurtulmalıyız.” Will çömelirken başını daha ileriye görmek için uzattı.

“Kesinlikle,” diye mırıldandı Emma. O da bir kaçış yolu arıyordu. Üzerinde oturdukları ağaç gövdesi uçurumun üç metre aşağı-

ğısında, Emma'nın daha önce içinde olduğu araba ise on beş metre aşağıda, uçurumun dibinde uzanıyordu.

“Kahretsin,” diye gürledi Will.

Emma, Will'in onu korumak için daha başka neler yapabileceğini sadece hayal edebiliyordu. Jake, Will'i gizemli bir işaretle damgaladığı ve ikisini birbirlerine bağladığı zaman da Will kendini Emma'nın koruyucusu gibi hissetmişti. Ama sadece birkaç dakika önce Emma ile Will birleşerek kalplerini ve güçlerini sonsuza dek birbirlerine bağlamışlardı. Will, Emma'nın onu korumak için hissettiklerinin yarısını hissederse, gözü kara davranabilirdi ve bu, Emma'yı endişelendiriyordu.

Will birkaç metre ötede duran ama uzanamadıkları bir ağacı işaret etti. “Şu dala tutunabilirsek, bence oradan uçurumun kenarına tırmanabiliriz.”

“Peki sonra?”

“Elbet bir yolunu buluruz. İlk önce ben gidiyorum.”

“Anlaştık.”

Will kayalıktan sarkan bir çıkıntıya tutunup kendini duvara doğru çekti. O sırada Emma yukarı bakıyordu. Marcus gitmiş olmalıydı ama Emma yine de şüpheliydi. Su elementi bir sebep için ortaya çıkmıştı. Emma ve Will daha yarı elementken, Emma'nın diğer elementlerle yaşadığı deneyimler onların bencil ve çıkarıcı olduklarını göstermişti. Marcus'tan da bu şekilde davranmasını bekliyordu ama Emma onu ararken, babası Aiden'a olan karşılıklı nefretlerini kullanmayı umuyordu.

Will'in ayağı küçük bir kaya çıkıntısından kaydı, Emma'nın bir anda nefesi kesildi. Will ayağını tekrar toparlarken küçük kayalar uçurumun dibine yuvarlandı.

“Will, dikkatli ol.” Bunu söylememin bir anlamı yoktu ama

yine de söylemek Emma'yı rahatlattı.

“Henüz gerçekten kim olduğumu çözmeden ölmem, Prensese. Ayrıca belki bir su kaydıracağı ya da başka bir şey yaratabilirim.” Tabii ki Will kendinde yeni keşfettiği gücüyle ilgili şaka yapacaktı.

Sağ eli ağaç dalına uzandı ama ağırlığını test ederken ayağını kaya çıkıntısından ayırmadı. Daha sonra kendini yukarı iterek dalı iki koluyla kavradı. “Tamam. Sıra sende.”

Emma omuzlarında asılı duran sırt çantasını düzeltti ve oturduğu ağaç dalı üzerinden kalkarak ayakları üzerine çömeldi. Yukarı doğru bakıp gözlerini Will'e kenetledi. Will dudaklarını kararlılıkla sıkıyordu.

Emma bir kayaya doğru uzanırken, “Sence hâlâ yukarıda mı?” diye sordu. Eli ıslak yüzeyden kaydı. Bu ıslaklık Will'in yeni gücünün ispatıydı.

Will'in sessizliği Emma'nın cesaretini kırdı ve şüpheyi etrafa bir göz attı.

Will suratını buruşturdu. “Bilmiyorum. Sanırım öğreneceğiz.”

Çantasındaki bilgisayar ve kitap Emma'ya dengesini kaybettiriyordu ama kitap, Will'le haftalar önce çaldıklarında fark ettiğiinden çok daha önemliydi. Sıradan insanların okuyamayacağı büyü bir dille yazılan kitap, elementlerin bir sonraki yüzleşmesiyle ilgili detayları içeriyordu. Bu, son yüzleşmeydi. Albuquerque'nin bir kısmını yarı Ateş Emma, Toprak elementi Raphael ve Hava elementi Alex kitabın kontrolünü ele geçirmek için savaştıklarında yerle bir etmişlerdi. Şimdi Emma kitabın uçuşuna yuvarlanmasına izin vermezdi çünkü felaketin kitapla birlikte yuvarlanıp gitmeyeceğinden emindi.

Emma, Will'e yaklaştığında, Will onu bileğinden kavradı ve

kendi tutunduğu dala doğru çekti. İkisinin toplam ağırlığı ağaç dalını çıkırdattı.

“Şimdi yukarı mı?” diye sordu. Onları yukarıda bekleyen şeyin düşüncesi Emma’nın midesini altüst etti.

Will’in gözlerini endişe kapladı. “İlk önce ben gideceğim.”

Emma, Will’in bu kararını kabul etti. Bunun ilk sebebi Özel Kuvvetler’deki eski denizci Will’in tecrübeli bir savaşçı olmasıydı. Bir diğer sebep, Will’in gücünü daha yeni keşfetmesine rağmen, Emma’nın ustalaşmak için haftalarca uğraştığı şeyi başarmasıydı. Ve son sebep ise görünüşe göre, Marcus’un, Will’in biyolojik babası olmasıydı. Marcus onu daha yeni bulmuştu ve oğlunu, zarar vermek için aradığı şüpheliydi. Emma’nın babası Aiden bile, bütün o sapkın oyunlarında Emma’ya fiziksel bir zarar vermeyi asla denememişti.

“Dikkatli ol,” dedi Emma yeniden, laf kalabalığı yapmasına kendisi de sinirlenerek. Ama yine de Will’i bir şey söylemeden göndermek istemedi.

“Her zaman.” Will yüzüne kendinden emin bir gülümseme yerleştirdi, ardından Emma’yı öptü.

Will geri çekilmeyi denedi ama Emma ellerini onun kafasının ardında birleştirmişti ve yüzünü kendi yüzüne daha da yaklaştıarak, “Seni seviyorum, Will. Kendine zarar verirsen seni öldürürüm. Anladın mı?” dedi.

Will tekrar gülümsedi. “Daha sonrası için bir sürü balayı planım var. Hiçbir şeyin buna engel olmasına izin vermeyeceğim.”

Balayı! Teknik olarak yeni evli oldukları aklına geldi. Kilisenin veya devletin gözünde evlenmemiş olabilirlerdi ama Will ve Emma kendilerini sonsuza dek birbirlerine kenetlemişlerdi. Ruhları doğaüstü bir şekilde birbirine bağlanmıştı ve onları hiçbir şey ayıramazdı. Ölüm bile.

“Planlarında Ritz’deki balayı süiti de var mı?”

“Hayır, ama sıcak bir duş var.”

“Bu daha iyi.”

Will yukarı, uçurumun kenarına bakarken yüzündeki gülümseme soldu. “Orada neyle karşılaşacağımı bilmiyorum; bu yüzden sana güvenli olduğunu söyleyene kadar buradan ayrılma.”

“Senin yanında olmalıyım.”

Will kafasını salladı, kararlılık gözlerini sertleştirmişti. “Marcus daha yeni seni tehdit etti, beni değil. Bana seni korumamı söylerken onun sana zarar vermeye çalışması hiç mantıklı gelmiyor. Önce Marcus’la konuşmama ve neler olduğunu öğrenmeme izin ver.”

“Tehlikede olduğunu duyarsam, o zaman gelirim.”

Will durup yukarı baktı, sonra yeniden Emma’nın gözlerine bakarak, “Pekâlâ, ama ben tehlikedeysen kendine dikkat et,” dedi.

“Tamam.”

Will yüzünü uçurumun duvarına döndü, az bir çabayla kayayı tarttı. En tepeyi yakaladığında, uçurumun kıyısına tırmanmadan önce Emma’ya son kez baktı.

Emma herhangi bir konuşma duyabilmek için tetikteydi ama sadece sessizlikle karşılaştı. O bir yerde sıkışıp beklemek zorundayken Will’in düşmanlarıyla yüzleşmek için çıkıp gitmesi bir alışkanlığa dönüşmüştü. Bu fikir Emma’yı sarstı. Silahlı adamlarla yüzleştğinde Will’in bu yaptığı mantıklıydı çünkü Emma bir tüfeği doğru bir şekilde nasıl ateşleyeceğini pek bilmiyordu ve oyun bunun çok ötesinde bambaşka bir safhaya geçmişti. Emma’nın gücü diğerlerinin gücüyle boy ölçüşemeyebilirdi ama bu bilgisi bile hiç yoktan iyiydi. Kendini ve gerekirse Will’i muhtemelen koruyabilirdi. Her şeyden öte ikisinin de tek bildiği, Raphael ve Mar-

cus'un takım olup onları pusuya düşürmek istediğiydi.

Emma sırt çantasını düzeltip derin bir nefes aldı. Will'in yaptığı gibi duvardaki bir kayaya tutunma konusunda kendine çok güvenmiyordu ama Will başardıysa, Emma da yapabilirdi.

Emma ağaç dalının üzerinde ayağa kalktı ve Will'in kullandığı kayaya tutundu. Kalbi güm güm atıyordu. Kayalık ıslaktı ve Emma on beş metrelik bir düşüşten kurtulabileceğinden hiç emin değildi. Yine de bütün kaygılarını bir kenara itip tepeye ulaştı.

İleride bir çığlık duydu ve aciliyet Emma'nın cesaretini kö-rükledi. Tepeden bir iki metre aşağıda eli kaydı ve birkaç metre aşağıya düştü. Küçük bir çığlık atarak yanındaki ağaç dalma tutundu. Vücudu uçurumun üzerinde sallanıyordu.

Uçurumun tepesinden Marcus'un yüzü göründü, elini Emma'ya doğru uzattı. "Elimi tut."

"Will nerede?" Gözlerini etrafta gezdirerek bir kaçış yolu ya da en azından ayağını basabileceği bir yer aradı.

"Emma, sana zarar vermeyeceğim. Elimini tut ve seni yukarı çekmeme izin ver."

"Sana neden güveneyim? Will'e ne yaptın?"

"Will, Raphael'in peşinden koşuyor." Marcus iç geçirdi. "Agresif bir insan olarak görüldüğümün farkındayım, nedenini size daha sonra açıklayacağım. Ama seni temin ederim, seni hayatta tutmak benim en önemli görevim. Şimdi seni yukarı çekmeme izin ver, ben de sana ve Will'e ne yapabileceğimi anlatayım."

Emma gözlerini kıstı. "Will'in, Raphael'in peşinden gittiğini söylememiş miydin?" Elleri kayalar yüzünden ıslaktı. Soluklanabileceği bir ağaç dalı yakalayabilmek için elini uzattı. Duvar da ayak genişliğinde bir kaya çıkıntısı vardı. Oraya gidene kadar ölmezse, o çıkıntıya basarak durabilirdi.

“Güven bana. Will gitti ama özellikle birleşmenizden sonra senden çok uzağa gitmesi imkânsız. Geri gelecek ve ben de gitmeniz gerekmeden hemen önce size birkaç şey açıklayacağım. Ama sen düşüp ölürsen bütün bunlar bir hiç uğruna olacak.” Sesi daha ısrarcı oldu.

Emma’nın parmakları kaydı, ağaç dalı sallandı.

Marcus elini daha da aşağı uzattı ve parmaklarını Emma’ya doğrulttu. “Emma, sana yardım etmeme izin ver. Lütfen.”

Emma ona güvenmekten nefret ediyordu ama yukarı çıkmasının tek yolu buydu ve etrafında başka bir yol yoktu. Ya elini tutup sonra onu aşağıya bırakırsa?

“Kitap üzerine yemin ederim ki bana güvenebilirsin.”

Emma derin bir nefes çekerek yukarıya, Marcus’un yüzüne baktı. “Kitabı biliyor musun?”

“Biliyorum ve buraya gelersen sana da açıklayacağım.” Gözleri yumuşadı. “Emma, bana güven. Sen ölürsen Will’in benim için bir anlamı olmaz.”

Ya bu kitabı almak için bir hileyse? Ya Marcus, Will’e bir şey yaptıysa?

Will, neredesin?

Raphael’in peşinden gidiyorum.

Marcus burada.

Will’in endişesini ve sinirini hissetti. Hemen geliyorum.

Emma’nın tutunduğu dal sarsıldı ve duvardan gevsemeye başladı. İrkilince istemsiz bir çığlık attı.

Marcus yüzüstü uzanarak elini daha da ileri uzattı. “Emma, lütfen. Endişeni anlıyorum ama yemin ederim seni bu gece incitmeyeceğim. Sadece sana yardım etmek istiyorum.”

Şüphesiz ki, Emma’nın düşmesini istemiyordu çünkü kitap

sırtındaydı ama Marcus'un sözlerinin aksine yukarıda ona ihanet etmeyeceğine dair hiçbir güvencesi yoktu.

Ağaç dalı çıtırdarak biraz aşağı düştü.

“Emma!”

Marcus, Emma'yı bu gece incitmeyeceğini söyledi, ki bu bazı nedenlerle az önceki sözlerini daha güvenilir yapıyordu. Ama bu önemli değildi. Emma'nın sadece iki seçeneği vardı: Ya ölüme atlayacaktı ya da Marcus'la şansını deneyecekti. Artık elinin, vücudunun ağırlığını taşıyacağından şüpheliydi; bu nedenle elini Marcus'a doğru uzattı. Kolları epeydir kasılmaktan titriyordu.

Emma'nın bileğini yakalarken Marcus'un yüzüne bir rahatlama geldi ve Emma'yı şaşırtıcı kuvvetiyle yukarı çekti. Neticede kendisi doğaüstü güçlere sahipti. Onu uçurumun kıyısına çekerken kayalar Emma'nın göbeğini sıyırdı. Marcus ellerini bıraktığında Emma'nın gövdesi uçurumun kenarında ama ayakları hâlâ aşağı sallanıyordu. Nefes nefese tırmanıp ayağa kalkarken Will sık ağaçların arasından onlara doğru koşuyordu. “Ondan uzak dur, Marcus.”

Marcus ellerini havaya kaldırıp geri çekildi. “Düşmeden hemen önce yukarı çektim. Onu incitmek istemiyorum.”

Will onaylaması için Emma'ya baktı.

Gözlerini Marcus'tan ayırmayan Emma, başıyla onayladı. “Doğru söylüyor. Kaydım ve üzerinde olduğum ağaç dalı kırılıyordu. Marcus beni incitmeyeceğine söz verdi. Sadece bu gece için.”

Emma'ya doğru yaklaşan Will dikkatini biyolojik babasına verdi. “Yani başka bir gece, buna hakkın var, öyle mi?”

Marcus somurtarak başını salladı. “Hayır, ama kimseye güvenemeyeceğimiz zamanlar geliyor. Oyun bitiyor ve herkes kendi başına kalacak. Herkes.”

Will, Emma'nın elini tutarak kenardan uzaklaştırdı. "Eğer Emma'yla benim savaşıcağımı kastediyorsan başka bir şey bulmalısın."

"Başka bir şansınız olmayabilir." Gülümsemesi geri dönmüştü. Emma'nın şaşkınlıktan neredeyse nefesi kesildi. Bu sırtışı daha önce yüzlerce kez Will'in suratında görmüştü.

"Saçmalık. Neden Emma'yı kurtarmak için bana yardım ettikten sonra onu tehdit ettin?" Will, Emma'yı arkasına itmeyi denedi ama Emma elini itti. Artık Will'in arkasına saklanmayacaktı.

"Emma'yı tehdit etmedim ama her şeyi harekete geçiren bendim. İkinizi lanetleyen kişi de bendim."

Emma çenesini yukarı kaldırdı. "Sen neyden bahsediyorsun?"

Marcus iç çekti. "Seneler önce, Aiden ve ben bir anlaşma yaptık. Ve bu anlaşma işlerin yönünü değiştirdi."

"Bir anlaşma mı?"

Marcus'un bakışları kısa bir süreliğine Emma'ya kaydı, sonra yeniden Will'e döndü.

Emma'yı bir korku sardı. "Ne tür bir anlaşma yaptınız?"

Marcus yeniden sırtıttı ama bu defa içten değildi. "Babanın yeni bir kız evladı yaratmasındaki ısrarım, yüz yıldır öne sürdüğüm en iyi ikinci fikirdi."

Will bir adım öne atıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yeni bir Emmanuella'nın nedeni benim."

"Aiden'ı seni dinlemeye ikna eden şey neydi? O sadece kendini düşünür."

"Sen."

Emma nefesini içine çekerek, Will'e bir bakış attı.

Will kaşlarını çatı. "Benimle ne alakası var?"

“Aiden bir kız evladı yaratırken ve onu sürekli başka bedenlerde tekrar diriltirken, benim hiç çocuğum olmadı. Sen ilktin.”

Will şaşırdıysa da bunu belli etmedi. Ağırlığını diğer tarafına verip tek kaşını kaldırarak sordu. “Peki, neden şimdi?”

“Aiden’in oyun dediği saçmalığı sonlandırmak, dünyanın dengesini yeniden sağlamak için.”

“Benim bununla ne alakam var?”

“Emmanuella pek çok kere yeniden diriltildi ve gücü azaldı. Tıpkı Raphael ve Alex’inki gibi. Ben de seni yaratarak oyunu kendi lehime çevirdim.”

Will öğrenerek kafasını salladı. “Senin, oyunun bir parçası olduğunu bilmiyordum.

“Oyuna katılıp katılmadığım önemli değil. Ben bir elementim ve bunun bir parçasıyım. Ama artık beklemekten yoruldum. İşte bu yüzden bu işe bir son vermek istiyorum.”

Emma kollarını bağladı. “Peki, neden yeni bir Emmanuella?”

Marcus kısa bir süreliğine onu izledi ve gülümsedi. “Taze bir başlangıç için. Emmanuella’nın Raphael’le bir bağı vardı, ki bu, adaletsiz bir ittifaktı. Yüzlerce yıl boyunca Raphael’in onun üzerinde çok güçlü bir etkisi vardı ve o, Raphael’den başka kimseyi seçmezdi. Ben yalnızca oyunu eşit bir hale getirmek istedim.”

“Sen de bu nedenle benim gerçek kimliğimi ve suya hükmedebildiğim gerçeğini sakladın?” diye sordu Will. “Neden bana en baştan anlatmadın?”

“Bu, Aiden’in tek ısrarıydı. Başta reddettim. Emmanuella tekrar gücünü kazanırken, kim olduğunu bilmeden oyuna nasıl dahil olabilirdi ki? İşte bu nedenle sen Seçilmiş oldun. Aiden seni, Emmanuella’nın koruyucusu yaptı. Bu durumu güvenilir bulduğundan eminim. İki bin yılı aşkın süredir Emmanuella’nın koru-

yucusuna, basit bir düşkünlükten başka hisleri olmadı. Bizim açımızdan başka türlüünü beklemek için bir sebep de yoktu.”

“Peki, Emma’nın koruyucusu olsaydım, kim olduğumu ne zaman öğrenmem gerekecekti?”

“Emma gücünü yeniden kazandığında sana ihtiyacı olmayacaktı. Seni serbest bırakacaktı ve sen de kim olduğunu öğrenecektin.”

“Demek Raphael haklıydı,” diye mırıldandı Emma. “Tavsiyesinin ne kadar önemli olduğunu anlamasa da.”

“Raphael sana Will’i serbest bırakman gerektiğini söylediyse, evet haklıydı. Ama sen Raphael’le tepede karşılaşmadan önce zaten Will’i açıkça terk etmiştin.”

Emma cevaplamadı.

“Senden bir öncekinin senin sahip olmadığın bir avantajı vardı. Gücünü nasıl kazanacağına ve gerçekte kim olduğuna dair bilgisi vardı. Alex ve Raphael’in kim olduğunu biliyordu. Her yeniden dirilişinde bütün bunları biliyor ya da en azından erken dönüşümünden önce hatırlamaya başlıyordu. Aiden senden bunu çaldı. Gerçi bütün bu anılar senin değildi. Onlar gerçek Emmanuella’ya aitti. Her hâlükârda bu sefer gücünü nasıl kazanacağına dair bir fikrin yok ve Will’i serbest bırakmana da gerek yok.”

“Birleşme sözlerini de hatırlamıyordum.” Bu nedenle Raphael, Emma’dan hatırlamasını bekliyordu ama Emma bilmiyordu.

“Kesinlikle. Sen Will’i serbest bırakmak zorunda olmasaydın, Will asla kim olduğunu bilemezdi. Ve eğer birleşme sözlerini bilmezsen, kimseyle birleşemezdin. Bunun Aiden’in bir planı olduğundan şüpheleniyorum.”

Will başını iki yana salladı. “Tamam, ama bütün bunlar hâlâ benim hikâyeye nasıl girdiğimi açıklamıyor. Neden beni oyuna soktun? Bunun sana faydası ne?”

“Çünkü Emmanuella’nın artık...”

Emma gerildi.

“Emma,” dedi Will bir adım öne giderek. “Emma denmesini tercih ediyor.”

Marcus hafif bir sırtmayla kabul etti. “Emma’nın artık Raphael’le bir bağı yok. Bu da demek oluyor ki herhangi birini seçmekte özgür. Eğer sen onun koruyucusuysan, düşündüm ki sana olan ilgisi diğer ikisinin sahip olduğu avantajları gölgede bırakır ve kendini sana sadık hisseder. Bu nedenle seni seçerdi. Çok geçmeden Aiden, Emma’nın sana olan aşkını fark etti ve eminim bu durumun bana bütün güç dengelerini altüst edecek bir avantaj sağlayacağından korktu. Böylelikle kuralları değiştirdi. Her zamanki gibi... ikinizin birleşmesini engelleyeceğini düşünerek senin Emma olarak hafızanı çaldı. Özellikle birlikte olduğunuz bu kısa zaman içinde, hiçbirimiz birbirinize bu kadar bağlanmanızı beklemiyorduk. Eski koruyucular Emma’yla aylar geçiriyordu ama bu sefer Aiden bu sürenin hızlandırılmasında ısrar etti. Muhtemelen seni Emma’ya bağlayan bütün bağları kesme umudundaydı.”

“Yeni kurallar koyduğunuz halde, Aiden onları nasıl değiştirdi?”

“Aiden hilekâr bir pislik, sürekli bir çıkış yolu arar. Kaçabileceği bir mazgal... konuyu açıkladım sanmıştım. Ama apaçık ortada ki yapamamışım. Bu sana bir ders olsun: Aiden’la bir anlaşma yaparsan, çok dikkatli düşünmelisin.”

Emma’nın bu tavsiyeye ihtiyacı yoktu. Hepsi Aiden’in ölmesi üzerine bir anlaşmaya varmadığı sürece, hiçbir anlaşma olmayacaktı.

“Ve kuralları değiştirdi.” Emma savrulan saçlarını yüzünden çekti. “Şimdi ne olacak? Sanırım yedek bir planın vardır.”

Tek kaşını kaldırarak, “Her zaman yedek planım vardır,” dedi.

Birkaç saniye Marcus’u izledikten sonra Emma sinirlendi. “Detayları anlatmaya başla.”

“Hayır, şimdi değil. Önce olayların kontrolüm altında olduğuna güvenmelisiniz.”

“Güvendiğim tek insan Will.”

Marcus güldü. “Çok zekisin ama öyle zamanlar geliyor ki Will’e bile güvenemeyebilirsin.”

Emma, Will’e doğru bir bakış attı.

Will’in gözleri sızladı. “Onu incitmek gibi bir planın yoksa neden Emma’ya onun en korkunç kâbusu olduğunu söyledin?”

“Çünkü geçmişte Emmanuella, Raphael ve Alex arasında bir seçim yapmalıydı ve her yeni gelenle birlikte bu artık bir seçim olmaktan çıktı, bilinen bir gerçeğe dönüştü. Bu sefer onayladığım ve yapılmasını istediğim değişiklikler ayarlandı ve şimdi Emma yapacağı çok daha zor bir seçimle yüzleşecek.” Emma’nın yüzüne baktı. “Seçim yapman gereken zaman yaklaşıyor ama bu sefer ya Will’i ya da Jake’i seçmek zorundasın.”

Beynindeki kan ayaklarına hücum etti ve sersemledi. “Will ve Jake arasında seçim yapmakla neyi kastediyorsun?”

Marcus bir süre onu inceledi. “Sanırım ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Çok üzgünüm.”

Will kaskatı kaldı.

Emma’nın kaburgasına bir acı saplandı. Gerçekten birini seçmek zorunda kalabilirdi. Babası da aynı konuda ısrar etmemiş miydi? Öfke göğsünü yaktı ve başını salladı. “Üzgün falan değilsin. Sen bir elementsin ve bütün elementler kendini düşünür. Bu yüzden üzgünüm, saçmalıklarını bana anlatma.”

Marcus iç geçirerek bakışlarını Will'e doğrulttu. "Haklısın. Burada kalıp size başka cevaplar vermeyi çok isterdim ama yapmam gereken bir işim var, koşmalıyım. Albuquerque'nin dış kısımlarında bir yerde kalın. Ben sizi bulurum. O zaman bir sonraki adımımızı tartışabiliriz."

Marcus geri dönüp hızla arabasına binerken, Will hiçbir şey söylemedi. Marcus arabasının kapısını açtı, eğilip içeriden bir şey aldı ve önüne park eden arabaya doğru fırlattı. Bir dakika sonra arabasını tepeden aşağı sürdü.

Emma, Will'e dönerek, "Albuquerque'ye geri dönüp onun gelmesini beklemeyi planlamıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Tabii ki hayır! Kuzeye gidiyoruz. Santa Fe'ye."

İkinci Bölüm

Marcus'un arabayla uzaklaşmasını izlerken Will'in bütün duyguları yavaş yavaş endişeye dönüştü. Bütün yaşamı koca bir yalandı. Tek tek her saniyesi... Yanında duran kadından başka her şey! Bu nedenle Will şimdi Emma'yı buradan uzaklara götürmeliydi.

"Raphael'in arabası neden hâlâ burada?" diye sordu Emma, yamaca park edilmiş şoför kapısı açık Sedan'ı göstererek. "Gittiğini düşünmüştüm."

"Denedi ama arabasının anahtarını Marcus kontaktan aldı. Raphael de koşturmak zorunda kaldı."

Emma başını yana eğip gözlerini kısıtı. "Marcus'un anahtarları aldığını nereden biliyorsun? Onunla ne zaman konuştun?"

İşte şimdi her şey mantıklı gelmeye başladı. Hafızasını kaybettikten sonra Will'in kafasının içindeki ses demek ki Marcus'un sesiydi. Yine de Will bir an durup son bir saatte neler yaşadığını düşündü. Nefes alıp verdi. "Zihnimde bana söyledi. Hafızamı kaybettikten sonra Kramer ve adamları beni kaçırdığında kafamdaki

ses oydu.” Will omzunun üzerinden ağaçlara doğru baktı. Raphael arabasını terk etmiş olabilirdi ama bu, gittiği anlamına gelmiyordu. “Raphael dönmeden önce gitmeliyiz.”

“Raphael’in arabasını almayı planlamıyorsun herhalde? Marcus anahtarı aldıysa arabayı nasıl kullanacağız ki?”

“Marcus’un arabaya fırlattığı şey bu arabanın anahtarıydı. Raphael bizi fark etmeden buradan kurtulmak istiyorum.”

Will anahtarı ararken Emma, Sedan’dan birkaç metre geride bekledi. Her ihtimale karşı kendini savunmak için Will’in bacakları açık ve bir eli Emma’ya doğru uzatılmıştı. Emma’nın hâlâ nemli olan siyah saçları, hafif rüzgârla birlikte yüzünde uçuşuyordu. Güneş batmıştı ve Emma’nın arkasındaki vadide korlaşmış alevler altından bir atmosfer yaratıyor, bu da Emma’ya büyüleyici bir görünüş kazandırıyordu. Gökyüzündeki ay ışığı Emma’nın yüzüne vurdu, kalkık çenesini ve koyu kahverengi gözlerini ortaya çıkardı. Sert ve acımasız bakıyordu.

Ve bu güzel Emma, Will’e aitti.

Will’in bakışlarını üzerinde yakalayıp gülümsedi. “Bütün gece beni mi izleyeceksin yoksa bu lanet olası tepeden gidecek miyiz?”

“Hadi arabaya bin.”

Emma şaşırtıcı bir şekilde Will’le tartışmadı. Doğrudan yolcu koltuğuna geçti. Will ise direksiyona geçerken endişeli gözlerle Emma’yı inceledi. Ay ışığında bile her zamankinden çok daha solgun görünüyordu. “İyi misin?”

“Bir bakayım iyi miyim? Bir gün içinde megaloman babamla yüzleştim. Oğlum benden alındı. İki element tarafından saldırıya uğradım ve bir şehri harap ettim. Sevdiğim adama sonsuza dek veda etmek zorunda bırakıldım. Arabam elementlerden biri tara-

findan uçurumdan aşağı atıldı. Neredeyse birkaç kere düşüp ölme tehlikesi atlattım. Daha yeni veda ettiğim adamla büyüğü bir şekilde evlendim. Ve bana Sophie'nin Seçimi'ni yaptıracak olan adam tarafından bulundum.” Alaycı bir bakış attı. “Tabii ki iyiyim.”

“Berbat bir gün oldu.” Will arabayı döndürdü ve tepeden aşağıya sürdü. Emma'yla yeniden bir takım olma ihtimali varken Raphael'le karşılaşmak istemiyordu.

“Beni nasıl bu kadar çabuk aşağıya indirebildin?” diye sordu Emma. “En son birkaç kilometre yukarıdaydık.”

“Marcus.”

Emma kaşlarını havaya kaldırdı ama bir şey söylemedi. Başını arkasındaki koltuğa yasladı.

Aiden'in direktmesi üzerine Emma, Will'e sonsuza dek veda edip, onu dağın tepesinde terk etmişti. Ama Aiden çok geçmeden yalnızca planlarının suya düştüğünü değil, aynı zamanda oyun sahasına yeni bir boyut kazandırdığını da anlayacaktı. Emma, Will'e elveda dediğinde, Will kahroldu. Onu babasından korumak için yaptığını biliyordu ama yine de Emma'ya başka bir yol bulması için yalvardı. Emma, Will'in güvende olmasını daha çok önemsendiği için bu çabaları boşa çıkardı, hatta Will'i serbest bırakmak için doğaüstü güçlerini kullandı. Ama Marcus kendi çapında haklıydı. “Marcus bir anda ortaya çıktı ve beni gideceğim yere götürmeyi teklif etti. Ve sonra bana seni korumam gerektiğini söyledi.” Will güldü. “Sanki böyle bir tavsiyeye ihtiyacım var.”

“Son söylediklerinden sonra bu yaptığı mantıklı geliyor. Kendi çıkarları için planlar yapıyor gibi geliyor.”

Will'in eli direksiyonu sert bir şekilde kavradı. “O bir element. Onların hiçbirine güvenilmeyeceğini biliyoruz.”

“Bu kişi senin baban olsa bile mi?”

“Özellikle benim babamsa. Anladığım kadarıyla Aiden’den daha iyi birisi değil. Beni, bu lanet oyunu kazanabilme amacıyla yarattı. Tıpkı Aiden’in seni yarattığı gibi.”

“Peki, Marcus bunu neden yaptı? Senin tüm bu olaylardaki rolün ne? Ben ya da daha doğrusu *benden önce gelenler* oyunun bir parçası olarak yaratıldı. Hepsi Emmanuella’yı kendi eğlenceleri için kullandı. Peki, Marcus neden bir anda seni yarattı?”

“Oyunu kendi lehine çevirecek kimsesi yoktu. Bu oyunda büyük çıkarlar var. Sen sadece oyundaki ödöl değilsin, aynı zamanda belirleyici etkensin. Hangi elementin hayatta kalacağını belirleyecek tek kişi sensin. Senin seçeceğin kişi inanılmaz bir güç kazanacak. Marcus diğerleri için ciddi bir rakip değildi ve kazanmak için hiçbir şansı yoktu. Kim kazanırsa kazansın, savaşmak için Marcus’un yeterince gücü bile yoktu. Oyun bittiğinde hayatta kalmak için beni yaratmış olmalı.” Will bir anlığına Emma’yı izledi. “Bizi birlikte istiyor. Sen hayattayken, sana ihtiyacı var. İşte bu yüzden ben hafızamı kaybettikten sonra Kramer’in adamları beni sorgularken seni korumamı söyledi. Bu gece de bana seni Raphael’den korumam gerektiğini söyledi. “

“Bu, Aiden’in bizi neden son derece kararlı bir şekilde ayırmak istediğini açıklıyor.”

“Ama şimdi birlikteyiz ve birleştik.” Emma’nın elini tuttu. “İşte bu, Marcus’un istediği ve Aiden’in korktuğu şey. Avantajlı olan biziz. Birlikteyken onların herhangi birinden çok daha güçlüyüz. Bu yüzden Marcus’a çok daha az güveniyorum. Belli ki bizim birlikte sahip olduğumuz gücü istiyor, ama bunu bir tehdit olarak da görüyor olmalı. Senin Aiden’in kızı olduğundan hiç bahsetmiyor. Aranızda bir sorun olsun istemiyor.”

“Haklısın.”

“Bu nedenle Albuquerque’den ayrılıyoruz. Zaten kargaşa içinde olan bir şehirde kalmak pek de iyi bir fikir değil.”

Emma’nın gözleri acıdan sızlıyordu, Will ise dikkatini yola vermişti. Emma, Albuquerque’de yaşanan felaketten kendini sorumlu tutuyordu ama bu şartlar altında başka seçeneği yoktu. Kitabı Raphael ve Alex’ten korumak zorundaydı. Binlerce insan bu öğleden sonra ölmüş ve yaralanmış olabilirdi, ama eğer Will ve Emma kitabı kaybetseydi milyonlarcası Hava ve Toprak elementinin himayesi altında olacaktı.

Emma derin bir iç çekerek camdan dışarıyı izledi. “Bana ait bütün anıların hafızanda gerçekten canlandı mı? Yoksa bunu sadece seninle kalayım diye mi söylüyorsun?”

Will, Emma’nın elini sıktı. “Hayır. Bütün anılarım hafızamda. Hepsi.”

Dışarıyı izlerken Emma sessizdi. “Özür dilerim.”

Will şaşkınlıkla Emma’ya baktı. “Ne için?”

“Sana ve kendime daha önce inanmadığım için. Bana olan aşkına ve sana güvenmediğim için de.”

Elini daha da sıkı tuttu. “Emma, hiçbir şey için özür dilemek zorunda değilsin. Güvenini kazanmam gerekiyordu ve bunu başardığım için çok mutluyum.”

“Ama seni sevdiğimi daha önce söyleseydim, neler hissettiğimi anlatsaydım, seni hiç kaybetmeyebilirdim. James tarafından ihanete uğramayabilirdik. Bebeği kaybetmeyebilirdim.” Devam etmeden önce sesi titredi. “Aiden hafızanı çalmayabilirdi.”

“Aiden’in benim hafızamı çalmayacağına inanıyor musun?”

“Eğer o zaman birleşseydik, çalabilir miydi? İkimiz birlikte onunla savaşılabildik.”

“O gece, yangında birleşemedik çünkü beni nasıl serbest bırakacağını ve benim yarı Su olduğumu bilmiyordun.” Will, Emma’ya döndü. “Her şey olması gerektiği gibi oldu. Aiden yanlışlıkla senin beni serbest bırakmana ön ayak oldu. Bir açıdan Aiden’ a teşekkür edebiliriz çünkü gerçekte kim olduğumu ve potansiyel gücümü anlamama yardımcı oldu.”

Emma bu konuda Will’e katılmadı. “O adama hiçbir şey için teşekkür etmem.” Durakladı. “Alex ve Raphael senin kim olduğunu nasıl bilmez? Ben nasıl bilmem? Güçlerimiz sayesinde diğerlerinin varlığını hissedebiliyoruz. Depoda Raphael sağ yanında dikiliyordu ve hiçbir şey hissetmedi.”

“Bilmiyorum. Belki de işaret gerçek kimliğimi saklıyordur. Ama şundan eminim ki sen beni serbest bıraktığında gerçekten kim olduğumu anladım. Peki, bunu yapmayı nereden öğrendin?”

Emma alaycı bir ifadeyle gülümsedi. “Raphael’den. Onunla pratik olarak tanıştığım andan itibaren beni, seni serbest bırakmam için cesaretlendiriyordu. Beni sevdiğini söylemiştin ama bunun içinde bir yerde kalan işaretin bir sonucu olduğunu düşündüm. Daha fazla acı çekmeni istemedim ve düşündüm ki seni serbest bırakırsam...”

“Hadi bir anlaşma yapalım. Daha fazla ayrılık yok. Biz artık biriz.”

Emma güldü. “Bence birleşmemizin ve her şeyin tek sebebi bu.”

“Haklısın ama Raphael ve Alex bir sebepten onlarla birleşmeni istedi. Diğerlerine karşı artık bir avantajımız var. Ve sadece hayatta kalmak için her şeyi göze alabilen narsistik adamların dünyasında biz de her şeye hazırlıklı olmalıyız. Özellikle bizi ayırmaya çalışanlara dikkat etmeliyiz.”

“Ama bu mümkün mü? Biz sonsuza dek birleştik.”

Will’in elleri direksiyonu sıkı. “Evet, ama bu bizi fiziksel olarak ayırmaya çalışmayacakları anlamına gelmiyor. Ve bu gerçekleşirse sonuçlarının ne olacağını bilmiyoruz.”

“Sensiz yaşamak istemiyorum. Öldüğüne inanmak neredeyse beni de öldürecekti.”

“Aynen öyle. Ayrılığın ya da ölümün bize etkilerinin ne olduğu hakkında en ufak bir fikrimiz yok. Kitabı çalışmalıyız. Aradığımız cevapları orada bulacağımızı umuyorum.”

Emma başını iki yana salladı. “Bu konuda hiçbir şey görmedim ama henüz hepsini okuyamadım zaten.”

“Olanları anlamamıza yardımcı olacak bir şeyler bulmayı umut edelim. Ayrıca güçlerimizi ve sınırlarımızı öğrenmek için çalışmalar da yapmamız gerek.”

“Eskiden bu tarz çalışmalar yapmaya hiç meyilli değildin,” dedi Emma alayla.

“Doğru ama kendimi savunmam gerekirse, senin gücün hakkında pek bilgimiz yoktu. Daha da önemlisi güvenliğin konusunda endişeliydim. Ama şimdi element özelliklerimi kullanmadan hayatta kalamayacağımızı biliyoruz. Artık ikimizin de güçleri var ve biz bir takımız; bu yüzden birlikte çalışmayı öğrenmeliyiz. İkimizi ve Jake’i kurtarabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız olacak.”

Emma’nın elleri kasıldı. “Peki, bu nasıl olacak Will? *Dördü savaştacak, ikisi kalacak*. Biz üçümüz nasıl kurtulacağız? Marcus, bir seçim yapmam gerekeceğini söyledi.”

“Marcus’un canı cehenneme,” diye gürledi Will. “Dinle beni, o sadece benim babam diye ağzından çıkan herhangi bir şeye güvenmemiz gerekmiyor. Bildiğimiz tek şey, bütün bunları seni heyecanlandırıp dikkatini dağıtmak için söylediği. Sadece birbirini-

mize güvenebiliriz, Emma. Başka kimseye değil.”

Emma yüzünü bir anlığına Will’e döndü, sonra hemen yola bakmaya devam etti ama bu süre Will’in, Emma’nın gözlerindeki korkuyu görmesine yetti. “Bilmiyorum,” dedi Emma. “Sanırım o haklı.”

“Emma, bu şekilde düşünme. Üçümüz; sen, ben ve Jake, bütün bunlardan kurtulacağız. Elbet bir yolunu bulacağız. Sana söz veriyorum.”

“Tutamayacağın sözler verme, Will.”

“Sözümü tutacağım.” Şimdi nasıl tutacağını düşünmesi gerekiyordu.

Aiden mutsuzdu.

Ama mutsuzluktan da öte öfkeliydi ve öfkesiyle evin duvarları titredi.

Jake evin pek çok holünden birinde bulunan bezden bir dolap içine saklanmış, annesine ağlıyordu. Gözyaşlarını elinin tersiyle sertçe sildi. Aiden bağırıp çağırsa da onu hâlâ bulamayışına gururla gülümsüyordu.

Jake, Aiden’den saklanabiliyordu. Ve bu durum onu heyecanlandırıyordu.

Gözlerini sımsıkı kapattığında Jake’in gözünün önüne gelen ilk görüntü annesinin yüzüydü. Bu, dadısı Antonia’nın onu annesinden ayırırken, annesinin gözlerindeki korku ve ıstırap dolu görüntüydü. Annesinin kederi dalga dalga yayılmıştı. Bunun ağırlığı hâlâ Jake’in ciğerlerini sıkıştırıyor, nefes almasını güçleştiriyordu.

Jake başını iki yana salladı. Annesi artık ona yardım edemezdi.

Annesi onu Aiden’la bırakmıştı.

Jake, annesinin başka şansı olmadığını biliyordu. Durması için annesine yalvarmasaydı Emma, Aiden’la savaşmayı denerdi. Ama Aiden onu öldürebilirdi. Yine de bir yanı annesinin daha sert savaşmasını ve bir şekilde onu kurtarmasını istiyordu.

Çünkü Jake şimdi Aiden’in himayesindeydi.

Aiden, sevdiği ne varsa elinden almıştı. Önceden pelüş köpeği Rusty vardı ve Jake ona sarılabiliyordu ama Aiden, köpeği Jake’e ceza olarak yakıp kül etmişti. Şimdi annesi onu kucağına alsın, saçlarını okşasın ve kulağına her şeyin düzeleceğini söylesin diye Jake her şeyini verirdi. Ama annesi burada değildi ve hiçbir şeyin düzeldiği yoktu.

Aiden şimdi evi karış karış geziyor ve Jake’e *haddini bildirmek* istiyordu. Jake bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordu ama bir şeyden çok emindi. Kendisi de aynıısını istiyordu.

“Bunun bedelini çok acı ödeyeceksin!” Aiden’in çığlığını bir yerlere çarpan ve kırılan cam sesi takip etti. Jake dolabın daha da dibine sindi. Kendini duvara dümdüz yapıştırsaydı, şüphesiz duvarın bir parçası olurdu ve Aiden onu asla bulamazdı.

“*Jake!*” Aiden’in sesi havada ve Jake’in kafasında cınladı.

Jake nefesini tuttu, kapının altındaki ışığı izlerken göğsü nefesini tuttuğu için yanıyordu.

Gölgeler ışığın kenarında dolaşüyor ve Jake’ doğru yaklaşıyordu. Jake haftalar önce hareket eden gölgelerden korkmuştu ama şimdi onları gördüğünde rahatlıyordu. Güvenebileceği tek şey gölgelerdi.

Belki de sonsuza dek saklanabilirdi. Su, gece yarısı gelmiş, Jake’e basit yollarla Aiden’dan nasıl saklanacağını öğretmişti ve öğrettikleri şu ana kadar işe yaramıştı. Acaba Jake kendini tamamen ne kadar saklayabilirdi?

Yeterince uzun değil.

Kapı yavaşça açıldı ve göz kamaştıran ışık yüzünden Jake gözlerini kırptırdı. Korku bütün bedenini kapladı. Alevlerle çevrili Aiden açık kapının önünde duruyordu.

“Gerçekten benden saklanabileceğini mi düşündün?”

Jake bakışlarını Aiden’in öfkeli gözlerine doğrulttu. “Hayır,” diye cevapladı. Sesi yüksek ve güçlüydü. Korkmaktan yorulmuştu artık.

“Bunu yapmayı sana annen mi öğretti?”

Jake titremesin diye çenesini sımsıkı tutarak başını iki yana salladı.

Aiden yere eğildi ve ayağa kaldırmak için Jake’i kolundan kavradı.

Jake acıdan haykırdı ve Aiden’in dudaklarını şeytani bir gülüş kapladı. Jake’i salondan sürükledikten sonra, üzüm bağlarına bakan balkonun kapısını hızla itti. “Sana bütün bunları ve çok daha fazlasını sunuyorum ve *sen de hâlâ benden saklanıyorsun?* Planların ne, Jacob? Uzun süre benden saklanamayacağını eminim biliyorsundur.”

Jake kolunu Aiden’in avucundan kurtarıp yumruklarını ona doğru sıktı. “Senden nefret ediyorum! Annemi benden ayırdın! Onu bana geri vereceğine söz verdin! Söz verdin! *Sen bir yalancısın!*”

Aiden’in gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Yanma hissi Jake’in göğsünü kapladı ve bütün bedenine yayılıp avuçlarında birleşti. “Beni burada tutamazsın! Beni burada kalmaya zorlayamazsın! Ben annemi bulmaya gideceğim. Beni durdurursan seni öldürürüm!” Elindeki sıcaklık, ateş gibiydi. Jake parmaklarını hızla salladı.

Gök gürültüsü gümbürdedi, bulutlar tepelerinde hızla dön-

meye başladı. Çeşmenin etrafındaki yunus şeklinde çitler alev aldı.

Aiden'in yüzünü yavaşça bir gülümseme kapladı.

"Senden nefret ediyorum!"

Alevler yerdeki örtüye düştü. Rüzgâr öyle sert bir şekilde esti ki Jake sendeledi. Aiden kıkır kıkır gülmeye başladı.

"Bana gülme." Sıkıdığı dişleriyle gürlledi Jake. Serbest bırakmasına rağmen göğsündeki basınç büyüyordu.

Aiden'in gülümsemesi durdu, gözleri kısıldı. "O zaman durdur beni."

Ellerini öne savurarak bütün enerjisini Aiden'a doğru savurdu. Şimşek ellerinde çaktı, yıldırım Aiden'ın göğsüne çarpıp kıyamet koparırcasına bin bir parçaya dönüştü.

Aiden gülümsedi. Jake bir elini havaya kaldırıp öfkeyle inledi. İri yağmur damlaları balkona düşerken o kadar kuvvetlilerdi ki Jake'in tenine batıyorlardı.

"Tüm yapabildiğin bu mu, küçük adam?"

Öfkeden beynine kan sıçrayan Jake, gözü kara bir şekilde Aiden'a saldırdı. Omzuyla Aiden'ın uyluklarına vurdu. Aiden'ın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı ve geriye kaydı. Balkonun tırabzanları Aiden'ın hızını yavaşlattı.

Ama Jake daha da sert itti. Aiden'ın ağırlığı geride, tırabzanlardan aşağıdaydı.

Jake daha çok yüklendi. Rüzgâr daha büyük bir güçle Aiden'ı itiyordu.

"Yeter!" Aiden'm sesi havayı kapladı, Jake'in zihninde yankılandı.

Bir elektrik şoku Jake'i çarptı. Jake bir iki metre geri kayarak balkonun beton direklerine çarptı. Bıçak gibi keskin bir acı saplandı Jake'in sırtına. Nefesi bir ısıklık gibi havada cınladı.

Aiden, Jake'in düşündüğünden çok daha hızlı bir şekilde hareket ederek hafifçe Jake'in üzerine eğildi. Yukarı baktığında gözlerine çarpan yağmur gökyüzünden yağmaya devam ediyordu.

Korkunç kırmızı alevler Aiden'ı sarmaladı ve Jake gözlerini parlattı. "Henüz benim gerçek gücümü görmedin, Jake. Görmek ister misin?"

Korku, Jake'in beynine hücum etti. Jake derin bir nefes çekerek dik dik baktı. Aiden'dan bir kez daha nefret etti.

Alev yok oldu ve Aiden'ın yüzündeki sinir yumuşadı. "Annene umduğumdan daha çok benziyorsun."

Jake bunun ne demek olduğundan çok emin değildi ama Aiden'dansa annesine benzemeyi tercih ederdi.

"Bundan o kadar emin olma," dedi Aiden.

Çünkü boğuşmada Aiden'ın tepe üstü duvardan aşağı düşmesini istemişti.

"Neler olacağını biliyor musun, Jake?"

Balkonun zeminine sindiğinden, yağmur etrafında bir su birikintisi oluşturmuştu ve kot pantolonundan içeri sızıyordu.

"Sana neler yaşanacağını söyleyeyim. Bir fırtına kopacak, senin ve Alex'in asla yaratamayacağı, her şeyden daha büyük bir fırtına. Hastalıklar ve salgınlar çıkacak. Ateşler, rüzgârlar ve toplu katliamlar yaşanacak. Bir şeyin yeniden doğması için, önce ölmesi gerekir. Dünya yeniden doğuşuna tanık olmak üzere, Jake. Ve sen buna aracı olan kişisin." Aiden bir adım geri çekildi. "Yeterince eğlendin ve bana potansiyel gücünü gösterdin. Ama bunu bir daha *asla* deneme, yoksa çok pişman olursun. Anlaşıldı mı?"

Başıyla onaylarken Jake'in boğazında bir yumru oluştu. Yüreğinin derinlikleri kinle doldu.

"Güzel. Git kurulan, sonra da yatmaya hazırlan. Daha yapma-

mız gereken bir sürü iş var; bu yüzden yarın erkenden başlamalıyız.” Aiden arkasını dönerek Jake’i yağmurda bırakıp çıktı.

Jake yanan çalılara bakarken hâlâ beton direklere yapıştı. Yağmur damlaları alevler üzerine düşerken cızırtılı sesler çıkıyordu. Bunu Jake yaratmıştı. Ateş, fırtına ve şiddetli bir yağmur yapmıştı. Sonunda başarmıştı. Kısa bir gurur duymanın ardından, Aiden’in söylediği sözlerin ağırlığı zihnine nüfuz etti. Aiden dünyayı yerle bir etmeyi planlıyor ve Jake’in de bunun bir parçası olmasını istiyordu. Jake’in az önceki öfke nöbeti Aiden’a sadece bu yıkım için yetenekli olduğunu ispatlamıştı.

Hissettiği muazzam korku ve suçluluk duygusu yüzünden Jake olduğu yere çakılı kalmıştı. Gözlerini kapatıp annesine seslendi. Artık Aiden’in, annesini bulmasından endişe etmiyordu. Bunun şu an için ne önemi olabilirdi ki? *Anneciğim, sana ihtiyacım var. Çok korkuyorum.*

Jake sadece sessizlikle karşılaştı. Bir hiçlik.

Sanki annesi hayatta değilmiş gibi bir boşluk.

Kimsesizlik duygusu içine akıp diğer korkularıyla birleşti. Jake artık tamamen yalnızdı.

Üçüncü Bölüm

Santa Fe’de, Will bir motelin park alanına girdi ve Will aracı döndürdüğü sırada, Emma kısa uykusundan uyandı.

Odaklanmaya çalışarak gözlerini kırıştırdı. “Özür dilerim. Uyanık kalmayı denedim.”

Will eğilip onu başından öptü. “Hayır, uyuman gerekiyordu. Ben gidip bize bir oda ayarlayacağım. Hemen dönerim.”

Etrafını incelerken başıyla onayladı ve bütün arabaların oldukça güzel olmasına şaşırdı. “Neredeyiz?”

“Santa Fe.”

“Hayır, moteli kastediyorum. Genelde kötü yerlerde kalırız. Burası oldukça güzel görünüyor.”

Will gülümsedi. “Bu bizim düğün gecemiz. Çarşaflarının değiştiğinden endişelendiğimiz bir yataktan çok daha iyisini hak ettiğimizi düşündüm.”

Emma gülümsedi. “Seni seviyorum.”

Will arabadan indi, resepsiyona doğru yürüyerek gözden kayboldu.

Will birleşmelerinin ilk gecesi konaklayacakları yeri düşünüp sürpriz yaparak Emma'yı şaşırttı. Bu geceyi düğün geceleri olarak nitelemişti, ki çok da haksız sayılmazdı. Bir tören olmasa da birleşme sözleri, herhangi bir insanın düğün törenindekilerden çok daha güçlü bir evlilik yeminiydi.

İnsanoğlu. Birkaç ay öncesine kadar sıradan bir insan olduğunu düşünüp şimdi olmadığını kabul etmesi ne komik! Ama aynı zamanda tam bir element de değildi. Peki, Emma şimdi neydi? Bu konu üzerinde yeterince düşünecek kadar hayatta kalabilir miydi?

Will birkaç dakika sonra geri dönüp arabaya bindi. “Buraya park edip içeri giriyoruz. Sırt çantan dışında içeri taşımamız gereken bir şey yok. Araba dağdan yuvarlandığında her şeyimizi kaybettik.”

“Arabada da pek bir şey yoktu zaten. En son kaldığımız otelden sadece taşıyabileceğim şeyleri almıştım. Aiden seni andıran birini arabamıza koymuştu ve ödüm kopmuştu.”

“Ne demek birini koymuştu?”

“Ölü biriydi.”

Will'in gözleri açıldı.

“Sen olduğunu ve seni kaybettiğimi sandım. Birisi polisi aradı ve ben sadece bir torba ile sırt çantamı alabildim. Şu an tek sahip olduğumuz şey bu sırt çantası, bilgisayar ve birkaç silah.”

“Ve bir de kitap.”

“Bir de kitap.” Sesi umduğundan daha hafif çıktı.

“Hadi, Prenses. İçeri girelim.”

Üçüncü katta odalarını buldular ve kapıyı kapatır kapatmaz Will, Emma'ya sarıldı. “Ne yapmak istersin? Duş almak? Yatağa geçmek?”

Emma, Will'e baktı. “Aslında, karnım aç.”

Will gülümsedi. “Güzel olan şu ki kayıt yaptırırken pizza siparişi verdim. On beş dakika içinde getirecekler. İstersen duş alman için fazlasıyla zamanın var.”

Emma, bu hoş odaya bir göz attı. “Buraya bütçemiz yetiyor mu? Kredi kartlarımızla izimizi bulmalarından endişelenmiyor musun?”

Will gerildi. “Odayı tutabilmek için ikna yeteneğimi kullandım.”

“Bu ne demek oluyor?”

Will’in bakışları sertleşti. “Kramer’le nasıl konuşabildiğini hatırla. Gece görevlisini kredi kartı kullanmadan burada kalmamıza izin vermesi için ikna ettim.”

“Ödeme yapmadan mı? Bu hırsızlık.”

“Sana daha iyi hissettirecekse, ayrılacağımız sabah ödeme yaparım. Ama bu gece kendimizi riske atamayız.”

Emma başıyla onayladı. Onca işin içinde bu oldukça önemsiz bir noktaydı. Yine de, ödeme yapmadan burada kalmak onu Aiden, Raphael ve Alex gibi biri yapıyordu. İyilerin tarafında yer almak istiyordu Emma, diğer elementler gibi avantajını güçlerinden alanların yanında değil. Ama burada ne kadar daha kalabilirdi? Albuquerque onu bu çizgide kalmaya mecbur bırakmıştı.

“Neden gidip duş almıyorsun? Ben de internetten bir iki şey kontrol ederim.”

“Tamam...” Kollarını Will’in boynunun arkasına doladı. “Benimle duş almak istemez misin?”

Will’in dudaklarının köşesine hafif bir gülüş yerleşti. “Pizza ne olacak?”

“On beş dakikamız olduğunu söyledin.”

Will başını iki yana salladı. “Oldukça baştan çıkmış durum-

dayım. Seninle duş alırsam, on beş dakikanın yeterli olacağından şüpheliyim.”

Emma parmak uçlarına yükselerek Will'i öptü. “Kendini ona göre ayarla.” Dudakları, Will'in dudaklarında oyalandı.

Will kollarıyla Emma'nın belini sıkıca kavrayıp kendine yaklaştırarak, “Hile yapıyorsun,” dedi.

“Ustasından öğrendim.”

Will, Emma'yı öptükten sonra geri itti. “Hadi duş al, ben de yarın nereye gideceğimize karar vereyim. Sen çıktıktan ve pizza geldikten sonra oyalanacak başka bir şeyimiz kalmasın.”

“Peki,” dedi Emma gönülsüzce banyoya giderken.

Niyeti hızlı bir duş alıp çıkmaktı ama sıcak su gergin sırtını ve omuzlarını öyle güzel çözdü ki üzerinden akmasına ve endişelerini alıp götürmesine bir süre izin verdi. Havluya sarınıp duştan çıktığında, Will masada bilgisayar ve yanında açılmamış bir pizza kutusuyla oturuyordu.

“Pizza gelmiş? Neden bana söylemedin?”

Yumuşak bir gülümsemeyle başını kaldırdı. “Duşun tadını çıkarmanı istedim.” Ayağa kalkıp Emma'ya doğru yürüdü. “Ben biraz yedim. Şimdi sen yerken ben bir duş alayım.”

“Tamam.”

Will banyodan çıplak gelmeden önce, Emma birkaç parça pizza yerken, düşündüğünden daha aç hissediyordu. Haftalardır birliktelerdi ve Will'i defalarca kıyafetsiz görmüştü ama yine de Will'in bu görünüşü Emma'nın midyesinden kelebekler uçurdu.

Hiçbir şey söylemeden Emma'ya doğru yürüdü ve elinden tutup onu ayağa kaldırdı. Diğer eliyle Emma'nın havlusunu çözecek yere attı.

Will daha önce Emma'nın çıplak vücudunu seyrederken bu

kadar ciddi görünmemiştir. Ama şimdi vücuduna bakmıyordu, gözleri Emma'nın yüzünü arıyordu.

Will, onun yüzünü kendine çekerken ve Emma'nın beklediğinden çok daha yumuşak bir şekilde öperken boştaki eli Emma'nın yanağını okşuyordu.

“Seni ne kadar sevdiğime dair bir fikrin var mı?” diye fısıldadı, öpücükleri Emma'nın dudaklarından kulağına oradan da boynuna kayarken.

Emma gözlerini kapatıp kendini Will'in bedenine bastırdı.

Dudakları tekrar Emma'nın dudaklarıyla buluştu fakat bu sefer daha istekliydi. Emma'nın eli Will'in boynuna dolanmıştı. “Bütün hayatım boyunca bunu beklemiş gibi hissediyorum,” diye fısıldadı. “Ve şimdi gerçekten benimsin.”

Emma, ona daha yakın olma ihtiyacı hissederek Will'i tekrar öptü ama bu da yeterli olmadı.

Will, Emma'yı yatağa uzatıp gözlerine bakarken yanma uzandı.

“Seni seviyorum, Will.”

Bu sözler Will'in beklediği sözlerdi. Öpücüklerini Emma'nın bedeni üzerinde gezdirmeye devam etti.

İsteklerinin ve arzularının aksine yavaş yavaş seviştiler. Ve bitirdikleri zaman Emma, Will'in kollarında, yanağı Will'in göğsünde dinleniyordu.

Will anılara dalıp gözlerini kapatırken parmakları Emma'nın koluna dokundu.

“Will, bu...” Başını kaldırıp sevdiği adama bakarak gülümsedi. “Çok güzeldi.”

Will'in yüzüne kendinden emin bir gülümseme yerleşti. "Zorunlu evliliğimize pişman olma diye emin olmak istedim." Şaka yaparken bir yanı da Emma acaba kararından pişman mı diye endişelendi. Birleşmeleriyle ilgili her şey çok hızlı gelişmişti. Bir araba tarafından uçurumun kenarına sürüklenmişti ve araba Emma ile birlikte aşağı yuvarlanmıştı. Will ortak güçlerini kullanarak Emma'yı kurtarmak için onunla birleşmişti. Ama birleşmeleri ebediydi. Geri dönüş yoktu. Daha sonradan acaba Emma'yı kurtarmanın başka bir yolunu bulabilir miydi diye merak etti. Ama bir şeyden emindi: Birleşmelerinin ikisinin de fark ettiğinden çok daha başka sonuçları vardı.

Emma'nın gülüşü soldu, endişeli gözlerle Will'in gözlerine aradı. "Sen pişman mısın?"

"Hayır, Emma. Asla."

"Hafızan daha yeni geldi. Belki de daha fazla zamana ihtiyacın vardır..." Bakışları aşağı indi.

Will, Emma'nın çenesini kaldırıp yüzüne baktı. "Hayatım boyunca hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." Durup sesini alçalttı. "Peki, sen pişman mısın?"

Başını yavaşça iki yana salladı. "Hayır. Jake'ten sonra, bu hayatta başıma gelen en güzel şeysin. Yine olsa yine yapardım. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Will, Emma'nın sırtına doladığı kolunu daha çok sıktı ve dudakları Emma'nın dudaklarına eğildi.

Emma kolunu Will'in boynuna dolayıp onu kendine yaklaştırdı.

"İddiaya girerim, umduğun türde bir evlilik değildi bu. Tahminimce büyük bir düğün istemezdin ama en azından bizim yaşadığımızdan daha romantik bir şey isterdin."

Emma güldü. “Nasıl evlendiğim hiçbir zaman önemli olmadı. Ayrıca hayatını benim için tehlikeye atmandan daha romantik ne olabilir ki? Bu kesinlikle daha hatırlanası. Torunlarımızla paylaşmamız gereken bir hikâye.”

Will biraz umutsuzlukla Emma’yı tekrar öptü. Çocukları, hatta torunları olacak kadar uzun yaşayabilecekler miydi? Ölümcül bir oyunda piyonlardı. Doğüstü güçleri olan ölümsüz elementlerin bir oyunuydu bu. Binlerce yıl önce başlamıştı ve yakın zamanda son karşılaşma yaşanacaktı.

Dördü savaşacak, ikisi kalacak.

Will oyunun matematiğini bilmiyordu, şimdilik yedi katılımcı vardı ama Aiden savaşmaya niyetli olmadığını öne sürmüştü. Oyunun dışında kalabilmek için kendine bir kaçış yaratmıştı.

Aiden’in olduğu bir dünya kabul edilemezdi.

Will, Emma’ya yapıştı, onu koruma ve babasının yaratmaya meyilli olduğu acıyı engelleme konusunda umutsuzdu. Aiden, Emma’nın oyuna katılmasını sağlayacak bir rehine olarak Jake’i tutuyordu. Aiden, Emma’nın bütün hayatını planlamıştı; umursamaz, duygu sömüren annesinden, sonradan görme Alex’e ve Alex’in Emma’yı yaklaşık altı yıl önce üniversitede bulup kendisi Seçilmiş mi diye tecavüz etmesine kadar her şey. Aiden adamlarını Jake’in peşinden gönderip Emma ve Jake’i bir şehirden diğerine göç etmek zorunda bırakınca ve Emma sürekli kaçmak zorunda kalınca, kendini avlanmış bir hayvan gibi hissetmişti.

Normal bir insanın yaşaması gerekenden çok daha fazla acı yaşamıştı ve daha da fazlasıyla yüzleşmesi gerekiyordu. Will bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordu. Bu düşünce uykuya dalmaya çalışırken ona işkence ediyordu.

Will kenara çekildi. Sıçrayan su sesi duydu ama hiçbir şey göremedi. Nerede olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu ama dumanlar etrafını sarmıştı ve korku bütün hislerini ele geçirmişti.

Bu, tanıdık bir rüyaydı.

Duman aralandı ve arkadan bir kadın başı göründü. Uzun siyah saçları sırtına dökülüyordu. Çocukken bu rüyayı gördüğünde, Will bu kadının annesi olduğunu düşünürdü hep. Şimdi neden böyle düşündüğünü merak ediyordu. Çünkü annesinin saçları siyah olsa da, asla o kadar uzun olmamıştı.

Ateş, Will'in etrafında alevlendi ve dondurucu soğuk damarlarına aktı. Su vücudunu sıırsıklam etti, ateş suyu ısıttı ve sıcak su vücudunu yaktı. Küçük çocuk çığlık attı. "Anneciğim!"

Kadını saran ateş sütunlar göründü. Su, kadına doğru hücum etti. Duman çocuğun ciğerlerine doldu, havasızlıktan onu boğdu ve ardından her şey karanlığa büründü.

Will uykudan sıçrayarak uyandı. Emma'nın çıplak bedeni onun üzerindeydi. Daha da yakınına çekerek yüzünü Emma'nın saçlarının arasına gömdü. Son otuz altı saat tam bir hız treniydi ve üstelik arabaya bindiğinden beri hayatı büyük değişiklikler içinde seyrediyordu. Dün gece bütün yaşadıkları bir araya toplanmıştı. Şimdi de gördüğü rüya en büyük korkusunu gözler önüne seriyordu.

Will elini Emma'nın sırtında gezdirdi. Saçları göğsüne doğru uzanırken yüzünün bir kısmını örtmüştü. Uyurken çok huzurlu görünüyordu. Will, *keşke hep böyle görünse*, diye düşündü. *Sakin ve huzurlu.*

Emma, Will'in yanında uyandı, gözleri kapalı kalmaya de-

vam etse de dudaklarının kenarına bir gülümseme yerleşti. “Günaydın.”

“İyi uyudun mu?”

“Hiç kötü rüya görmedim. Sadece güzel rüyalar vardı.”

Keşke Will de aynısını söyleyebilseydi. Bunun yerine sesini alçaltarak sordu. “Benim de içinde olduklarım var mıydı?”

Emma gözlerini açıp hınzır bir gülümsemeyle yanıtladı. “Güzel rüyalar dedim, değil mi?”

Emma’yı kendine çekerek, “Göstermeye ne dersin?” dedi.

Boğazdan gelen küçük bir sesle gülümsedi. “Tek düşündüğün şey bu mu?”

Will, Emma’nın çenesini kaldırarak koyu kahverengi gözlerine bakarak kendinden emin bir şekilde gülümsedi. “Sanki sen düşünmüyorsun, Bayan Davenport?”

Emma alaylı bir şekilde gözlerini kıstı. “Bayan Davenport?”

“Bizim sahip olduğumuzdan daha kalıcı bir şeye sahip olamazsın, Emma ama eğer istersen bunu resmi olarak da yapabiliriz.”

“Bence soyadımı değiştirecek bir kâğıt parçası yerine endişelenmemiz gereken çok daha büyük bir şey var.”

“Yani ruhunu ilelebet benimle bağladığını ama benimle evlenmek istemediğini mi söylüyorsun?”

Emma dirseğinin üzerinde doğruldu. “Bu senin için gerçekten bu kadar önemli mi? Biz beraberiz, Will. Asıl önemli olan da bu değil mi?”

Will kabul etmeliydi. Konuyu açmadan önce Emma’yla evlenmeyi bu kadar çok istediğini daha önce fark etmemişti. Ama Emma da haklıydı. Birleşmelerinin yanında evlilik önemsiz kalırdı.

Emma, Will'in üzerine eğildi, dudakları onun dudaklarına eğilirken saçları da Will'in yüzünde gezindi. "Bak, sana ne diyeceğim. Bütün bunlar sona erdiğinde seninle evleneceğim. Söz veriyorum."

Will, Emma'nın sözünün önemini biliyordu. Emma geçiştirmek için söylemiyordu. "O zaman sana Bayan Davenport olarak seslenebilirim."

"Ya da belki de biz sana Bay Emma Thompson diye sesleniriz." Altdudağını ısırp güldü. "Hadi, hayatta kalmak için çalışmamız gerek. Daha sonra gelinliğini seçebiliriz."

"Çok komik."

Emma kalkıyordu ama Will onu geri çekip var olan korkularının ateşlediği sahip olma duygusuyla Emma'yı öptü.

Emma'nın parmakları Will'in yanağında gezindi. "Hiçbir yere gitmiyorum, Will."

"Biliyorum." Gitmeye hiç niyeti olmadığını biliyordu ama ne kadar hazırlanırsa hazırlansınlar kurtulamayabilirlerdi. Endişeleri beyninin içinde durmadan yankılanıyordu. Eğer sadece biri kurtulacaksa o zaman bu kişinin Emma olacağından emin olmalıydı.

Will, Emma'yı belinden kavradı. Emma da kollarını Will'in boynuna dolayıp aşağı çekerek aceleyle öptü.

"Evet, planımız ne?"

Will güldü. "Seni baştan çıkarmaya çalışıyorum ve sen bana planımız ne diyorsun?"

"Kadınlar aynı anda pek çok işi yapabilirler."

Will geriye yaslanıp sırttı. "Planımız kitabı satır satır okumak, sonra benim yeni gücümü test etmek ve birlikte bir ayrıcalığımız var mı diye öğrenmek. Ama önce buradan olabildiğince

abuk ayrılmak istiyorum. Birilerinin bizi arıyor olması ihtimaline karşı.”

“İyi fikir.”

Will parmağını Emma’nın omzundan göğsüne doğru gezdirdi. “Ama şimdi daha önemli şeyleri halletmeliyiz.”

Yola çıktıktan bir buçuk saat sonra kıyafet, yemek ve tuvalet ihtiyaı için durmuşlardı.

Emma kitabı çantasından çıkardı. “Bu kısmı zaten okumuştum ama tekrar okuyacağım. Belki farklı bir şey bulabilirim.”

“Haklısın.”

Emma deri kitabı açıp okumaya başlarken Will bir sandviç yiyordu.

“Sen yemeyecek misin?”

Emma başını iki yana salladı, gözünü sayfadan ayırmadı. “Midem altüst durumda. Hiçbir şey yiyemem. Bir de araba hareket halindeyken okuduğumu düşünürsen, yemek beni mahveder.”

Will endişeli gözlerle baktı.

Emma durdu, keyifsiz bir şekilde gülümsedi. “Endişelenme. Saldırıya uğradığımızdaki gibi bir bulantı değil. Sinirlerim yüzünden böyle.” Pencereden dışarıya bir göz attı. “Nereye doğru gidiyoruz?”

“Saklanabileceğimiz, benim su alıştırmaları yapabileceğim bir yere ve senin ateşe vermemen için boş bir araziye ihtiyaımız var. Böylece bütün araziyi tutuştırmazsın.”

Emma dudaklarını büktü.

“Batı Yakası’nı düşünüyorum. Belki Oregon.”

“Okyanusa mı?”

“Daha iyi bir fikrin var mı?”

“Yok...” Emma altdudağını ısırđı ve camdan dışarıyı izle-

meye devam etti. “Daha önce okyanusu hiç görmedim.”

“Gerçekten mi?”

“Annemin tatil için pek parası yoktu. Aldığı maaşı genellikle içkiye ve bir sürü adama harcardı.”

Will onu rahatlatmak için bir şey söylememeye özen gösterdi. Geçmiş yüzünden ona acıdığını anlarsa deliye dönerdi. “O zaman kıyıya gidiyoruz.”

Emma birkaç saniye sessiz kaldı. “Jake bir keresinde bana okyanusu muhakkak göreceğimi söyledi. O, yanımda olmadan göreceğimi...” Sesi çatallaştı. “Sırf bu tahmini gerçekleşmesin diye, belki, sadece bir ihtimalle bazı şeyleri değiştirebilirdik diye düşünüyorum. Şimdi ...”

Will, Emma’ya doğru eğilerek ona elini uzattı. “Bir yolunu bulup bu durumdan kurtulacağız. Önce kitabı incele, sonra da ben inceleyeyim ve bir şey bulana kadar devam edelim.”

Emma başıyla onaylayıp dikkatini sayfalara verdi.

Sessizce yolda ilerlediler ve son birkaç gün yaşadıkları yenden Will’in aklına geldi. Will gerçek babasını duyduğunda şaşırması gerektiğini biliyordu ama yine de sanki her zaman albayın öz babası olmadığını biliyor gibiydi. Will, onu ne kadar memnun etmeye uğraşırsa uğraşsın, albay daima ondan nefret etmişti. Şimdi annesinin Morgantown’da kalma kararı mantıklı gelmeye başladı. Oğlunu korumak istemişti. Annesi, Marcus’u sevmiş miydi? Will’e yüzüğü verirken gösterdiği tepkiler sevdiğini gösteriyordu ama acaba Emma’nın annesi Brandy gibi miydi? İlişkileri tek taraflı mı yoksa karşılıklı mıydı? Bunun bir önemi var mıydı ki?

Her şeyi Marcus ayarlamıştı. Aiden’a bir kız çocuğu yaratmasını söyleyerek ve savaşması için bir oğlan yaratarak.

Aiden, Will’in gerçek babasının Marcus olduğunu biliyordu.

Zaten bu nedenle Will'i Emma'dan uzak tutmak istemişti. Aiden' m bunu neden yaptığını anlamak, olayları Will'in gözünde daha kabul edilebilir kılıyordu ama yine de Aiden yanlış yapmıştı. Onların yaptıkları bencil planlar Will'i çılgına çeviriyordu.

Emma ile Will'in âşık olacağını, Marcus ne kendisinin ne de Aiden'ın beklediğini itiraf etti. Neticede ikisinin de ne istediğinin bir önemi kalmadı. Will ve Emma birbirlerine ait oldular. Sonsuza dek... Üstelik egoist elementlerin talepleri yüzünden değil, Will ve Emma bunu tercih ettiği için gerçekleşti.

Will hâlâ birleşmenin doğru bir karar olup olmadığını düşünüyordu; kendisi için değil, özellikle Emma'nın iyiliği için. Yaşamını Emma'yla sürdürmek istediğinden hiçbir şüphesi yoktu. Colorado'da yaralanan Emma'nın öleceğinden korktuğundan beri bunu biliyordu. Ama acaba Emma bu kararından pişman olacak mıydı? Will'den uzaklaşır mıydı?

Acaba bunları dert edecek kadar çok yaşayabilecekler miydi?

Dördüncü Bölüm

Jake çeşmenin yanına oturdu. Yanmış çalılıktan, yediği kahvaltıyı kusma ihtiyacı hissettiren bir yanık kokusu yayılıyordu. Şu anda alıştırmaya başlaması gerekiyordu aslında ama daha o noktaya varamamıştı. Şu an kızgın değildi. Sadece üzgündü.

Dün geceyi düşündükçe, sinirlendiğinde ateş ve fırtına yarata-bildiğinin daha çok farkına varıyordu. Dün gece sinirlenmişti. Alex'in adamlarının onu annesinden ayırdığı gün de sinirlenmişti. Ama ateşle Will'i damgaladığı zaman sinirlenmemişti. Sanki bu güç onun bir parçasıydı. Göğsünde atan kalp kadar doğal bir parçasıydı hem de. Peki, öyleyse, şimdi burada neden Jake'le değildi?

Jake gücünü elde ettiği gece, ateşin yanındaydı.

Bir anda gözleri karardı ve şaşkınlıktan kalbi durdu. Bu bir görüntü müydü? Haftalardır böyle görüntüler görmemişti, Aiden ortaya çıktığından beri görmemişti.

Jake'in etrafındaki her şey karardı. Jake bir görüntünün içine düştü. Gece dışarıdaydı ve havadaki duman nefesini kesiyordu. Will yerde diz çökmüş, annesi onun önünde birkaç metre ötede

yüzü karanlıkta duruyordu. Aiden bağıarak bir şeyler söyledi, hava ateşle doldu, sıcaklık Jake’i sardı ama bedenini yakmadı.

Güç, bir girdap gibi etrafına akın etti. Jake elde ettiği enerjiyi hissetti. Dizlerinin üzerine düştü.

“Anneciğim!” diye bağırdı.

Ateş büyüdü ve ardından bir su akını geldi. Sonra hepsi kayboldu. Yerini korkutucu bir boşluğa bıraktı. Jake, annesinin onu sevdiğinden ne kadar eminse, üçünden birinin ölü olduğundan da o kadar emindi.

Görüntüler yok oldu, Jake ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü, çeşmenin yanındaki küçük çakıltaşları avuç içlerine battı.

İçlerinden birisi ölecek.

Hayır.

Panik bütün bedenine hücum ettiği sırada hıçkırarak ağlamasını engellemesi için birkaç derin nefes aldı. Onları kurtarmalıydı ama bu fikrin zihninde belirdiği andan itibaren bir işe yaramayacağını biliyordu.

Daha önce hiçbir görüntüyü değiştirememişti. Hiçbirini.

Doğrulup oturdu ve yeterince sıkarsa sanki bütün korkularını içeride tutabilecekmiş gibi kollarını göğsünün etrafına doladı.

İçlerinden birisi ölecek.

Başının üzerinde bir gök gürültüsü koptu. Birisi ölecekti ama hangisinin olduğunu bilmiyordu. Bu, kimin öleceğine Jake’in karar vereceği anlamına mı geliyordu? Kabullenmek zor olsa da ve Jake’i suçluluk duygusuyla doldursa da bu basit bir seçimdi.

Çimenliğin hemen karşısından bazı sesler geliyordu. Jake birinin Aiden olduğunu fark etti ama diğerini tanıyamadı. Bir adam sesiydi ve adam mutsuzdu.

Jake dinlemek için o tarafa döndü. Çalışanlardan başkası Ai-

den'in evine gelmezdi. Çalışanlarsa asla Aiden'a seslerini yükseltmeye cesaret edemezlerdi. Bu ses bir yabancıya aitti ve Jake oldukça merak ediyordu.

Sesler Aiden'ın özel mülkünü saran çitlerin diğer tarafından geliyordu. Jake tereddüt etti. Aiden, Jake'in gizlice onları dinlediğini öğrenirse, Jake'e vereceği zalim ceza kim bilir ne olurdu. Geri dönerek eve doğru yol aldı.

"Will hakkında elimde bilgiler var," dedi yabancı.

Jake durup geri döndü. Annesinin yaşadığından emin olursa ve Will hakkında daha çok bilgiye sahip olursa, annesini kurtarmak için daha çok şansı olabilirdi.

Yine de, Jake tereddütteydi. Aiden, Jake'in düşüncelerini hissedebilir ve orada olduğunu anlayabilirdi. Gerçi geçen gece Jake dolaba saklandığında Aiden onu zihnini okuyarak değil, tesadüfen bulmuştu.

Jake yeniden Aiden'dan saklanabilir miydi? Dün gece bir tecrübe olmuştu. Jake korkmaktan ziyade kızmıştı; tıpkı şu anda olduğu gibi. İşe yaramayabilirdi de. Will hakkında konuşuyorlarsa, Jake ne söylediklerini duyabilmek için ceza alma riskini göze alırdı. Kendi içine odaklanarak ve işe yarayacağını umarak bütün düşüncelerini güçleriyle örtbas etmeye çalıştı.

Çimenlerin üzerinde sürünüp çömeldi, çalıların arasından onları dikizlemeye başladı. Aiden bir sandalyede oturuyordu, bacak bacak üstüne atmıştı. Aiden'ın yüzünde, birisine sinirlendiğinde ve bütün öfkesini o kişinin üzerine kusmak üzere olduğunda takındığı sıkıcı görüntüsü vardı. Pek çok insan bunu anlamayabilirdi ama Jake, Aiden'ın yüzündeki ifadeyi çözebilmek için saatlerce uğraşıp onu mutlu etmeyi denemişti. Bir şeyler Aiden'ı mutsuz etmişti.

Ve şimdi karşısında oturan adam onu mutsuz eden şey olmalıydı.

Adam, Jake'in annesinin yaşlarında, siyah kıvrırcık saçlı ve

koyu renk tenliydi. Güzel kıyafetler giyiniyor, Aiden'dan korkmuyor gibi görünüyordu.

“Seni henüz öldürmediğim için şanslısın, Raphael. Sana bu raya asla gelmemeni söylemiştim.”

“Ah, sana söyleyeceklerimi duymak istersin, Aiden. İlk olarak, bir şey senin planlarına göre gitmiyor. Başka birisi kuralları koyuyor.”

“Sen neler saçmalıyorsun?”

“Will.”

Jake nefesini tuttu.

“Will’le ilgili bilgilerin olduğunu daha önce de söylemiştin ama nasıl bilgi sahibi olabildiğini gerçekten bilmiyorum. Will tarih oldu. Yok oldu.”

Raphael güldü. Sesi kulağa oldukça çirkin geliyordu.

Aiden, Raphael’e belli etmeden yumruğunu sıktı.

Raphael tek kaşını kaldırıp sinsice gülümsedi. “Bundan emin misin?”

“Evet.” Aiden sandalyenin kollarını tuttu. “Emma’yı Will’i onun iyiliği için terk etmesi konusunda ikna ettim. Aksi takdirde onu öldüreceğimi söyledim.”

“Peki, bunun gerçekleştiğinden emin misin?”

Aiden hemen nefes alıp verdi. “Adamlarım beni Emma’nın Will’i terk ettiğine ikna etti. Terk etmezse onu öldüreceğimi biliyor.”

“Will, onu öldüremeyeceğini düşünüyor.”

Aiden’in gözleri öfkeden alevlendi ama gözlerini kırparak bunu uzaklaştırdı. “Will’in ne düşündüğünü nereden biliyorsun?”

“Will ve ben birkaç kere karşı karşıya geldik. Özellikle en ilginçlerinden biri yaklaşık bir hafta önce depoda yaşandı.”

“Yine de Will’in ne düşündüğünün bir önemi yok.”

“Öyle mi? Peki ya bir şekilde Emma’yı da senin Will’i öldüremeyeceğine ikna ettiyse?”

“Bunu yapamaz.”

“Emin misin?”

“Yeter!” Aiden’in sesi bütün havayı kapladı. “Aynı şeyleri söyleyip duruyorsun. Benim bilmediğim şeyler bildiğini söylüyorsun. Seni şu anda oturduğun yerde öldürmeden önce ne bildiğini anlat.”

“Emma, Will’i terk etti.”

Aiden gürleyerek kendini sandalyeden attı. “Bu lanet konuşmayı neden yapıyoruz o zaman? Bunu zaten biliyorum.”

“Ama sonra Marcus olaya müdahale etti.”

Aiden’in beti benzi attı. Tekrar oturup elleriyle sandalyenin kollarını kavradı.

“Benim tepkim de bu oldu.”

Aiden boğazını temizleyip çenesini yukarı kaldırdı. “Bunu nereden biliyorsun? En son duyduğum, Albuquerque’yi yerle bir ettiğindi.”

“Doğru. Emma inatçı bir kız.”

Aiden’in dudaklarının kenarında zalim bir gülümseme belirdi. “O, benim kızım.”

“Belki de istediğinden çok daha fazla zalimdir. Seni küçümseyor, Aiden. Emma şu anda Will’le birlikte.”

Jake gerisingeriye oturdu. *Annem, Will’i bulmuş*. Jake, annesi için mutlu olması gerektiğini biliyordu. Will, annesini seviyordu ve işi onu korumaktı. Ama kıskançlık içini sızlattı. Bu hiç adil değildi. Jake, Emma’yla birlikte olmalıydı, Will’le değil. Emma sadece Jake’i yanında istemeliydi.

Aiden’in gözleri kıpkırmızı parladı. “Yalan söylüyorsun, Raphael. Oyunu kazanmak için her şeyi söylersin.”

“Bana inanmıyor musun? O zaman git, kendin gör. Bildiğim kadarıyla en son Kuzey New Mexico’ya doğru yol alıyorlardı.”

“*Emma bunu neden yapsın? Yaparsa Will’i öldüreceğimi biliyor.*”

“Peki, bu zamana kadar neden öldürmedin? Bu oyunlar neden, Aiden? Onu haftalar önce öldürmüş olmalıydın. Bu durum bana hiç mantıklı gelmiyor, özellikle söz konusu sen isen.”

“Ne yaptığım ya da yapmadığım seni ilgilendirmez, Raphael. Sen bu işin dışındasın.”

“Will’in iyi olup olmadığını merak ediyorum. Belki de onu öldüremezsin. Ayrıca ya Emma senin artık bir tehdit olmadığını, Will’le birlikte olmalarına engel olamayacağın bir yol bulduysa?”

Aiden ayağa kalktı, öfkesi etrafına şok dalgaları saçtı. Çalışların üzerindeki yapraklar bile bu titreşimle sallandı. “Senin işini bitirmeden önce defol evimden.”

“Emma, Will’in gerçekte kim olduğunu öğrendi.”

Aiden büyük bir gürleme kopardı ve çalılar alev aldı.

Jake’in gömleği ateşten tutuştu, Jake geriye zıpladı.

“*Will bir hiç. Will tamamen önemsiz.*”

“Will, Marcus’un oğlu. Gördün mü, Aiden? Her şeyi bilmiyorsun.” Raphael gözlerinde nefretle sırttı.

Aiden kolunu savurdu ve Raphael geriye, tüten çalıların üzerine sırtüstü düştü. Aiden, Raphael’e doğru yürüyerek bir ayağını Raphael’in göğsüne bastırdı. “Sen daha bu döngüde doğmadan Marcus’un bir çocuk yarattığını biliyordum, Raphael. Benim ne bilip bilmediğimi tahmin etmeyi sakın aklından geçirme.”

Yer sallandı. Raphael, Aiden’ı sendeleterek ayağa kalktı. “Ya ni bana Will’in, Marcus’un oğlu olduğunu bildiğini mi söylüyorsun?”

“Evet, lanet olası aptal! Tabii ki biliyorum. Bu, son oyunun

bir parçasıydı. Marcus, oğlunu da işin içine sokmak istedi. Böylece herkes için bu oyunu sonlandırabilecektik.”

Raphael başını iki yana sallayarak sırttı. “Bu küçük gerçeği bildiğinden şüpheliyim: Will ve Emma dün gece birleştiler.”

Aiden’in ağzı açık kaldı. “Yalan söylüyorsun.”

“Bana inanmıyorsan Marcus’a sor. O da tanıklık etti.”

Aiden titreyen elini ağzına götürdü. “Bunu başardı. Marcus gerçekten bunu başardı.”

“Bu ne demek oluyor böyle?”

“Demek oluyor ki Marcus oyunu değiştirmeyi başardı. Yüzlerce yıldır bunun için hazırlanıyor.”

Raphael kahkahaya boğuldu.

Aiden’in yüzü kıpkırmızı oldu, elleri iki yanına düştü. “Bu kadar komik olan ne, Raphael? Senin kurtulma ihtimalin çok azdan hiçe indi.”

Raphael, Aiden’ı işaret ederek gülmeye devam etti. “Komik olan sensin. Senden daha iyisini hiç tanımadım, Aiden ve senin yüzünde daha önce dehşetin paha biçilemez görüntüsünü hiç görmemiştim. Neredeyse sonumu tahammül edilir kılıyor.” Gülmeyi kesip gözlerini kıstı. “Neredeyse.”

“Bu her şeyi değiştirir. Vinco Potentia, Will’i öldürmeliydi. Emma, onu uzaklaştırmalıydı.” Aiden, Raphael’e döndü. “Bana onu terk edeceğine yemin etti. Güvendiğim tek şey onun sözüydü.”

“Will’i terk etti. Emma’yı bulduğum zaman yalnızdı. Will, ben Emma’nın arabasını uçurumdan aşağı sürükledikten sonra ortaya çıktı. Ve o durumuna rağmen Emma, Will’i terk etmekte ısrarlıydı.”

“Eğer Will onu bulduysa, Emma yeterince çaba harcamamış demektir.”

“Marcus, Will’i getirdi.”

Aiden kaşlarını çatdı. “Emma’yı uçurumdan aşağı mı sürükledin?”

Raphael omuzlarını silkti. “Kitabı vermeyi reddetti.”

“Unut şu lanet olası kitabı.” Aiden sertçe baktı. “Kitap sadece vakit kaybı.”

“Kitap neler olacağına dair cevaplar barındırıyor ve kafamdaki boşlukları doldurmak için o cevaplara ihtiyacım var. Üstelik belki sen de artık neler olup bittiğini bilmiyorsundur, Aiden. Belki senin de kitaba ihtiyacın vardır.”

Aiden’in ağzı sımsıkı kapalıydı.

“Alex’in ve benim asla bir şansımız olmadı, değil mi?”

“Her zaman bir şansınız vardı. Bin küsur yıl boyunca bir sürü şansınız vardı.”

“Gölgede kalmayacağım, Aiden. Sonuna kadar savaşıacağım.”

Aiden omuz silkti. “Deneyebilirsin.”

“Neden yeni bir Emmanuella yarattın?” Raphael’in sesi ismin üzerinde takıldı. Boğazını temizleyip devam etti. “Yüzlerce yıl sonra neden yenisini yarattın?”

Aiden yürümeye başladı. “Marcus. O talep etti.”

“Ne zamandan beri birilerinin taleplerine boyun eğiyorsun? Kaldı ki Marcus’un taleplerine?”

“Bana en başından beri bir ödül olarak çok istediğim bir şey teklif etti. Gücünü...”

Raphael başını iki yana salladı. “Bunu neden yapsın?”

“Oyuna bir son vermek için. Dünyanın düzenini yeniden sağlamak için. Öyle söyledi.”

“Ve sen de inandın?”

“Tabii ki inanmadım ama teklifi, onun tabiriyle beni mest etti. Oğlunun son tura girmesine izin verdim ama karşılığında Marcus

bir kız çocuğu yaratmamı talep etti.”

“Peki, Will’in Marcus’un oğlu olduğunu anladığında neden öldürmedin?”

“Seneler önce Marcus, Emmanuella’yı küçük bir çocukken öldürdü; siz daha onun kim olduğunu keşfetmeden çok önce. Eğer oğlunu oyuna sokmasına izin vermezsem, her yeni turda Emmanuella’yı öldüreceğini söyledi. Biz de çocuklarımızı öldürmeyeceğimize dair anlaştık. Anlaşmayı bozamaz.”

“Bu nedenle Will’i öldürmedin demek.”

“Marcus’un oğlunun bir turda ortaya çıkacağını biliyordum ama birkaç yüz yıl geçti ve gelen giden olmadı. Marcus unutmuş gibiydi ama ben çok iyi biliyordum. Marcus planlar yapıyordu.”

“Marcus ne istiyor, Aiden?”

“Hepimizin istediği şeyi. Sadece hayatta kalmayı değil, daha güçlü bir şekilde söz hakkı sahibi olmayı. Marcus çok uzun zaman boyunca oyun dışıydı. Şimdi ona ait olduğunu düşündüğü şeyleri geri istiyor.”

“Oğluyla birlikte.”

“Emma ile Will’in birleştikten emin misin?”

“Işık şovunu kaçırmaya şaşırdım doğrusu. Artık üstünlüğünü kaybettin, Aiden.”

“Emmanuella hâlâ benim kızım.”

“Sana karşı hiç sevgisi olmayan, hatta senden nefret eden kızın. O, Will’i seviyor ve Will için her şeyi yapar. Belki de şimdi kayınbabasına, kendi babacığından daha düşkündür.”

Aiden’in bakışları Jake’in üzerinde kilitlendi.

Jake bir süredir saklanmadığını fark edip dondu kaldı.

“Will’den daha çok sevdiği biri var elimde. Emma yola gelecek.”

Raphael'in bakışları Jake'e kaydı ve ona doğru yürüdü. Birkaç metre önünde durup ellerini kalçasına koydu. "Demek bu Jake."

Jake savunma içgüdüleriyle çenesini kaldırdı, bedeninde elektrik geziniyordu. "Sen annemi öldürmeye çalıştın."

Raphael'in gözleri açıldı ve kıkırdadı. "Yanlışlıkla oldu."

"Ama ben seni bilerek öldüreceğim." Jake dik dik bakarak kolunu kaldırdı.

Raphael, Jake ona doğru bir ateş topu gönderene kadar güldü. Ve ateşten kaçınmak için zamanında eğildi.

"Bu kadarı yeter, Jacob." Aiden gürledi. "Bunun için zamanın olacak ama bugün değil."

"Ne alingan çocuk, değil mi?" Raphael sordu.

"Gücünün çok küçük bir göstergisiydi bu. Onu küçümseme."

Raphael başını kaldırıp Jake'i inceledi. "Alex'e benziyor."

"Sadece görüntüde. Doğası daha çok annesininki gibi."

Dudaklarının kenarında bir gülümsene yükselirken Raphael gözlerini kıstı. Jake ona güvenmiyordu.

"Sonuç olarak gerçekten neden buradasın Raphael? Muhakkak, oh olsun demekten başka nedenlerin de vardır."

"Sana bir teklif sunmaya geldim."

Tek kaşını kaldırırken Aiden gülümsedi. "Sende istediğim ne olabilir ki?"

"Bilgi. Kendini buraya Emma'nın oğluyla birlikte kapattın ve ben dışarı dünyanın içindeyim, bir şeyler görüyorum."

Aiden bir süre Raphael'e baktı. "Devam et."

"İkisinin izini sürüp neler yaptıklarını öğrenebilirim; böylece sen de son yüzleşmede karşılaştığın hiçbir şeye şaşırırmazsın."

"Peki, sen ne istiyorsun?"

"Sen ve ben güçlerimizi birleştireceğiz."

Aiden gözlerini devirdi. “Emma’nın izini sürmek için adamlarım var. Onlar buldukları şeyleri rapor ediyorlar.”

“Ama onlar Will ile Emma’nın birleşmesini sana söylemediler.”

“Söyleyecektirler.”

“Onlar gördükleri şeyin ne olduğunu biliyorlar mı? Emma ile Will’in birleşmesinin bizim bütün dengemizi altüst ettiğini anlayabilirler mi?”

“Birleşmeleri hiçbir şey ifade etmez.”

“Bunu nasıl söyleyebilirsin, Aiden? Onların birleşmesi her şey demektir.”

“Sen ve Alex için tabii ki öyle ama benim için bir anlamı yok. Emma oğlunu kurtarmak için her şeyi yapacak. Evet, Will’le olan bağı her şeyi zorlaştırır ama sonunda bir seçim yapmak zorunda. Will mi Jake mi? Hepimiz yapacağı seçimin ne olacağından eminiz.”

Raphael’in gözleri Jake’i delip geçti. “Emin miyiz?”

Öfke Jake’in göğsünü yaktı. Annesi her zaman Jake’i seçerdi. Değil mi? Ya da Will, onu seçmesini sağlardı?

“Bir annenin sevgisini küçümsüyorsun, Raphael.”

“Ve sen de Will’in gücünü küçümsüyorsun.”

“O zaman bu konuda ayrı düşüğümüzü kabullenip oyunun sonunda nasıl işlediğini göreceğiz.”

“Peki ya anlamamız?”

“Hiçbir anlamamız yok bizim. Ama bana adamlarımın kaçırdığı kilit bir bilgi verdin. Başka bir tane daha bulursan bana gel, o zaman anlaşma fikrini tekrar gözden geçiririz.

“Gerçekten geri dönüp bana yardım edeceğin garantisi olmadan sana bilgi getirmemi mi bekliyorsun?”

“Evet.”

“Seni lanet olası...”

“Diline dikkat et, Raphael. Yanımızda küçük bir çocuk olduğuna dair seni uyarmam mı gerekiyor?”

“Onun gözleri önünde sayısız ev çalışanını öldürdüğün gerçeğini biliyorum ama kaba bir dil duymasını istemiyorsun, öyle mi? Çok komik.”

“Öldürmek zorunlu bir durum. Kaba dil zorunlu değil.”

Raphael, Jake’e doğru birkaç adım attı ve yüzüne eğildi. “Yakın zamanda anneni göreceğim.” Raphael sırtıttı. “Ona söylememi istediğin bir şey var mı?”

Ağlamasını engellemek için Jake dişlerini sıktı. Annesiyle kendisi konuşmak istiyordu, Raphael’le bir mesaj göndermek değil. Raphael yeniden annesine zarar vermeye çalışır mıydı? “Seni annem için öldürmeyi denediğimi söyle.”

Raphael güldü. “Başka bir şey?”

Seni seviyorum. Beni unutma. “Hayır.”

Raphael arkasını dönerek omzunun üzerinden baktı. “İrtibatta olacağım.”

Jake, Raphael’in uzaklaşmasını izlerken korkudan titriyordu. Aiden, onu konuşmalarını dinlerken yakalamıştı ve bunu cezasız bırakmazdı.

Aiden sandalyesine oturup bacak bacak üstüne attı. “Jacob, gel benimle otur.”

Jake başı önde, Aiden’in yanındaki sandalyeye doğru hareket etti, oturup ellerini dizlerinin üzerine koydu.

“Annenin ne yaptığını biliyor musun?” Aiden’ın sesi Jake’in beklediğinden çok daha yumuşaktı. Jake başını şaşkınlıkla kaldırdı ve iki yana salladı.

“Annen, Will’le birleşmiş. Güçlerini ve ruhlarını sonsuza kadar birleştirmişler. Bu, bozulamaz bir bağ. Kalıcı bir evlilik gibi

düşün. Ve bundan caymanın bir yolu yok.”

Will, annesini seviyor, onu korumaya çalışıyordu. Raphael onu bulursa, bu olumlu bir şeydi.

“Bunun senin için ne demek olduğunu biliyor musun?”

İşte Jake bu kısımdan korkuyordu. Ne anlama geliyordu? Raphael, annesinin Will’i seçeceğini düşünüyordu. Başını yeniden iki yana salladı.

“Son savaş gerçekleştiğinde annen bir seçim yapmak zorunda bırakılacak. Sadece iki kişi hayatta kalabilir, Jacob. Annen seni ya da Will’i seçmek zorunda kalacak.”

Aiden gerçekten haklı mıydı? Annesi seçim yapmak zorunda mı kalacaktı?

“Annen seni seviyor. Bunu bana pek çok kere kanıtladı. Senin için her şeyi göze alır. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Jake titremesini engellemesi için dudağını ısırıp başıyla onayladı.

“Annen asla Will’i sana tercih etmez ama Will, kendi avantajı için onu seçsin diye anneni zorlayabilir. Birleşmeleriyle Will annenden fayda sağladı.”

Jake, Will’in annesinden faydalandığı konusunda şüpheliydi. Sonuçta annesini seviyordu.

“Annemi seviyor olabilir ama işlerin onun lehine işlediğinden emin olmak isteyecek.” Jake gardını düşürdü ve Aiden beynine girmeye devam etti. “Will onu kandırdı.”

“Will, annemi seviyor. Annemi asla kandırmaz.”

“Annemi tanıyorum. Seni bütün benliğiyle seviyor. Eğer birleşmenin senin kurtuluşunu etkilediğini bilseydi, bunu *asla* gerçekleştirmezdi.”

“Will beni mi öldürecek?”

Aiden, Jake'e güven verici bir gülümseme vermek istedi ama yüzünde hiç öyle durmadı. "Bütün kurallar değişti. Will'in babası Marcus sayesinde."

Aiden, Marcus'un bunu uzun zamandır planladığını söyledi. Marcus, Jake'in odasına geldiğinde biliyordu. Hepsini biliyordu. Emma ve Will'in birleşeceğini biliyordu. Jake'in kimsesizliğe terk edileceğini biliyordu. Marcus, Jake'e neden düşüncelerini Aiden'dan saklamayı öğretmişti? Neden oyundaki en güçlü oyuncunun Jake olduğunu söylemişti? Will, Alex ve Raphael... Hepsi Emma'yı istiyordu. En önemli olan annesiydi.

"Annen yine de seni seçecek, Jake. Bundan eminim."

Jake, Aiden'ın yüzündeki karışıklığa baktı. İyi biri gibi mi davranıyordu? Eskiden tanıdığı Aiden gibi davranıyordu, Kötü Adamlar onu almadan önce rüyalarında Jake'i ziyaret eden Aiden gibi.

Aiden'ın yüzü yumuşadı ve gülümsedi. "Sana karşı çok sert davrandım, Jacob. Bütün bu dünyanın sonu konuşmaları ağızdan ağıza dolaşırken senin küçük bir çocuk olduğunu unuttum. Annesini kaybeden bir çocuk olduğunu da."

Jake'in gözlerinden yaşlar boşandı ve kızgın bir şekilde burununu çekti.

"Hiçbir şey için endişe etmene gerek yok, Jake. Will'le olan bağı Emma'nın seçimini daha da zorlaştıracak, doğru ama sonunda seni seçecek. Will'in onu strese sokmasından endişeleniyorum. Annenin dikkatini toplamaya ve odaklanmaya ihtiyacı var. Will'in, Emma'nın kafasını karıştırdığını düşünmekten nefret ediyorum ve..."

Aiden'm cümlesini bitirmesine gerek yoktu. Jake biliyordu. Ve ne yapması gerektiğini de biliyordu.

Beşinci Bölüm

Emma hayal kırıklığıyla inledi. Saatlerdir kitabı inceliyordu ve bu zamana kadar küçük bir detay ya da yardımcı dokunacak herhangi bir şey bulmuş olmalıydı.

“Belki de biraz ara vermelisin. Yorgun görünüyorsun.”

“Ara vermek için zaman yok.” Avuç içini önünde açık duran sayfaya vurdu. “Hayatlarımız şu lanet olası şeyin içinde yazanlara bağlı.”

Will uzanıp Emma’nın boynunu ovdu. “Biliyorum ama eğer yorgun ve bıkkınsan, bir şeyler kaçırabilirsin. Zihnini tazelemek için birkaç dakika ver kendine ve tekrar okumaya başla.”

“Lanet olsun, zihnimi nasıl tazeleyebilirim? Bu durumu nasıl değiştireceğimi çözemezsem öleceğiz, Will.” Sözler ağzından çıktığı anda pişman oldu Emma. Will de onun gibi bu kargaşanın içinde sıkışıp kalmıştı. Öfkesini ona yansıtması hiç adil değildi.

Emma’nın bu felaketten nasıl kurtulacaklarına dair en ufak bir fikri yoktu. Matematiği tutmuyordu. Emma’nın hesabına göre, doğaüstü güçleri olan yedi oyuncu vardı. Aiden’in hesaplarına göre, bu demek oluyor ki üçü son mücadeleye katılamayacaktı.

Aiden dışarıda kalan üç kişiden biri olmayı planlamıştı. Peki ya savaşılan olan dört kişi kimdi? Emma hayatını ortaya koyup savaşılan Will'i tarafsız kalmaya ikna etmenin bir yolu yoktu ama belki onu kandırmanın yollarını bulurdu. Ayrıca Jake'i de olaydan uzak tutmanın yollarını bulmalıydı.

Belki de Will'le birleşmek doğru bir karar değildir. Will'in Su elementinin oğlu olduğunu anlamadan önce Emma, babasının yarattığı bu durumdan sadece kendisini ve Jake'i kurtarmak zorundaydı. Ama şimdi Will'in gücü ortaya çıkınca, savaşa girmeye mecbur kalabilirdi. Ve gizemli güçlerini de hesaba katmak gerekiyordu. İkisinden biri ölürse diğerine ne olacağını bilmiyorlardı. Will'in dün geceki gösterisinden sonra, Emma'nın gücünün Will'den daha zayıf olduğu ortadaydı. Aiden, Emma'yı savaşa sokmayı, dört kişiden biri yapmayı planlıyordu. Emma, Will'i dışarıda tutmanın bir yolunu bulsa bile, Will ölebilirdi. Hem de Emma'nın yüzünden.

Emma iki hafta içinde bir yolunu bulmalıydı. Tamamen umutsuz görünse de ölmelerini izleyemezdi. Bütün boş zamanlarını daha güçlü olmaya ve bazı cevaplar bulabilmek için kitabı taramaya ayırırdı.

Başını Will'in omzuna yasladı. "Özür dilerim. Sadece korktum. Son gelmeden önce bunu çözmek için ne kadar süremiz olduğunu hiç bilmiyoruz. Bir de umut edelim ki aradığımız cevaplar bu saçmalığın içinde olsun."

"Hâlâ bir iki haftamız olmalı. Bir yolunu bulacağız. Neler bildiğimize bir göz atmaya ne dersin?"

"Evet. Bu iyi bir fikir." Derin bir nefes aldı ve şu anki en büyük endişesi olan birleşme sözlerinin bulunduğu sayfayı açtı. "Birleşme sözleri burada. Kafede okumadan önce bunları bilmiyordum ama sonra sanki sözler beynime kazındı. Dün gece birleştığımızda, sözler zaten zihnimdeydi.

Will elini kitabın üzerine koydu. “Belki de içinde bize yardımcı olacak başka yeminler vardır.”

“Bence birleşme sözlerini daha çok çalışmalıyız. Bize yardımcı olacak ipuçları ya da detaylar olabilir. Belki sözlerin başka amaçları vardır.”

“Sözlerin amacı bizi bağlamaktı.”

“Ama sözler bir şeyleri ifade ediyor, Will. Açıkça güçleri var.”

“Bizi sonsuza kadar bağlama güçleri var. Amaçlarını yerine getirdiler.”

Emma bu konuyu öyle kolay kolay kapatmaya niyetli değildi.

*Zamanın başladığı andan
Yıldızların son ışığı kalıncaya dek
Kalbimi senin kalbinle birleştiriyorum
Sonsuzluğa giden ebedi bir yolda
Ve ruhlarımızla gücümüzü kırılmaz bir zincirle dağlıyorum
Yaşamda ve ölümden ve her ikisinin arasında geçen her şeyde
Sonsuza dek senin olmaya yemin ediyorum...*

Emma sesli okurken, koltuktaki gölgeler kararıp ona doğru süründü.

“Bunu gördün mü?” Kitabı iki yanından elleriyle kavradı.

Will omuzlarını doğrultarak camdan dışarı baktı. “Neyi gördün mü?”

“Gölgeler. Ben sözleri okurken hareket ettiler. Albuquerque’de çalışırken de hareket etmişlerdi.”

“Belki sen hayal ediyorsundur.”

“Hayır, etmiyorum. Raphael, gölgeler âlemine hükmedebildiğimizi söylemişti; bu nedenle sözlerden etkilenmiş olabilirler.

Ayrıca Alex ve Raphael, elementlerin –bu biz oluyoruz– ölmediğini ve gölgeler dünyasına sürgün edildiğini iddia ediyordu. Ama kitapta bununla ilgili henüz bir şey görmedim.”

“İlk olarak, Raphael’ın söylediği bir şeye inanmak çok zor. Onunla birleşmen için sana dünyaları vadetmişti. Ama aynı zamanda bu durumu görmezden de gelemeyiz; özellikle sen gölgelerin hareket ettiğini düşünüyorsan.

Emma tekrar kitaba eğildi. “‘Zamanın başladığı andan.’ Sence bu ne demek oluyor?”

“Belki zamanın başladığı anın gücüdür. Bizi sonsuza dek bağlaması için güçlü bir şey olması gerek.”

“Sonsuzluğa giden uçsuz bir yolda kalplerimizi birleştiriyor.”

“İlebet demenin başka bir yolu.”

“‘Yaşamda ve ölümden ve ikisinin arasında geçen her şeyde.’ İşte bu kısmı beni korkutuyor. İkimizden biri ölürse ne olacak? Bu hâlâ bağlı olduğumuz anlamına mı gelir yoksa ikimiz birlikte mi ölürüz?”

“Bilmiyorum ve öğrenmek için hiç acele etmiyorum.”

“Ben de.” Emma başını çevirdi, arabanın ön panosunda gölgenin hareket ettiğinden emindi.

“Raphael’ın daha önce bu kitaba ulaşma imkânı vardı ama o bunu tam olarak bilmiyordu herhalde. Aslında, birleştiğimizde bir diğerimizin zihnini okuyacağımızı düşünüyor ama kesin emin olmadığını söyledi. Bu zamana kadar böyle bir şey olmadı.”

Kendi adına konuş.

Emma şaşkınlıkla ona döndü.

“Merak etme. Düşüncelerini okuyamıyorum. Bu düşüncüyü ben sana bilinçli gönderdim.”

Yani beni duyabiliyorsun?

Will sırtıttı.

“Acaba Jake gibi, biz de birbirimizin düşüncelerini okuyabilir miyiz?” Emma, Will’in zihnine girmeye çalıştı ama bir duvarla karşılaştı. Yüzündeki rahatlamayı Will’in görmesine izin vermedi. Will’den sır saklamaya niyeti olmasa da, her daim açık bir kitap olma fikri hoşuna gitmiyordu.

“Rahatlamış görünmene rağmen, hayır, görünüşe göre okuyamıyoruz.”

“Sen rahatlamadığını söyleyemezsin.”

Will’in gözleri karardı. “Söylenmeyecek özel şeyler var.”

Emma bir sayfa çevirdi. “Son yüzleşme hakkında burada neredeyse hiç bilgi yok. Sadece şu var:

Bu savaş, kavgayı bitirecek

Dört kişi birleştiğinde

Dördü savaşacak, ikisi kalacak

Ve sonunda dünyanın dengesi yeniden sağlanacak

“Raphael kitabı bulmak için ortaya çıkmadan önce bu kısmı okuyordum, o zaman ‘dünyanın dengesi yeniden sağlanacak’ kısmına gelememiştim.” O bölümü tekrar okudu. “Dördü savaşacak ve ikisi kalacak.”

“Kalacak diyor, yaşayacak demiyor. Bu da demek oluyor ki kalmayan iki kişi ölmek zorunda değil. Hepimizin kurtulma ihtimali var.”

“Aiden bir yolunu bulmazsa haklısın. Niyeti herkesin kurtulması değil.”

“Bir şeyler bulabildin mi?”

“İki şey. Birincisi, senin de dediğin gibi farklı bir tür yemin. Sözcükler bir devir içinde gibi görünüyor.”

“Ne diyor?”

*Gölgeler şahidim olsun
Sana geri çevrilmez bir hediye sunuyorum
Senin olsun bana ait güç
Element kontrolüm ve her şeyim*

Emma başını kaldırdı. “Sence bu, Raphael ve Alex’in oyunun başında ettiği yemin mi?”

Will başını iki yana salladı. “Geri çevrilmez diyor. İkisi de güçlerini geri almayı umut ediyor. Ayrıca Aiden ile güçleri eksik bir şekilde savaşmaları delilik olur. Tabii bütün güçlerini değil de bir kısmını vermiş olabilirler.”

“Ben ilk çalışmalara başladığımda bana enerjinin yaratılmadığını söylemiştin. Bir kaynaktan diğerine akıyordu. O zaman Aiden ve Marcus’un güçleri çocuk yaratınca zayıflamadı mı?”

Will başparmağını direksiyona yavaş yavaş vuruyordu. Başıyla Emma’yı onayladı. “Evet, mantıklı. Sanırım zayıfladı.” Dönüp Emma’ya baktı. “Ama bunu biraz daha düşün.”

Emma yüzünü kaldırıp Will’in gözlerinin içine baktı.

“Sen ve Alex. Siz Jake’i yarattınız. Eğer bu teori doğruysa, sizin gücünüzün de azalması gerek. Muhtemelen Alex’in gücü de.”

Emma başını koltuğa yasladı. “Galiba haklısın ama Jake çok güçlü görünüyor. Benden çok daha fazla güçlü.”

“Bilmiyorum. Belki iki ebeveyni de element diyerdir. Düşünülmesi gereken bir durum.”

Will’in haklı olduğunu düşündü. Bu durumda Emma ne kadar çalışırsa çalışsın, bir faydası olmayacaktı. Babasını mantıkla yenmeliydi, güçle değil. Şimdi kitaba her zamankinden çok ihtiyacı vardı.

“Başka bir şey daha olduğunu söylemiştin.”

“Evet.” Emma doğrularak sayfayı çevirdi. “Bu, yeminden daha

çok bir şiir gibi. Belki de bir kehanet. Ama önemli bir şey olduğunu biliyorum çünkü okumak için gücümü kullanmak zorunda kaldım.”

“Ne diyor?”

Toprak ve Hava, Su ve Ateş

Hepsi birbirinden ayrı ama aslında eş

Son gelene kadar dünya dengesizlikten acı çekecek

Biri her şeyin üstesinden gelecek

Ama bunun bedelini ödeyecek...

Will heyecanla doğruldu. “Bu son kısım. Kehanetin içindeydi. Biri her şeyin üstesinden gelecek ama bunun bedelini ödeyecek.”

“İçimizden biri dünyayı mı kurtaracak?”

“Öyle görünüyor.”

Emma’nın parmak uçları sözcüklerin üzerinde gezindi. “Ama hangimiz? Ve geri kalanlara ne olacak?”

“Bilmiyorum. Şimdi sormamız gereken soru, kuralları kim yapıyor? Aiden mı yoksa başka doğüstü güçler mi? Bu kehanetler nereden geliyor? Ben, Aiden olmadığını düşünüyorum. O, güç dengesini düzeltmek istemiyor. Eğer başka bir şeyi daha fazla istemiyorsa.”

Emma başını kaldırıp Will’e baktı. “Marcus, kendisinin dünyanın dengesini yeniden sağlamak istediğini söyledi.”

“Belki de öyledir ama ona hâlâ güvenmiyorum.”

“Ona güvenmemiz gerektiğini söylemiyorum ama belki de dengeyi sağlayacak olan kişi odur.”

“Bu aşamada, her birimiz olabiliriz.”

“Ve sonuç olarak elimizde sadece bir yemin ve saçma bir şiirin olduğu kitap var. Ve bunların hiçbirinin bize faydası yok.” Emma kitabı kapattı, midesi yeniden bulanıyordu. “Albuquerque’

yi sırf bunun için harap ettiğime inanamıyorum. Bir *hiç* uğruna sayısız insan öldürdüm.”

“Emma, bilmiyordun. Ayrıca içinde kaçırdığın bir şeyler olabilir. Raphael ve Alex onu almak için çok istekliydiler. Sen doğru olanı yaptın.”

“Doğru olanı mı yaptım, Will? Senin için söylemesi kolay. Eline kan bulaşmadı.”

Will, yüzüne bakması için Emma’yı döndürdü. “Emin misin? Geçmişimi unutuyorsun, Emma.”

Kızgınlık Emma’yı yakıp kavurdu ama Will’e kızgın değildi, ona Irak’taki zamanlarını ve bu zamana kadar geçen süreyi hatırlattığı için kendine kızdı. Emma’ya orada geçirdiği zamanın sadece bir kısmını anlatmıştı ama Emma çok daha fazlası olduğundan emindi. “Özür dilerim, Will. Yeterince güçlü olmadığımı düşündüm.” Emma, Will’in elini tutup sıktı. “Beni yanlış anlama. Pes etmiyorum ama gücümün zayıf olduğunu ikimiz de biliyoruz. Belki de içimizde en güçsüz olan benim.”

“Bu doğru değil. Sen de ortaya çıkarabildiğinde, Raphael kadar güçlüsün.”

“Ortaya çıkarabildiğimde. Korktuğum zaman gücüm tamamen gidiyor.”

“Alıştırma yapacağız. Gücünü kullanırken ne kadar rahat hissedersen, o kadar az korkarsın. Ayrıca, bunu Jake’i kurtarmak için yapabilirsin.”

“Ve seni kurtarmak için.”

Will, Emma’nın elini dudaklarına götürüp öptü. “Beni koruma ihtiyacım yok. Kendimi koruyabilirim. Kendine odaklanma ihtiyacım var, Emma. Ve Jake’e odaklanmalısın.” Will, ikisinin birleşmiş ellerini dizine koydu. “Sahip olduklarımızla yapacağımızın

en iyisini yapacağız. Diğerlerinin sahip olmadığı iki avantajımız var. İlk olarak, biz birleştik. Bunun bize büyük bir avantaj sağladığını biliyoruz çünkü Raphael ile Alex seninle birleşmek için çok hevesliydi. Birleşme gücümüzün bize neler sağladığını öğreneceğiz. Ama diğerlerinin sahip olmadığı bir şeye daha sahibiz, Emma.” Durdu ve Emma’ya baktı. “Biz, kendimizden öte bir şey için de savaşıyoruz; birbirimiz için savaşıyoruz. Ve bu bize daha çok güç veriyor.”

“Ya da bizim en büyük güçsüzlüğümüz oluyor.”

“Sadece biz izin verirsek, güçsüzlüğümüz olur.”

Emma, Will’in haklı olduğundan emin değildi ama şimdilik Will’in suyuna gidiyordu. En ufak bir umut kırıntısına ihtiyacı vardı, buna inanması gerekiyordu.

Saatler sonra, Emma ayak sahilde yalın ayak duruyordu. Ayak parmaklarının arasında kumlar geziniyor, okyanus dalgalarının kuvvetli sesleri kulaklarını dolduruyordu. Güneş batmaya başlarken, önünde uzanan engin suya bakıyordu.

Will’in kolları, Emma’yı arkasından kavradı. Emma yorgun bir şekilde iç geçirirken Will’in göğsüne yaslandı. Arabayı nöbetleşe sürüp biraz kestirseler de Emma yine de yorgundu.

Will dudaklarını Emma’nın kulaklarına götürdü. “Beklediğin manzara bu muydu?”

Emma kollarını onun kollarına dolayarak Will’e yapıştı. Bütün hayatı boyunca okyanusu görmek istemişti ve şimdi tam önünde, hayal ettiğinden çok daha büyük bir şekilde seriliyordu. Ama okyanusun güzelliği şu an hiçbir şey ifade etmiyordu. Okyanus sadece Will’in gücünü test edeceği bir araçtan ibaretti. Bir de Jake’in bütün o yıllar boyunca ne kadar haklı olduğunun bir hatırlatıcısıydı sadece.

“Çantalarımızı kulübeye koydum. Tahmin ettiğim gibi, sene-lerce kullanılmamış. İçeri hava girsin diye camları açık bıraktım.”

“Tamam.”

“Diyorum ki şimdi güzel bir uyku çeksek, sabah da ilk iş olarak başlasak?”

“Tamam.”

“Bu savaşı kazanacağız.”

“Biliyorum,” dedi Emma ama bilmiyordu.

Will’e bakmak için arkasını döndü. Will’in hayranlık ve biraz da korku dolu bakışları dalgalardaydı. “Demek buraya gerçekten çocukken geldin, öyle mi?”

“Sadece birkaç yaz geldim, ama o iki yaz efsaneydi. Suyu her zaman çok sevdim. Sanırım şimdi neden olduğunu anlıyorum.”

Emma çocukken ateşi sevmiş miydi? Hatırladığı kadarıyla, hayır. Ama Jake her zaman ateşe hayran olmuştu.

“Buralarda bir yerlerde ateş için çukur olduğunu biliyorum. Biraz çalı çırpı toplayabilirim, sonra arabaya gidip ateş yakacak bir şey var mı diye bakarım.”

“Albuquerque’nin yarısını ateşe verdim. Çalıları tutuşturmak hiçbir şey.”

“Emma...”

“Yaşandı ve bitti. Önümüze bakmalıyız.” Albuquerque’yu geride bıraktı ya da en azından Will’i buna katlanmak zorunda bırakmadı. Ama binalardan üstü başı isli, yüzleri kanlı insanların kaçıışı hâlâ Emma’yı yaralıyordu. “Sadece uyumak istiyorum.”

“Pekâlâ.”

“Ama henüz değil. Bir dakika daha burada kalmak istiyorum.” Ayaklarının üzerinden akan suyun yatıştırıcı bir etkisi vardı. Kumların ayaklarının altından kayışı Emma’yı sakinleştiriyordu. Hayatını bu şekilde geçirdiğini fark etti. Ayaklarının kuma gömülmesi gibi bazı olaylar başına üşüşüyor ve sonra bu olaylarla bir-

likte hayatının her bir parçası elinden alınıyordu. Ama artık tükenmişti. Ondan koparılan her parçası için bitip yok olmuştu. Şimdi kontrolü ele alma ve ona acı çektiren insanlardan intikam alma zamanıydı.

Emma gözlerini kapatarak, Jake'e seslendi ve zihninde ona ulaşmayı denedi. Çağırışları bir boşluk içinde kayboldu ve kalbi korkudan sıkıştı. Neden Jake'i hissedemiyordu? Acaba başına bir şey mi gelmişti? Aiden, Will'i kaçırıp hafızasını ve işaretini aldığında da aynı şeyleri düşündüğünü hatırlayıp kendini rahatlatmaya çalıştı. Emma, Will'in öldüğünü düşünmüştü ama yanılmıştı. Eğer Emma, Will'le olan iletişimini Aiden, Will'in hafızasını sıfırladı diye kaybettiyse, aynı şey Jake'in de başına gelmiş olabilir miydi? Oğluna hamile kaldığında ortaya çıkan ateş işaretini mi kaybetmişti?

Emma, Will'den bir adım uzaklaşarak tişörtünü aşağı indirdi ve omzuna bakmak için başını çevirdi.

"Sorun ne?"

"Jake'i hissedemiyorum. İşaret hâlâ orada mı?" Sesi korkudan titriyordu.

Will tişörtünü daha da aşağı çekti, Emma'nın sırtını ay ışığına doğru döndürdü. "Hâlâ orada. Su işaretinin hemen yanında."

"Senin işaretin yok mu?"

"Hayır, hâlâ yok ama yeni bir tane var."

"Ne?" Görebilmek için boynunu iyice çevirdi ama ağırlı saplandı. "Ne işareti var?"

"İki tane üçgen gibi görünüyor. Bir tanesi ters duruyor ve ikisi kesişiyor."

"Peki, bu ne demek?"

"Bilmiyorum, ama birkaç gün önce orada değildi. Güven bana, orada olsa bilirdim."

“İşaret ne anlama geliyor? Bu sen misin? Senin işaretini keşfettiğim gün bu oldu.”

“Bilmiyorum. Benim koruyucu işaretimi kaybettiğinde o yok oldu diye Raphael söyledi demiştin. Ona hiçbir zaman güvenmedim ama belki de bu sefer doğruyu söylemiştir. Belki de ikisi de benimle alakalıydı. Ben geri geldim ve ardından su işareti yeniden ortaya çıktı.”

“Belki de.” Emma’nın başka bir teorisi vardı, ama şu anda işaretin ne anlama geldiği hakkındaki teorilerini Will’e söylemeyecekti. Bu düşüncesi, endişeden zihninde yeni bir şok dalgası yarattı. Ateş işareti altı yıl önce Jake’e hamile kaldığında ortaya çıkmıştı. Su işareti, Will’le ilk defa seviştiğinde ortaya çıkmıştı. Bebeği ana rahmine düştüğü gece... Ve bebeğini düşürdüğü gece işaret kaybolmuştu.

Bu nedenle, yeni bir işaret ancak tek anlama gelebilirdi...

Emma bu düşünceyi, olasılığını göz ardı ederek zihninden attı. Yanılıyor olabilirdi. Jake’in babası Alex’ti. Bu nedenle Jake’e hamile kaldığı gece hava işaretinin oluşması gerekmez miydi? Belki de işaretler, Emma’nın henüz bilmediği başka anlamlara geliyordu.

“Kitapta Seçilmiş Kişi’nin işaretinin bir fotoğrafı var ama başka da bir şey yok. Bunun birleşmemizle bir ilgisi olmalı.”

“Diğer işaretlerin sembol olduğunu düşündüğümüzde, iki tane üçgen şekli tuhaf görünüyor. Sende bir şey var mı?”

“Bilmiyorum.” Koruyucu izinin olduğu yere, kolunun ön kısmına baktı. Kolunda bir iz olmadığını Emma biliyordu çünkü son iki gündür kısa kollu giyiniyordu.

“Belki senin de sırtındadır.” Will’in tişörtünü havaya kaldırdı. Sağ kürek kemiğinin üzerinde iç içe geçmiş iki tane üçgen vardı.

Emma’nın tişörtü tutan eli sımsıkı oldu ve Will endişensin mi rahatlasın mı bilemedi.

“Bende de var mı?”

“Evet.” Emma’nın sesi o kadar cılızdı ki neredeyse havada yok oldu.

“Başka bir şey var mı?”

Emma tişörtünü indirdi. “Yok, ama sanırım haklıydın. Birleşmemizle bir ilgisi olmalı.”

“Katılıyorum.” Ama ne anlama geldiği hâlâ bir gizemdi; tıpkı bu lanet olası oyunun içindeki diğer her şey gibi. Diğer izler çok daha detaylı ve karışık. Üçgenler ise oldukça yalın ve doğaldı. Belki de aradıkları cevaplar tam olarak oradaydı. “Bence hepsini yarın çalışalım.”

“Sence burada güvende miyiz?”

“Peşinden birilerinin geldiğinden mi endişeleniyorsun?”

Emma başını kaldırıp baktı, gözlerinde telaş vardı. “Sence gelirler mi?”

“Başta ben de kaygılıydım ama sonra fikrimi değiştirdim. Bence baban sonuna kadar bekleyecek. Raphael desen, o kadar ödle ki bir şey yapamaz. Ve Alex ise, en son gördüğümüzde babası için bir seçim kampanyası kovalıyordu.”

“Ya Marcus?”

Will gerildi. Marcus tepede gözden kaybolduğundan beri kendisine aynı soruyu sorup duruyordu. “Marcus, vahşi bir tip.”

“Sence bizi bulabilir mi?”

“Bulacağından eminim ama önemli olan ne zaman bulacağı.”

Emma’nın sırtı tutulmuştu.

“Ortaya çıksa bile, endişelenecek bir şey yok.” Emma’nın iyiliği için bunun doğru olmasını umuyordu. “Endişe etmene gerek yok, Emma. Ben seni koruyacağım.”

“Hayır, birbirimizi koruyacağız.”

Will gülümsedi ve Emma’yı kendine çekerek başından öptü. “Hadi, içeri girip biraz uyuyalım.” Will yarın gücüne ihtiyaç duyacaktı.

Altıncı Bölüm

Jake hayranlıkla gölgeleri izlerken yatağında uzanıyordu. Jake'e yaklaşp, yatağının üzerinde sürünürken renkleri daha da koyulaşmıştı. Jake bir tanesini parmağıyla gıdıkladı. Gölge titredi, ardından Jake'in eline uzandı.

“Yerinde olsam, onlara karşı dikkatli olurdum.”

Jake başını kaldırınca köşede sandalyeye oturmuş olan Su elementini buldu. “Bir dakika önce orada değildin.”

Su sıırttı. “Bundan emin misin?”

Jake panikledi. Yatağa gittiğinde orada kimse olmadığından emindi. Gölgelerle oynarken, kapının hiç açılmadığından da emindi.

“Haklısın. Kapıdan gelmedim.”

Jake düşüncelerini zihninin en alt kısmına itti. Su elementinin düşüncelerini okumasından hiç hoşlanmıyordu.

“Annemi gördüm.”

Jake'in ağzı açık kaldı, sonra derin bir nefes aldı.

“Will'le birlikteydi.”

Jake bunu biliyordu ama duymak yine de canını acıtıyordu.

Ayrıca Su elementinin annesini görmesine de şaşırmadı. “Beni kandırdın.”

Şaşkınlık, elementin yüzünü kapladı. Başını öne eğdi. “Nasıl kandırmışım seni?”

“Bana Will’in babası olduğunu söylemedin.”

Su kahkaha attı. “Demek Aiden söyledi.”

“*Sen* söylemeliydin.”

“Yapamazdım. Aiden’in bir kuralıydı. Birine kızmak istiyorsan ona kız, bana değil. Aiden istediği için bütün bunlara devam etmek zorundayız.”

“Adın Marcus.”

Su gülümsedi. “Aiden sana başka neler anlattı?”

“Will’in annemi tuzağa düşürdüğünü.”

Marcus kıkırdayarak başını iki yana salladı. “Peki, bunu nasıl görmüş?”

Jake uzaklara baktı. Yakıcı bir yumru boğazını kaplamıştı.

“Senin bu satranç oyunundaki şah olduğunu söylediğim zamanı hatırlıyor musun?”

Jake gönülsüzce onayladı.

“Sana bir ipucu vereceğim. Gölgelerle ilgili.”

Gölgeler saklanırmış gibi, Jake’in yatak döşegenin kenarlarına ve üzerine sıçradı.

“Biliyorsun, onlar da tıpkı senin gibiler. Bu çok nadir bir durum. Senin ne kadar önemli olduğunu hissediyor ve sana ihtiyaç duyuyorlar. “

“Bana ne için ihtiyaç duyuyorlar?”

Su gülümseyerek dizlerinin üzerine çöktü. “Sana bu kısmı henüz söyleyemem ama onlarla oyna. Bırak da sana güvensinler. Bazen onlardan yardım istemen gerekecek.”

“Nereden biliyorsun? Ve bunu Aiden bana neden söylemedi?”

“Çünkü sen Aiden için bir tehdiisin. Beklediğinden çok daha güçlüsün. İki elementin birleşmesinden oluşan çocuğun gücünü bence planlayamadı.” Su, dudaklarını büzdü ve ardından sırtıttı. “Belki de planlamıştır. Aiden neredeyse detayları hiç kaçırmaz.”

“Bütün bunları nasıl biliyorsun?”

“Aiden ve ben eski tanışığız. Eğer istersen ona gölgeler hakkında sorabilirsin. Eminim bazı açıklamalar yapacaktır ama sana her şeyi söylemeyecek. Önemli kısımları atlayacak.”

“Neden bu bilgilere ihtiyacım var ki?”

Su, işaretparmağını kaldırarak ileri geri salladı. “Henüz değil. Sadece ihtiyacın olduğunda sana yardım edeceklerini bil.”

Jake, onu izlerken bütün bedeninden bir ürperti geçti. “Sen de görüntüler görüyor musun?”

“Hayır, senin gibi göremiyorum ama kötü şeyler olacağı apaçık ortada. Raphael’in Aiden’a anneni ve Will’i söylediğini biliyorum.”

“Nereden...”

“Kendi yöntemlerim var.”

Jake gözlerini kısarak Su elementinin düşünceleri üzerine odaklandı. Adam, Jake’in bu davetsiz girişimine hazırlıksızdı.

“Raphael’i buraya kadar takip ettin.”

“Aferin, Jake ama zihnimi terk et.”

“Sen benimkini terk edersen, ben de ederim.”

Su zorla gülümsedi. “Anlaştık. Ve evet, Raphael’i takip ettim. Annen ile Will’in durumunu öğrendiğinde ne yapacağını merak ettim. Gördüğüm kadarıyla ilk önce Alex’e gitti, sonra buraya geldi. Açıkçası, bu kadar cesareti olduğunu düşünmemiştim.”

“Bu durum senin için neden önemli?”

“Çünkü hiçbir şeyin beni şaşırtmaması için çok fazla plan yaptım.”

“Raphael’ın anneme zarar vereceğini biliyor muydun?”

Marcus’un dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı. “Biliyordum ve Will’i uyardım. Will, annenin kim olduğunu bile bilmeden onu koruyordu.”

Will, annesini seviyordu. Tabii ki korurdu.

“Will’i yakaladıklarında, annenin kim olduğunu bilmiyordu. Annene dair bütün hafızası silindi; bu yüzden anneni korumak için hazırlıklı değildi. Will için annenin hiçbir önemi kalmamıştı. Kramer’in adamları Emma’yı bulabilmek için Will’i sorguladı. Anneni korumak için hiçbir sebebi yoktu ama koruması için onu ben ikna ettim.”

“Nasıl?”

“Zihninde onunla konuşarak.”

“Peki, bunu neden yaptın?”

Marcus, nazik bir şekilde gülümsedi. “Seni ve anneni önemsiyorum. Sizi korumak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum.”

Jake, annesiyle birlikte kaçarak geçirdikleri bütün o yılları hatırladı. Yaşadıkları her kötü şeyi düşündü. “Yeterince çabalamamışsın.”

“Yapabileceğimin en iyisini yaptım.” Marcus iç geçirdi. “Bazı hatalarım oldu ama geçmişi değiştiremem. Şu anda daha acil olan önemli şeylere odaklanmalıyız. Sonuç olarak, Raphael ve Aiden, annen ile Will’in birleşmesinden pek memnun değiller.”

“Yani?” Bu, Jake’i şaşırtmadı. Kendisi de memnun değildi.

Su, başını iki yana salladı. “Anlamıyorsun. Aiden şimdi Will’in gücü olduğunu ve annenle birleştiğini biliyor. Onları ayırmak

ve daha güçlü olmalarını engellemek için elinden geleni yapacak.”

“Nasıl? Aiden neler yapacak?”

“Onların bir takım olarak nasıl çalışacaklarını öğrenmelerini istemiyor. Muhtemelen dikkatlerini dağıtacak. Ve seni de bu noktada kullanacağından şüpheleniyorum.”

Jake’in midesi kasıldı. “Onun istediği şeyleri yapmayacağım.”

“Sanırım seçme şansın olmayacak.” Marcus gözlerini kıstı. “Aiden’den saklanabildin mi? İşe yaradı mı?”

Jake dudaklarını sıkıp sert sert baktı. Ona, sahip olduğundan daha fazla bilgi vermeyecekti. Marcus’a güvenmiyordu.

Marcus pencereden dışarı bakarken kıkırdadı. “Denemeye devam et. Aiden’a seni ziyaret ettiğimi söyleyemezsin ve onun senin zihnine girmesine izin veremezsin.”

Jake savunma içgüdüleriyle başını kaldırdı. “Ona her şeyi söyleyebilirim.”

“Söyleyebilirsin ama söylemeyeceksin. Merak ettiğin için beni etrafında tutacaksın. Ayrıca bunun bizim ikinci görüşmemiz olduğunu söyleyemeyecek kadar korkuyorsun. Aiden sırları sevmeyiz.”

Jake nefretini bakışlarına dökkebilmek için elinden geleni yaptı.

“Gölgelerle oynamaya devam et. Güvenlerini kazan ve dikkatli ol. Pek çok adam gölgelerin enerjisinden yararlanabileceğini düşünebilir. Ama hepsi ölümle sonuçlanır. Eğer gölgeler seni kabul ederse, sana ne yapman gerektiğini gösterecekler.” Marcus ayağa kalktı. “Birkaç gün içinde döneceğim.”

“Bir daha seni görmek istemiyorum.”

“Sana annenden haber getireceğim.”

Jake dondu kaldı.

Marcus kıkırdarak pencereye yöneldi. “Belki bir mesaj bile getirebilirim.”

Ve ardından gitti.

Jake bir rüyanın içinde olduğunu bilmesine rağmen, çok gerçekçi hissetti. Tıpkı Will’in annesini kurtardığı rüya gibiydi.

Hava serin ve keskindi. Jake küflenmiş toprak kokusu aldı. Dağlarla çevrili bir vadideydi, çıplak ayakları kuma gömülüyordu. Gökyüzünün bir kısmı karanlıktı ve hayatında daha önce hiç görmediği kadar çok yıldızla kaplıydı ama diğer kısmı pembe bir şeitle çiziliydi. Güneş doğmak için hazırlanıyordu.

Etrafta dolaşan Jake, kendini yapayalnız buldu. Korkudan göğsünü bir sızı kapladı. Kötü bir şeyler olacağını biliyordu.

İç içe geçmiş, siyah kenarlı iki büyük daire vardı. Dairelerin birleşen noktalarında bir badem şekli gibi oval bir şekil oluşmuştu. Jake’in gözleri bulanıklaştı, önündeki şekil bir kablonun kayışı gibi kaydı ve bir anda durup başka bir yere yerleşti. Daireler başta boştu ama sonra içlerinde insanlar belirdi. Sadece insanlar değil; Jake dairelerden birinin ucunda Aiden, Raphael ve Alex’i, diğer dairede ise Su, Will ve annesini gördü. Jake’in nefesi kesildi. *Anne.*

Jake hiç hareket etmese de kendini tam ortada, dairelerin keştiği yerde buldu. Annesine koşmak istese de ayakları olduğu yere çakılıydı.

“*Başladı.*” Dağlardan sekip bütün bedenini titreten bir ses yankılandı. “*Dördü savaşıacak, ikisi kalacak.* Bu, Ateş tarafından koyulan bir kural ama kurallar henüz tamamlanmadı.”

Jake etrafındaki diğer insanlara baktı. Aiden sinirliydi. Alex

ve Raphael endişeli görünüyordu. Su gülümsüyordu ama Will ve Emma gergindi.

“Her element oyunda temsil edilmeli. Transfer sözleri etkilidir.”

Transfer sözleri neydi? Jake emin değildi ama Aiden’ın sırtı büyüdü.

Raphael birazdan kusacakmış gibi görünüyordu.

“Hepsi savaşıyor. İki hayatta kalacak.”

Annesi küçük bir çılgılık kopardı.

“Kitap kuralları içeriyor. İki hafta içinde son gerçekleşecek ama yeri ve zamanı Ateş belirleyebilir.”

Annesinin gözlerinden yaşlar aktı. Jake’e bakarken Will’i öfke kapladı.

Jake derin bir nefes aldı. Will neden ona sinirliydi?

Altındaki şekil kaydı. Annesi az önce oradaydı, sonra yok oldu ve ardından yeniden geldi. Jake’e uzanıyordu, dudakları onun adını söylüyordu ama sesi hiç çıkmıyordu.

Herkes kayboldu ve Jake ortadaki badem şeklinde tek başına kaldı. Gökyüzü bir taraftan siyah, bir taraftan pembeleşiyordu. Ardından her şey karardı.

Will yatakta doğrulurken Emma’yı uyandırdı. Sabah ışıkları panjurların üzerinde salınıyordu.

“Emma?”

“Ah, Tanrım! Berbat bir rüya gördüm.” Will’e baktı. Emma’nın yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. “Bir çöldeydik ve herkes oradaydı: Aiden, Marcus, Raphael ve Alex. Bir de Jake. Boşluktan gelen bir ses bize yeni kuralları söylüyordu.”

Will gözlerini dehşetle kapattı. “Ben de aynı rüyayı gördüm.”

Emma bir anda geri çekildi. “Ne?”

Will doğrulup oturdu. “Ben de aynı rüyayı gördüm, Emma. Her şey gerçektir.”

“Hayır! Hayır, gerçek olamaz!” Emma yataktan kalkarak yürümeye başladı. “Aman Tanrım.”

Will, Emma’yı takip etti ve onu kollarına almak istedi ama Emma hiç oralı olmadı.

Emma’nın göğsü kalkıp indi, bir elini alnına koydu ve gözlerini kapattı. “Düşün, Emma. Düşün.”

“Artık bunu tek başına yapmak zorunda değilsin, Emma. Ben buradayım. İkimiz birlikte üstesinden geleceğiz.”

Emma’nın eli yanına düştü, gözlerini dehşet kapladı. “Peki, ne yapacağız, Will?”

Will’in hiçbir fikri yoktu ama bunun, Emma’nın duymak isteyeceği en son şey olduğunu biliyordu. Ayrıca, Emma kendisi ve Will için ne kadar korkarsa korksun, Jake’e olabilecekleri düşününce çok daha fazla korkuyordu ve Will bunu da biliyordu. “Öncelikle giyinip bir şeyler yiyeceğiz. Sabah alıştırma yapacağız ve öğlen başka bir yere doğru yola çıkacağız. Diğerleri kitabın ne kadar önemli olduğunu bildiğine göre, peşinden geleceklerdir. Alıştırma yapıp yeni bir yere varır varmaz bu kitabı başından sonuna kadar didik didik ederek bir çıkış yolu bulacağız.” Will bir elini Emma’nın saçlarına götürdü. “Gücümüzü kullanırken, onu gizlemenin bir yolunu bulamazsak, alıştırma yapmak biraz tehlikeli olabilir. Aksi takdirde onların bizi bulmasına davetiye çıkaran işaretler koymuş oluruz. Bu nedenle birleşmemizden önce yaptığımız antrenmanlarda ne yaptıysak onu yapacağız. Bir yere gideceğiz ve uyuyacağız, sonra alıştırma yapıp terk edeceğiz.”

Emma başıyla onayladı. “Will, ses sadece ikisinin kurtulacağını söyledi.”

“O lanet sesin ne dediğiyle hiç ilgilenmiyorum.” Emma’yı göğsüne doğru çekti ve bu sefer Emma, kendisini geri çevirmediği için çok mutlu oldu. “Sana ve Jake’e bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim. İkinizin kurtulduğundan emin olacağım.”

Emma dudağını ısırды, başını kaldırıp Will’e baktı. “Ya sen Will? Sence senin ölmene izin verir miyim?”

“Kitapta bir şeyler bulacağız. Ve hepsi işe yarayacak. Hadi, şimdi giyinelim ve başlayalım.”

Emma, Will’e inanmadığını belli eden bir bakıştan kaçındı. Ona inanmadı ama tartışmak yerine bu cevabını kabul etti.

Bir ay önce, Emma’yla aynı rüyayı görme fikri Will’i çılgına çevirirdi. Ama şimdi aynı rüyayı görmeleri içinde bulundukları durumda en az rahatsız eden şeydi. Bütün oyuncular tanıtılmıştı; bu yüzden hepsi aynı rüyayı görmüş olmalı.

Will’in canını en çok sıkan, Jake’in durumuydu. İki grubun ortasında, merkezde yer alıyordu. Bu, onun *her şeyin üstesinden gelecek* kişi olduğunu mu gösteriyordu? Jake bu oyundaki anahtar oyuncu muydu? Ayrıca *biri her şeyin üstesinden gelecek ama bunun bedelini ödeyecek* de ne demekti? Her ne olursa olsun, kulağa hiç hoş gelmiyordu.

Daireler içindeki duruşlarının bir önemi olmalıydı ama lanet olası anlamını bildikleri sürece. Ayrıca ses kimin sesiydi? Will, *keşke Aiden’in artık sorumlu olmayışının iyi mi kötü mü olduğunu bilseydi*, diye düşündü. Bu durum Marcus’a bir üstünlük verir miydi? Ya da herhangi birine –herhangi bir şeye– bir güç kazandırır mıydı?

Will’in şu an tek isteği, neler yapabileceklerini bulmak için

kitabı yeniden okumaktı. Ama diğerleri kitabı almak için gelirse öncelikli yapması gereken savunmaydı, tedbirli davranmalıydı. Will yeni gücünü ve Emma'yla çalışmayı ne kadar iyi tanırса, o kadar iyi olurlardı.

Emma bu noktadaki en kilit noktaydı. Will bir yolunu bulup Emma'nın gücünü kullanırken kendini rahat hissetmesini sağlamalıydı. Şimdi, Emma'nın ne yapacağı hiç belli değildi ve Emma'ya söylemese de bu durum onu tehlikeli yapıyordu.

Yarım saat sonra sahilden aşağı yürüdüler. Çalışacakları kısmı Will seçti çünkü burası Will çocukken bomboş bir araziydi. Tabii ki pek çok şey değişmişti ama koydaki bu alan hâlâ ıssızdı.

Emma bir eli belinde, diğer eli yükselen güneş ışığını gölgelerken suya doğru yürüdü. Midesinin kaldırmadığını söyleyip çok az yemesine rağmen, yaşadığı şokun ardından sakinleşmişti.

“Neyle başlamak istersin, düşündün mü?” Saçını atkuyruğu yapmıştı ama rüzgâr dışarı çıkan saçlarını yüzüne savuruyordu. Boşuna çabalayıp uçuşan saç tutamını her defasında geriye itiyordu. “Bence suyu kullanarak alıştırma yapmalısın. Ben de ateşle denemeler yaparım, sonra gücünü kullanmayı kavrayınca birleştirmek için uğraşırız.”

Will kendinden emin bir şekilde gülümsedi. “Antrenmanların sorumlusunun ben olduğunu sanıyordum.”

Emma tek kaşını kaldırıp, ağırlığını bir yanına verdi.

Tanrı'ya şükür ki savaşma isteği geri dönmüştü. “Çalışmalarını izledim Emma ve şimdi bir yaşam savaşı için hazırlanıyoruz. Hayatımın yarısı boyunca savaşmak için eğitildim. Ben, en iyi şansımı.”

Emma iç geçirdi, yüzündeki gülümseme soldu. “Haklısın. Jake'in kurtulmasını istiyorum ve sen oldukça tecrübelisin. Şunu

açıkça vurgulamak istiyorum ki Jake bizim bir numaralı önceliğimiz. Bana katılıyor musun?”

Will, Emma’nın başka cevap kabul etmeyeceğini biliyordu. “Katılıyorum.”

“Anlaştık.”

Will, ne kadar gergin olduğunu kabul etmek istemedi. Irak’ta Deniz Kuvvetleri’nde görev almıştı ve düşmanla sayamayacağı kadar çok karşılaşmıştı. Ama yine de Emma’yı ölümcül bir savaşın içine bırakma düşüncesi Will’i huzursuz ediyordu. Özellikle de karşılarında savaşacakları kişileri düşününce.

“Pekâlâ, *Komutanım*, emirleriniz neler?”

Will zorla gülümsedi. “Sen ateşle alıştırma yapıyorsun, ben de suyla.”

Emma bir süre Will’i inceledi ve arkasını dönmeden önce başını salladı. Emma da aynı şeyi önermişti; bu yüzden Will ondan alaycı bir cevap beklemişti.

Fazla uzaklaşmamasını söyleme isteğine direnerek, Emma’nın sahil boyunca yürümesini izledi. Will’in görüş açısından uzaklaşmaya niyetli olduğunu sezdi çünkü kendinden ziyade Will’e zarar vermek istemiyordu. Özellikle kaçırıldıktan sonra. Will keşke New Mexico, Farmington’da Emma’yı hiç yalnız bırakmasaydı diye pişmanlık duyuyordu. Ama bütün olanlar ikisinin birleşmesine zemin hazırlamıştı. Aiden, Emma’yı terk etmeye zorlamasaydı, Emma asla Will’i serbest bırakmazdı ve Will’in gücü açığa çıkmazdı. Asla birleşemezlerdi. Will neler yapabileceğini asla öğrenemezdi.

Marcus söylemediği sürece öğrenemezdi tabii.

Marcus düşüncesi, Will’e kötü çağrışımlar yapıyordu. Marcus bir elementti ve asla hafife alınamazdı. Bütün elementler dışarıda kendileri için savaşıyorlardı ama Marcus, Will için bir planı

olduğunu iddia etmişti. Aynı zamanda Emma için de planı vardı. İkinci seçenek Will'i daha çok endişelendiriyordu.

Will şu anda ne yapıyorsa Emma için yapıyordu. Okyanusu izlerken, gücünün hem heyecan verici hem de korkutucu olduğunu düşünüyordu. Will hayatında her şeyin artık bir anlam ifade ettiğini hissetti. Her şeyi odaklamış, polarize lensten bakıyormuş gibi hissediyordu. Will'in bir amacı vardı. Keşke orada tüm bunları paylaşmak için James olsaydı.

Marcus'un kötü anılar çağrıştırdığını düşünüyorsa, James'i düşünürken de acı çekiyordu. James'in ihaneti hâlâ midesine acı saplıyordu. Belki bir gün Will daha çok cevap bulabilirdi. Tabii James hâlâ hayattaysa.

Neyse ki James'i düşünmenin şu an hiçbir faydası yoktu.

Will suyun kenarında dururken gözlerini kapattı. Enerji, dalgalardan vücuduna yavaş yavaş yayıldı. Emma da böyle mi hissediyordu? Hiç sanmıyordu. Söylediğine göre, Emma güçlü bir dalgayla yanma hissi yaşıyordu. Ama bu yanmanın tam tersiydi. Soğuk değil ama serinletici. Enerji medcezirle birlikte geri çekiliyor ve tekrar geliyordu. Bu oldukça mantıklıydı. Su ve Ateş zıt kutuplardı. Güç konusunda da zıt olmaları gerekirdi.

Emma'yı kurtarıırken gücünü kullanmanın ne hissettirdiğini hatırlamaya çalıştı. Will daha önce bunu hiç düşünmemiş, güç bir anda gelivermişti. Doğal bir şekilde, yayılır gibi... Acaba şimdi de kullanabilir miydi ya da Emma'nın başlangıçta muhtaç olduğu duygusal sıkıntıya mı ihtiyacı vardı?

Gözlerini açtı ve elini suya doğru kaldırıp seslendi. Günler önce bir gücünün olduğunu bile bilmemek ne kadar şaşırtıcıydı. Ama şimdi suyun enerjisi dalgaların hareketiyle birlikte bedeninde ilerliyordu. Önündeki yaklaşık iki metrelik su fokurdadı, sonra gir-

dap yaparak havada yükseldi ve sudan bir hortum oluşturdu. Will gülmesine engel olamıyordu. Acaba daha başka neler yapabilirdi?

Gösteri.

Sahilin aşağısında, Emma'nın sert bakışlarını ve arkasını dönüşünü gördü.

Will, Emma'nın öfkesini anlıyordu. Emma'nın gücünü kullanması doğal bir şekilde meydana gelmiyordu ve bu yolda gereken her adımı atmıştı. Will'in küçücük bir çabayla bunları yapabilmesi sinir bozucuydu. Neyse ki Emma bunu takdir ediyordu çünkü hazırlanmak için çok az zamanları vardı. Özellikle bütün bu çabalar hayatını kurtaracaksa. Ve tabii Jake'i kurtaracaksa...

Bir saat boyunca Will dalgaları kontrol etti, suyun ve gücünün verdiği enerjiyle coştu ve neler yapabildiğini görünce hayrete düştü.

"Bu harika, Will." Emma, Will'in arkasında bir kayanın üzerinde dizlerini çenesine doğru çekerek oturuyordu.

Will omzunun üzerinden bir bakış attı. "Ne zamandan beri orada oturuyorsun?"

Emma arkadan gizlice gelmişti. Will, Emma'nın orada olduğunu bile fark etmemişti.

"Yaklaşık beş dakikadır."

Will gelişimine o kadar odaklanmıştı ki etrafını tamamen görmezden gelmişti. Emma alıştırma yaptığı zamanlarda kendini elindeki işe çok kaptırmıştı ve Will, tehlikelere karşı Emma için nöbet tutmuştu. şimdi Will merak etti. Acaba Emma da ona mı göz kulak olmalıydı?

"Orada olduğunu bilmiyordum. Dikkatsizliğim yüzünden ikimiz de ölebilirdik."

"Ama ölmedik. Ben takip ediyordum."

Will o kadar kolay bir şekilde geçiştiremedi.

“Ne yaptığını biliyorum.”

Will’in kaşları havaya kalktı. “Gerçekten mi?”

“Şu an da çok fazla odaklanarak kendini hırpalıyorsun ve etrafında olup biten hiçbir şeyin farkına varmıyorsun. Ama bir şeyi unutuyorsun, Will.” Will’e doğru yürüdü. “Sen sahada tek başına olmayacaksın. Bana hassas bir çiçekmişim gibi davransan da değilim. Senin beni kolladığın gibi ben de seni kollayabilirim. Planlamada, strateji belirlemede ve hareket etmede söz sahibi olmak istiyorsun, tamam. Ama biz bir takımız, askeri bir birlik değil. Benim komutanım değilsin.”

Emma’nın sözleri, özellikle doğru olduğu için Will’in canını yaktı. “Emma, seni korumak için hissettiğim ihtiyacı anladığımı sanmıyorum.”

“Beni koruma isteğinin tamamen farkındayım ve sana tahmin ettiğinden çok daha fazla minnettarım. Ama savaşın iki türlü de sonuçlanabileceğini hiç düşündün mü? Yürekten biliyorsun ki...” Emma, Will’in göğsünü işaret etti. “...sadece beni korursan asla kazanamayız. Birbirimize güvenmeli ve birlikte çalışmalıyız. Sürekli emirler verirsene bir yere varamayız.”

“Biliyorum,” diye iç geçirdi Will. Emma’nın düşündüğünden daha zordu bu. Emma’yı kaybetme korkusu bütün benliğini dehşete düşürüyordu.

“Sonuç olarak, büyük bir su kütlesiyle gayet iyi baş edebiliyorsun ama ya su kaynağı ulaşılabilir değilse? İki gece önce, tepede olduğu gibi. Bir yerden su çekiyorsun. Peki, bu kaynak nereden geliyor?”

“Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, seni korumam gerektiği ve gücümü nasıl kullanacağımı bildiğim.”

“Çok şanslısın,” diye söylendi Emma.

“Enerjinin bana nasıl bu kadar kolay bir şekilde geldiğini merak ediyorum. Keşke senin için de aynısı olsa diye düşünmeme rağmen, Tanrı’ya şükür bana oldu. Başka bir şey için değil, sadece Jake’i kurtarmak için.”

Emma başıyla onaylayıp sahilden aşağı ümitsizce baktı. “Ziyaretçiler.”

Bu kadar çabuk bulundukları düşüncesi Will’in kalbini sıkıştırdı ama gelen sahilde köpeğiyle yürüyen bir adamdan başkası değildi. Güneş birkaç saat daha tepede olacaktı ve yerleri ne kadar gözden uzak da olsa burası yine de halka açık bir sahildi. Daha gizli bir yer bulmaları gerekiyordu.

Emma kollarını bağladı ve gözünü adamdan ayırmadı. “Peki, bundan sonra nereye gidiyoruz?”

“Güzel bir soru. Önerin var mı?”

Emma’nın kaşları şaşkınlıkla havalandı. “Büyük su kütlesiyle oynaman çocuk oyuncağı gibi görünüyor. Belki de yeniden bir dağın tepesine gidebiliriz ve bir dere bulup neler yapabileceğine bakabiliriz.”

“Ormanı ateşe verme ihtimalin var.”

“Sen ustalaştıktan sonra, ki muhakkak ustalaşacaksın, tekrar ağaçsız alana geliriz. Belki bu senin için bir meydan okumadır.”

“Tamam, dağa gidiyoruz.”

Yedinci Bölüm

Aiden bütün sabah boyunca huzursuzdu. Neden olduğunu söylemediği halde, Jake rüya yüzünden olduğunu biliyordu. Aiden endişeliydi ve bu da Jake’i mutlu ediyordu. Tabii ki bu mutluluğunu sakladı. Oh olsun demenin keyfi ceza yemeye değmezdi. Bunun yerine Jake hiçbir şey olmamış gibi davrandı, halbuki rüya onu da korkutmuştu. Ama Jake korkusunu da sakladı.

Aiden bugün bir fırtına istiyordu. Tepede durup vadiye yukarıdan bakarken Jake bir tane yarattı. Bulutlar başlarının üzerinde girdap gibi döndü ve bardaktan boşalırcasına yağan yağmur Jake’in omuzlarını deldi ama Jake başının üzerindeki karmaşık kütleye odaklanmıştı. Bir rüzgâr esti ve Jake daha fazla enerji yüklemeye devam etti; ta ki hortum bulutu görünene dek.

“Devam et.”

Hortum gitgide genişledi ve toprağa kadar gökyüzünü kapladı. Oluşan girdap ağaçları kökünden söküp etrafa fırlattığından havada enkazlar uçuşuyor, ağaçlar birer çubuk gibi görünüyordu.

“Bizden dümdüz bir çizgide ilerlet.”

Jake gökyüzünü kontrol ederken, hortumun kendine ait bir enerjisi vardı. Havadaki girdabı kendilerinden uzaklaştırmaya çalışıyordu ama hortum kendi başına hareket ediyor ve sağa kayıyordu. Hortumu doğru rotaya sokmaya çalışırken Jake'in kafası sanki bir yerlerden darbe alıyordu.

“Sadece hortumun kendisini kontrol etme. Onun etrafındaki havayı kontrol et ve nereye gitmesini istiyorsan oraya sürükle.”

Jake odağını hortumdan, onu saran hava kütesine çevirdi. Başındaki acı gittikçe artıyordu. Hortumu düz bir çizgide tutabilmek için ağırlığı bir noktadan diğerine verdi.

“Güzel.”

Görüş açılırlarına, tam hortumun yanında bir ev geldi. Jake girdabı kenara sürükledi.

“Hayır, devam et.”

Jake'i korku sardı.

“Yap şunu.”

Girdap eski yoluna geri döndü. Jake o evde çocukların olduğunu biliyordu. Onlarla birlikte oynamayı umarak, tepede çocukların oyunlarını izlemişti.

“Yap şunu.”

Jake'in bedenini ateş kapladı. Aiden, Jake'in reddetmesi halinde onu bu şekilde cezalandıracağına dair uyarılarda bulunuyordu. Jake'in vicdanı korkuyla savaşıyordu. Aiden'in cezaları çok daha sert olmaya başlamıştı, hizmetçileri aşağılamaktan Jake'i direkt cezalandırmaya doğru seyir alıyordu.

Hortum yerden yükselmeye başladı ve şiddetli girdap eve doğru giderken küçüldü. Jake'in kolunda yanma hissi yükseldi.

Jake'in gözleri yaşardı ve yaşlar yanaklarından aşağı süzülüp yüzünü kaplayan yağmurla karıştı. Korkusunu bir kenara bırakıp

hortuma güç vererek enerjisini bulutların üzerine yolladı. Yeniden güç verince hortum başka bir rotaya girdi.

“Ev.”

Jake hortumu yapıya doğru sürüklerken korkusunu bastırdı ve gözlerini kısıtı. *O sadece bir ev. O sadece bir bina.* Sadece bir salise için hortumu geri çevirmeyi düşündü ama kolunun derisi su toplamaya başladı. Jake bütün sinirini tepelerindeki hortuma verdi ve hortum git-tikçe yoğunlaştı ve büyüdü. Ardından evi söküp aldı. Ev karanlıkta kayboldu ve girdap devam ederken ev tamamen gözden kayboldu, ge-riye hiçbir şey kalmadı. Arazide tek bir enkaz kırıntısı bile yoktu.

Hortum zayıflamaya başladı ama Jake’in kolundaki yanma yeniden başladı.

“Devam et.”

On dakika kadar Aiden durmasına izin vermeden önce Jake havayı kontrol edip başka evleri de yerle bir etmeye devam etti. Yorgunluktan harap olmuştu.

Aiden’in Jake’i onaylayan bakışları parıldıyordu. “Aferin, Jacob. Sanırım bir sonraki adım için hazır olabilirsin.”

Jake dudaklarını ağlamamak için ısırırken kolundaki yanığa ve su toplamasına bakıyordu. Bir sonraki adımın ne olduğunu sor-maya korkuyordu. Fırtınaya odaklandığında kolundaki yarayı unutması kolay olmuştu.

“O yarayı iyileştirebilirim ama sana yaptığının aptallık oldu-ğunu hatırlatması için orada bırakmayı düşünüyorum.” Aiden yan tarafa dönüp evin yolunu tuttu. “Burada kal ve neler yaptığını in-cele. Bir saat içinde sana birini göndereceğim.”

Aiden uzaklaşırken yağmur devam ediyordu. Jake artık kont-rol etmiyordu. Belki de gökyüzü Jake için ağlıyordu.

Jake, Aiden’in uzaklaşmasını izlerken yüzünü buruşturdu.

Kimse onun için ağlamıyordu. Annesi bile.

Gözlerini kapatarak annesine seslendi ama tekrar boşlukla karşılaştı. Eskiden en azından annesinin orada bir yerde olduğunu biliyordu, şimdiyse tam bir boşluk vardı. Bu boşluğun annesinin ölmüş olduğu anlamına gelmesinden ödü kopuyordu ama öyle olsa Aiden bilirdi. Jake, onu telefonda annesi ve Will’le ilgili konuşurken duymuştu. Oregon’daki okyanusa gitmişler, ardından kaybolmuşlardı.

Bir keresinde Jake’le kaçarken ve bir sonraki durağın neresi olacağına karar verirken, annesi Oregon’dan bahsetmişti. Ama eski arabalarının o kadar uzağa gidemeyeceğini düşünmüştü.

Jake, annesinin parmağıyla harita üzerinde Oklahoma ve Oregon arasındaki yolu gösterişini hatırladı. Parmağıyla gösterince hiç de uzak görünmemişti ama annesi en az iki gün alacağı konusunda ısrar etmişti. Jake, Oregon’un etrafındaki eyaletleri çalışmıştı ve Kaliforniya’nın Oregon’un sağ altında olduğunu hatırladı.

Jake şu anda Kaliforniya’daydı.

Aiden nerede olduklarını Jake’e söylememişti ama Jake evdeki çalışanların birinden duymuştu. Tabii ki Jake’e söylememişlerdi çünkü söyleseler Aiden’in onları öldüreceğini bilirlerdi. Bunun yerine, Jake bir çalışanın zihnine girip öğrenmişti. Zihinlerini araştırmaya ve Aiden ile Raphael hakkında herhangi bir bilgi toplamaya çalışmıştı. Ve Marcus hakkında. Elementler hakkında çok az bilgi bulmuştu ama Aiden’in evinin Kaliforniya, Napa Vadisi’nde olduğunu öğrenmişti. O zaman bu bilginin önemsiz olduğunu düşünmüştü.

Ama şimdi bundan emin değildi.

Acaba Aiden’dan kaçıp annesini bulabilir miydi? Annesi şu anda Will’in yanındayken, Jake’i ister miydi?

Evet. Annesi onu daima isterdi.

Colorado’da uçurumdan düşene kadar, Jake’i Kötü Adamlar’

dan daima güvende tutmuştu. Will, annesinin onu kurtarmasını engelleyen kişi olmuştu. Eğer savaşmayı deneseydi Kötü Adamlar annesini öldürebilirdi. Will, annesinin hayatını kurtardı ama karşılığında Jake'in hayatını kaybetti.

Jake bunun yanlış olduğunu biliyordu. Olaylar yaşanmadan önce zihninde her şeyi görmüştü. Kötü Adamlar'ın önünde sonunda onu alacağını biliyordu. Annesinden saklamasına rağmen bunu çok uzun zaman önce biliyordu. Peki ya Will, annesinin tepeye tırmanmasına izin verseydi? Hayır. Will, annesini korumalıydı. Ama ya bir kereliğine olaylar farklı bir seyirde gelişseydi? Jake hıçkırıklarını durdurmaya çalışarak başını iki yana salladı. Zihnindeki kötü şeyler asla değişmeyecekti. Acaba Jake şimdi Will ona yardım etmediği için mi yoksa burada olması gerektiği için mi Aiden'in yanındaydı?

Will her zaman Emma'yı Jake'e tercih ederdi. Jake bunu daha sonra hatırlamalıydı.

Neden olduğu yıkıma bakarken başını sağ kolunun üzerine yaslayıp yere uzandı. Yaptığı şeyler için üzülmesi gerektiğini biliyordu ve üzülmüyordu da ama düşündüğünden daha az bir tepkiydi bu. Yaşananlar onun hatası değildi. Başka seçeneği yoktu. Ayrıca insanlar fırtınayı görmüşlerdi. Sığmaklarına girmiş olmalıydı. Hiç kimse yaralanmadı.

Hiç kimseyi incitmedim.

Yaralanan tek kişi Jake'ti. Sol kolu önünde uzanıyordu, derisi su toplamış ve bileğinden dirseğine kadar morarmıştı. Vücudundaki kesikler ve yaralar genellikle çabuk iyileşirdi ama bu yanık hiç iyileşecekmiş gibi görünmüyordu. Aiden yaranın iyileşmemesi için bir şeyler yapmış olmalıydı. Jake itaat etmediği zaman Aiden'in neler yapabileceğini kim bilebilir ki? Sonuç olarak yaralanan tek kişi Jake'ti.

Bir gölge soluna doğru yaklaştı ve Jake parmağıyla ona dokunmaya çalışırken kolunu acı kapladı.

Marcus birkaç gece önce ziyaret ettiğinden beri, Jake gölgeler hakkında çok daha meraklıydı. Marcus haklıydı. Gölgeler onu sevmiş gibi görünüyordu, nereye gitse onu takip ediyorlardı. Sadece Aiden etrafındayken takibi bırakıyorlardı.

Marcus'un ziyaretinden sonra, Jake'le oynamak için izin almışlar gibi renkleri koyulaşmıştı. Ya da belki de Jake onlara karşı daha açık olduğundan böyle olmuşlardı. Jake sebebinin ne olduğunu bilmiyor ama sonucu seviyordu.

Arkadaşları vardı.

Jake gölgenin ortaparmağına dokunuşunu izlerken parmaklarını yerdeki çamura bırakmıştı. Parmak uçlarında buz gibi bir soğukluk hissetti ve kolunu geriye çekerken acı bir şekilde inledi. Acı bütün kolunu kapladı, Jake çığlık attı ve diğer eliyle yaralı kolunu tuttu. Yanık zonkladı ve Jake'in gözünde yaşlar belirdi.

Gölge geriye kaçmış, bir çalının arkasına sığınmıştı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Jake. "Senden korkmuyorum. Sadece çok şaşırdım. Bu kadar soğuk olmanı beklemiyordum. Geri dön."

Jake kollarını açarak ellerini toprağa bastırdı. Sol koluna yanık yüzünden bir acı dalgası saplandı ama bunu görmezden geldi. "Gördün mü? Arkadaşın olmak istiyorum. Hepsi geçti."

Gölge, çalıdan uzaklaştı.

"Ben iyi birisiyim. Seni asla incitmem."

Gölge, diğer gölgeler etrafında bir halka oluştururken Jake'e yaklaştı. Bir aşağı bir yukarı dalgalanıyorlar, uyumlu bir ritimle sanki dans ediyorlardı.

Jake'in etrafındaki hava serinledi. Üzerine yapışan ıslak kıyafetleri, tüylerini ürpertiordu. Kolundaki acı gitgide artıyordu

ama çılgılık atıp gölgeleri korkutmamak için dudağını ısırıyordu.

Jake çok yakındı.

Gölge sol kolundan sadece biraz uzaktaydı.

“Sorun yok,” diye fısıldadı Jake. “Ben senin arkadaşınıym.”

Gölge ileri atılarak Jake’in parmağına yeniden dokundu. Jake soğukluğa hazırlıklı olduğu için vücudunu kaskatı tutmaya zorladı. Bu duygu Jake’te soğuk bir havuza dalma hissi uyandırdı. Annesi daima, atladıktan sonra vücudunun sıcaklığa alışacağını söylerdi.

Ama gölge diğer parmaklarında da gezindiği için bu kez kolay alışamadı. Soğukluk yukarılara doğru süzüldü ve parmakları uyuştu. Jake gözlerini kapatarak gölgenin yaptıklarını engellemek için kaskatı durdu. Bekleyip neler olacağını görmek için karardı.

Bütün bedenine soğuk saplandı. Jake gözlerini araladı. Gölgeler, Jake’in üzerine daha da yaklaşmış, vücudunun her yerine dokunuyorlardı.

Bulutların arasından güneş göründü ve Jake’in üzerinde bir ışık demeti oluşturdu. Güneş bu sefer, olması gerekenden daha da parlaktı. Gözlerini kısarak ışık demetine doğru baktı.

Işıktan yeni bir gölge süzüldü, bu gölge Jake’in daha önce hiç görmediği kadar koyu renkliydi.

“Jacob.” Derinden bir ses Jake’in etrafında hafif hafif yankılandı.

Doğrulup dizlerini bağlarken Jake’i bir korku sardı.

Gölge yerden yükseldi, parıldıyordu ve neredeyse şeffaf bir insan figürü oluşturuyordu. Daha çok bir su kütlesi gibiydi ve yüzü yoktu, boyu da Jake’in boyu kadardı.

“Senin kıymetli olduğunu düşündük.” Ağzı olmamasına rağmen ses bu figürden geliyordu. Bu ses Jake’in rüyasında gördüğü sestti.

Jake nefesini toparlamaya uğraşarak ısıldadı. “Teşekkür ederim.”

“Sadece bize seslenmen yeterli, elimizden geliyorsa sana yardım edeceğiz. Sen bizim şampiyonumuz olacaksın.”

“Siz kimsiniz?”

“Biz gölgeler âleminin ruhlarıyız. Aiden ve onun gibiler bizi sonsuza dek buraya hapsetti ama sen bizi serbest bırakacak ve Aiden’in dünya üzerindeki etkisini silecek kişisin. Sen kilit insansın.”

Marcus da ona aynısını söylemişti. Belki de haklıydı.

“Ne yapacağım?”

“Şimdilik hiçbir şey. Sadece bizim her zaman seni izlediğimizi ve beklediğimizi bil.”

Gölgeler ona nasıl yardım edebilirdi ki? “Annemi kurtarmama yardım edebilir misiniz?”

“Neden olmasın?”

“Ve Will’i de.”

“Dördü savaşıacak. İki kalacak. Bunu değiştirmenin bir yolu yok.”

“Yani içimizden biri ölecek? Will, ben ya da annem?”

“Evet. Bu, geleceğe kazıldı. En az biriniz her şey bittiğinde ölmüş olacak. Belki de iki kişi ölecek.”

“Peki, kim ölecek?”

“O kısım bilinmiyor.”

“Ben bu durumu değiştirebilirim, değil mi?”

“Hayır, kararlaştırılmadığı için değiştiremezsin. Ama sen geleceği yaratabilirsin.”

“Kimin öleceğini seçebilir miyim yani?”

“Evet.”

Kimin öleceğini seçmek basit bir karardı.

“Sana bir hediye vermeyi çok isteriz.” Gölgenin şekli kaydı, kenarından belli belirsiz bir kol çıktı ve Jake’e doğru uzandı.

Jake korkması gerektiğini biliyordu ama bunun yerine etkilendi.

“Hediyemizi kabul ediyor musun?”

Jake onayladı.

Ele benzeyen şeyden uzanan parmaklardan birinin ucu Jake’in kolundaki yaraya uzandı. İleri geri hareket eden bir dalga yaraya nüfuz ederek vücuduna doğru kayd. Kanını takip ederek bedeninde dolaştı. Önce acımasız bir soğukluk bedenini yaktı ama sonra göğsüne yerleştiği sırada rahatlatıcı bir serinliğe dönüştü. Gölge parmağını oynattı ve yoğun soğukluk gitti. Jake’in kolundaki yarayı da aldı götürdü. Yaranın yeri sadece şişmiş ve morarmıştı.

“Yanığım gitti.”

“Bu, hediyemizin sadece bir parçası. Göğsünde koruyuculuğumuzun bir simgesi var.”

“Ya Aiden görürse?”

“Aiden önünde neler olup bittiğini göremeyecek kadar burnu havada biri.”

“Ne yapmam gerek?”

“Bekle.”

Gölge havaya karıştı ve ışık demeti soldu. Bulutlar güneşi kapatmak için kayd.

“Jake?” Arkasından bir ses onu çağırıyordu. Antonia...

Jake omzunun üzerinden baktı, Antonia’nın az önce neler gördüğünü merak ediyordu ama tepeyi tırmandığı için nefesini toplamaya çalıştığını ve gözünün dönüş yolunda olduğunu gördü.

“Señor Aiden almam için beni gönderdi.”

Jake ayağa kalkıp ışığın kaybolduğu yöne doğru baktı. Sonunda birileri onun tarafındaydı. Ve gerçekten yardım etmek istiyorlardı. Şimdilik Aiden çevresine patronluk taslıyor ve onu incitiyordu ama

zamanı geldiğinde yaptığı her şey için Jake onu öldürecekti.

Ayrıca Will'i de öldürecekti. Kalbindeki soğukluk bunu kabul etmesini daha da kolaylaştırıyordu.

Emma, Oregon Dağı'na doğru sürerken, korku ve suçluluk duygusu zihnini kapladı ama kendisi için korkmuyor, suçluluk duymuyordu. Nasıl olduğunu bilmese de bu hisler Jake'ten geliyordu. Son birkaç gün içinde onunla defalarca iletişime geçmeyi denemişti ama hiçbirisi başarılı olmamıştı. Ama şu anda Jake'in duygularını hissettiğinden hiç şüphesi yoktu. Jake yapmak istemediği bir şey yapıyordu. Kötü bir şey.

Will, Seçilmiş Kişi işaretini kaybetmeden önce, Emma'yı hissedebilme yeteneği vardı. Ama sadece Emma korktuğu zaman hissedebiliyordu. Belki de şimdi Emma ile Jake arasındaki durum aynıdır. Emma bu durumdan memnun mu olmalı yoksa korkmalı mı bilemedi. Aiden, Jake'e istemediği bir şeyler yaptırıyordu ve Emma'nın yapabileceği hiçbir lanet olası şey yoktu. Emma daha da çok korkuyor, saçma sapan fikirlere dalıyordu.

Bu durum aynı zamanda Emma'nın geleceği de düşünmesine neden oluyordu. Diyelim ki Jake ve Aiden yaklaşan savaşta yer alacaktı. Oğlu ne berbat şeyler yaşamak zorunda kalacaktı.

Emma bunun olmayacağından emin olmalıydı.

Emma, Will'e bir göz attı. Will yolcu koltuğunda oturmuş, neler eklendiğini görebilmek için kitabı okuyordu. Emma, Will'in kendisinden çok daha dayanıklı ve güçlü olduğuna emindi. Gelecek bir hafta içinde Will'in ne kadar gelişeceğini anlatabilmenin imkânı yoktu. Gücüne inancını ve Emma'ya olan aşkını ekleyince, Will mükemmel bir seçim oluyordu.

Will ve Jake geriye kalan iki kişi olmalı.

Bundan oldukça emin oldu ve kendi hayatından duyduğu korkuları bastırdı. Anne olduğu an, Jake'in güvenliği Emma'nın güvenliğinin önüne geçmişti zaten. Bu, bilinçli bir tercih değildi, daha çok içgüdüsel. Emma'nın görevi sadece oğlunun güvenliğini sağlamak değil, ona mümkün olan en iyi geleceği hazırlamaktı. Ve diğer tüm elementler arasında, Will kabul edilebilir tek seçenektir. Sadece iyi bir baba olacağı için değil, aynı zamanda Aiden'ı yenebilecek güce sahip olduğu içindi. Will'de, Emma'nın umduğundan daha fazlası vardı. Tek sorun, Emma ikisinin hayatta kalacağından nasıl emin olacaktı?

Emma birleşmelerini avantaja çevirebilirdi. Will, Emma'nın bütün gücünü kendisine ekleyip, Emma'yı arabadan kurtarmayı başarmıştı. Ya şimdi de Emma, kazanması için bütün gücünü Will'e verirse?

Will, Emma'nın kendisini feda ettiğini öğrenmeden bunu yapmanın bir yolu olmalıydı. Emma alıştırmaya zamanlarını yeni hedefi üzerine çalışarak geçirmeliydi.

Planından bahsetmemek, Will'e yalan söylemek anlamına geliyordu ve bu, Emma'yı sarstı. Will'e artık yalan söylemek istemiyordu. Ama Will kabul etmese de fazla korumacı davranıyordu. Sonunda neyin daha önemli olduğuna karar vermeliydi: Jake için mümkün olan en iyi sonucu elde etmek ya da temiz bir vicdana sahip olmak.

Göğsünü bir ağırlık kapladı. Aslında tam olarak bir seçim değildi bu.

Yeniden nasıl hamile kaldığı düşüncesi, istemeden aklına geliverdi. Savaşa atılıp ölümünü garantileyince, masum bir canlının da hayatını ölüme sürüklemiş oluyordu. Ama başka bir seçeneği olmadığı için tam olarak böyle söylenemezdi.

Sekizinci Bölüm

Emma kulübedeki televizyon kanalını değiştirene kadar, Will kitabı okumaya devam etti. Kanallar bir gürlemeyle değişiyordu. “Ne biçim motel bu? Sadece on kanal çekiyor. En azından bir haber kanalı olmasını umuyorum.”

Will başını kaldırdı. “Burası ucuz ve gözlerden uzak. İnsanların televizyon izlemek için burada kaldığını hiç sanmıyorum.”

Rüyadan üç gün sonra gizemli sesin bahsettiği kuralları kitapta bulmuşlardı ama başka da bir şey bulamamışlardı. Kuralların değiştiği gerçeği kitabın hâlâ önemli olduğunu gösteriyordu. Şu anda yeni bir şey olmayışı, yarın olmayacağı anlamına gelmiyordu. Bu nedenle diğerleri kitap için yeniden peşlerine düşebilirdi.

“Bir haber kanalına ihtiyacım var.” Emma homurdandı. Televizyon görüntüsü haber masasına oturmuş bir adam üzerinde durdu, Emma kumanda hâlâ elinde, yatağın üzerine oturdu.

Emma ne yaptığını söylemese de, Will onun Alex’in nerelerde olduğunu öğrenmeye çalıştığını biliyordu. Nerede olduğunu takip edebileceği tek element Alex’ti. Yerini internette de tespit

edebiliyorlardı ama birkaç gündür internet bağlantıları yoktu.

Depremler, volkanik patlamalar ve savaşlardan oluşan görüntülerin ardından ekranda Senatör Phillip Warren'ın yüzü görüldü.

Spiker, "Senatör Warren bu hafta seçim kampanyasında Doğu Yakası'na doğru yol alıyor," diyerek haberi sundu. "Dedikodular Senatör Warren'ın oğlu Alex Warren'ın nerede olduğuna dair almış başını gidiyor. Özellikle bu aybaşında gözden kaybolmasının ardından." Alex'in babasının yanında yürüyüp kalabalıkla birlikte el salladığı görüntüler ekranı kapladı. "Genç Warren'ın son birkaç kampanyasının iptal edilmesi beraberinde pek çok spekülasyon getirdi. Warren'ın madde bağımlılığı yüzünden bir rehabilitasyon merkezinde tutulduğu ya da geçen hafta Albuquerque'ye yapılan terörist saldırısında esir düştüğü yönünde söylentiler var. Her ihtimale karşı senatörün etrafındaki güvenlik tedbirleri artırılmış durumda."

Ekranda bir anda Albuquerque'nin yanan ve yerle bir olan binaları belirdi. İnsanlar kanlı yüzleri ve bedenleriyle sokaktaydı.

"Demek bu şekilde açıkladılar." Emma geveledi.

"Kapat şunu, Emma." Will'in sesi niyetlediğinden daha sert çıkmıştı. Emma neredeyse bu olayı gerisinde bırakmışken, şimdi yaraları yeniden sızlıyordu.

Will'i görmezden geldi.

"Hiçbir örgüt bu saldırıyı üstlenmedi ama Beyaz Saray saldırıyı tek dünya devleti isteyen radikal milis grubu Cavallo'nun gerçekleştirdiği iddiasını öne sürdü."

Emma'nın başı hızla Will'e döndü, gözlerini kocaman açmıştı. Will, Emma'nın yanma gelip yatağa oturdu.

"Bilgiler, bu gizli grubun asıl hedefinin Senatör Warren olduğu yönünde. Çünkü saldırı Alex Warren bağış toplamak için Albuquerque'deyken gerçekleşti. Genç Warren'ın saldırıdan sonra

görünmemesi dedikoduları artırdı. Warren'ın saldırı sırasında öldürüldüğü ya da ortalığı toz duman eden teröristlerden birisi olduğu düşünülüyor. Warren kampanyasının sözcüsü dedikoduların yersiz ve saçma olduğunu açıkladı.”

Ekranda bir adam görüldü. “Alex Warren herhangi bir radikal terörist grubunda değildir. Aksini iddia etmek sadece gülünçtür. Dedikodular Senatör Warren'ın siyasi düşmanları tarafından yayılıyor.”

Yeniden haber sunucusunun yüzü görüldü. “Warren'ın kaybı, her iki kampanyayı da zedelemektedir. Henüz Cavallo hakkında daha fazla bilgiye ulaşılamadı.”

Phillip Warren'ın parlayan yüzü yeniden ekrana geldi. Warren kürsüye çıkmış kalabalığı selamlıyordu. “Saldırıdan bu yana, Warren'ın puanları daha önce hiç duyulmamış olan yirmi puana ulaşarak, artmaya devam ediyor.”

Haberler ekonomi haberleriyle devam etti.

“Cavallo ile Albuquerque'yi kim birleştirdi?” diye sordu Emma. “Warren'a biraz fazla yakın değil mi? Önünde sonunda onunla bağlantılı olduğu ortaya çıkmayacak mı?”

“Belki de adlarını bu işe karıştıran Warren kampanyası değildir. Raphael ya da Aiden olabilir. Lanet olsun, Marcus bile olabilir.”

“Albuquerque'de olanları nasıl terörist saldırısı olarak niteleyebilirler?”

“Başka türlü nasıl açıklanabilirdi ki? Yaşadıklarımızı anlatmak öyle kolay değil, Emma. İnsanların en basit açıklamalara ihtiyacı var.”

“Peki ya depreme ne demeli? Teröristler deprem yaratamaz. Bunları nasıl açıklıyorlar?”

Will daha fazla anlatırsa, medyanın kazayla ilgili açıklamasını ağzından kaçıracaktı. İşte bu da onun Emma'dan sakladığı şeydi. Ama Emma'nın bilmeye hakkı vardı. "İleri teknoloji olarak adlandırdılar. Ulusal güvenlik seviyesi hemen artırıldı."

Emma'nın gözleri durumu anlayarak açıldı. "Bunu biliyordun ve bana söylemedin."

Will koluna doğru uzandı ama Emma onu geri itti. "Emma, bunu söylemenin ne yararı olabilirdi?"

Emma ayağa kalkarak Will'den bir adım geriye gitti. "Bu senin karar verebileceğin bir şey değil, Will!"

"Nasıl tepki vereceğini biliyordum. Tıpkı şu an yaptığın gibi yapacaktın."

Emma ters ters baktı. "Ben çocuk değilim, Will. Beni gerçeklerden koruyamazsın."

"Biliyorum. Özür dilerim." Will iç geçirerek elini saçına götürdü, sonra kollarını yana düşürdü. "Dinle, Albuquerque'de olanları bir terörist grubuna mal edeceklerini tahmin ediyordum ama gerçekte hiçbir zararı olmamış, kıyıda köşede kalmış bir gruba mal etmelerinden endişeleniyordum. En azından Cavallo hem suçlamaları hak ediyor hem de muhtemelen Aiden ve Alex'in onları bitirmesini önemseyecek üyeleri hayatta değiller."

Emma başını iki yana sallayıp ondan uzağa dikti. "Konumuz bu değil, Will!"

"Konumuz ne, Emma? Senin kendini bu konu üzerinde yeterince harap ettiğini fark etmemen mi? Kendini suçlamakla acın azalıyor mu?"

"Bu hiç adil değil! Bir şehrin yarısını yerle bir eden kişi sen değildin!"

Will ayağa kalkıp buz gibi bir sakinlikle konuşmaya başladı.

“Hayır, Emma ben değildim. Ben sadece kırk çocuğu öldürdüm ve onlar ölümüne yanarken çığlıklarını dinledim.”

Emma iç geçirdi, gözlerini kapatırken kolları rahatlamış bir şekilde çöktü. “Sen onları öldürmedin.”

“Sen de Albuquerque’deki onca insanı öldürmedin.”

Emma’yla sabaha kadar bu konuda tartışabilirdi ama bir şeyi değiştiremezdi. Biraz zamandan başka hiçbir şey Emma’nın suçluluk duygusunu silemezdi. Ama ne yazık ki zaman, onların sahip olmadığı bir lükstü. Will ayağa kalktı ve yavaşça Emma’ya yönelip elini tuttu. “Mısır tarlasında bana öldürdüğün bir adamın yüzünü görmeyi unutuyor musun diye sorduğun geceyi hatırlıyor musun?”

“Evet.” Emma yere bakarken, cevabı belli belirsiz ağzından çıktı.

Will, Emma’nın ellerini bırakıp çenesini kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. “Sana görüntünün her zaman orada olduğunu söylemiştim. Ama zamanla kolaylaşıyor demiştim, hatırladın mı?”

Emma onayladı ve yüzünü gözyaşları kapladı.

“Senininki de aynı durum. Irak’ta olanlar her zaman benimle. Her gün. Ama bir şey acımı daha da dayanılır yapıyor. Bunun ne olduğunu biliyor musun?”

“Hayır.”

“Sen. Senin bana olan aşkın. Beni kurtarılmaya değer bulman. Sen benim acımı dayanılır kılıyorsun. Bırak ben de senin için aynısını yapayım.”

Emma başını Will’in göğsüne gömdü.

“Her şey daha da kötüye gidecek, Prenses,” Will, Emma’nın saçlarına fısıldadı. “Acını kabul etmek, suçluluğun geride kalmasına izin vermek ve yoluna devam etmek için bir çare bulmalısın.

Aksi halde acıların seni hayattayken yiyip bitirir. Kendin için yapamıyorsan Jake için yapmalısın. Bir çaresini bulmazsan, Jake’i asla kurtaramazsın.”

Hava durumu spikerinin sesi ortamı böldü. “Meteoroloji uzmanları dün Napa Vadisi’nde yaşanan kuvvetli fırtınanın nedenini hâlâ açıklamaya çalışıyorlar.”

Emma, Will’den uzaklaşarak dikkatini ekrana verdi.

“Dün öğleden sonra Napa Vadisi’ni vuran hortum yirmi beş insanı öldürdü. Hortumun ortaya çıkma nedeni ve izlediği sıra dışı yolun sebebi henüz açıklanamadı.” Ekrana, etrafa yayılmış molozların görüntüsü geldi. “Hortum yüzde yirmi dört şiddetinde ortaya çıkarken bir evi yerle bir etmeden hemen önce yüzde bir oranına düştü. Ardından yüzde yirmi dört oranına tekrar yükseldi ve bir evi vurmadan hemen önce yeniden yüzde bir oranına düştü. Bu yeterince ilginç değilmiş gibi,” –kamera görüntüsü alanı yukarıdan gösterdi– “ilk evi vurduktan sonra, girdap şeklinde dönen hortum sanki diğer evleri bulmak için özellikle bir yol izlemiş gibiydi. Hemen ardından, nasıl bir anda ortaya çıktıysa aynı şekilde yok oldu.” Bir meteoroloji uzmanının yüzü ekranı kapladı. “Daha önce hiç böyle bir şey görmedik. Hortumun başlayacağını işaret eden hiçbir işaret olmadı; bu nedenle hiçbir uyarı yapılamadı.”

Will gerildi. “Alex.”

Emma’nın yüzü soldu. “Hayır, Jake yaptı.”

Will birkaç saniye sustu. “Neden Jake’in yaptığını düşünüyorsun?”

“Çünkü bu öğleden sonra, tam hortumun ortaya çıktığı sırada, Jake’i hissettim. Korkuyor ve suçluluk duyuyordu.”

“Jake’in insanları asla bilinçli olarak incitmeyeceğini biliyor-sun.”

“Hayır, böyle bir şeyi asla yapmaz ama şimdi Aiden’la birlikte. O, böyle bir şey yapmaya zorlamış olabilir.”

“Neden yapsın?”

“Belki alıştırma olsun diye, sen ve benim yaptığım gibi. Jake’ in neler yapabileceğini test etmek için.” Will’in kolunu tuttu. “Ama şimdi Jake’in nerede olduğunu biliyoruz! Ve ikimizin birlikte Aiden’dan daha güçlü olduğunu da biliyoruz. Gidip Jake’i alabiliriz.”

“Emma, bunu iyice düşünüp taşınmalısın. Bunun iyi bir fikir gibi göründüğünü biliyorum ve Jake’i kurtarmaktan daha çok istediğim bir şey olmadığını sen de biliyorsun. Ama ya bu, Aiden’ın bir planıysa? Ya yem atıp bizi meydana çıkarmak ve bizi ayırıp kitabı çalmak istiyorsa? Bu bir tuzak olabilir.”

“Umurumda değil, Will! O benim oğlum!”

Will, Emma’nın kollarım kavradı. “Biliyorum ve ben de Jake’ i geri almak istiyorum ama bu konuda dikkatli davranmamız gerek. Birlikte güçlü olduğumuzu düşünüyoruz ama bundan emin değiliz. Atağa geçmeden önce daha çok alıştırma yapmalıyız. Aksi takdirde ikimiz de öldürülebiliriz. İnan bana, bunun Jake’e bir yararı dokunmaz.”

Emma onayladı ama Will’e bakmayı reddetti.

“Şimdi biraz dinlenelim ve gece yarısı uyanıp biraz alıştırma yapalım. Sonra hareket edeceğiz. Napa Vadisi’ne yakın bir yere gideceğiz. Böylece hazır olduğumuzu düşündüğümüz bir anda, saldırmak için yeterince yakında olacağız.”

“Anlaştık.”

“Beklentini yükseltme, olur mu? Biliyorsun, deneyeceğim, Emma ama hiçbir şey için söz veremem.”

“Biliyorum.”

Öten kuş sesleri ve derenin şırıltıları ormanı kaplıyordu. Güneşin doğmasına bir saat kalmıştı ama Will derenin yanında durup suya hükmetmeye devam ediyordu. Karanlıkta alıştırma yapmaları daha güvenliydi. Karşılarına birinin çıkma ihtimali azdı; bu nedenle sabaha kadar alıştırma yapıyor, ardından kalacakları yeni yere doğru yol alıyorlardı. Hiçbir sorun çıkmadan bu şekilde iki gece geçirdiler. Ama Will, bu durumun uzun sürmeyeceğini hissediyordu.

Emma biraz alıştırma yapmıştı ama Will güçlerini birleştirmek için yaptıkları alışırtmalardan tatmin olmamıştı. Emma da tatmin olmamıştı ama seçeneklerinin kısıtlı olduğunu bildiği için şimdilik Kuzey Kaliforniya’da kalmak istiyordu. Ayrıca Emma, gücü daha yeni olduğu için Will’in daha fazla pratik yapması konusunda ısrar ediyordu. Ama Will alışırtmalarıyla Emma’nın çok ötesine geçmişti ve bu gece durumu değiştirmeyi planlamıştı. Emma’nın, birkaç saat içinde Kaliforniya’dan çıkıp Nevada’ya gideceklerini duyunca ne kadar sevineceğinden emin olamadı. Etrafta ulaşılabilir su kaynağı görünmezken Will gücünü nasıl kullanacağına dair alıştırma yapmalıydı. Ayrıca Emma da ormanı ateşe vermekten korkmadan pratik yapmalıydı. Herhangi bir kısıtlama olmadan birlikte alıştırma yapmalarının önemini anlatmaya gerek yoktu. Tabii ki, gerçek dünyada güçlerini kullanmanın bedeli ağır olurdu ama bu konuda henüz endişelenmiyorlardı.

Emma bir ağaca yaslandı ve gözlerini kapatarak karnını okşadı. Kitabın olduğu çanta sırtında asılıydı. Çalıları küçük ateşler halinde düz bir çizgide yakmayı denemişti ama birkaç dakika önce durdu.

“Emma, iyi misin?”

Emma'nın gözleri açıldı ama yüzünün geri kalan kısmı karanlıktaydı. "İyiym. Sadece biraz yorgunum."

"Yorgunluk kadar basit görünmüyor."

Emma kendisini ağaçtan uzaklaştırarak bir şeyi olmadığını göstermek istedi. "Ben iyiym. Konuyu kapatalım mı?"

Ama iyi değildi. Her zamankinden daha çok tükenmiş ve hasta hissediyordu. Emma sinirlerle alakalı olduğunu söyledi ama Will yine de endişelendi. Doğaüstü iyileştirme özelliği, Emma'yı her türlü virüs veya enfeksiyona karşı iyileştirmeliydi. Emma'nın Will'i endişede bırakması gerçekten yanlıştı.

"Emma, geri dönüp biraz dinlenmeye ne dersin? Bugün yapabileceğini fazlasıyla yaptın. Ben biraz daha çalışırım, sonra yola çıkarız."

Emma tereddütle sordu. "Emin misin?"

Will, Emma'nın daha fazla karşı çıkacağını düşünmüştü. Bu nedenle cevabı Will'i daha çok endişelendirdi. "Tabii ki, senin alıştırma yapman için daha açık bir yere ihtiyacımız var. Geri dön ve biraz dinlen; böylece yarın çok sıkı çalışmak için hazır olursun."

Emma yine tereddüt ederek önce kulübeye, sonra da Will'e baktı. "Pekâlâ."

"Sağ salim gidebilir misin?"

"On altı yaşında değilim. Nereye gittiğimi biliyorum."

"Karanlıkta yolunu bulmandan bahsediyorum."

"Bulabilirim, sorun değil." Ayaklarını yere vura vura oradan ayrıldı ama Will bastığı çalılar çıtırdatarak Emma'nın ardından koştu.

"Emma, bekle."

Emma durup Will'i görebilmek için arkasına baktı. Bir elini kalçasına koyup, "Ne?" diye sordu.

Karanlıkta yüzü pek belli olmuyordu; o yüzden Emma, Will'in duygularını yüzünden okuyamadı. "Belki ben de seninle gelmeliyim."

"Neden? Daha fazla bebek bakıcılığı yapmak için mi? Ben iyiyim. Burada kalıp alıştırmaya yap. Senin neler yapabileceğini bilmeye ihtiyacımız var."

"Kitabı burada bırakmak ister misin?"

"Onu ıslatasın diye mi?" Emma dönüp kulübeye doğru yol aldı. "Sonra görüşürüz."

Will, Emma'nın gözden kayboluşunu izledi. Endişeden Will'in beynine iğneler batırıyordu. Emma muhtemelen haklıydı. Will fazla korumacı davranıyordu. Dereye geri dönerek alıştırmaya devam etti. Ama bir şeylerin yanlış gittiğine dair düşüncesini kafasından atamadı.

Emma yorgun argın kulübeye doğru yürürken başını iki yana salladı. Will onun sinirine neden katlanıyordu, Emma hiç anlamıyordu. Hiçbir zaman Will'e patlamak niyetinde değildi ama yine de öfkesi Emma'nın kötü davranmasına neden oluyordu.

Çalışma programları Emma'nın sağı solu belli olmayan hormonları yüzünden zarar görüyordu. Bulantısı artınca sinirleniyordu. Will'in bu kadar üzerine titremesi Emma'yı sinir etse de, galiba Will haklıydı. İçeriye gidip uyumaya ihtiyacı vardı. Yarın yorgunluktan ölmüş vaziyette olmak istemiyordu ama şu an neredeyse ölmek üzereydi. Sürekli kusmakla meşgul olursa, sahip olduğu ateş gücünün Emma'ya pek yararı olmazdı; bu yüzden dinlenecekti.

Mide bulantısı bir önceki hamileliğindeki kadar çok değildi ve bunun bebeğin sağlığı için iyi olduğunu biliyordu. Gerçi şu an bebeğin sağlığının bir önemi var mı, bilmiyordu. Emma'nın eli kolu bağlıydı. Tek amacı, Will'in ve Jake'in kurtulan iki kişi ol-

duğunu garantileyene kadar onlara yardım etmekte. Bedeni ona birkaç gündür ihanet ederken, Emma bu amacının gerçekleşmesinin mümkün olup olmadığını merak etti.

Ormanın sınırına geldiğinde, kulübenin beş altı metre uzağında durdu ve hisleri tehlikeyi sezdi. Bir gücün gizli etkisi Emma'ya doğru süzüldü.

Orada biri vardı.

Yapacağı hamleye karar verirken enerjinin onu kaplamasına izin verdi.

Alex.

Korkuya kapılmadan önce Emma, Alex'i bir an için hissedebildiğine şaşırdı. Ardından korku gitti. Tamamen kaybolmadı ama Emma'yı etkisi altına da almadı. Bütün elementler içinde Alex, karşılaşabileceği en tehlikesiz kişiydi. Eğer Alex'e dokunabilecek kadar yaklaşırsa, Emma onu yenebilirdi çünkü gücü Alex'in gücünün ötesine geçmişti.

"Alex, orada olduğunu biliyorum."

Alex ağacın gölgesinden bir adım geriye gitti, elleri ön ceplerindeydi. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Emma."

"Yeterince uzun değil." Alex'i kulübeye mi yakın tutmalıydı yoksa ormana mı sürüklemeliydi?

Alex'in gözleri Emma'nın sırtındaki çantaya takıldı. "İhtiyacım olan bir şey var sende."

Emma bir elini beline koyup korktuğunu gizlemeye çalıştı. "Yine mi? Hep aynı hikâye."

"Annen sana paylaşmanın güzel bir şey olduğunu öğretmedi mi, Emma?"

"Annem sarhoş fahişenin tekiydi, hatta göbek adı Bencil Kahpe'ydi. Şimdi yeniden düşün. Ayrıca babamla da tanıştın, onun

da öğretmediğini biliyor olmalısın.”

Alex gülümseyerek oldukça yavaş hareketlerle elini cebinden çıkardı ve Emma’ya doğru birkaç adım attı. “Hadi, Emma. Will’le vaktini boşa harcıyorsun. Jake’i gerçekten kurtarmak istiyorsan benimle birleş. Ben onun babasıyım. Hangimiz planlarını gerçekleştirmen için daha iyiyiz?”

Emma şaşkınlığını belli etmedi. Belli ki Alex, Will’le Emma’nın birleştiğini bilmiyordu. Bunu sır olarak tutmak Emma’nın avantajına mıydı? Alex, Will’in babasının Marcus olduğunu biliyor muydu? “Bahse girerim sen de yeni kuralları açıklayan o rüyayı gördün. Bu nedenle kitap için buradasın.”

“Bu, bir araya gelmemizin bilimsel açıklaması. Senin için sorun değilse kitabı görmek isterim.”

“Kitap bende değil.”

Alex’in gözü Emma’nın sırtına kaydı. Gülümseyerek gözlerini Emma’nın gözlerine kenetledi. “Will nerede?”

Emma sessizce sırtıttı. “Kitap için, sanırım hiç şansın yok.”

“Hımm...”

Emma, onunla hiç istemese de savaşmak zorunda kalacaktı. Çünkü Alex kitabı almadan ya da gitmeye mecbur bırakılmadan gitmezdi. Peki, savaşmak için en uygun yer neresiydi?

Emma kulübeye doğru bir adım attı. “Alex, yorgunum. Gecenin bir yarısı oldu ve ben sadece yatağıma dönmek istiyorum. Yani belki bu durumu yarın halledebiliriz?”

Alex, Emma’nın yolunu kapattı. Emma’nın yaklaşık bir iki metre önündeydi. “Hiç şansın yok.”

Ani bir rüzgâr Emma’ya doğru esti ve iki yanından ağaca çarpmasına sebep oldu. Acı iki yanını da kapladı. Lanet olsun, neden buna hazırlıklı değildi?

Emma?

Alex burada. Will böyle bir durum içinde olsa kendi başına halledebilirdi; bu yüzden Will'in yardımına ihtiyacı olduğu için Emma kendine sinir oldu.

Bir iki saniye daha ağaca tutundu, sonra kendini ileri itti. "Seninle savaşmak istemiyorum, Alex. Lütfen, git buradan. Son yüzleşmede görüşelim."

"Bunun gerçekten olacağını düşünmüyorsun, değil mi?"

Emma hayal kırıklığıyla iç geçirdi. "Hayır, ama umut ettiğim için beni suçlayamazsın."

Alex, Emma'ya doğru birkaç adım attı.

Emma'nın gücü göğsünde yanıyordu. Bu kez kendini savunmaya hazırды.

"Bu illa zorla olmak zorunda değil, Emma."

"Kitap bende değil, Alex."

"Bana yalan söyleme, Emma." Ağırlığını diğer yanına verdi, Emma'ya bakmadan önce ağaçlara bakındı. "Biliyorsun, hiçbir şeyi seninle pratik yapmaktan daha çok sevmem ama bu, anlaşmalı bir şekilde olmalı. Birlikte çalışabiliriz."

"Asla seninle çalışmak istediğimi söylemedim. Seninle savaşmak istemediğimi söyledim."

Alex'in yüzü yumuşadı. "Seçme hakkın yok gibi görünüyor. Sonunda benimle savaşacaksın."

Lanet olsun, bu konuda çok iyiydi. Yüzündeki merhamet inandırıcıydı. Fazlaca inandırıcı! Bir element olabilirdi ama normal bir insan tarafından büyütülmüştü, hem de insanları aldatan politikacı babası tarafından. "Ne tür bir anlaşmadan söz ediyorsun?"

Alex gülümsedi. "Senin ne istediğine bağlı. Kitabı paylaşmak mı yoksa gücü paylaşmak mı?"

“Kitapla başlayalım.”

“Onu çoktan okuduğunu tahmin ediyorum.”

Emma onayladı.

“Yani artık ona ihtiyacın yok. Bana ver gitsin.”

“Ya vermek istemezsem?”

“O zaman ikinci seçeneği göz önünde bulunduralım. Benimle gel, birleşelim. Kitabı paylaşalım.”

“Bunu yapmayacağımı biliyorsun.”

“Korkarım bunu sen istedin.”

Emma bu kez rüzgâra hazırlıklıydı, onu bir enerji patlamasıyla karşıladı.

Rüzgâr durdu ve Alex elini Emma’ya uzattı. “Emma, seni mantıklı olmaya davet ediyorum.”

“Bu söylediklerinin hiçbirisi mantıklı değil.” Önce kendisinin saldırması gerektiğini bilerek, Alex’in bir sonraki atağını bekledi. Bunu yapmak için enerjisini topladığı zaman Alex’in onu Raphael’den kurtarıp Will’e verdiği görüntüsü gözünün önüne geldi. Ne kadar bencil olduğu önemli değildi. Alex her zaman Emma’ya yardım etmişti.

Will bir asker olmak için eğitilmişti. Savaşmak onun doğasında vardı. Üç yıldan daha fazla süre Emma’nın tek içgüdüğü kaçmak olmuştu. Kaçmaya devam etmesine rağmen, bir yanı asla soğukkanlı katil olmaya hazır değildi.

Albuquerque, Emma’nın ruhunda bir yara açmıştı. Şimdi atlamaya hazır olmadığı bir cehennemin kıyısında duruyordu. Jake’in kurtulması için elinden gelen her şeyi yapacakken, atacağı her adımın Jake’in hafızasında sonsuza dek kalacağını biliyordu ve onu kötü hatırlamasını istemiyordu. Emma’nın pisliğe batacağı günler geliyordu ama o gün, bugün değildi.

Alex’in eli Emma’ya biraz daha uzandı. “Hadi benimle gel,

Emma. Jake'i ikimiz birlikte kurtaralım."

Will ağacın yanından çıkıp Emma'nın solunda durdu. "Emma seninle hiçbir yere gelmiyor, Alex."

Daha önceden yola çıkmadıysa, Will'in bu kadar kısa sürede Emma'ya gelmesi olanaksızdı. Emma buna kızsın mı rahatlasın mı bilemedi.

Alex'in Emma'ya uzanan kolu düştü ve bacaklarını iki yana açtı. "Ah... Will. Fazla uzakta olmadığını biliyordum."

"Ve işte buradayım. Ne güzel tesadüf! Seni büyük yüzleşmede görmeyi umuyorduk."

Alex, Emma'ya döndü. "Will'i etrafında tutmana şaşırdım, Emma. Özellikle savaşa bu kadar yakinken. Herkes bu şeyi kazanmak için güçlü bir arkadaşına ihtiyaç duyuyor ve sen, orada sana hiçbir yardımı olmayacak Will'i seçiyorsun."

Yavaş bir gülümseme Will'in yüzünü kapladı. "Hâlâ bilmiyorsun, öyle değil mi?"

Güven Alex'in gözlerini terk etti. "Neyi bilmiyorum?"

"Neden rüyanın içinde olduğumu düşünüyorsun, Alex? Emma'nın yardımcısı olduğumu mu düşündün?"

Alex gözlerini kıstı. "Neden hepimizi bu gıcık tahmin etme oyunundan kurtarıp neler olduğunu anlatmıyorsun?"

"Senin için iki sürprizim var, Alex. Öncelikle, ben Marcus'un oğluyum." Will durdu ve şokun Alex'i esir almasına izin verdi.

"Sen Su elementinin oğlu musun?" Alex boğazını temizledi. "Nasıl? Böyle bir şey daha önce hiç olmadı."

"Her şeyin bir ilki vardır."

"Neden?"

Will ağır ağır gülümsedi. "Bunu Marcus'a sormalısın. Tahminlerin benimkiler kadar iyi."

“O zaman ikinci sürprizini tahmin edeyim.” Alex, Emma’ya döndü, gözlerinde ümitsizlik vardı. “Sanırım sizi tebrik etmeliyim.”

Emma neden Alex için üzülüyordu?

Güçlü bir rüzgâr Will’i geriye, ormana attı. Ağaç gövdelerinin yarılıp çatırdaması gecenin sesine karıştı. Will’in dönüşünü engellemek için önünde kütükler birikti. Emma hafif bir serinlik hissetti ve kendini savunmak için elini kaldırdı ama Alex hemen yanındaydı. Kolunu pes ederek indirdi.

“O kitaba ihtiyacım var, Emma. Lütfen.” Alex’in sesi alçak ama tehditkâr değildi. Korku doluydu. “Senin Will’in var. Jake’in Aiden’ı var. Raphael benimle takım olmaz ve biliyorum ki Marcus da olmayacak. Asla tek başıma kurtulamayacağım. O kitaba ihtiyacım var.”

Emma, Alex’in endişeli yüzüne baktı. Yalnızca iki kurtulan olacaktı ve bunlardan birinin Alex olması için Emma’nın yapabileceği hiçbir şey yoktu. Emma bu adamın gözlerine bakıp onu ölüm mahkûm edebilir miydi? Ama kitabı ona vermek Jake ve Will’in şansını aza indirirdi.

“Alex, yapamam.” Emma’nın sesi buruktu.

“Emma, ben sana yardım ettim. Sana yalvarıyorum. Kitabı bana ver gitsin.”

Emma? İyi misin?

İyiyim.

Sana ulaşmaya çalışıyorum. Alex yolumu kapattı.

Sorun yok.

Ona dokunsaydı Alex, Emma’nın kontrolü altında olurdu. Gücü, Emma’nın gücüne akardı. Ama eğer bunu yapsaydı, Raphael’den ne farkı kalırdı ki? Üstelik Raphael’den, ona yaptıkları yüzünden nefret ediyordu. Alex’i tuzağa düşürse, bununla nasıl

yaşayabilirdi? Peki, bunu yapmadığı için yaşayabilir miydi?

Harekete geçmeden önce Alex, Emma'nın sırt çantasının kayışını kavrayıp onu aşağı çekti. Emma kolunu tutmak için uzandı ama Alex kayışı Emma'nın koluna dolayarak elini geri çekti. Kollarını arkada birleştirip çantasının kayışıyla bileklerinden bağladı ve sertçe sıktı. Emma acı içinde soludu. Çantanın fermuarı açıldı ve ağırlığı hafifledi.

Gücünü Alex'i vurabilmek için ellerine verdi ama Alex eğildi. Arkasındaki ağaçlar alev almaya başladı ve sıçrayan kıvılcımlar üzerlerine yağdı.

Alex, Emma'nın avuç içlerini birleştirdi. Gücünü kullanmayı denerse, kendini ateşe verecekti.

"Bana inanmadığını biliyorum, Emma ama seni incitmek istemiyorum. İsteseydim seni şu anda öldürürdüm. Will hakkında fikrini değiştirirsen bana haber ver." Emma'yı dizlerinin üzerine oturtarak bir rüzgârı onu itti. Emma'nın yüzü çamura çarptı.

Ellerini sırtından ayırıp gücünü arkasına vermeyi denerken ağaçların yeniden çatırdadığını duydu. Kollarını serbest bırakmak için sallarken daha fazla ağaç alev aldı.

"Emma!" Will bağırdı.

Rüzgâr hafifledi ve Emma ağzındaki çamuru tükürerek ayağa kalktı. Park alanına doğru koştu ama boştu. Ne Alex'ten ne de kaçmak için gerekli olan arabadan bir iz vardı.

Will, Emma'ya ulaştı, yüzü ve kolları sıyrıklarla doluydu. "Nerede o?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Emma, nefesini toplamaya ve etrafa bakmaya çalışırken. "Sanki yer yarıldı da içine girdi." Durdu ve Alex'in enerjisini aramayı denedi. "Onu hissedemiyorum bile. Gücünü saklamış."

“Her yerde olabilir.”

“Evet.”

“İyi misin?” Will, Emma’ya bakmadan sordu.

Will kızgın mıydı? Alex yardım isterken Emma’nın tereddüt ettiğini mi fark etmişti? “İyiyim.”

“Herhalde kitabı almıştır.” Hâlâ Emma’ya bakmıyordu, gözleri kulübelere giden çakıl yola sabitlenmişti.

“Özür dilerim.”

Will bir süre cevap vermedi. “Senin hatan değildi.”

Ama onun hatasıydı. Alex istediğini almadan önce Emma saldırmalıydı fakat Emma’ya yine bu şans verilse, yine aynı şeyleri yapardı.

Dokuzuncu Bölüm

Will öfkeliydi. Alex izlerini bulmuş, kitabı almıştı ve bütün bunlar Will'in hatasıydı. Emma'yı tek başına göndererek Alex'le tek başına yüzleşmesine sebep olmuştu. Sonra Will geldiğinde, o sersemi öldürmek yerine onunla konuşup saldırı avantajını Alex'e vermişti. Şimdi Will'in tek bildiği, Alex'in hâlâ dışarıda bir yerlerde yeniden saldırmak için beklediği idi. Ayrıca izlerini Alex bulduysa, diğerlerinin bulması da an meselesiydi. "Eşyalarımızı toplayıp buradan ayrılıyoruz. Hemen."

"Özür dilerim."

Will başını geriye atarak yıldızlarla dolu gökyüzüne baktı. "Olanlar senin suçun değildi, Emma."

"Benim suçumdu. Onu durduramadım."

Will derin bir nefes alarak Alex'in arkasında bıraktığı hasara baktı. "İstersen burada durup bütün sabah kim suçluymuş diye tartışabiliriz. Ama bunun bir faydası yok. Yaşandı ve bitti. İçeri girip eşyalarını topla. Ben burada bekleyip Alex'in dönmeyeceğinden emin olmalıyım."

Emma tereddüt etti ama sonra hiçbir cevap vermeden arkasını dönüp içeriye doğru ilerledi.

Alex onları nasıl bulabilmişti? Oysa Will çok dikkatli davranmıştı, her bir saatlik alıştırma için en az dört saatlik yol gitmişlerdi. Muhtemelen Alex onları bir önceki yerlerinde bulmuştu ve buraya kadar takip edip potansiyel güçlerini izlemişti. Alex'in bu kadar algılama yeteneği var mıydı? Will bir saatten fazla alıştırma yapıyordu ve Oregon'dan Kuzey Kaliforniya'ya doğru düz istikrarlı bir şekilde gitmişlerdi. Bu yüzden Alex onları sadece Nevada'da bulmuş olabilirdi.

Ağaçların arasında hâlâ ateş tütüyordu. Ateş neden ağaçların tepesindeydi? Emma neden bu kadar yüksek hedeflemişti? Ve ayrıca Alex neden Emma'yı öldürmeyi denememişti?

Will yanağından aşağı sızan kanı eliyle sildi. Alex, Will'in yolunu kapatıp Emma'ya ulaşmasını engellediğinde, bütün gücüyle saldırmamış ve Will'i öldürmeyi denememişti. Will'in potansiyel gücünü gördüğünde, Alex sadece kitabı alıp kaçmayı hedeflemiş olmalıydı.

Will şimdi, Marcus'un babası olduğunu Alex'e söylediği için pişmandı. Eğer Alex, onun bir Su elementi olduğunu ve Emma'yla birleştiğini bilmeseydi, Will bunu ileride kendi avantajına kullanabilirdi. Raphael ve Marcus birleşmelerine tanıklık etmek için oradaydı, peki ya Aiden? Will, Aiden'in dikkatinden çok önemli bir olayın kaçtığını fark etti. Sonuç olarak, Alex'in bilip bilmemesi muhtemelen çok da önemli değildi. Will, *Alex acaba içlerinden en güçsüz olan mı*, diye düşündü. *Emma hariç*. Bu düşünce bir anda aklına geldi ve Will bu düşünceyi hemen uzaklaştırdı. Emma büyük bir güç kapasitesine sahipti. Sadece gücünü harekete geçirmesi gerekiyordu.

“Şanslıydın.”

Will, Marcus’u görebilmek için başını ağaçlığa doğru uzattı. Çok öfkelenmişti.

“Lanet olsun. Biz burada lanet bir parti vermiyoruz.”

Marcus omuzlarını silkerek birkaç adım yakınına geldi. “Belki vermiyorsunuz ama sen ve Emma daha fazla misafire hazırlıklı olmalısınız.”

Will, Marcus’a dik dik baktı. “Aradığın şey kitapsa, bizde değil. Alex aldı.”

“Hayır, aradığım şey sensin.”

Will buna şaşırmadığı gibi sevinmedi de. Kollarını iki yana açtı. “İşte buradayım. Ne istiyorsun?”

“Konuşmamız gerek.”

“O zaman başla. Beş dakikadan az bir süren var.”

Marcus’un gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Bana sormak istediğin sorular yok mu? Baban olduğumu daha yeni öğrendin.”

Will başını iki yana sallayarak homurdandı. “Sen benim babam değilsin. Daha seni tanımıyorum bile.”

“Bu durumu düzeltmek istiyorum.”

Will bacaklarını iki yana açıp olası bir saldırıya karşı gardını aldı. “Sanırım bu kadar zaman sonra baba rolü oynamak için biraz geç kaldın. Söyleyeceklerini söyleyip buradan gitmeye ne dersin?”

“Size yardım etmeye çalışıyorum. Beni sonuna kadar dinler misin?”

“Bütün hayatım boyunca benim kim olduğumu biliyordun ve tahmin ediyordun bu zamana kadar konuşmak için pek çok şansı kaçırdın. Gerçeği kendi başıma öğrendim; senin hiçbir yardımın olmadı. Bu durumu haftalar önce öğrenseydim şimdi bu halde olmazdık. Jake, Emma’yla olurdu ve Aiden karşısında üstünlük sağlardık.”

“Sana bunu söyleyemeyeceğimi anlatmıştım. Kurallar vardı.”

Will iğrenerek başını iki yana salladı. “Siz ve pislik kurallarınız.”

Elini Will’e uzatırken Marcus’un gözleri şefkat doluydu.

“Sen de *bizdensin*, Will. İstesen de istemesen de. Sen de bizim gibisin.”

Will öfkeyle Marcus’a parmak salladı. “Hayır. Ben sizin gibi bencil bir pislik değilim. Tek bir amacım var: Emma’yı, Jake’i ve kendimi kurtarmak.”

Marcus’un sesini alçalttı. “Üçünüzü birden kurtaramazsın. Bunu biliyorsun.”

Endişe Will’in bütün bedenini sardı, hemen ardından Will kendini toparladı. Rüyada sadece iki kişinin kurtulacağı söylenmişti ama Will bu kuralı değiştirecek bir yol bulmayı umuyordu. Eğer bunun bir yolu varsa, muhtemelen cevap kitabın içindeydi. Will’in, Alex’in almasına izin verdiği kitabın içinde. Alex’i ne kadar çabuk bulursa o kadar iyi ederdi. “Üçümüz de kurtulacağız. İşte bu yüzden şimdi gitmem gerek.”

“Sabret, Will. Bu oyun binlerce yıldır sürüyor.”

“Doğru ama senin buna alışmak için binlerce yılın vardı. Benim ise olayı çözüp dünyayı kurtarmak için bir haftam var.”

Marcus bir adım geriye çekilerek kulübeye bir göz attı. “Olayı geniş açıdan görmene çok sevindim.” Bakışları yeniden Will’e odaklandı. “Emma’yı sevdiğini biliyorum ama o sadece bir insan. Binlercesi, *milyonlarcası* tehlikede.”

Will zaten bundan şüphelenirken, şimdi Marcus’un da söylemesi Will’in kanını dondurdu. “Bu oyun yüzlerce yıldır çok az insana zarar vererek devam ediyor. Şimdi neden pek çok insan tehlikede olsun?”

“Aiden bir şov adamı. Dikkat çekmeyi ve flaş ışıklarını çok

sever. Bu sefer geniş bir gösteri istiyor. Yeni bir kız çocuğundan çok daha fazlasını istediğini anlatmama gerek yok sanırım. Aiden dünyayı yeniden yaratmak istiyor. Sonra şu ikizler var.”

“Raphael ve Alex.”

Marcus sahte bir gülüş attı. “Onların kendi canlarını kurtarmaktan başka gündemleri var. İkisi de bu oyunda uzun soluklu. Ya sen?”

Marcus’un sorusu Will’i oldukça şaşırttı. “Uzun soluklu?”

“Kurtulmaktan başka bir amacın olmalı. Savaştan sonrasına hazırlıklı olmalısın.”

“Neye hazırlıklı olmalıyım?”

“Dünyayı yönetmeye.”

Will güldü. “Benimle dalga geçiyor olmalısın.”

Marcus’un yüzü sertleşti. “Gayet ciddiym. Kazananlar, kurtulanlar dünyayı yönetir. Bir plan yapsan iyi olur. Sonra hemen uygulamaya geçmelisin. Elementler arasındaki ana savaştan sonra dünyanın dengesi bozulacak.”

“Yani, dünyanın kurtuluşu için savaşmamı mı söylüyorsun? Ya önceliğimin Emma’nın kurtuluşu olduğunu söylersem?”

“Ve tabii ki kendinin.”

Will kurtulmayı umuyordu ama Marcus’a uzun soluklu planının Emma ve Jake’i hayatta tutmak olduğunu söylemeyecekti. “Hâlâ beni neden yarattığını anlamadım. Bütün bu olanlardan sonra. Benim yaratılış amacım ne?”

“Başarılı olma şansımı ikiye katlamak.”

“Dünyanın yönetimini ele geçirmeyi mi kastediyorsun?”

“Düzeni yeniden sağlamaktan bahsediyorum.”

Bunun kısmen doğru olduğunu düşünse de Will, Marcus’un daha fazlasını istediğini biliyordu. “İyi denemeydi, Marcus. Ama

sana inanmam için daha iyisini denemelisin.”

Marcus omzunu bir ağaca yasladı, tepelerindeki yapraklar hâlâ yanıyordu. “Jake’le tanıştım, bahsetmiş miydin?”

Will çok şaşırdı. “Ne zaman?”

“Aiden ile birlikteydi.”

“Neden Jake’i bu olaylara karıştırıyorsun?”

“Sadece oyun bittikten sonrasını düşünmeye değil, ayrıca oyuncularını tanımaya da ihtiyacın var. Her element zorla da olsa orada olmak zorundadır.”

“Bunun Jake’le ne alakası var?”

“Jake bu dört kişiden biri olsaydı, Emma nasıl davranırdı? Ya geriye sadece üçünüz kalırsa?”

Will böyle bir şeyi düşünmek istemedi. Eğer dört kişiden birini eleyip sona üçü kalacaksa Will, Emma ve Jake’in Will’i öldürmesini sağlardı.

“Jake iki elementin oğlu. Ve her element temsil edilmeli.”

“Jake, Alex’in yerini alacak,” Will fısıldadı.

Marcus’un gözleri parıldadı. “Tabii ki, teknik olarak Emma’nın yerini de alabilirdi ama Emma savaştırmazsa Aiden’i bu oyunda kim temsil edecekti?”

Will’in beynine kan sıçradı, sonra ayaklarına hücum etti. “O, küçücük bir çocuk. Savaşmamalı.”

Marcus somurtarak omuzlarını silkti. “Bazılarımız gönül-süzce bu oyunun içinde.”

“Yani üç elementin kendileri yerine yer alacak çocukları var. Peki ya Raphael? O kendi başına.”

“Eğer bir yerlerde bir çocuğu yoksa tabii, gerçi bu beni oldukça şaşırtır. Emmanuella’yı gerçekten çok sevdi. Raphael tarzında bir sevgiyle.”

Will korkuyla yutkundu. “*Dördü savaşacak, ikisi kalacak.* Sen şimdi bana ya Emma’yı ya da onun beş yaşındaki oğlunu öldürmem gerektiğini mi söylüyorsun? Ne tür hastalıklı bir canavar-sın sen?”

“Sana kurallarını benim koymadığımı söyledim. Hiçbiri benim tercihim değil.”

“Ama rüyadaki ses *hepsi* katılacak ama geriye iki kişi kalacak dedi.”

Marcus yüzünü ekşitti. “Evet, ama bazen en iyi hesaplanmış planlar bile değişebilir. Asıl plan herkesin kendi yerini alacak çocuklarının savaşmasıyken, gölgeler dünyası müdahale etti.”

Will’in yüzü kaskatı kesildi. “Peki, Su elementini kim temsil edecek?”

“Kim Raphael’i öldürürse onun yerine geçebilir. Veya herhangi bir elementin. şimdi veya birazdan neler olacağını kim bilebilir?”

“Rüyamızda konuşan kimdi? Kuralları kim değiştirdi?”

“Gölgeler. Kendilerini bu işlere pek karıştırmazlar ama karıştıkları zaman asla görmezden gelinemezler.”

“Gölgeler âlemini senin yönettiğini düşünüyordum. Eğer onları sen yönetiyorsan, kuralları nasıl onlar koyabiliyor?”

“Bazı şeyler yönetilemiyor. Yapabileceğinin en iyisi onları kontrol altında tutmak. Gölgeleri yönetmenin imkânı yok. Tek amacımız onları göz önünde tutmak.”

“Tabii onlar buna izin verirse.”

“Aiden’in, kurallarımı kabul etmesinin bir sebebi de buydu. Elementlerin zayıflayan gücüyle birlikte, gölgeler kaçmaya çok yakındı. Serbest kalırlarsa, Tanrı hepimize yardım etsin.”

Will iğrenerek başını iki yana salladı. “Ağzından çıkan tek

kelimeye inanmıyorum. Sana güvenmiyorum.”

“Bunları düşünmen için sana hiçbir şey yapmadım.”

“Düşünmemem için de yapmadın.”

Marcus abartılı bir şekilde nefes alıp verdi. “Sorgulaman gereken tek kişi ben değilim. Emma neden hâlâ hayatta? Neden Alex’ i öldürmeyi denemedi?” Marcus sesini alçalttı. “Karşılaşmalarını gördüm. Emma’nın saldırmak için imkânı vardı ama bu imkânı değerlendirmede. Bunun yerine kitabı ona verdi ve Alex de Emma’nın gitmesine izin verdi. Bu hiç mantıklı değil. Alex’in tek istediği karşılaşmadaki herkesi elemekken, ikinizin de yaşamasına izin verdi. Anlıyorum, senin gücünü henüz test etmemişti. Ama ya Emma...”

“Kapat şu lanet olası çeneni, Marcus.”

“Emma yanlış bir şey yaptı demiyorum. Belki korkudan dondu kaldı ama en azından diğer seçenekleri de göz önünde bulundurmak gerek.”

“Emma’nın Alex’le güçlerini birleştirmesinin ne gibi bir sebebi olabilir ki?”

“Ben bir tanesini söyleyebilirim. Jake.”

Will başını iki yana salladı. “Sen neyden bahsediyorsun böyle?”

“Emma asıl hedefinin Jake olduğunu asla saklamıyor. Alex bunu kendi lehine çevirmek istemiş olabilir.”

“Görünüşe göre Emma’yı hiç tanıımıyorsun. Alex’in ona yaptığı şeyden sonra, Emma onunla asla güçlerini birleştirmez.”

“Ben bu kadar emin olmazdım.” Marcus omuzlarını silktiler. “Sadece biraz düşün.” Will’e doğru bir adım attı. “Sanırım bu gece bu kadar yeter. Burada ve gittiğin yerde dikkatli ol.” Uzaklaşmak için arkasını döndü ve omzunun üzerinden baktı. “Gölgelere dikkat et. Onlara güven olmaz.”

“Gölgeler mi?”

Ama Marcus bir açıklama yapmadan gitti.

Antonia, Jake’i sabah alıştırmalarının ardından bir meşe ağacının altında buldu. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Jake’in yanına oturup ellerini kucağına koydu. Jake, Antonia sorular sormadığı için mutlu oldu. Muhtemelen vereceği cevaplardan korkuyordu. Akıllı biriydi Antonia.

“Annemi özledim.”

Bakışlarını önlerinde uzanan çayırıktan ayırmadan, Jake’in ellerini kendi ellerinin arasına aldı. Annesi de bazen bunu yapardı. Jake burnunu çekti. Gözlerinden daha çok yaş akıyordu.

“Annen de seni en az bu kadar özlemiştir. Hatta muhtemelen daha da çok.”

“Onun yanında Will var. Ve şu yeni bebek. Artık bana ihtiyacı yok.”

Jake yüzüne baksın diye Antonia parmak uçlarıyla çocuğun çenesini kaldırdı. Gözleri sevgi doluydu. “Sen onun ilk bebeğisin. Annenin her zaman sana ihtiyacı var.”

Jake öfkeyle omuzlarını kaldırdı. “Ben bebek değilim.”

Antonia gülümsedi ve elleri yeniden Jake’in ellerini kavradı. “Ne kadar büyürsen büyü, her daim annenin bebeği olacaksın.” Bir iç geçirdi. Yüzünü hüznün kaplamıştı. Dudaklarını büzdü ve yanaklarının kenarı buruştu. “O gece Albuquerque’de anneni durdurmasaydın, senin için ölecekti. Sen annenin hayatını kurtardın.”

Jake daha önce bunu düşünmemişti ama yine de kendini daha iyi hissetmedi. “Yaptığım kötü şeyleri öğrenince artık beni sevmeyecek.”

“Ne yaptığın önemli değil, annen seni daima sevecek. Bütün bunları zorla yaptığını bilecek. Ve bunları bilmek onu korkunç adamlara karşı çok daha sinirli yapacak. Tıpkı benim gibi.”

Jake korkudan donakaldı. Ya Aiden bu söylediklerini duyarsa? Ya Antonia’nın bunları *düşündüğünü* öğrenirse? “Antonia, böyle söylememelisin! Aiden...”

Antonia işaretparmağıyla Jake’in ağzını kapattı. “Bunları söylemek ya da söylememek olanları değiştirmiyor.”

“Ama Aiden, o her şeyi biliyor.”

Antonia’nın yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. “Gerçek, nadir açan bir çiçek gibi yalancı otların içinde kayboluyor. Bahçe temizlenmeli, Jake.”

Jake bunların ne anlama geldiğini bilmiyordu ama Aiden’in Antonia’nın neler düşündüğünü öğrenmesine izin vermemeliydi. Belki de onun düşüncelerini de kendi düşünceleri gibi Aiden’dan saklayabilirdi. Acaba bu mümkün müydü?

Gözlerini kapatarak Antonia’nın kullandığı lavanta sabunun kokusunu içine çekti. Jake onun zihnini aradı ve Aiden’a olan nefretini diğer düşüncelerinin altında gömülü buldu. Aiden çalışanlarının ne düşündüğünü önemser miydi? Antonia’nın düşüncelerinin yok olduğunu anlar mıydı?

“Üzüm bağlarını görüyor musun?”

Jake gözlerini açıp kafası karışmış bir şekilde Antonia’ya baktı. Başını üzüm bağlarına çevirmişti. “Bağlardaki üzüm asmalarına bak. Hepsi şarap yapmak için yetiştiriliyor.”

Jake başını salladı. “Onlara bakmayı seviyorum. Düz bir çizgide yetiştirilmeleri hoşuma gidiyor ama sonra çizgiler başka bir yöne gidiyor.”

Antonia gülümsedi, gözleri dağın eteklerindeki alana kaydı.

“Ben de seviyorum.” Elleri Jake’in ellerini sıktı. “Şarap yapmak için yetiştirilen üzümler, onlara özen gösterirsen daha kaliteli olurlar. Onları sudan ve yağmur suyundan mahrum bırakırsan, daha küçük olurlar ama içlerindeki su daha da yoğunlaşmış olur. Böylece daha iyi şaraplar elde edilir.” Durdu ve Jake’in yüzüne baktı. “Eğer bağcının sorumluluğuna verilirse, bağcı mümkün olduğunca çok suyu geri çeker ve sadece suyun küçük bir kısmını üzümlere dağıtır ki küçük üzümler elde edebilsin. Ama şarap üzümleri yaşayabilmek için suya ihtiyaç duyar. Bu nedenle dengeyi çok iyi sağlamak lazım.”

“Üzümlerle ilgili bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?”

“Babamın bir üzüm bağı vardı.”

“Nerede?”

Antonia önce tereddüt etti, sonra elini önündeki alana doğru salladı. “İşte burada.”

Burası Antonia’nın bağları mıydı? Eğer öyleyse neden Aiden’in kontrolünde idi? “Baban şimdi nerede?”

“Seneler önce öldü. İblis tarafından öldürüldü.” Boşta kalan eli cebindeki tespihi aldı. “Aiden bağcı, sen de üzüksün, Jake. Senden en çok ihtiyacın olan şeyi esirgerek daha güçlü olmanı istiyor. Sevgiyi.”

Jake’in gözleri şaşkınlıkla açıldı.

“Nefret etmeyi öğrenirsen daha güçlü olacağını düşünüyor. Sen onun silahısın.” Durdu. “Nefret, kapılması çok kolay bir tutak, ama sen güçlü bir çocuksun.” Jake’i başından öptü. “Ve ayrıca cesursun. Annenin sevgisi, büyükbabanın nefretinden daha güçlü, sen de güçlü olmalısın. Sevgiyi kalbinde barındırmalısın.”

Rüzgâr Jake’in boynunu gıdıklarken, Antonia’nın başparmağı, Jake’in elini okşuyordu. Sözleri öyle güzeldi ki, birkaç dakikalığına da olsa Jake ona inanmak istedi.

* * *

Çöl daha önce hiç bu kadar güzel görünmemişti. Emma'nın gücüne konsantre olmaları gerekirken, Will'in kendi gücünü test ederek boşuna zaman harcamıştı ve yaşadıkları olaylar bunun bir göstergesiydi.

Will arabayı kullanırken göz ucuyla Emma'yı izliyordu. Emma daha önce arabada giderlerken hiç bu kadar sessiz olmamıştı ve Will New Mexico'ya gidiyoruz dediğinde tartışma çıkarmamıştı. Marcus'un sözleri Will'in zihninden çıkmıyordu.

Emma yanlış bir şey yaptı demiyorum. Belki korkudan dondu kaldı ama en azından diğer seçenekleri de göz önünde bulundurmak gerek.

Bu, Marcus'un bir planı mıydı? Parçala ve fethet. İçeriden zarar ver. Bu sadece şu anlama gelirdi: Marcus güvenilirmez biriydi ama Will bunu zaten biliyordu. O zaman neden hâlâ söylediği sözleri unutamıyordu?

Marcus bu zamana kadar sadece bir konuda haklıydı. Will sadece savaşın ne zaman biteceğiyle ilgili değil, sonuçlarını nasıl kendi lehine çevireceğine dair bir plan yapmalıydı.

“Final savaşını düşünüp duruyorum.”

Emma başını kaldırıp Will'e baktı. “Ne konuda?”

“Ya savaşacak kişileri biz yönlendirirsek?”

Emma doğruldu. “Sen neyden bahsediyorsun?”

“Savaşta dört element de temsil edilmeli. Bütün büyük insanlar kendi elementlerini temsil ediyor ama üç tanesinin çocuğu var. Biz üçümüz, onların yerine geçebiliriz. Bu, Raphael tek başına demek oluyor.”

“Tamam...”

“Ya sonuna kadar beklemek yerine, savaş başlamadan önce kendimizi savaştan saf dışı bırakırsak? Savaşmasını istediklerimizi savaşta bırakıp geri kalanını saf dışı bırakabiliriz.”

Emma ön camdan dışarı bakıyordu. “Öldürmekten bahsediyorsun.”

Emma’nın endişelerini anlasa da kurtulmak istiyorlarsa bu tereddütlerini ona unutturmalıydı. “Emma, yedi kişiyiz ve sadece iki kişi kurtulacak. Savaşta veya öncesinde her halükârda beş kişi ölecek.”

Emma’nın rengi attı. “Kenara çek.”

“Ne?”

“Kusacağım. Kenara çek.”

Will dönüp Emma’ya baktı. Emma, araba daha durmadan kapıyı açtı, eğildi ve yolun kenarına kustu

Will takip edildiklerine dair bir işaret var mı diye baktı. “Cavallo mu?”

Emma bir eliyle arabayı tuttu, bir eliyle de koltuğun arkasına tutundu. Başı dönüyordu. “Hayır.”

“Emin misin?”

“Eminim.” Derin nefes alırken Emma’nın göğsü inip kalkıyordu. “Şimdi sohbet etmeden rahatça kusabilir miyim?”

Will bir dakika boyunca öğürmelerini izledi, sonra ona bir şişe su verdi. Emma sudan bir yudum alıp yere tükürdü, sonra kapıyı kapatıp başını koltuğa yasladı. Gözleri kapalıydı, kirpikleri solgun yüzünün aksine simsiyahtı. “Sekiz.”

“Ne sekiz?” Sözler Will’in ağzından çıkar çıkmaz ne olduğunu anladı ve bir anda yer, ayaklarının altından kaydı. Will derin bir nefes aldı.

Emma gözlerini açıp başını Will’e çevirdi, siyah saçları yüzü-

nün yanına saçılmıştı. “Yedi kişi olduğumuzu söyledin ama sekiz kişiyiz.”

Will panikle dondu kaldı, Emma’nın hamileliğinin ne gibi sonuçlar doğuracağını düşünmeye çalışıyordu. Önceden bir bebeği olacağına sevinecekken, şimdi olabilecek en kötü zamanda bu haberi alıyordu. “Emin misin?”

Emma’nın kirpikleri yukarı kalktı ve alaylı bir şekilde dudaklarını büzdü.

Bir önceki hamileliğinden emin olduğunu o kadar uzun zaman saklamıştı ki, Will bu kez söylemesine çok şaşırdı. Gerçi şimdi daha fazla saklamasına olanak yoktu.

Hayatını kurtarmak için savaşması gerekiyordu ama bu durumda ne olacaktı? En azından eskiden bulantıları bir tehlike işaretiydi ve Cavallo’yu gördüğü zaman kayboluyordu. Ama şimdi, her an Emma’yı yakalayıp bünyesini zayıf düşürebilirdi. Bebeğe zarar vermeden yeterince çok alıştırma yapabilir miydi? Peki, bunun bir önemi var mıydı? Emma olmadan bebek yaşayamazdı ki. Ve Emma alıştırma yapmadan hayatta kalamazdı.

Bunu kabul etmekten nefret etse de Will’in birinci önceliği Emma’ydı. Bebek, Jake’ten sonra üçüncü önceliği olurdu. Will sadece Emma’nın kurtulmasını umuyordu, ki böylece bebek de kurtulabilirdi.

Emma’nın koyu kahverengi gözleri Will’i izliyordu. Dudaklarını sıkıp ince bir çizgi haline getirmişti ve Will’in tepkisini bekliyordu.

Ne düşündüğünün ya da hissettiğinin pek önemi yoktu, sadece Will’in onu rahatlatmasına ihtiyaç duyuyordu. Emma’yı göğsüne doğru çekti ve koluyla belini sardı. “Her şey yoluna girecek.”

Emma yüzünü Will’in omzuna gömdü. “Hayır, yoluna gir-

meyecek. Öyleymiş gibi davranmaktan yoruldum. Her ne olursa olsun hiçbir şey *yolunda* olmayacak.”

Will, Emma’nın omuzlarından tuttu ve yüzünü görmek için ileriye itti. “Senin, Jake’in ve bebeğin iyi olduğundan emin olacağım.”

“Will, ikimiz de biliyoruz. Kazanmak için yeterince iyi değilim.”

Emma’yı bırakarak direksiyonu tuttu ve camdan ilerleyen trafiğe baktı. “Bu yüzden çöle geri dönüyoruz. Böylece alıştırma yapabilirsin. Belki gücünü elde etmen üzerinde tekrar çalışırız.”

“Bu noktaya gelmem bile haftalarımı aldı. Sen birkaç günde beni geçtin.” Elleriyle Will’in kolunu kavrarken bir yandan da yanağını Will’in omzuna dayadı. “Haklısın. Savaş ve sonrası için bir plan yapmamız gerek ama bütün etkenleri göz önünde bulundurmalıyız. Gerçekçi olmamız gerek.”

Will kendi konuşmasına güvenmeyerek başını iki yana salladı.

“Bunu şimdi yapmamıza gerek yok, ama her şey başlamadan önce, uygulanabilir bir planın olduğunu bilmek istiyorum. Hatta B ve C planların da olabilir. Olaylar başlamadan önce...” Emma iç çekip bedenini Will’in bedenine bastırdı. “Sadece bilmek istiyorum.”

Onuncu Bölüm

Antonia perdeleri açarken, Jake odasına süzülen ışıklarla uyandı. Geç saatlere kadar gölgelerle oynadığı için şimdi uyku sersemiydi.

“Uyan artık, *corazoncito*,” dedi Antonia, Jake’in yatağına doğru ilerlerken.” *Señor* Aiden bir gezintiye çıkacağımızı söyledi.”

Jake en son gezintiye çıktığında, annesini görmüştü ama Aiden annesini oradan uzaklaştırmıştı. Jake’in heyecanı soldu.”Nereye?”

“Onu söylemedi, sadece acele etmeni ve çabucak giyinmeni söyledi.”

Jake buradan ayrılmak istemiyordu. Ya gölgeler de onunla birlikte gitmezse? Jake kolunda sarılı olan gazlı beze baktı.

Antonia’nın bakışları Jake’i takip etti. “Senin için saracağım.”

“Hayır!” Jake bağırdı, sonra derin bir nefes aldı. “Yani o yaram o kadar kötü değil demek istedim. Hem bu şekilde yapışır. Kendim yapсам iyi olur.”

Antonia kaşlarını çattı. “Bir bakmam gerek *corazoncito*.

Señor Aiden derin bir yanık olduğunu söyledi.”

“Pek değil. Yarın sana gösteririm.”

Jake’e bir takım kıyafet onu verip banyoya doğru iterken, Antonia dilini şaklattı. “Kendim görmek istiyorum. İncitmemeye özen göstereceğim.”

Jake arkasından kapıyı kapatıp kilitledi.

“Señor Jake!”

“Çoktan soyundum bile. Bir dakika içinde çıkarım.”

Antonia’nın uzaklaşırken İspanyolca bir şeyler mırıldandığını duydu. Muhtemelen Tanrı’nın Jake’i kutsaması için dua ediyordu. Gün içinde pek çok kez böyle yapardı.

Jake’in onun tanrısının kutsamasına ihtiyacı yoktu. O zaten kutsanmıştı.

Jake, Antonia’nın gittiğinden emin olunca, kolundaki kalın bandajı açtı ve kolunu incelemeye başladı. Yanık gerçekten kaybolmuştu. Aiden bunu fark ederse, nasıl olduğunu bilmek isteyecekti. Ve Jake neler olduğunu anlattırsa Aiden, gölgelerin Jake’in göğsüne koyduğu şeyi de keşfedecekti.

Bir işaret.

Gölge figürüyle görüştüktan sonra eve gelir gelmez yarası tamamen iyileşmişti. Aiden’in, çabuk iyileşme yeteneğini yarası normal zamanında iyileşsin diye yavaşlattığını biliyordu. Aiden’in beklentilerini boşa çıkarmamak için Jake yanık hâlâ oradaymış gibi davranmalıydı. Kendisinin bir bandaj bulup kolunu sarması kolay olmuştu ama ertesi gün Aiden, Antonia’yı Jake’in yarasını sarmadı diye azarlamıştı. Jake tam Antonia’yı savunmak için ayağa fırlayacakken, bir önceki dadısını savunduğunda neler olduğunu hatırladı. Şimdi Aiden çalışanları azarladığında onu sessizce izliyordu.

Belki de bu durum yakın zamanda değişirdi.

Asıl sürpriz Jake'in tişörtünün altındaydı. İlk gün göğsü kırmış ve kabarmıştı ama daha sonra kızarıklık gitmiş ve yerini rüyasında gördüğü sembole bırakmıştı: Ortalarından birleşmiş iki halka ve iki yanında tuhaf bir görüntü oluşturan sekiz.

Annesi daha önce onu sırtından işaretlemişti ve Jake, Will'e Seçilmiş Kişi işaretini vermişti. Ama şimdi kendi başına bir işareti olmuştu. Bu nedenle Jake mutluydu.

Jake'in gölgelerle konuştuğunu ve hatta *hediyelerini* kabul ettiğini öğrenirse Aiden çok öfkelenirdi. Marcus'un onu gölgelerle arkadaş olması için cesaretlendirmesi bile Aiden'in kızacağına yeterli bir kanıttı. Bu işareti mümkün olduğunca uzun süre saklamalıydı. Antonia öğrenirse, Jake'i asla bilinçli bir şekilde zor duruma sokmazdı ama bunu Aiden'dan saklamasına imkân yoktu. Aiden etraftayken Jake, Antonia'nın düşüncelerini gizleme alıştırmaları yapıyordu ama bunun tam olarak işe yarayıp yaramadığından emin değildi. Hiçbir şeyi riske atamazdı.

Jake, Antonia'yı seviyordu. Annesi yanında olmadığı için, Antonia, Jake'in yanındaki en iyi kişiydi. Jake ona en ufak bir zarar gelsin istemiyordu ve bu gerçeği zihninin çok derinlerinde saklıyordu ki Aiden, Jake'i Antonia'yla cezalandırmasın. Göğsündeki işareti Antonia'dan saklamalıydı. Neyse ki işareti çok uzun zaman saklamak zorunda değildi.

Jake zamanın akıp geçtiğini biliyordu. Raphael dün gece tekrar gelmişti. Jake oturma odasındaki konuşmalarını dinlemek için gizlice içeriye süzölmüştü. Hiçbir şey duyamasa da, Raphael'in Will ve Emma'yı bulamadığı için sinirli olduğunu çözmüştü.

Raphael, Aiden'a bağıırıp sonun yaklaşmasına bir haftadan biraz çok kaldığını söylemişti. Aiden, Raphael'in bağıırmaması için ağzında bir şeyler geveledi ama Jake, Raphael'in öfkesinin hâlâ

salonu kapladığını hissediyordu. Kapının çerçevesine yaslanan Jake'in dudaklarının kenarından bir gülümseme yükseldi. Raphael'in çılgına dönmesinden oldukça memnundu. Jake ondan nefret ediyordu ve bir gün sırf annesine yaptıkları yüzünden onu öldürecekti. Bazen Jake alıştırma yaptığında, Raphael'le savaştığını hayal ediyordu.

Diğer zamanlarda da Will'le savaşıyordu.

Will daha güçlüydü. Jake aslında onu seviyordu. Her zaman Jake'e iyi davranmış, çivi oyununu nasıl oynayacağını öğretmiş ve ona kitaplar almıştı. Ama bundan daha önemlisi Will annesini, neredeyse Jake kadar çok sevmişti. Jake'in buna sevinmesi gerekirken, göğsündeki işaret kıskançlıktan buz tuttu. Jake, gölgeler ona bu hediyeyi verdikten sonra kısmen değişmişti. Her şey daha karanlık ve soğuk olmaya başladı. Öyle çok soğuktu ki bazen içinde bir yanma hissediyordu. Sanki annesinin çalıştığı restoranlardan birinin buzhanesinde geziniyor gibiydi.

"Señor Jake!" Antonia kapının arkasında duruyor ve tahtaya vuruyordu. "Anahtarım var ve kapıyı açmazsanız ben kendim açacağım."

"Çıplağım!"

"Senden önce başka oğlanlara da dadılık yaptım. Daha önce görmediğim hiçbir şey yok sende."

Jake pijamasının içine saklamadan önce halkalarına tekrar baktı ve ardından kolunu temiz sargı bezleriyle sardı.

Kapı açıldı ve Antonia kaşlarını çattı. "Bana çıplak olduğunu söylemiştin ama hâlâ pijamalarınlasın."

"Tekrar giydim."

Antonia sertçe bakıp başını iki yana salladı. "Benden bir şey saklıyorsun. Ve muhtemelen sakladığın şey bandajın altında. Kont-

rol ederdim ama senin şu *abuelo** gitmek için acele ediyor.” Elini cebine götürdü, tespih boncukları tıkırdadı. “Onu kızdırmak istemeyiz, değil mi?”

Geç kalırlarsa Aiden, Antonia’yı suçlardı. “Acele edeceğim, Antonia.”

Antonia başından öptü. “Sen iyi bir çocuksun.” Eli Jake’in saçlarını okşadı, sonra arkasını dönüp gitti.

Korku Jake’in ciğerlerini yakarak nefes almasını zorlaştırdı. Antonia bandajın altında ne olduğunu bilmiyordu ama bir şeyler sakladığını biliyordu.

Sırrının ne olduğunu bilmesi ya da bilmemesi önemli değildi. Jake’in sır sakladığını bildiği gerçeği, Antonia’nın güvenli olmaması demektir.

Günlük bir rutin oldu. Emma ve Will dört saat arabayla ilerlemelerinin ardından bir otele girdiler, Emma haber kanallarına baktı. Tam olarak ne aradığından bile emin değildi. Dünyanın bir kargaşa içinde olduğunu belirtirler mi? Ya da olmadığının belirtilirler mi?

Çok yorgun olsa da, Emma daha güçlü hissediyordu. Bulanıklığı azalmıştı ve onu rahatlatmak için Will hamilelikten çok az bahsediyor, bunun yerine Emma’nın çalışmalarına odaklanıyordu. Will acımasızca Emma’yı daha önce hiç çalışmadığı kadar çok çalışmaya itiyordu. Emma gelişme kat etmişti. Öyle ya da böyle dik-kate değer bir gelişmeydi.

Karşılıklı dövüşmeyi denediler ama birleşmeleri koruyucu bir kalkan oluşturmuş, birbirlerine zarar vermelerini engelliyordu. Ne kadar denerse denesinler, güçleri işe yaramıyordu, ki bu da

---

* (*İsp.*) Büyükbaba. (e. n.)

Emma'yı endişelendiriyordu. Hâlâ birisi ölürse diğerine ne olacağını bilmiyorlardı. Diğer de ölür müydü?

Emma'yı koruma kalkanları konusunda asıl endişelendiren nokta, savaşta birbirlerini öldüremeyecek olmalarıydı. Eğer sona kalanlar Emma, Jake ve Will olursa, o zaman Jake ikisinden birini öldürmek zorunda kalacaktı. Bu hiç kabul edilebilir bir seçenek değildi.

Will'in bir yolunu bulacağından emindi ama ne zaman Will'e sorular sorsa, Emma'ya anlatmayı reddediyordu. Üstelik bir şeyler bulacağına yemin etmişti.

Alex Warren'ın gülümseyen yüzü televizyon ekranında göründü. “Şimdi sıra politika haberlerinde... Senatör Phillip Warren'ın oğlu, babasının seçim kampanyasına geri döndü.”

Will başını bilgisayardan kaldırdı. “Bu ne demek şimdi?”

Televizyonun sesini açan Emma, Will'in yanına kaydı.

“Genç Warren'ın Midwest'te birkaç durağı olacak. Alex Warren yarın sabah Cincinnati'de bir törene katılacak, ardından yarın akşamki bağış toplama yemeği için St. Louis'e hareket edecek.

Will, klavyenin üzerine eğilerek dudaklarını büzdü. “St. Louis'e gidiyoruz.”

“Ne?”

“Kitap Alex'te ve ona ihtiyacımız var.”

“Will, kitapta hiçbir şey yok.”

Will gözlerini bilgisayar ekranından ayırmadı. “En son baktığımızda yoktu ama bugün olabilir. O şey güncel kuralları anlatmak için sürekli değişiyor ve ona ihtiyacımız var.”

“Will...”

Will başını hızla kaldırdı, gözleri oldukça sertti. “Bir plan istediğini söylemiştin. Hâlâ istiyor musun?”

İstiyordu ama ses tonu başka türlüünü öneriyordu. “Evet.”

“Planımızın ilk kısmı St. Louis’e gitmek, kitabı çalmak ve Alex’i öldürmek.”

Kan Emma’nın ayaklarına hücum etti ve başı döndü. “Alex’i öldürmek mi?”

“Bizi Kaliforniya’da bulduğu sabah yapmalıydık aslında. Daha da kötüye gitmemize engel olurdu.”

“Onu öldürebilir miyim bilmiyorum.”

“O zaman ben öldürürüm, ama onunla dövüşmek için tecrübe kazanmamız gerek. Hâlâ onun içimizdeki en güçsüz olduğunu düşünüyorum; bu yüzden iyi alıştırma yapmıştır.” Bilgisayara bir şeyler yazdı. “On beş saatlik bir sürüş mesafesi var. Bağış yemeği akşam yedide. Saat şu an yaklaşık üç. Eğer doğrudan oraya gidersek yeterince zamanımız olur ve bu da bize bir otel bulma şansı verir.”

Emma ayağa kalktı, elini alına koydu. “Sen ciddi misin?”

Will’in bakışları soğuk ve katıydı. “Ciddi olmadığımı mı düşünüyorsun?”

Bu Will, Emma’yı korkutuyordu. Colorado’da Cavallo onları öldürmek için adamlarını gönderdiğinde ve ormanlık alandaki kulübeye sığındıklarında, Emma bir an Will’in yüzünde tıpkı bu halini görmüştü. Ama Will her şeyi Emma’yı, bebeği ve Jake’i korumak için yapmıştı. Bu önemli bir ayrıntıydı, değil mi? Sonuçta, Alex de onları öldürmeyi deneyecekti.

Zalim insanların her zaman bir gerekçesi yok mudur?

Bu, sonunda iki kişinin kazanacağı bir oyundu ve Emma’nın elini kana bulaması kaçınılmazdı. Kendisi için asla elini kana bulamazdı, hatta bebek için de bulayacağından şüpheliydi. Emma bu yüzden korkuyla karışık suçluluk duygusu hissetti ama kendisini

hiç düşünmeden uğruna ateşe atacağı iki kişi vardı. Yaklaşık bir hafta öncesine kadar o iki kişiyi kurtarıırken özünü kaybedeceğini biliyordu. Ama şu an sadece sonun yaklaştığını ve elinden geleni yapması gerektiğini biliyordu.

“Yola hemen mi çıkıyoruz?”

“Önce bir iki şey araştırmam gerek.”

Emma kanalları gezerken, kafasını dağıtacak bir şey bulmayı umdu ama sadece pembe dizilere ve söyleşi programlarına rastladı. Boşuna uğraştığını bilerek gözlerini kapattı ve Jake’e ulaşmayı denedi. Odaklandığında bir şeyler hissetmesine çok şaşırdı. Jake endişeliydi ve korkuyordu.

“Evet, sanırım bir şey buldum.”

Will, Emma’yı sırtından dürttü.

“St. Louis’e vardığımızda, Alex’in kalacağı yeri inceleyeceğiz. Programı gece Crescent Otel’de kalacağını gösteriyor. Tabii genelde yapılan programlarda değişiklikler olabilir miş. Bu da demek oluyor ki Alex’in programını yakından takip edeceğiz. Onu şehirden uzağa götürebilsek harika olurdu ama halkın gözü bu kadar üzerindeyken olayların nasıl gelişeceğini hiç bilmiyorum.

Emma yatakta doğrularak oturdu. Will ne kadar duygusuzca konuşuyordu.

Will başını bilgisayardan kaldırıp baktı, yüzü oldukça ifadesizdi. “Bir sonraki kısmı sevmeyebilirsin. Ben de sevmiyorum ama sanırım tek seçeneğimiz bu.”

Kulağına hiç hoş gelmese de Emma onayladı. “Tamam.”

“Alex’le iletişime geçmeni ve hakkımdaki fikrini değiştirdiğini söylemeni istiyorum. Ve onunla konuşup teklif yapmak istediğini söylemelisin.”

“Ona yalan söylememi mi istiyorsun?”

Will'in çelik gibi bakışları Emma'ya doğruldu. "Evet."

Emma başını iki yana salladı. "Hayır, asla!"

"Emma söz verme ve yalan söyleme konularında hassas olduğunu biliyorum..."

"O zaman benden bunu yapmamı nasıl istersin?"

Will'in sesi sertleşti. "Çünkü savaştayız, Emma. Savaştayken kitaptaki her türlü hileyi kazanmak için kullanırsın. *Aşkta ve savaşta her şey mübahtır* lafinin nereden geldiğini sanıyorsun?"

"Eminim Hitler de toplama kamplarını inşa ederken tıpkı böyle düşünmüştür."

Will öfkeli bir şekilde iç çekti. "Bununla hiçbir alakası yok, Emma. Alex bir canavar. Sana tecavüz etti. Senin oğlunu kaçırdı. Senden önce gelen Emma'ları her seferinde öldürdü." Bilgisayarını kapatırken elini Emma'nın saçlarına götürdü. "Dürüst olmak gerekirse, seni ona göndermeye çok korkuyorum. Bana kalırsa seni gördüğü an öldürmeyi deneyecek."

"O zaman neden beni gönderiyorsun?"

"Çünkü büyük ihtimalle bunu yapamaz. Kaliforniya'da seni öldürmedi, hatta denemedi bile. Eğer senin ona en ufak yardım etme ihtimalin olduğunu düşünürse, onunla konuşman için sana zaman verir."

"Peki, sonra ne olacak? Ben Alex'le çay içmek için oturacağım, sen de içeriye süzülüp boynunu mu keseceksin?" Sözleri niyetinden daha sert çıkmıştı.

Will'in gözleri buz gibiydi, sessiz kalıp Emma'yı izledi.

"Aman Tanrım!"

Will gürledi. "Emma, St. Louis'e Alex'i öldürmeye gidiyoruz. Bunu biliyorsun."

"Evet ama bundan hoşlanacağım anlamına gelmiyor," dedi

dişlerini sıkarak. Neden Will'e sinirleniyordu? Bunların hiçbiri Will'in suçu değildi, hatta Emma'nın mantığı planın gayet güzel olduğunu düşünüyordu ama iyi ve insani yönü çılgılık atıp itiraz etmek istiyordu.

"Ben de hoşlanmıyorum. Bunu sana daha önce de söyledim. Ama yapmamız gerek. Ve şunu bilesin, eğer Su elementinin oğlu olmasaydım, senin ve Jake'in kurtuluşundan başka hiçbir çıkarım olmasaydı yine de onu öldürürdüm."

"Onu, bana yaptığı şey yüzünden mi öldürürdün?"

"Senin için ilk defa birini öldürmüyorum ve seni temin ederim son defa da olmayacak."

Ne boktan bir hayatı vardı! Sevdigi adamın kendisi için elini kana bulamasına izin veriyordu. Olanların kendi suçu olmadığını hatırladı ama aynı zamanda Will'in yaşadığı kâbusları da hatırladı. Üstelik yaşadıkları kötü şeyler gelecek günlerde daha da katlanacaktı. Will bunu yapmaya istekliyse, Emma kim oluyordu da onu yargılıyordu? "Yani benim görevim Alex'i ayarlamak. Senin görevin ise öldürmek. O kadar kolay olacağından emin misin?"

Will'in gözlerinde bir rahatlama belirdi, sonra yerini sertliğe bıraktı. "Umut ediyorum ama yine de şüpheliyim. Morgantown'daki depoda Raphael'e ne yaptığını hatırla. O bile Raphael'i durduramadı."

"Ormandaki o gece, hafızanı kaybettikten sonra, Raphael bana Kramer'in adamları tarafından öldürülebileceğimizi söyledi ve eğer ölürsek geri gelemeyecektik. Kendilerini iyileştirirken elementleri öldürmek *daha zor* ama görünüşe göre öldürülebiliyorlar. Belki de güçsüz düştüklerinde, yaralarını iyileştirecek enerjiyi toparlayamıyorlardır."

Kirpikleri şaşkınlıkla havalanan Will, Emma'yı inceledi.

“Bunları daha önce düşünmüş müydün?”

Emma, bir bakış attı. “Onları öldürmek hakkında mı? Hayır. Güçsüz düşersen ya da yaralanırsan sana nasıl yardım ederim diye düşünmüştüm. Sanırım gücümü kullanarak sana yardım edebilirim.”

“Hayır, Morgantown’da James’i iyileştirdiğinde, seni zor durumda bırakmıştı. Savaştaki gücünü riske atamayız.”

“Şimdi daha güçlüyüm. Yapabilirim.”

“Umalım ki gerek kalmasın. Ondan kurtulacağız ve o...”

“*Onun* bir adı var. Alex. Eğer öldüreceksek, en azından adını söyleyelim.”

Will bir anda parladı. “Lanet olsun, Emma. Ben burada senin düşmanın değilim. Beni sadece kendim olduğum için tehdit etmeyi bırak. Birlikte çalışmamız gerek ama sen her adımda benimle kavga edersen bir ilerleme kaydedemeyiz. Başka bir fikrin varsa seni can kulağıyla dinliyorum. Eğer bir fikrin yoksa bana yardımcı olmayı kabul et.”

Gözlerini kapattı. “*Biliyorum*. Özür dilerim.”

“Yaptıklarım iğrenç olsa da seni korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ama şunu unutma: Eğer bunu gerçekten yapmamız konusunda emin olmasaydım, yapmazdık. Biliyorsun, öldürdüğün birinin bedelini her gün ruhunla ödüyorsun.”

“İşte benim korktuğum şey de bu.”

On Birinci Bölüm

Jake kalabalık sokak köşesinde Aiden'in yanında duruyordu. Güneş kafasının üstünü yakıyor ve boynundan aşağı ter sızarak tişörtünü sırtına yapıştırıyordu. Bandajın altındaki deri kaşındı ama kaşımamaya direndi.

"Bu bir deney," dedi Aiden, sesinde mutlu bir hava vardı, ki bu da kötü şeyler olacağının habercisiydi. "Birlikte neler yapabileceğimizi test edeceğiz." Yapacakları şeyin hiç iyi olmadığını gösteren pis sırtımasını takındı.

Ürperti Jake'in ensesine saplandı. O ve Aiden sadece tehlikeli şeyleri çalışırlardı. Etrafta bu kadar çok insan olduğunu düşününce, muhakkak birileri yaralanacaktı.

Aiden bakışlarını alçaltıp güldü. Çok gerçek görünüyordu ama gözlerini şeytan bürümüştü. "Korkmana hiç gerek yok, Jake. Bana uyum sağlarsan tamamen güvende olursun. Belki de yakın zamanda anneni bile görebilirsin."

Aiden, onu tuzağa mı düşürüyordu? Jake bu düşüncüyü zihninin en derinlerine itti ve Aiden şaşırdı.

Aiden, Jake'in bir tepki vermesini beklemişti ama Jake tepkisiz kalmıştı. Jake hemen annesini görmenin mutluluğunu düşünmeye başladı. Görebilme umuduyla mutluluk, yanında olmadığı için üzüntü duygularını zihnine yerleştirdi.

Aiden'in yüzü parladı. "Mutlu olacağımı biliyordum."

Gidecekleri yere aceleyle giden pek çok insan geçip giderken onlar beklemeye devam etti. Jake yapacakları hasar ertelendiği için mutlu olurken, Aiden'in neden beklediği hakkında kafası karışmıştı.

"Sabır, genç Jacob."

On dakika sonra Raphael köşede göründü, siyah bukleleri alına düşmüş ve sinirle burnunu kırıştırmıştı. "Daha serin bir yer seçemediniz mi? Allahın belası güneye gelmemeliydik." Alnındaki teri sildi. "Biliyorsun, buradan nefret ediyorum."

"O zaman neden Tennessee'de bir mülkün var?"

Raphael çenesini sıkı. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Emmanuelle'nin gitmesine ne kadar çabuk izin verirsen, o kadar mutlu olursun."

Annesinin adı Jake'in dikkatini çekti.

Raphael'in gözleri açılıp öfkeyle doldu. Bir adım daha yaklaştı, elleri yanlarında yumruk olmuştu. "O senin kızındı, Aiden. Nasıl bu kadar acımasız olabiliyorsun?"

Aiden omuz silkti. "Artık ona ihtiyaç yok. Herkesin yeri doldurulabilir."

Jake anlamadı. Aiden'in başka kızı mı vardı?

Aiden elini Jake'in kafasına koyup sesini alçalttı. "Yerin kulağı var, Raphael. Böyle tatsız konuları Jake'in yanında konuşmanın bir anlamı yok."

"Neden?" Annesinin, ondan öncekilerin yerine geldiğini bilme hakkı var."

“Yeter.” Aiden’in sesi yüksek değildi ama sesi konunun kaptandığını gösterecek kadar netti.

Jake düşüncelerini yeniden zihninin derinliklerine sakladı. Annesi başkasının yerine mi gelmişti? Ve şimdi eğer Aiden, kızının yerini başkalarıyla dolduruyorsa bu, annesinin yerine de başkalarıyla dolduracağı anlamına mı geliyordu? Ya da Jake’in yerini.”

Raphael ellerini beline koyarak ve daire çizerek yürümeye başladı. Siniri Jake’i de esir aldı. “Tamam, ne söylersen söyle, Aiden. Peki, neden Little Rock?”

“Bazı sebeplerim var.”

Raphael etrafına bakındı. “Küçük bir şehir, fazla dikkat çekmez. İddiaya girerim senin amacın da *bu*.”

“Güzel bir başlangıç. Emma önemine hayran kalacak.”

Raphael somurtarak Aiden’a baktı. “Tabii eğer bulabilirse. Kim bilir şimdi neredeler.”

“Emma’nın bugün çıkıp gelmesini beklemiyorum ve bunu fark etmesi birkaç gününü alabilir ama durumu anlayacağını tahmin ediyorum. Anlayacak. Güven bana.” Aiden etrafına bakındı ve yüzünü iğrenerek buruşturdu. “Burası gerçekten küçük bir şehir ama üstesinden gelecek, Raphael. Sen ve Jake birlikte neler yapabiliyorsunuz görmek istiyorum.”

Jake bir adım geri gitti ve kaldırımdaki yarığa takılıp tökezledi. Raphael’le birlikte hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Aiden, Jake’in düşüncelerini yakalasaydı da görmezden gelirdi. “Hadi, başlayalım.” Aiden ellerini birbirine vurdu. “Jacob, Raphael sıcaqlamış. Sanırım onu güzel bir fırtınayla serinletebiliriz.”

Jake gökyüzündeki moleküllere odaklandı ve içinde yükselen öfkeyi yukarıya itti. Aiden’ın istediği şeyleri yaparken hissettiği korku durumu daima zorlaştırmıştı. Endişe içerisinde batan küçük

iğneler gibiydi. Bilmediği ve yaklaşmakta olan pek çok şey vardı. Aiden'a güvenmiyordu ve kesinlikle Raphael'e de güvenmiyordu ama yine de ona söylenilen şeyi yapmaktan başka çaresi yoktu. Jake'in Aiden'ı durdurmasına şimdilik imkân yoktu. Bunu denemek ancak kendisine ve diğer insanlara zarar verirdi.

Gölgeler, Jake'in tek umuduydu. Onlar artık Jake'in arkadaşlarıydı. Kolundaki bandaja bir göz attı. Bir gün Jake'in Aiden'a patronun kim olduğunu göstermesine gölgeler yardım edecekti. Yakın zamanda bir gün...

Jake'in amacına başlamasıyla tepelerinde bulutlar göründü. Pamuk gibi beyaz hava kütleleri, koyu gri bulutlara dönüştü. Dakikalar içinde hava sıcaklığını on derece düşüren bir rüzgâr esti.

Raphael'in gözleri parıldadı ve ellerini iki yanında kaldırarak parmaklarını ayırdı. Jake'in ayaklarının altında yer titredi. Hafif hafif başlayan sarsıntı yerini düzenli bir sallantıya çevirdi. Sokaktaki insanlar çılgılık atıyor ve kollarını açarak ayakta kalmaya çalışıyorlardı. Binalara, sokak lambalarına, otopark sayaçlarına ve arabalara tutunuyorlardı.

Aiden'ın gülüşü arttı.

Yer sokağa doğru uzanarak ince bir çizgi halinde yarıldı ve arabaları içine alıncaya kadar büyümeye devam etti.

Jake ayaklarının üzerinde durmaya çabalarken korkuyordu ama kalabalığın yaptığı panik onu daha çok korkutuyordu. Çığlıkları Jake'in kulaklarına doluyor ve final savaşı hakkındaki endişelerini artırıyordu. Jake bu kadar sallanırken binaların güvenli olmayacağını düşünse de insanlar birbirlerine tutunup mağazalara ve ofislere girmeye çalışıyorlardı. Sokağın karşısında, binanın bir köşesi büyük bir gürültüyle koptu. Kopan büyük beton parçası, kaldırımdaki bir adama çarptı. Oluk oluk akan kanı beton parçasını

kaplarken, çığlıkları diğ er insanların ılıklarına karıştı.

Jake olanları ağızı dehşetle açık kalmış bir şekilde izliyordu. Daha önce ölen birini hiç görmemişti. Aslında, ölmeyi hak etmeyen birini. Will'in onu korumak için öldürdüğü adamlar hak etmişti ama kaldırımındaki şu adam sadece sokakta yürüyordu. Muhtemelen evdeki küçük  ğluna gidiyordu.

Jake'in bandajsız kolu yanmaya başladığında bakışları Aiden'in kızgın yüzüyle karşılaştı.

"Odaklan." Aiden gürledi.

Silkinen Jake gökyüzüne odaklandı. Dikkati dağıılınca fırtınanın da etkisi azalmıştı. Jake daha fazla enerji gönderdi ve gökyüzü kararırken rüzgâr daha hızlı esmeye başladı.

Kolundaki yanma hissi yok oldu.

Küçük bir kız  ocuğ  koşarak Jake'in önünden geçti. Yüzü ağılamaktan kırmızı ve ıslaktı. Başını döndürürken uzun sarı saçları r zg rda savruldu. "Anneciğim!" Hiç durmadan bağırdı.

Jake'in midesine kramp girdi, nefesi boğazında düğümlendi.

Küçük kız, Jake'e doğru koşarak elini tuttu. Yüzünün bir yanından kan süzülüyordu. Jake elini ondan çekmeye çalıştı ama küçük kız sımsıkı tutuyordu. "Annemi istiyorum."

Sokağın karşısında bir bina yerle bir oldu. ıkan duman havaya ve Jake'in ciğ rlerine doldu.

"Anneciğim!"

Bir kadın koşarak geldi ve kızını kollarının arasına aldı. Kız hâlâ Jake'in elini tutuyordu, bırakmadan önce kendine doğru çekti. Düşen yığınlardan kızın kafasını korumak için annesi küçük kızını göğsüne bastırdı.

Anneciğim.

Jake'in kalbi acıyla yanarak canını yaktı.  z nt  bütün bed-

nini sardı. Küçük kızın annesi onu kurtarmıştı. Jake'in annesi neden Jake'i kurtarmamıştı ki?

Will yüzünden.

Jake'in öfkesi gitgide yükseldi. Rüzgâr arttı, hortum bulutları gökyüzünü akın etti.

Çılgınlıklar çoğaldı.

Yeri döven ve Jake'in tenine batan yağmur başladığı sırada yer sallanmaya devam ediyordu. İnsanlar ne zaman kalkmayı denese yeniden dizlerinin üzerine düşüyordu ama Jake artık ayakta kalmakta sorun yaşamıyordu. Şaşkınlıkla yere baktı.

Jake yerden birkaç santimetre havada duruyordu.

Bir başka bina daha fazla insanı paramparça ederek çöktü. Jake endişeli gözlerle küçük kıza ve annesine baktı ama onları kalabalıkta kaybetmişti.

Hortum yoluna çıkan dükkânları ve apartmanları yerle bir ederek onlara doğru geliyordu. O binaların içinde insanlar vardı. *Ben insanları öldürüyorum.* Korkuyla bir nefes aldı ve hortum yerden yükselmeye başladı.

Jake'in kolu yandı.

Dişlerini gıcırdatarak kolundaki acıya rağmen savaşmaya devam etti. Jake insanları öldüremezdi. Öldürmek yanılttı.

Kolundaki yanma arttı.

Gözlerinden yaşlar süzüldü. Korku yoğun ve boğucu dalgalar halinde Jake'i kaplıyordu. Buna daha ne kadar dayanabilirdi?

Hortum kayboldu, rüzgâr azaldı ama Jake'in bütün bedeni yandı. Hemen ardından acı bir anda bedenini terk etti.

Jake dizlerinin üzerine düştü, altındaki yer öldüresiye sallanıyordu.

Bana karşı gelme. Aiden zihninin içine söyledi.

Ayağa kalkan Jake etrafındaki insanları görmezden geldi, arabalar ve binalar patladığında bile umursamadı. Gözleri parıldayan Aiden güldü. Sırtını alevler kaplayan bir adam sokaktan aşağı koştu. Jake arkasını döndü. Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Jake etrafta tek bir şey bile göremeyene dek yıkımlarına devam ettiler. Yıkılmamış tek bina kalmamıştı. Bütün arabalar paramparçaydı. Ölü bedenler yerlerdeydi.

Jake fırtınayı durdurdu, kolları yorgunluktan bitmişti. Daha önce hiç bu kadar uzun sürdürmemişti. Gücünün ne kadar çok olduğunu düşünmekten kendini alamadı.

Fırtınası, Raphael'in depremi kadar hasar verici olmamıştı. Ama yine de bu yıkımda bir rol oynamadığını söyleyemezdi.

Aiden zevke has bir gülümsemeyle sırtıttı. "Evet. Bunun işe yarayacağını düşünüyorum."

"Yani benimle birleşiyorsun?"

Kahkaha atan Aiden başını iki yana salladı. "Ben mi? Hayır. Bu sen ve Jake'in birlikte ne kadar güzel çalıştığınızı gösteren bir denemeydi."

Raphael birkaç saniye Aiden'a baktı. "Benim bir *çocukla* birleşmemi mi bekliyorsun?"

"Birleşmeni beklemiyorum ama savaşabilirsin. Finalde seninle Jake'in bir takım olmanızı istiyorum."

Raphael gözlerini kısarak Jake'i işaret etti. "Öncelikle, bir şehri harap etmek başka bir şey. Seni durduran kimse olmadan gücünü kullanıyorsun. Ama savaş bambaşka olacak. Herkes kendini savunmalı ve o daha bir çocuk. Savaşmak hakkında ne bilir ki?"

Aiden öfkeyle tek kaşını kaldırdı.

Jake'in bir kıskırtmaya ihtiyacı yoktu çünkü zaten Raphael'den nefret ediyordu. Öfkeyle ona doğru kuvvetli bir rüzgâr gönderdi ve

Raphael sırtüstü düştü, bedeni Jake'in daha önce takıldığı yere çarptı.

Raphael ayağa kalkarak kolunu havaya kaldırdı, gözleri kıpkırmızı oldu. Önünde asfalttan kopmuş bir parça, yerle bir olmuş bir araba ve bina parçaları vardı ve Jake'e doğru ilerliyordu.

Jake fırtına yüzünden oldukça yorgundu ama nefreti onu güçlendiriyordu. Yerdeki parçayı alıp kenara attı ve havada sıçrayan Raphael'e ateş fırlattı.

Güçlü bir rüzgâr, Raphael'i havada yakalayıp kısmen yıkılmış bir duvara yapıştırdı.

"Yeter."

Emri görmezden gelen Jake saldırısına devam etti.

"*Yeter dedim.*" Aiden'in sesi hem beynini hem de havayı kapladı.

Jake bacaklarını iki yana açmış, ellerini yanında yumruk yapmış bir pozisyonda duruyor, nefesini toparlamaya çalışırken göğsü inip kalkıyordu. Nefretini gücüyle açığa çıkarınası ona kendini iyi hissettirmişti ama Aiden durduğu için sinirliydi.

Raphael tükürerek yerde yatıyordu, yüzünün bir yanından aşağı kan akıyordu.

Aiden güldü. "Onu hâlâ savunmasız bir çocuk olarak mı görüyorsun?"

Jake kendini böbürlenmekten alamadı ama keşke Aiden şunun işini bitirmesine izin verseydi.

Jake'e bir bakış atan Aiden dudaklarını büzdü. "Her şeyin bir zamanı var, Jake."

Raphael yerden kalkarken yere bir ağız dolusu kan tükürdü.

"Yarın bunu tekrar yapacağız."

"Söylediklerini neden yapayım?" Raphael yere çöküp dirseklerini bacaklarının üzerinde bıraktı.

“Çünkü bana ve Jake’e ihtiyacın var ve bizimle yer alman için gösteri yapman şart.”

Raphael başını iki yana salladı ve elini şakaklarına götürürken inledi. “Belki de sadece Alex’le bir takım olurum.”

Aiden kollarını göğsünde bağladı. “Bir işe yaramaz. Benden daha çok Alex’ten nefret ediyorsun, ki bu çok önemli. Ayrıca Jake’in serçeparmağında bile Alex’in ancak sahip olmayı hayal edebileceği bir güç var.”

“Biz burada üç kişiyiz ve sadece iki kişi hayatta kalacak. Yanında kimin kalacağı konusundaki planlarını tahmin etmek pek de zor değil.”

Aiden başını iki yana sallayarak güldü. “Bize katılmazsan zaten öleceksin. Ama eğer katılırsan bizimle hayatta kalma şansın var.”

“Sen neler saçmalıyorsun böyle? Sadece iki kişi hayatta kalacak.”

“Ah, Raphael. Benim her zaman yedek bir planım vardır, bunu hâlâ anlamadın mı? Sonunda kiminle aynı takımda yer almak istiyorsun? Ben ve Jake’le mi? Yoksa Alex’le mi?”

“Ya hepinizi reddedersem?”

“Kendi başına hayatta kalma yolunda başarılar o zaman. Yine de bir taraf seçmiş olacaksın. Ve o taraf benimki olmayacak.”

Tek kaşını havaya kaldıran Raphael bir anda ürperdi ve elini alnındaki keşiğe götürdü. “Seninle olsam ne değişir?”

“Biz aynı amaç uğruna savaşan düşmanlarız.”

“Ve o amaç...?”

“Emma’yı Will’le olan ve ona güç veren bağından koparıp tek başına bırakmak. Umut ediyorum ki aralarında bir düşmanlık başlatabiliriz.”

“Peki, Marcus?”

“Will her nerede ise eminim Marcus çok uzağında değildir. Her şeyin yeterince açık olduğunu düşünürsek, Marcus kıymetli kozunu kaybetmek istemeyecektir.” Aiden yüzünde bir sırıtmayla Jake’e baktı. “Belki de Jake yakında annesini görür.”

Jake, annesinin gelmesi için Aiden’in zorla yaptıracığı şeylerden korkuyordu.

Raphael uçakta onlarla birlikte gidecekleri yeni şehre seyahat etti. O ve Aiden önde, aralarından koridor geçecek şekilde oturdular. Kısık sesle konuşuyorlardı. Jake birkaç sıra geride Antonia ile birlikte oturuyordu. Antonia’nın elleri kucağında tespih çekiyordu. Jake önündeki koltuğun arkasına bakıyordu, gözlerini ne zaman kapatsa küçük kızın yüzünü görüyordu. Acaba binalardan kopan kocaman parçaların altında ezilip ölmüş müydü? Kanı sokakta geriye kalanların üzerinden mi akmıştı? Sanki içinde görünmez böcekler geziniyordu, sonra kafasına doğru hareket ettiler ve Jake çılgın atacakmış gibi hissetti.

Antonia, Jake’in elini avuçlarına alarak kulağına rahatlatıcı sesler mırıldandı. Jake başını Antonia’nın omzuna yasladı ve onu annesiymiş gibi hayal etti. Antonia’ya ihtiyacı vardı ve bu, Jake’i korkutuyordu.

Uçak yere indi. Aiden pilotla konuşurken Raphael, Jake ve Antonia’ya pistte beklemelerini söyledi.

Jake’e nereye gittiklerini söylememişti. Ama eğer Jake’in bilmesini istemiyorsa, okuma yazma bildiğini unutmuş olmalıydı. *Jackson, Mississippi*, havaalanındaki binanın üzerinde yazılıydı. İsim çok tanıdık geldi.

“Yine lanet olası Güney mi?” Raphael alnını silerken uçağın yanında duruyordu. Aiden ise merdivenlerden aşağı iniyordu. Tişörtü terden sırtına yapışmıştı.

“Bir nedeni var,” dedi Aiden sıradan bir şekilde.

“Paylaşmak ister misin?”

“Pek sanmıyorum.”

Ellerini beline koyarken Raphael’in bakışları sertleşti. “Hiç sesimi çıkarmadan bir yavru köpek gibi seni takip etmemi mi bekliyorsun benden?”

“Evet.”

“Ben gidiyorum.”

“Hadi, git.”

Raphael’in yüzü nefret ve öfkeye büründü.

Keşke Jake gidebilseydi. Aiden’la olmak zaten yeterince kötüydü ama Raphael’e olan öfkesi ve düşmanlığı Jake’i boğuyordu.

Raphael, Jake’in anlamadığı bir dilde sövüp sayarak binaya doğru paldır küldür yürüdü.

Aiden, Antonia’ya Jake’i ön kısımda bekleyen ve otele gidecek olan arabaya götürmesini söyledi. Antonia elini sıkı bir şekilde tutarken sessizce yürüdüler. Jake omzunun üzerinden geriye baktı. Aiden havaalanının dışında durmuş, onları izliyordu. Yüzünde boş bir ifade vardı. İçeri gidip kapıyı kapattıklarında, Jake arka camdan bakıp Aiden’in gittiğini görünce çok sevindi.

Antonia rahatlamıştı. Jake’i kucağına çekti. Jake daha çok korktu. Ne kadar saklamaya çalışsa da Antonia neler hissettiğini biliyordu.

“Antonia,” diye fısıldadı. “Hadi, kaçalım.”

Antonia’nın ağzı açık kaldı.

“Tek başımızayız. Başarabiliriz. Gidip annemi bulabiliriz. O bize bakar.”

“Şşşt!” Jake’in ağzını eliyle kapattı. “Eğer Señor Aiden neler söylediğini öğrenirse...”

Jake, Antonia'nın elini ağzından çekerek sesini alçalttı. "Aiden burada değil. Uzun bir süre daha olmayacak. Yapabiliriz, Antonia. Bu bizim tek şansımız."

"Jake, böyle konuşmamalısın. İnsanlar bizi dinliyor." Çene-siyle ön tarafı işaret etti.

Jake ön tarafa baktı. Şoförün yüzü aynaya yansıyor. Göz-lerini kısmış, arkadakileri izliyordu.

Jake'in öfkesi artarken bedeni kasıldı ve birine zarar verme ihtiyacı hissetti. "Onu öldürebilirim."

Antonia'nın ağzı açık kaldı, benzi attı. "Jake, böyle şeyler söylememelisin."

"Seni koruyacağım, Antonia. Aiden'm sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Antonia, Jake'in başını göğsüne yasladı. "Sen cesur bir çocuksun. Senin yaşında bir çocuğun görmemesi gereken pek çok şey gördün."

Jake'e inanmıyordu.

Jake yaslandı ve Antonia'nın gözlerinin içine baktı. Anlamasını sağlamalıydı. "Yapabilirim, Antonia. Tam şu anda yapabilirim."

Antonia'nın yüzü yumuşadı ve Jake'in alnına düşen saçları eliyle taradı. "Yapabileceğini biliyorum, Jacob ama sorun bu değil. Bu dünyada bize pek çok hediye bahşedilir ama onları nasıl kullanacağımızı öğrenmeliyiz. Senin yaşında bir çocuk için çok fazla şey yaşadın. Kimsenin yapmaması gereken şeyler yapmanı istiyorlar." Yanağından bir damla yaş aktı. "Birkaç dakikalığına da olsa annenle tanıştım ve seni çok sevdiğini biliyorum. Ona, seninle ilgilenene-ğime dair söz verdim. Ve bu demek oluyor ki seninle *her konuda* il-gilenmeliyim. Böyle bir şey yapmana asla izin veremem."

"Ama..."

“Eğer şimdi kaçarsak, *Señor Aiden* bizi *bulacak* ve seni incitecek. Şimdilik burada kalmalıyız.”

Antonia haklıydı ama Jake bu durumdan hoşlanmıyordu.

Aiden akşam yemeğine kadar gelmedi. İçeri girdiğinde, sırtıyordu. “Bugün çok iyi iş başardın, Jake.”

Jake, Aiden’in boş boş konuşmasını dinlemek istemiyordu. Esneme taklidi yaptı. “Yorgunum, yatağa gidebilir miyim?”

“Tabii ki. Yarın yine büyük bir gün olacak.”

Jake’in midesi büküm büküm oldu. Ayakta dikildi kaldı. Antonia onu bir yatak odasına sürükledi. Kapıyı kapatırken, kendini kutsadı ve İspanyolca bir şeyler mırıldanırken valizden Jake’in pijamalarını çıkardı. Kendisi okumayı bildiği halde, Antonia ona hikâyeler okudu. Titreyen elleri kitabın üzerinde geziniyordu. Jake, Antonia’nın kendisine bir bebek gibi davranmasını umursamadı. Annesine dair puslu anılarını canlandırıyordu. Bütün kötü olaylar olmadan öncesine ait anılar.

Antonia bitirdiğinde kollarında Jake’i sallayıp İspanyolca şarkılar söyledi. Bir elinin parmaklarıyla Jake’in saçlarını okşuyor, diğer eliyle tespih çekiyordu.

Antonia’nın kucağı daha yumuşaktı ve farklı kokuyordu ama yine de Jake gözlerini kapattı ve annesinin kucağında olduğunu düşündü. Aiden onu tuzağa mı düşürüyordu? Jake’in yeniden annesiyle birlikte olmasına izin verecek miydi? Jake, Aiden’a güvenmiyordu. Annesine nasıl kavuşacağını kendi başına çözmeliydi.

Ve nasıl yapacağını biliyordu.

Antonia, Jake’in uykuya dalmasını beklerken yatağın yanında sandalyede oturuyordu. Jake nefesini yavaşlattı, bir düzene oturttu ve gergin hissetmesine rağmen hiç kıpırdamadan yattı. Ak-lına pelüş köpeği Rusty geldi ve Aiden’a onu yakmasını nasıl öde-

teceğini düşündü. Aiden'a pek çok şeyin hesabını soracaktı. Ve de Raphael'e.

Bir de Will.

Şu anda Will'i düşünemiyordu, çünkü ona dair aklında hep güzel anılar vardı ama şu an kötü şeyler düşünmeliydi. Will'e sonra yapacakları için çirkin şeyleri düşünmeye ihtiyacı vard. Onu öldürmek istemiyordu ama buna mecburdu. Bu, Jake'in suçu değildi. Aiden'ın suçuydu.

Başladığı yere geri döndü.

Birkaç dakika sonra uzun süre kıpırdamadan tuttuğu için bacakları tutulmuştu. Antonia sonunda uyuduğundan emin oldu ve alnına bir öpücük kondurup odadan çıktı. Antonia'nın gittiğinden emin olunca uyandı ve koşarak kapıyı kilitledi. Pencereleeri kaplayan ağır perdeleri açtı, sonra yatağına döndü ve bağdaş kurup oturdu. Bandaj hâlâ kolundaydı ve Antonia'nın hâlâ kontrol etmek için ısrar etmemesine şaşıyordu. Antonia, Little Rock şehrinden ayrıldıklarından beri oldukça gergin ve güçsüzdü. Jake, düşüncelerini okuduğunda ve İspanyolcasını incelediğinde, Antonia'nın Aiden'ın ve Raphael'in Little Rock şehrini yerle bittiğini bildiğini fark etti. Ama Antonia, işin içinde Jake'in olup olmadığından emin değildi. *Deminio*'lardan ayrılması için ve güzel ruhunun bozulmaması için Jake adına dualar ediyordu.

Ama artık çok geçti.

Tişörtünü yukarı sıyrarak, göğsündeki işareti inceledi. Siyah çizgili, iç içe geçmiş, yan yana iki daire camdan gelen ışıkla zar zor görünüyordu.

Güldü. Tıpkı Will gibi bir işareti olmuştu.

Gülümsemesi geldiği gibi gitti. İşarete ihtiyaç duymasının nedenlerinden biriydi Will.

Duvardaki gölge hareket etmiyordu. Gölge figürünün Jake’i işaretlediği zamandan beri, sessiz ve sabittiler. Jake onu unuttuklarını düşündü, sonra figürün onları çağırması gerektiğini söylediğini hatırladı.

“Gölgeler, hareket edin.”

Gölgeler yavaşça odada süzölmeye başladılar, ardından gittikçe hızlandılar, ta ki Jake hızlarını yakalayamayana kadar. Jake ağzını elleriyle kapatıp mutluluktan kıkırdadı. Onu unutmamışlardı.

“Durun.”

Yeni emri bekliyorlarmış gibi anında hareketsiz kaldılar. Hareket eden gölgeler hoş bir tuzaktı ama annesine kavuşmasında ona nasıl yardım edebilirlerdi ki?

Bir gölge ona doğru süründü ve Jake zihninde gölgenin sesini duydu. “Daha fazlasını yapabiliriz...”

Jake bunu tahmin ediyordu ama daha fazla ne yapabilirlerdi? “İzle.”

Gölge yerde süründü ve pencere pervazına doğru çıktı. Camın dışında bir kuş duruyordu. Tuğlaların üzerinde bir böcek yakaladı.

Jake kalktı ve yaratığı ürkütmemeye çalışarak pencereye yaklaştı.

Gri renkli parmaklar, kuşa uzanıp onu ayaklarından yakaladı. Kuş anında kanatlarını çırparak uçmaya çalıştı ama bir yere gidemedi. Sonra hareketsiz kaldı ve bir yanının üzerine düştü.

Nefesi kesilen Jake hemen pencereye koştu ve kuşun uçuşmasını umarak pencereyi açtı. Ama kuş hareketsiz bir şekilde yatıyordu. Jake parmağıyla kuşa dokundu, kanatlarındaki buz gibi soğukluk karşısında hayrete düştü. Bu imkânsızdı. Güneş batmıştı ama dışarısı hâlâ sıcaktı.

Gölge figürü Jake'e işareti verdiği zaman da böyle bir soğukluk hissetmişti. Gölge soğukluğuyla kuşu öldürmüştü. İnsanları da öldürebilir miydi?

Elementleri öldürebilir miydi?

On İkinci Bölüm

Güneşin doğmasının hemen ardından St. Joseph dışında bir yerlerde kahvaltı için durdular. Will ücretsiz internet bağlantısı bulabileceği bir restoran buldu; böylece Alex'in nerelerde olduğuna dair son haberleri kontrol edebilecekti.

Utah'tan buraya araba sürmek oldukça sıkıntılıydı ve Will, Emma için endişeliydi. Günler önce ona hamile olduğunu söylediğinde, durumunu zar zor kabullenmişlerdi. Will, Emma'yı alıştırma yaparken gücünü en üst seviyede kullanabilmesi için çok yormuş ama Emma bir kere bile şikâyet etmemişti. Gece yarısında uyanmış, alıştırma yapmış, sonra gidecekleri yeni yere doğru hareket etmişlerdi. Emma genelde tükenmiş oluyordu ve günün çoğunda uyuyordu. Neyse ki mide bulantısı azalmış görünüyordu. Ama bir haftadan fazla bir süredir güzel bir gece uykusu uyuyamamıştı. Artık sadece arabada uyuyordu.

Utah'tan ayrıldıklarından beri planlarını hiç tartışmamışlardı. Will, Emma'nın bu konuda pek mutlu olmadığını biliyordu. Keşke Emma'yı biraz olsun rahatlatabilseydi ama bunun için pek zaman

yoktu. Alex'in suikastını planlamak Will'e Irak'taki görevini hatırlatıyordu ve role bu kadar kolay girebilmesine oldukça şaşırıyordu. Ama şimdi bir deniz kuvveti olmadıklarını hatırlaması gerekiyordu. Emma savaşmak için eğitilmiş değildi. Bu nedenle Emma'yı yaşayacaklarına karşı duygusal olarak hazırlamak zorundaydı, çünkü harekete geçtikleri zaman, herhangi bir tereddüte asla yer yoktu.

Emma karşısında oturmuş, camdan dışarıyı izliyordu.

"İyi misin?"

Gözlerinde bir an endişe belirdi ve geldiği gibi kayboldu. "Evet, iyiyim. Özür dilerim, sana eşlik edemiyorum. Alışmaya çalışıyorum şu fikre..."

"Emma."

Emma başını iki yana salladı. "Will, lütfen. Haklı olduğunu biliyorum. Sadece nasıl olacağını ve bu durumla nasıl yaşayacağını anlamaya çalışıyorum. Ama bu senin sorunun değil. Benim sorunun."

"Senin sorunun, benim sorunumdur, Emma." Masanın üzerinden uzanıp Emma'nın ellerini tuttu. "Keşke böyle bir şeye hiç bulaşmasaydın."

"Ne hissettiğimi tekrar konuşmanın bir faydası yok. Şimdi söyle bana, planın ne?"

Will, Emma görebilsin diye bilgisayarı döndürdü. "Phillip Warren kampanyasının sitesi, Alex'in öğleden sonra St. Louis'e geleceğini ve bir okula uğrayacağını söylüyor. Bağış toplama yemeği akşam yedide Crescent Otel'de. Geceyi de bu otelde geçirecek. Kampanya sürecinde bu etkinliği seçmemin bir nedeni de bu. Bir sonraki geceleyeceği yer Doğu Kıyısı'nda. Arabayla gitmek çok uzun süreceğinden ve tutuklanmamak için ticari bir uçağa bi-

nemeyeceğimiz için bu seçeneği otomatik olarak eledim. Bu nedenle geriye St. Louis kaldı.”

“Benden sadece arayıp onunla konuşmamı mı istiyorsun?”

“Sana Tennessee’deki numarasını bir neden için verdi, Emma. Güven bana. Onu aramanı bekliyor.”

“Ama birleştığımızı biliyor. Bir şeyler çevirdiğimizden şüphelenmeyecek mi?”

“Ona kavga ettiğimizi söyle. Jake’i öldürmek istediğimi söyle. Bağımızı koparmak için bir yol bulmak istediğine inandır onu ve ne gerekiyorsa söyle. Onunla takım olmak istediğini anlat.”

Emma alaylı bir şekilde güldü. “Şimdi de bir oyuncu olduğumu düşünüyorsun.”

Will sırtıttı. “İlk buluşmamızda benden hoşlanmadığına beni inandırmıştın.”

Emma başını sallayarak güldü. “Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim ama o zaman gerçekten senden hoşlanmamıştım.”

“O hoşlanmadığın adam olduğumu düşün o halde. Gerçekten Jake’i öldürmek istemişim gibi davran. İnandırıcı olmalısın.”

Emma’nın korkudan beti benzi attı. “Bana Jake’i öldürmeyeceğine söz verdin.”

Will’in kalbi hızlandı. “Emma, Jake’i asla öldürmem. Bunu biliyorsun.”

Emma’nın rengi biraz daha attı. “Ben ve Jake arasında bir seçim yapmak zorunda kalabilirsin.” Eli Will’in elini kavradı ve tırnakları tenine battı. “O zaman bile Jake’i kurtarmalısın. Bana söz ver.”

Will’in yediği krepler midesinde durmakta zorlanıyordu. Emma, Will’den onu öldürmesini istiyordu. Ve Jake’i kurtarmayı

ne kadar isterse istesin, Emma'nın istediği şeyi yapabileceğinden emin değildi. Aralarındaki bağı göz önünde bulundurunca, böyle bir şey mümkün müydü?

“Birbirimize bağlı olduğumuzu biliyorum ve ben ölürsem sana bir şey olur mu diye endişeleniyorum.” Oturduğu yerde aşağı kayarak uzaklara baktı. “Marcus yanma geldiğinde ne olacağını ona sormalısın. Sana dürüst davranıyor, bana değil. Ama bir yandan senin yaşammanı istediğini düşünürken, kendi planları için seni kullanmak dışında başka düşünceleri yoksa, diğer yandan seni Aiden'in beni gördüğü gibi görmesinden endişeleniyorum. Harcanabilir.”

“Marcus'un binlerce yıldır beklediği oğluna kavuştuğu için minnettar olduğunu düşünecek kadar saf değilim, Emma. Beni kullandığını biliyorum.”

“Ama senin mümkün olduğunca çok yaşammanı istiyor. Seni kurtarmam için beni kurban edecek. Senin hayatta kalacağından emin olmamız gerek.”

“Emma, bu kadar karamsar olmayı bırak.”

“Jake'in yaşamasını istiyorum. Will, bana söz vermek zorundasın.”

“Hayır, seni öldüreceğime söz vermeyeceğim. Yapamam.” Sesi istediğinden daha yüksek çıktı ve iki masa ötedeki adam gözlerinde dehşetle onlara baktı. Will gülümseyerek Emma'nın elini tuttu. “Şu video oyunlarını çok ciddiye alıyorsun, hayatım.”

Adam dikkatini yeniden önündeki omlete verdi.

Emma öne eğilip sesini alçalttı. “Eğer Jake ölecekse benim yaşamamın bir önemi yok. Ve bana söz vermezsen, Alex konusunda sana yardım etmeyeceğim.”

Will pencereye dönerek derin bir nefes aldı. Ne pahasına

olursa olsun Emma'nın Jake'i koruma ihtiyacını anlıyordu ama söz vermeyi reddettiği için Will'i bu kadar kolay yarı yolda bırakması inciticiydi. "Saçmalama, Emma. Hadi diyelim ki bana yardım etmedin ve Alex ile Raphael hayatta kaldı. Gerçekten Jake'e sadece bir çocuk olduğu için fazla yüklenmeyeceklerini mi düşünüyorsun? Lanet olsun, Emma. Özellikle Jake'i hedef alacaklar."

Emma'nın gözleri açıldı. "Hayır."

"Evet." Emma'nın buz gibi ellerini tuttu. "Gözlerindeki ifade bunun doğru olduğunu bildiğini söylüyor. En çok bu nedenle Alex ve Raphael'in saf dışı kalması gerek. Jake'in hayatını garantilemek için."

Emma'nın yüzü griye döndü ve elleriyle ağzını kapattı. "Lavaboya gitmem gerek."

Emma kalkarken masaya çarptı. Çarpmanın etkisiyle masadaki çatallar ve kaşıklar titrediydi, Will düşmekte olan su dolu bardağı yakaladığı sırada Emma lavaboya doğru yol almıştı bile.

Mide bulantısı muhtemelen sabah bulantılarıydı ama Will az önce iki yetişkin adamın oğlunu öldürmeyi hedeflediğini söylediği için olduğunu düşünerek kahroldu. Ne bekliyordu ki?

Masaya hesabı bıraktı, bilgisayarı topladı ve restoranın holüne ilerledi. Will tuvaletin kapısını çalıp biraz araladı.

"Emma? İyi misin?"

"İyiyim." Emma, tuvaleti saran mikropları düşünmemeye çalışarak yeniden öğürdü. Ümitsizce, hiçbir yere dokunmamaya çalışıyordu.

"Emin misin?" diye sordu Will.

Emma'nın midesindeki bulantı hâlâ devam ediyordu. Derin bir nefes aldı.

“Emma?”

Emma bir şey çıkmayana kadar yeniden kustu. Kusması bittiğinde Will’in yanına geldiğini, arkasında diz çöküp sırtını sıvazladığını fark etti. “Burası kadınlar tuvaleti, Will. Ne işin var burada?”

“Seni merak ettim.” Eli Emma’nın sırtında küçük daireler çiziyordu. “Her şey düzelecek.”

Will bunun garantisini veremezdi belki ama Emma kendini iyi hissetsin diye elinden geleni yapması Emma için çok şey ifade ediyordu. Kadınlar tuvaletine girmesi bile. İç çekerek sırtını Will’e yasladı.

Will kolunu Emma’nın beline sardı. “Şimdi daha iyi misin?”

Midesi yatışmış gibi görünüyordu. “Evet, sanırım.”

Will, Emma’nın ayağa kalkmasına yardımcı oldu ve onu alından öptü. “Gitmeden önce bilgisayarda bir şey daha kontrol etmeliyim.”

“Ben iyiyim. Sen git ve neye bakman gerekiyorsa bak. Ben de temizleneyim.”

Emma, Will’in kapıdan çıkmasını izledi. Ardından aynadaki yansımasını görmekten kaçınarak ağzını çalkaladı. Ne kadar kötü görüldüğünü hatırlamasına gerek yoktu. Arabada kısa kısa uyusa da, haftalardır düzgün bir uyku uyumamıştı. Gözaltlarındaki hiç gitmeyen morluklar artık korkunçtu ve bazen Will’in onu neden çekici bulduğunu merak ediyordu. Ama Will’in aşkının dış görünüşten çok daha derin olduğunu da biliyordu. Bu en başından beri böyleydi. Emma başta onun işaret yüzünden âşık olduğunu düşünmüştü. Daha sonra işarete rağmen sevdiği ortaya çıktı. Will, Vinco Potentia’daki anlaşmayı kabul etseydi hayatı çok daha kolay olurdu. Keşke Emma’nın en büyük kâbusu hiç yaşanmasaydı, o

zaman Emma yaşadıklarından memnun olurdu; en azından bunları aşması için yanında Will olduğu için mutlu olurdu.

Will'in ondan yapmasını istediği şeyi yapabilecek miydi? Emma, Alex'i kandırıp onunla takım olmak isteğini söylerken, Will'in içeri süzülüp onu öldürmesini izleyebilecek miydi? Soğukkanlılıkla Alex'in ölmesini bekleyecek miydi? Başka seçeneği var mıydı?

Will haklıydı, Raphael ve Alex bu güç savaşında ilk önce Jake'i hedef alacaktı. Üstelik Jake'in final savaşında yer alması için Alex'in ölmesi ve Jake'in onun yerine geçmesi gerekiyordu. Emma durup olacakları öylece seyredemezdi. Anne olarak görevi oğlunu her ne pahasına olursa olsun korumaktı.

Midesinde bir bulantı hissetti ama bunun hamilelikle hiçbir alakası olmadığını biliyordu. Tasarlayarak birini öldürme düşüncesi psikolojik olarak Emma'yı hasta ediyordu. Ama kabullenmesi gerekiyordu. Olması gereken buydu. Belki de Alex'in tecavüz ettiği geceyi hatırlarsa, daha kolay yapabilirdi. Kendini Alex'in gözlerindeki acımasızlığı hatırlamaya zorladı. Emma'yı yere fırlatışı ve kullanışı, yerde öylece yarı çıplak yatarken bırakıp gidişi. Bu adam bir canavardı. Öldürmek istediği bir adamdı. Derenin yanındaki Alex'i düşününce öfkesi yeniden azaldı. Alex, ona gücü hakkında kimsenin vermeyeceği bilgiler vermişti. Bir de kaçmasına yardım edip Emma'yı Will'e götüren Alex vardı. Bu Alex tamamen başkaydı.

Hayır, aynı adam. Babasının oğlu. Hilekâr ve hesapçı. Kazananın yanında olmak istemişti. Alex derenin kenarındaki o gece bile Emma'nın kazanan taraf olacağını düşünmüştü. Belki de özellikle o gece, Emma'nın ne kadar güçlü olduğunu gördüğünde böyle bir fikre kapılmıştı. Emma'yı kullanıyordu. Emma'nın hayatındaki diğer herkes gibi.

Will hariç herkes.

Tuvallette çok uzun kalmıştı. Midesindeki fırtına kontrol altındaydı, Will'i masada bilgisayarın üzerine eğilmişken buldu. Büzülü ağzı bir şeylerin kötü gittiğini gösteren ilk ipucuydu. Başını Emma'ya çevirerek zoraki bir şekilde gülümsedi ve eliyle bilgisayar ekranını kapatmaya çalıştı.

Emma uzanıp bilgisayarı kapatmasın diye elini tuttu. "Neyi görmemi istemiyorsun?"

"Hiçbir şey."

Emma, Will'in yanına oturdu, Will ise Emma'ya oturacak yer açmak için kayarken bilgisayar ekranını görmemesi için çeviriyordu.

"İnsanları kandırma görevini bana vermene hiç şaşmamalı çünkü şu an hiç iyi rol yapamıyorsun. Gerçek bir planın içinde olsaydık, şimdiye ölmüş olurdun."

Emma bilgisayarı çekiştirirken Will daha sıkı tutuyordu. "Ooo. Bu çok sertti."

"Baktığın şeyi bana göstermeni emrediyorum."

Will gülümsedi ama gözleri oldukça ciddiydi. "Prenses, işaretim kaybolduğunda senin de emretme gücün gitti."

"O zaman bana saygı göster ve bir şey saklama."

Will'in eli gevşedi, ama hâlâ ekranı göstermiyordu. "Emma. Güven bana. Görmek istemezsin."

Emma'nın kalbi neredeyse yerinden çıkacaktı. Baktığı her neyse Jake'le alakalı olmalıydı. Elini bilgisayara attı ve Will bıraktı.

Enkaz fotoğrafları ekranı kaplamıştı, yıkıntıların üzerinde öbek öbek duman bulutları vardı. Manşet şöyle diyordu, *Little Rock Merkezi Deprem ve Şiddetli Fırtınayla Yerle Bir Oldu.*

Bilgileri toparlamaya çalışırken Emma'nın ağzı açık kaldı. Deprem ve fırtınanın aynı anda olma olasılığı neydi? Ayrıca haberdeki bilgilere göre, yıkım sadece dört blokluk bir bölgede meydana gelmişti. Deprem bu şekilde olmazdı, fırtına da olmazdı tabii. Ve iki olayın bu şekilde gerçekleşmeyeceğinden son derece eminlerdi.

"Raphael ve Alex'in birlikte Little Rock'ta ne işi vardı? Alex'in kampanyası için bir etkinliği mi vardı? Ama bu çok riskli olurdu, değil mi? Medya iki olayı birleştiremez mi sanki?"

"Emma... Alex dün Boston'daydı."

"O zaman bütün bunları nasıl gerçekleştirebildi? İkisi bir takım mı oldu? Alex'e kurduğumuz tuzak şimdi işe yarar mı?" Endişesi sesini bir oktav yükseltmişti.

"Emma. Alex olmadığını biliyorsun."

Emma'nın omuzlarındaki kaslar düğüm düğüm oldu, sırtına ağrı saplandı. "Deprem Raphael'in işiydi. Her türlü onun imzası var. Fırtına şans eseri olmalı. Ya da..." Nefesini toparlamaya çalıştı. "Tam fırtınanın olacağı zamanı hesaplamıştır. Alex oradaymış gibi göstermek için."

Will cevap vermedi, gözlerinde acı vardı.

"Hayır." Emma başını iki yana salladı. "*Hayır.*"

Will bilgisayarı kapattı ve çantasına yerleştirdi. "Hadi, gidelim. Arabada biraz dinlenirsin. Yola çıkmamız gerek."

Emma kendini toplamaya çalışarak ayakta duruyordu. "Benim sürme sıram."

"Sorun değil. Sadece gidelim artık." Will, Emma'nın elini tutarak park alanına doğru yönlendirdi. Emma'nın hareketleri kendinde değildi ve tökezliyordu.

Jake doğduğunda, oğlunun hayatını kendi hayatından daha iyi yapacağına söz vermişti. Oğlunun sevildiğini ve güven duygu-

sunu bileceğine söz verdi. Ama oğlu bir şehri yerle bir etmişti. Masum insanları öldürmeye mecbur bırakılmıştı. Yeniden ve yeniden oğluna karşı başarısız olmuştu. Ve artık tükenmişti.

Emma, Will'in elinden sıyrıldı. "Hayır. Arabaya binip her şey iyi gidiyormuş gibi davranmayacağız. *Her şey kötü gidiyor.*"

"Emma, yapma."

"*Yapma mı?*"

Will gözlerini kapadı.

Emma, Will'in yüzünü kaplayan tükenmişliği görmezden geldi. Ne kadar tükenmiş olduğu hiç umurunda değildi. "Benim oğlumun Raphael'le ne işi vardı?"

"Ben..." Ağzını açıp kapattı. "Ben bilmiyorum."

Emma, Will'i sıyrarak yanından geçti. "Ben süreceğim. Buradan Little Rock'a nasıl gidildiğini biliyorum."

"Hayır, Emma. Little Rock'a gitmiyoruz." Sesi yumuşak ama kararlıydı.

Emma, Will'in yüzüne bakmak için döndü. "*Efendim?* Sen az önce *hayır* mı dedin? Oğlum o canavarın elinde! Jake günden güne daha da şeytansı bir varlığa dönüşüyor ve ben bunu önlemek için ne yapıyorum? Hiçbir şey. *Hiçbir şey* yapmadan oturuyorum!"

Will, Emma'ya yaklaştı. "Emma, biliyorum Jake'e gitmek istiyorsun ama bir düşün lütfen. Ya Raphael planlarımızı biliyorsa? Alex'le anlaşmamızı asla istemezdi. Belki de bizi ondan uzak tutmak için yapıyordur bunu."

"O zaman istediğini elde etti. Hadi gidelim." Emma arabaya yöneldi.

"Hayır." Will, elini Emma'nın sırtından geri çekti. "Planımız doğrultusunda hareket ediyoruz."

Emma, Will'den sıyrıldı. "Plan umurumda değil. Ben oğluma

gidiyorum. Sen istediğin cehenneme gidebilirsin.”

Will’in omuzları hayal kırıklığıyla çöktü. “Emma, *dur* ve bir kez düşün. Ya bu bir tuzaksa? Ya Raphael tıpkı senin ve benim gibi düşünüyorsa? Ya ortadaki tehdidi kaldırmak istiyorsa? Bu tezgâhı ağma düşelim diye kurmuş olabilir.”

“O zaman kazandı. Hadi, gidelim.”

“Emma.” Elini Emma’ya uzattı ama Emma bir adım geri çekildi.

“Raphael nasıl Jake’i yanma alabilir?” Emma titreyen sesinden nefret ediyordu. Kendini toparlamalıydı. Güçlü olması gerekiyordu.

“Raphael’in onu yanma aldığını bilmiyorsun.”

“Hayır, *biliyorum*.” Gerçekten Emma’nın aptal olduğunu mu düşünüyordu? “Sence Aiden kendi elleriyle mi teslim etti? Savaş-tılar mı? Aiden’ın Jake’ten öylece vazgeçtiğini düşünemiyorum.” Öfkeden ve korkudan boğuluyordu. “*Bu nasıl olabilir?*”

Will elini Emma’nın saçma uzattı. “Bilmiyorum.” Yeniden Emma’nın koluna uzanıp onu kendine doğru çekti.

Emma kendini Will’in göğsüne bıraktı. Korku bütün düşüncelerini ve benliğini kaplamıştı. “Raphael bana kızgın. Ya sinirini Jake’ten çıkarırsa? Ya ona zarar verirse?”

“Kendine işkence etme, Emma.”

Emma buna nasıl engel olabilirdi ki? Oğlu o psikopatın elindeydi. Emma’ya uyguladığı gibi bir gücü Jake üzerinde de uygularmıydı? Jake’i birleşmeye zorlayabilir miydi? Bir anda içini korku sardı ve omuzlarını düzeltti. “Little Rock’a gidiyoruz. Jake’i Raphael’den kurtarmalıyız.” Çok geç olmadan önce.

Will’in yüzü sertleşti. “Orada olmayacağını biliyorsun.”

“Ya ordaysa?”

“Raphael bütün medyanın gözü önünde ve Jake’le birlikte kalmayacak. Adam vur-kaç tarzında hareket ediyor. Peki, orada değilse nereye gideceğiz?”

Emma kendini Raphael gibi düşünmeye zorladı ama onu bu kadar iyi tanııyordu. Bu nedenle sisler içinde kayboldu. Neden onunlayken Raphael’i daha yakından tanımamıştı ki? “Bilmiyorum. Tennessee? Sen işaretini kaybettikten sonra beni oraya götürdü.” Telaşı sözleriyle birlikte arttı.

“Ya orada değilse? Ya batıya gittiyse? O zaman sadece ondan uzaklaşmış oluruz, Emma. Üzgün olduğunu biliyorum. Bu durum seni kahrediyor, görüyorum ama nerede olduklarını bilmezsek Raphael’i ve Jake’i bulamayız.”

“Ne yapmam gerek?” Sesi kederle doldu. Will’le birleştiği için Raphael ondan nefret ediyordu. Sadece Emma’nın acı çekmesi için bile Jake’in canını yakabilirdi.

Will yüzünü Emma’nın yüzüne yaklaştırarak sakince konuştu. “İlk önce Alex’in peşinden gidelim. Raphael, Alex’e her zamankinden daha çok ihtiyaç duyuyor. Raphael’in nerede olduğunu biliyor olmalı.”

Emma’nın her parçası çılgık çılgıla itiraz ediyordu. Bir kez daha, oğlunu terk ediyordu işte. Kabul etmesi zor olsa da Will haklıydı. Emma’nın başka hiçbir seçeneği yoktu. Ya Alex, Jake’in nerede olduğunu biliyorsa? Ya o da bu tezgâhın bir parçasıysa? Will, Alex’le yüzleşme planını anlattığından bu yana Emma ilk defa Will’le hemfikir oldu. Gözyaşlarına direnerek, onayladı.

Oğlunu bulacaksa, Alex’e kendi elleriyle işkence edebilirdi.

On Üçüncü Bölüm

St. Louis'e bu kadar kısa sürede gelmelerine Will çok şaşırdı. I-70 yolundaki inşaatlar her zaman sorun yaratıyordu ama bugün sanki tanrılar Emma ve Will'e yardım ediyordu. Will bu düşünceye neredeyse kahkahalarla gülecekti. Tek bildiği, tanrılar hayatlarını kontrol eden çıkarıcı elementlerdi ve onlar da Emma ve Will'e asla yardım etmezdi.

Eğer Raphael, Jake'i ele geçirip sırf annesini üzme için onu koca bir şehri yok etmeye zorladıysa, bu gerçekten çok etkili bir davranış olurdu ve askeri bir lider olarak Will bu atağa hayran olurdu. Emma kendinden geçmiş ve çılgına dönmüş bir haldeydi, şu anda ikisi de bunu kaldıracak durumda değildi. Çünkü sadece aralarındaki bağ zayıflamakla kalmıyor, ayrıca savunma güçleri de azalıyordu. Raphael'in yaptığı atak mükemmel bir sabotajdı ama Will bunu asla Emma'ya itiraf edemezdi. Will, Emma'nın sinirini başka bir şeye ya da bu durumda başka birine odaklamaya devam etmesini istiyordu.

Jake'i tutsak eden kişinin değişmesi, Emma'mn Alex'i görmesi için harika bir bahaneydi. Emma şimdi Alex'le konuşmaya

her zamankinden daha çok hevesliydi. Will, Emma'nın onunla konuşması için zorla bir bahane bulmamasına minnettardı ama aynı zamanda Emma'nın bir sorun çıkarmasından, şimdi daha çok endişeleniyordu. Alex'i öldürmenin kolay olacağını sanmıyordu ama Will, işini tamamlayana kadar Emma'mn Hava elementini etkisi altına alarak zapt edeceğini ummuştu. Emma'ya planın bu kısmını henüz söylememişti, çünkü kabul etmeyeceğinden korkmuştu. Ama şimdi Will, Emma'nın kendi kararıyla Alex'i zapt edeceğini ve kendi elleriyle onu öldüreceğini düşünüyordu.

Will için bunun bir sakıncası yoktu. Sadece olay mümkün olduğunca sessiz gerçekleşmeliydi ki kaçmaları için zamanları olsun. Emma'nın duyguları hem yararlı hem zararlı olabilirdi.

Alex'in kalacağı otelin birkaç blok aşağısında bir otele yerleştiler. Genelde kaldıkları yerlerden çok daha lüks bir yerdı ve Alex'e yakındı. İşler kovalamaya varırsa, Will herhangi bir silaha veya güçlerini kullanmaya gerek kalmadan koşarak peşindekilerden kaçabileceklerini umuyordu. Planlarını gece yarısı harekete geçirmeyi tasarlıyorlardı, Alex dışında kimse zarar görmemeliydi. Ama işler mücadeleye varırsa, iki ateş arasında mümkün olduğunca az insan ölmeliydi.

Güney Dakota'da sivil kayıpları önlemek oldukça kolay olmuştu. Çıkan olaylar her yere uzaktı ama Albuquerque ve görünüşe göre Little Rock elementlerin kavgasının nelere mal olduğunu göstermişti. St. Louis'de de aynısının olmasını istemiyordu. Emma suçunu kolay kolay kabullenemeyebilirdi, Will kendisinin de kabulleneceğinden şüpheliydi. Irak okulundaki yangın hâlâ zihninin bir köşesindeydi.

Alex'i öldürme planı yaptığından bu yana Will ilk defa kararını sorgulamaya başladı. Alex'i öldürmek değil, onu bir yere ta-

şımak meseleydi. St. Louis hiç mantıklı bir yer değildi ama Alex'in birkaç gün içinde olacağı yerlerden daha az kalabalıktı. Ayrıca en yakınıydı burası. Olaya askeri bir gözle bakmalıydı. Alex'i şu an öldürmezse, ölü sayısı artabilirdi. Üstelik Alex'i öldürmek, Jake'i son dört kişi arasına sokmak demekti.

Ya final savaşı oldukça yoğun popülasyonu olan bir yerde meydana gelirse? Atlanta gibi? Ya da New York? Hatta Hong Kong? Kuzey Amerika kıtasında kalacaklarını kim söyleyebilirdi? Her askeri operasyon ikincil bir hasara sebep olurdu. Bu hiçbir zaman değişmezdi.

Otel odasına girer girmez, Emma televizyonu açıp yatağın kenarına oturdu. Little Rock faciasının haberlerini bulması için kumandada birkaç tuşa basması yeterli oldu.

Will yanına oturup kolunu Emma'nın beline doladı ve geri çekilmemesine çok sevindi.

Haber ekibi neler olup bittiği hakkında yorum yapan insanlarla konuşurken, kameralar facianın aşağı yukarı aynı görüntülerini gösteriyordu.

Görüntü bir masanın arkasında oturan yaşlıca bir adama geçti. "Deprem bilimciler, bu faciayı New Madrid fay hattına bağlasalar da, 7.6 büyüklüğünde bir depremin nasıl dört bloğu kapsayan kare bir alanda meydana geldiğini henüz kimse açıklayamadı. Tüm soruların cevapları için sözü Simmons Enstitüsü'den Doktor Renee Sever'a bırakıyoruz."

Kamera, jeolojik harita önünde duran bir kadına döndü.

"Doktor Sever, Little Rock'ta neler olduğunu açıklayabilir misiniz?"

Kadının yüzünde tatsız bir gülümseme belirdi. "Bu, eşi benzeri görülmemiş bir faciaydı. Olaya henüz hiçbir bilimsel açıklama

getiremedik. Bu büyüklükte bir depremin bu kadar sınırlı bir alana sıkışması bütün fizik yasalarına aykırı.”

“Ama merkez üssünden uzakta bazı artçı depremler ve hasarlar meydana geldi.”

“Doğru, ama bu şiddette bir depremin dalgalarının çok daha geniş çapta ve yoğunlukta olması gerekir. Little Rock’ta sanki çok özel bir enerji tek bir merkezde toplanmış gibiydi.”

Kamera, haber spikerine döndü. Adam sandalyesine yaslanmış, yüzü kameraya dönük ve ağırlığını bir kolunun üzerine vererek sordu. “Peki, fırtınayı nasıl açıklıyorsunuz?”

Doktorun gözleri açıldı. “Ben bir deprem bilimciyim, hava bilimci değil, ama şunu söyleyebilirim ki bu durum trilyonda bir meydana gelebilecek bir olay. İkisinin bir anda olması kesinlikle tesadüf, başka bir açıklaması yapılamaz. Sadece kötü zamanlama veya çok büyük bir talihsizlik diyebiliriz.”

“Doktor, Little Rock faciasını trilyonda bir olabilecek bir olay olarak adlandırdınız ama aynısı geçen hafta Albuquerque’de de meydana geldi.”

Doktor kollarını göğsünde birleştirdi. “İki bölge de fay hattına yakınlıklarıyla bilinir. Birden fazla fay hattında depremin meydana gelmesi alışılmadık bir durum değil.”

“Bazı uzmanlar Albuquerque’de teröristlerin bir yıkım başlattığını öne sürdü. Bir bankadan alınan güvenlik kamerası kayıtlarında facianın ortasında bir adamla kadının herkes kaçarken öylece beklediğini gösterdi.”

Kamera kayıtlarını göstermediler. Will görüntülerin ne kadar net olduğunu merak etti. Yetkililer görüntülerdeki kişinin Emma olduğunu biliyor muydu? Emma’nın yüzünü gösteren net bir görüntü var mıydı?

“Böyle bir tahribatı yaratacak teknoloji henüz yok.”

“Aynı anda iki bölgede meydana gelen fırtınaları nasıl açıklıyorsunuz?”

“Komplo teorisyenleri bayram ediyor tabii ama sizi temin ederim ki olaylar tamamen rastlantı. Albuquerque’de muson sezonu. Ağustosta ara sıra fırtınaların olması gayet normal.”

Yayın, alanında uzman kişilerle yapılan röportajlarla devam etti. Her birinin konu hakkında farklı bir teorisi vardı. Haber ekibi görüntüyü yıkık binaların kenarında duran bir grup insana çevirdi. Ellerinde, *Sonumuz Geliyor* ve *Günahkârlar Tövbe Edin. Kıyamet Günü Geldi*, yazılı pankartlar vardı. Bazıları felaketin eski Maya takviminde haber verildiğini öne sürdü. Bazıları uzaylılardan bahsetti.

Televizyonu kıpırdamadan izleyen Emma’nın sırtı tutuldu. Will kumandayı Emma’nın sımsıkı tuttuğu elinden alıp televizyonu kapattı. Emma’nın karşı koymasını bekledi ama Emma bir süre daha aynı şekilde oturmaya devam etti. Will, buz gibi bir sessizliktense duygusal bir patlamayı tercih ederdi.

Emma ayağa kalktı. “Alex’i görmek için ne yapmamız gerek?”

“Little Rock’ta ne olduğuna dair konuşmak ister misin?”

Emma tek kaşını kaldırarak Will’e baktı. “Konuşacak ne var ki? Raphael oğlumu alıkoymakla kalmıyor, yüzlerce insanı öldürmesi için Jake’i yardım etmeye zorluyor. Oğlumu bulmam gerek, belki Alex nerede olduğunu biliyordur. Bana Alex’e ulaşmak için ne yapmamız gerektiğini söyle, bir de onu bulduğumuzda ne yapmam gerektiğini.”

Will iç çekerek bilgisayarı eline aldı. “İdeal olan, bir gün önceden buraya varmak ve etrafın fiziki konumunu kontrol etmektir. İnternette bazı çizimler araştırdım ama henüz hiçbir tane bulama-

dım. James burada olsaydı...” Will boğazını temizledi. “Bazı çizimler bulabilirdi. Yardımcı olabilseydi, James’i arardık.”

“James yok.”

Emma’yı suçlayamazdı. En son birlikte olduklarında James, Emma’yı Vinco Potentia’ya teslim etmek istemişti ama Will, James’in niyetinin onu korumak olduğunu biliyordu. Aslına bakılırsa, Emma ve Will’in otoparktan kaçabilmeleri için James kendi hayatını ortaya koymuştu. Temmuzda kırk kaburgalarla James’in yoluna çıktığında, onu bu kargaşanın içine kendisi sürüklemişti ama James hiç de masum bir kurban değildi. Başından beri Emma’yı ele vermek için Vinco Potentia’yla birlikte çalışmıştı. Yine de Will, onun bütün bunları yapmasının tek sebebini göz ardı edemiyordu.

James, Will’i korumak istemişti.

James’i işe karıştırmak istemiyordu ama Will ve Emma pek çok tehditle karşı karşıyaydı ve sadece ikisi kalmıştı. Vinco Potentia’yı bir haftadan fazladır görmemiş olsalar bile, Will onları bir tehdit olarak görmeyi bırakacak kadar iyi niyetli değildi. Alex’ten onlar hakkında da bilgi almayı umut ediyordu. “Şimdilik James yok.”

Emma’nın gözleri öfkeden parlıyordu.

Will yeni bir kavga için hazırды ama Emma sessizce bekledi. *Mücadeleni seç.* Görünüşe göre, Emma kendi mücadelesini seçmişti.

“Etrafı incelemek isterim ama bizi izlediklerinden ve yüzümüzü tanıdıklarından endişeleniyorum. Bildiğimiz tek şey, Albuquerque’de Raphael’le görüntün olduğu. Alex’in güvenlik timinin zayıf noktalarını bilmem gerek. Ayrıca ikimiz birlikte görünmeliyiz. Tek tek olursak kılık değiştirerek işin içinden sıyrılabiliriz çünkü eminim ki Alex korumalarına ikimizin fiziksel özelliklerini anlatmıştır, hatta fotoğraflarımızı vermiştir. Birlikte olursak bizi

yakalamaları kolay olur ama ayrılırsak, içeri sızabiliriz.”

“O zaman ayrı gidiyoruz.”

Will tereddütlüydü.

Emma gözlerini devirerek baktı. “Sakin maço mağara adamı saçmalıklarını üzerimde uygulama. Kaç kere kışını kurtardım senin, biliyorsun. Kendi başımın çaresine bakabilirim.”

Emma haklıydı ama tehlike olasılığı yüksek olan bir bölgeye tek başına gidiyor olması Will’i oldukça korkutuyordu.

“Ne yapmamız gerek?”

Will korkularını bastırıp herhangi bir göreve gidiyormuş gibi davranmaya çalıştı. Bilgisayarı çalıştırdı ve otel düzeninin kaba taslak şemasını açtı. “Akşam yemeği büyük balo salonunda gerçekleşecek. Doğal olarak, o zaman harekete geçmeyeceğiz. Sonra Alex’in hangi odada kaldığını bulmam gerek, ki bunu güvenliği-miz için oldukça gizli bir şekilde yapmalıyım. Sanırım odasını bulmanın en iyi yolu birimizin veya her ikimizin de otel görevlisi kı-yafeti giymesi olacak.”

“Alex’le bağlantı kurup onunla konuşmak istediğimi söyleyeceğimi düşünmüştüm. Neden doğrudan gidip otel odasını sormuyorum?”

“İlk olarak, sana söyleyeceğinden emin değilim. Adımlarına güvenmeyecektir. İkinci olaraksa, varlığımız onu harekete geçirir. Eğer zekiyse ekstra güvenlik önlemi alır. Bence öncelikle odasını bulalım, sonra onu ara.”

“O zaman ilk olarak otel görevlisi gibi giyinip içeri sızmalıyız.”

“Aynen öyle.”

“Neden bazı kadın görevlilerin soyunmaları için Will kariz-masını ve büyüsunü kullanmıyorsun?”

Will’in ağzı açık kaldı. “Şaka yapıyor olmalısın.”

“Gerçek anlamda *soyunmalarını* sağlamanı istemiyorum tabii ki. Ama neden gücünü kullanmayasın?”

Bir an Emma’nın önerisini düşündü. İşe yarayabilirdi. “Senin için sorun olmaz mı?”

“Bana geri döneceksin, değil mi? Sırtımda döneceğini söyleyen bir işaret var. Sadece çok ileri gitme.”

Will, Emma’yı göğsüne bastırdıktan sonra çenesini kaldırıp gözlerinin içine baktı. “Gözüm senden başkasını görmüyor, biliyorsun.”

Sabahtan beri ilk defa Emma’nın bakışları yumuşadı. “Biliyorum ve buna güveniyorum. Yoksa böyle bir öneride bulunmazdım.”

“O halde, ben gidip şunu halledene kadar burada kal.”

“Hayır. Ben de kendi araştırmamı yapacağım. Sadece birlikte görünmeyeceğiz.”

“Bekle...”

“Bak, ne kadar ikna edici olduğunu ikimiz de biliyoruz ama bunu yapmak ikimize de zarar vermeyecek. Ayrıca, bir şeyler yanlış giderse diye etrafı incelemek istiyorum. Merdiven boşluğunu ve arka çıkış kapısını kendim bulursam, işler sarpa sardığında kaçmam daha kolay olur.”

“Emma, Alex’in peşinden giderken seninle birlikte olacağım.”

“Biliyorum ama ayrılmamız gerekebilir. Mecbur kalırsam kendi başımın çaresine bakabilmeyi istiyorum.”

Will bu konuyu tartışmak istedi ama Emma doğru bir noktaya parmak basıyordu.

“Ama ilk olarak duş alacağım. Bir buçuk gündür arabadayım. Leş gibi kokuyorum ve iğrenç görünüyorum.” Banyoya doğru yürüyerek kapıyı kapattı.

Will, Emma’nın önceki gibi tükenmiş ve kızgın olmayışından

çok memnundu ama biliyordu ki Emma endişeliydi. Kafasından neler geçiyordu? Will sormak istedi ama kapanan kapı tartışmanın bittiğini gösteriyordu. Hazır olana kadar Will'e söylemeyeceğini biliyordu.

Kırk beş dakika sonra, Emma odayı terk etmek için sabırsızlanıyordu ama Will son dakika komutlarıyla Emma'yı odada tutuyordu.

“Korumalar bizi net bilmiyor olabilir ama bu şekilde görüldüğümüzü biliyor olabilirler.”

Emma duş alırken Will otelin hediye mağazasına giderek geniş bir şapka, güneş gözlüğü ve bir el çantası almıştı. Emma etek ve düğmeli bir bluz giymiş, az makyaj yapmış ve saçlarını açmıştı. Alex'in onu görmeye alışık olduğundan farklıydı. Will de buna güveniyordu.

“Otele yürü, etrafa alış ve geri dön.”

“Sorun çıkmayacak, Will.”

Will, Emma'nın çantasına bir tabanca koydu. “Biliyorum ama yine de endişeleniyorum.”

Emma parmaklarının ucuna doğrulup Will'i dudaklarından öptü. “İyi olacağım.”

Will kolunu Emma'nın sırtına dolayıp kendine yaklaştırdı. “Bunun için eğitilmedin. Oyun oynamıyoruz. Vinco Potentia'nın adamları seni bekliyor olabilir.” Sesi alçaldı. “Seni kaybedemem, Emma.”

“Ben de seni kaybedemem ama doğru olan şeyi yaptığımı biliyoruz. Burada olduğumuzu bilmiyorlar. Alex muhtemelen ikimizin bir yerde saklanıp final için hazırlandığımızı düşünüyor. Ya da Raphael'in peşinden gittiğimizi. Endişelenme.” Tekrar Will'i öptü. “Dikkatli olması gereken kişi *sensin*.”

“Ben bunun için eğitildim.”

“Yine de...” Emma, Will’den uzaklaşarak kapıya yöneldi.

“Yaklaşık bir saat sonra seni burada bulacağım.”

Bana ihtiyacın olursa, seslen.

Emma onu onaylayıp odadan çıktı.

Emma, Crescent Oteli’nin lobisine doğru yürüdü. Gerçekten hissetmese de bir güven havası yayıyordu. Korkularını Jake için zihninin en gizli yerine itmişti. Oğlunu bulmasına yardım edebilecek tek şeye odaklanıyordu: Alex’e.

Alex muhtemelen süitinde dinleniyordu. Emma süitlerin genellikle otelin en üst katında olduğunu biliyordu. Asansöre doğru yürüdü.

Kapılar açıldı, bir çift kol kola ve belli ki aşk içinde göründü. Emma, Will’in zihnine girebileceği düşüncesini yok saydı. Yanlarından geçerken çifti sıyırdı ve asansöre girip panoyu inceledi. Tahmin ettiği gibi yirminci ve yirmi birinci katlara çıkmak için anahtar gerekiyordu; bu nedenle on dokuz yazan tuşa bastı. Asansör kapıları kapanıyordu ama kapı aralığından uzanan bir el geri iterek kapıları açtı.

Gri takım elbise giymiş bir adam asansöre doğru yürüdü ve yüzünü ön tarafa döndü. Emma’yı görmezden geldi ama davranışları fazlaca kasıtlıydı.

Emma gerildi, omzuna düşen saçları titriyordu. Adam paneldeki hiçbir düğmeye basmamıştı.

Asansör ikinci katta durdu, ıslak mayolar giyen bir aile yerlere sular damlatarak bindi. Takım elbiseli adam burnunu kırıştırdı ve Emma’ya bir adım yaklaştı. Küçük çocuk on beşinci kata bastı.

İnene kadar çocuk titredi ve dişleri birbirine vurdu.

Emma onlarla birlikte inmeyi düşündü ama bunun dikkat çekeceğinden korktu. Neler olacağını görmeliydi. Adam aile indikten sonra da Emma'dan uzaklaşmadı.

Kapılar açıldı, adam önce Emma'nın inmesi için yol verdi. Emma arkasını adama dönmekten nefret etti ama başka çaresi yoktu. İndiğinde çantasını açıp anahtarını arıyormuş gibi davrandı. Adam, Emma'yı geçip holde ilerledi ve arkasına bakmadan bir odaya girdi.

Emma yanlış anladığı için rahatladı, tam tersi yönde dönüp asansör ile holün arasındaki gizli yeri kafasına yazdı. Merdiven boşluğunu gördü ve kimse görmeden içeri sızıp yukarı çıkmayı başardı. Yirminci kata açılan kapı kilitliydi ama yirmi birinci katın kapı kolu açıldı. Aceleyle kapıyı kapattı ve boş bir holle karşılaştı.

Emma burada dururken birisi onu bulur mu diye endişelendi. Üstelik güvenlik, Alex'in ziyaretlerini kısıtlamış olabilirdi. Sadece asansörde birini takip ederek buraya geldiğini ve sonra kaybolduğunu söyleyebilirdi. Derin bir nefes alarak kapıya doğru bıraktı, elinde siyahlarla adamlar saldıracak diye bekliyordu. Karşılaştığı tek şey yukarıdaki klimanın hava deliklerinden çıkan hafif bir esinti idi.

Ayakkabılarının çınlayan sesi holde yankılanıyor ve kalp atış hızı korkudan artıyordu. Emin olmadığı bir şeyden korkuyordu. Oldukça basit gerçekleşmişti. Oldukça kolaydı. Alex burada olsaydı güvenlik hiç şüphesiz çok sıkı olurdu. Bu nedenle Alex alt kattaydı. Emma holde gezindi ve gizli odaları, bölmeleri ve holün karşısındaki diğer merdiven boşluğu çıkışını kaydetti. Daha sonra aşağıya inen çıkış kapılarını kontrol etti.

Birden asansörün sesi çınladı ve Emma yaklaşırken kapı

açıldı. İçeriye hızla göz attı ve boş olduğunu gördü. Kendini sakinleştirmeye çalıştı. Panik yapmak kesinlikle yardımcı olmayacaktı ama anahtarla çıkılan bir kata boş bir asansörün gelme ihtimali neydi?

Emma merdiven boşluğundan üç kapı ilerideki güç dalgasını hissetti. Odalardan birinin kapısı açıldı. Kapıdaki adamı gördüğünde dondu kaldı.

Bu adam Alex'ti.

On Dördüncü Bölüm

Alex kapı aralığında durdu, üzerinde gri bir pantolon, üstten birkaç tane düğmeli mavi bir gömlek vardı. Kapıya yaslanıp umursamaz bir havayla televizyon gülümsemesini takındı. “Merhaba, Emma. Ben de seni bekliyordum.”

Emma donakalmıştı, beyninde mantıklı bir cevap arıyordu. Alex bir adım geri çekildi. “İçeri gel.”

“Ben...” Kafasında tasarladığı hiçbir senaryo böyle bir durum için uygun değildi.

“Çekinme. Buraya beni görmek için geldiğini düşünüyorum.”

Dürüst olmak şu aşamada en doğru yoldu. Alex’e doğru iki adım attı. “Seni bulmamın bu kadar kolay olacağını hiç düşünmemiştim.”

Alex odayı işaret ederek güldü. “Şanslısın diyelim. Hadi, gel.” Emma yaklaşırken Alex içeri adım attı, muhtemelen Emma’nın dokunmasından endişeleniyordu.

Alex alkol tezgâhına ilerlerken sırtını Emma’ya döndü. “Sana bir şeyler ikram edebilir miyim?”

“Hayır, teşekkürler.” Emma içeri girdi ve odada bir tek Alex’

le kendisinin olmasına şaşırdı. Bu tarz kampanyalar hakkında hiçbir şey bilmesede televizyonda veya filmlerde pek çok insan çalışıyor gibiydi. “Herkes nerede?”

“Konferans salonunda konuşmamı toparlıyorlar.” Alex mini bardan bir şişe su aldıktan sonra Emma’ya sandalyeyi işaret etti. “Otursana.”

Emma küçük bir masanın yanına oturdu ve ellerini endişesini saklasın diye kucagında birleştirdi.

“Will nerede?”

“Burada olduğumu nereden bildin?”

Alex gülerek şişenin kapağını açtı. “Yine aynı oyunu mu oynuyoruz? Ben bir soru soruyorum, sen de kendi sorularınla karşılık veriyorsun.”

Emma başını eğip tek kaşını kaldırdı.

Alex suyundan büyük bir yudum aldı, sonra ifadesiz bir yüzle Emma’yı inceledi. “Dikkatli olmalısın, Emma. Hiçbir pazarlık hakkın kalmadı.”

“Ama beni sen davet ettin.”

Alex gülümseyerek geriye yaslandı ve bacak bacak üstüne attı. “Merak ettim.”

“Neyi?”

“Beni görmek için kendini neden riske attığını.”

Will’in ziyaret amacı farklıydı ama Emma’nın amacı onun-
kini gölgede bırakırdı. Albuquerque’deki olaydan beri, Alex zaman zaman mantıklı davranmıştı. Tabii ki Emma’nın onunla birleşeceğini umuyordu ve bu umudu yok olmuştu. Ama bunu bilmesine rağmen yine de Emma’ya onu bulmasını söylemişti, yani Emma için bazı şeyler düşünüyordu. Öldürmekten başka şeyler olmasını umdu Emma. Yine de sorduğu soruyu Alex beklemiyordu. “Jake’

in nerede olduğunu bilmek istiyorum.”

Alex avuç içlerini açıp başım yana eğdi. “Montana’dan beri görmedim.”

“Sanırım Raphael onu ele geçirdi.”

“Neden böyle düşünüyorsun?”

“Dün Little Rock’ta değildin yani?”

“Hayır. Ama benim zaten Doğu Yakası’nda olduğumu biliyordun, yoksa şu anda burada olmazdın.”

“Sanırım Raphael, Jake’i ele geçirdi ve ikisi birlikte Little Rock’ta dört blokluk bir alanı yerle bir ettiler.”

“Deprem New Madrid fay hattı yüzünden oldu, Emma.”

“Buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?”

Bir delikanlı edasıyla gülümsedi. “Hayır, ama medya önünde ciddi bir surat ifadesiyle bunu söylemek üzerine çalışıyorum. Albuquerque’den sonra oldukça şüpheli davranıyorlar.” Göz kırptı.

“Raphael, Jake’i Aiden’dan nasıl alabilir?”

Alex gözlerini devirdi. “Herhangi bir yol göremiyorum. Aiden, Raphael’dan daha güçlü. Hatta hepimizden daha güçlü. Yani imkânsız. Raphael’in ele geçirdiğinden emin misin?”

“Eğer Little Rock’taki sen değilsen, ikisi olmalı. Aksi halde neler olduğunu nasıl açıklayabilirsin ki?”

“Ani bir fırtınaydı.”

Emma gürlledi. “Deprem vurduğu esnada ortaya çıkan ani bir fırtına.”

“Dünyada ilginç şeyler olabilir.”

“Oradakilerin Raphael ile Jake olduğunu biliyorsun.”

“Bu konuda bir şey bildiğimi nereden çıkardın?”

“Raphael’in sana ihtiyacı var.”

Alex başını iki yana salladı. “Yok. Raphael’in başka planları var.”

“Ne gibi?”

Alex gözlerini kıstı. “Bende sana ait bir şey olduğunu ve tamamen benim merhametimde olduğunu bilmek nasıl bir duygu?”

“Tamamen senin merhametinde değilim.”

“Bana dokunabileceğini mi sanıyorsun?” Alex öne eğildi. “Hadi bir dene.”

Kararsızlık Emma’yı esir aldı. Neden ona dokunmasını istiyordu? Hâlâ üzerinde bir etkisi varsa, dokunduğu an Alex, Emma’nın kontrolü altında olurdu. Bu bir test miydi?

Emma gülümseyip omuzlarını silktilti. “Sanırım ihtiyacım olduğu zamana saklayacağım.”

Gülerek geriye yaslandı. “Kendini hazırla. Will nerede?”

“Burada değil.”

Alex kahkaha attı. “Şu durumu açıklığa kavuşturalım. Will nerede?”

“Bilmiyorum.” Teknik olarak doğruyu söylemişti.

“Sen neden buradasın?”

“Raphael’le takım mı oldun?”

Dudaklarının kenarında küçük bir tebessüm belirdi. “Rakibini mi ölçüyorsun?”

“Daha çok, teklifte bulunuyorum.”

Pencereden bakarken dudaklarını büzdü, sonra Emma’ya baktı. “Devam et.”

Orijinal planla devam etmenin zamanı gelmişti. Emma, Alex’i bulduğunu Will’e söylemesi gerektiğini biliyordu ama Will’in endişeleneceğini ve onu aramak için geleceğini de biliyordu. Önce kendi başına neler yapabileceğini görmek istedi. “Seninle takım olmak istiyorum.”

Alex güldü, sonra ayağa kalkıp başını salladı. “Daha önceden

takım olduğunu düşünürsek, gerçekleşmesi çok zor bir ihtimal.”

“Will ve ben bazı konularda aynı görüşte değiliz. Marcus’la ilgili gerçekleri öğrendikten sonra öncelikleri değişti.”

“Nasıl?”

“Gerçek amacımı asla saklamadım. Tek istediğim, Jake’i bulmak ve kurtarmak. Will’in amacı ise asla belirgin olmadı. Jake’i bulmayı sadece ben istediğim için istedi ama babasının Su olduğunu öğrendiğinde, öncelikleri değişti. Şimdi Marcus’la dünyayı yönetmek istiyorlar.”

Alex ellerini sandalyenin arkasına koyarak öne doğru eğildi. Gözlerinin keskin hatları vardı. “Will seni asla terk etmez.”

“O değil, ben terk ettim.” Bu da teknik olarak doğrudu.

“Madem terk edecektin neden onu bulmak için her yolu denedin?”

“Sana söyledim...”

“Ah, evet evet.” Alex somurtarak elini havada savurdu. “Öncelikleri değişmiş. Bence çok saçma.”

Emma’nın göğsü sıkıştı. Dövüşte Alex’i yenebilir miydi? Dokunmasının bir öneminin kalmadığı ortadaydı. Emma bu avantajı olmadan da yeterince güçlü müydü? Belki de Alex psikolojik olarak Emma’yı saf dışı bırakıyordu. “Jake’i öldürmek istiyor.”

Alex’in rengi soldu ve sandalyenin kenarına oturdu.

Alex’in verdiği bu tepki Jake’e karşı bazı hisleri olduğunu mu gösteriyordu? “Sana geldim çünkü hayatında bir rolün olmasa da hâlâ Jake’in babasısın. Ve eğer Aiden gibi tam bir elementsen, eminim ondan daha iyi bir baba olursun. Aiden’m oğlumuzu bir piyon gibi kullanmasına ve Will ile Raphael’in onu öldürmesine izin veremeyiz.”

“Beni bu işe karıştırmana çok şaşırdım.”

“Sen onun *babası*sın.”

“Bir ay önce böyle bir unvanım olmadığını çok net bir şekilde ispat ettin.”

“Çaresizim.” Bunu bu kadar kolay söylediğine şaşırdı Emma. Gerçekten çaresiz miydi?

“Bana bu kadar dürüst davranmanı ummazdım.”

“Jake’i kurtarmak için her şeyi yaparım, seninle takım olmam gerekirse olurum.”

Alex’in gözleri akmayan gözyaşıyla parladı. “Teşekkür ederim. Pişman olmayacaksın.”

Alex’in tepkileri gerçek miydi? Gerçekten Jake’i umursuyormuydu?

Yüzünde sert bir gülümseme belirdi. “Şaşırmış görünüyorsun.”

“Şaşırdım.” Sesi boğazında boğularak çıktı. “Jake’i kaçırıp bana şantaj yapmak için kullandın.”

“Sana karşı kullanmak için değil, Emma. Seni elde etmek için. Ona asla zarar vermem.” Gözleri Emma’nın gözlerinden özür diliyor gibiydi. “Seninle ilk tanıştığımda her şeyi berbat ettim. Bir bilsen o gecedene ne kadar pişman oldum. Eğer elimde senin istediğin bir şey olmazsa benimle asla bir yola girmeyeceğini düşündüm.”

“O, küçük bir çocuk. Jake’i bu işe nasıl karıştırılabildin?”

“Hayır, Emma. O, küçük bir çocuktan fazlası. Neler yapabileceğini bildiğinden emin değilim.”

Emma yanağından akan gözyaşını sildi. “Fırtınalar yapabildiğini biliyorum.”

Alex başını iki yana sallayarak yüzünü buruşturdu. “O sadece bir kısım. Benimle birlikte Montana’dan insanlara zarar verdi.”

“Hayır.”

Alex’in yüzü Emma’nınkine eğildi. “Evet, Emma. Yaptı.

Yaptıklarının sonuçlarını bildiğinden emin değilim. Sadece beş yaşındaydı, nasıl bilebilirdi ki? Ama Jake pek çok insanı *öldürdü*, Emma. Birkaç farklı olay esnasında.”

Emma’nın göğsünü histeri kapladı. Jake böyle şeyler yapmazdı. Sevgili Jake yapmazdı.

Emma? Will’in çılgına dönmüş sesi Emma’nın beyninde yankılandı.

“Niyeti kötü değildi.” Emma buna inanmak istedi.

“Evet, niyeti kötü değildi. Kendini savunuyordu. Pislik olsun diye yapmadı.”

Emma! Will’in paniğini hissetti.

İyiyim. Bana bir dakika izin ver. Aynı anda iki konuşmaya odaklanamıyordu ve Alex daha baskındı. “Yani bana yardım edecek misin?”

“Keşke bunu bir ay önce sorsaydın.”

Emma sinirlendi. “Neden Aiden kaçırdıktan sonra Jake’e yardım etmek istediğini söylemedin?” Jake’e olan ilgisi inandırıcı görünse de ona güvenmemek için bir sebep daha vardı işte.

“Bana inanacağını düşünmedim. Ayrıca Will’i seviyordun. Buna karşı savaşıyordum. Raphael de savaşıyordu. Şimdi bana artık Will’i sevmediğini mi söylüyorsun?”

Sebebi her ne olursa olsun Will’i sevmediğini söylemek ihanet etmek gibi geldi. Emma’nın sesi düştü. “Hayır, oğlumu daha çok sevdiğimi söylüyorum.”

Alex, Emma’nın cevabını değerlendirirken derin bir nefes aldı. “Öyle olsun.”

“Ne yapacağız?” Emma ona güveneceğinden emin değildi ama Jake onun da oğluydu. Sahip olduğu baba bağı göz önünde bulundurulabilir miydi? Ya da Alex de Aiden gibi miydi?

Alex saatine baktı. “Bir saat içinde yemekte olmam gerek.” Bakışlarını Emma’nın yüzüne çevirdi. “Will’le olan bağını nasıl keseceğimizi bilmiyorum. Düşüncelerini okuyabiliyor musun ya da o seninkileri okuyabiliyor mu?”

“Hayır, sadece istediklerimizi paylaşabiliriz.”

Alex tek kaşını kaldırdı. “Geçmiş zaman kullanmadın?”

“O adam oğlumu öldürmek istiyor. Sence ne yaptığımı onunla paylaşır mıyım?”

“Peki, seni bulmak için uğraşmayacağını nereden çıkardın?”

“Will seçimini gayet net bir şekilde yaptı. Ben de.”

“Siz ikiniz istesenez de istemesenez de bağlısınız. Birbirinize zarar verebileceğinizden bile emin değilim. Her şeyi geçtim, biriniz ölürse ötekiniz yaşar mı?”

“Sanırım öğreneceğiz.” Emma’nın yüzünde yarım bir gülümseme belirdi.

“Komik değil.” Birkaç dakika daha sessiz kaldı. “Gitmene bu kadar kolay izin vermeyecek. Seni bulmak için geri gelecek.”

Emma konuşmanın gidişatından memnun değildi.

“Korumaya ihtiyacın var, Emma.”

Emma, Alex’e bakarak ayağa kalktı. “Buraya *kendim* için koruma talep etmeye gelmedim. Jake için istiyorum. Onu kurtarmaya yardım edecek misin, etmeyecek misin?”

“Edeceğim.”

“Bunu nasıl yapacaksın, Alex? Seçim kampanyasında el sallayıp bebek seviyorsun. Zaten böyle bir şeyi neden yapıyorsun ki? Hepimizin bildiği gibi dünyanın sonu gelmek üzere ve sen seçim kampanyasındasın. Ne saçma!”

Alex’in gözleri yumuşadı. “Babama yardım ediyorum.”

“Bu ne demek oluyor?”

Alex iç çekerek yanağını ovdu. “Kitabı neden çaldığımı sanıyorsun?”

“Herkes üzerinde avantaj sağlamak için.”

“Evet, çünkü birine ihtiyacım vardı. Peki neden biliyor musun? Bu oyunda tek başımayım. Aiden’in yanında Jake var ve görünüşe göre bir de Raphael’i ağına aldı. Ve siz, Will, Marcus ve sen vardın. Ben kimsesiz ve çaresiz kalmıştım.”

“Senin için üzülmem mi gerek?” Ama Emma kabullenmese de üzüldü.

“Her zaman, bazı nedenlerle senin kalbi olan tek kişi olduğumu düşündüm.”

“Belki de sen beni yere fırlatıp tecavüz edene kadar öyleydim.” Emma’nın Alex’e olan nefretini hatırlamaya ihtiyacı vardı ama bu işe yaramazdı. “Özür dilerim.”

Alex başını iki yana sallayıp bir yudum su içti. “Hak ettim.” Şişenin kapağını kapatırken Emma’ya baktı. “Kitabı başka yolunu bulabilir miyim diye bakmak için aldım. Bir küçük kural, bir boşluk. Hepinizi yenmeme yardım edebilecek bir şey aradım ama hiçbir şey yoktu. Bu nedenle dönüp babama yardım etmeye geldim. Her yeni doğuşumda ailem hep önemli kişiler oldu. Bu sefer, insan babam beni seviyor. Finalde başarılı olamam belki ama babamın seçimi kazanmasına yardım edebilirim. Dünyada Aiden’in elini atmadığı bir şey kaldıysa tabii.” Üzüntü gözlerini kapladı ve dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi. “Bahse girerim, birine yardım ettiğime inanmakta zorlanıyorsun.”

Emma, Alex’e yaklaşımdan kaçınarak cevapladı. “Hayır. Beni şaşırtmadı.”

Alex gözlerini kapatarak geriye yaslandı. “Bir yanım bütün bunlar sona ereceği için mutlu. Yorgunum.”

Emma elini Alex'in önündeki masaya doğru uzattı. "Zor muydu?"

"Hiç bitmeyecekmiş gibiydi."

Binlerce yıl, tek bir açıdan tanımlamak için oldukça büyük bir sayıydı. Emma bu kadar zamanın kaç insan yaşamı demek olduğunu düşünmeye çalıştı. Sayısız...

"Bana nasıl yardım edeceksin? Kameralar yedi yirmi dört senin peşinde. Yapmak üzere olduğumuz şeyleri kameraların çekmesi hiç iyi bir fikir değil sanki?"

Alex kaşlarını çatarak doğruldu. "Beni küçümsüyorsun, Emma. Her zaman yaptığın gibi."

Emma, daha önce Alex'i küçümseyecek bir fırsatı olmadığını söyleyip itiraz edecekti ama vazgeçti. Emmanuella'yı kastediyordu, ondan önce gelenleri.

"Duş alıp hazırlanmalıyım. Siyasi sorumluluklarımı yerine getirdikten sonra bunları tartışırız."

"Buraya tekrar kaçta geleyim?"

Alex güldü ve odaya girdiğinden beri ilk defa Emma güvende olmadığını hissetti. Alex'in gözlerinde şeytani bir parlaklık vardı. "Ah, hiçbir yere gitmiyorsun, Emma. Will'in gelip seni bulacağından endişelendiğimi söylemiştim. Bu nedenle güvenliğini sağlamam gerek. Çıktığımda kapıda korumalarım olacak."

Emma'nın kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Sözcüklerini yavaşça ağzından çıkmaya zorladı. "Sadece kapıda mı?"

Alex güldü. "Kapıya koyduğum iki koruma insan, Will'i bile durduramaz, element gücü olanı nasıl durdursun? Hiçbir konuda endişe etme." Alex, Emma'ya doğru yürüdü. Aralarında çok az bir mesafe vardı. Alex kulağına eğildi, yanağı Emma'nın saçlarına sü-ründü. "Sadece rahatla, bırak Will'in icabına ben bakayım."

Antonia gülümseyerek başka bir odaya yürüdü ve kapıyı kapattı. Ardından akan suyun sesi duyuldu.

Sersemleyerek sandalyeye çöken Emma, tuttuğu nefesini saldı. Kendini neyin ortasına atmıştı böyle?

Gidecekleri yere gelmeden önce Jake'in karnı ağrıyordu. Aiden kendisine söylemeden, ne yapması gerektiğini biliyordu. Otelden ayrılmadan önce Aiden, Antonia'nın otelde kalması konusunda ısrar etmişti. Antonia ellerini önünde kenetlemiş, gözünde yaşlarla Jake'e doğru eğilirken İspanyolca bir şeyler fısıldamıştı. "*Que dios me lo bendiga, mijo.*"

Neyse ki şoför, Antonia'dan ve otelden uzaklaşırken Aiden sessizdi. Jake, Aiden'm ondan istediği şeyi düşünmemeye çalıştı. Bu sefer hiçbir çocuk görmemeyi umdu ve bu düşüncüyü, zihninin derinlerine, Antonia'nın sevgisinin yanına gömdü. Karanlıkta saklanması gereken sırlardı bunlar.

Araba durdu. İnce dışarıdaki sıcakla karşılaştılar. Jake öğle yemeğini birkaç saat önce yemişti ama midesinde kalanlar kusma hissi uyandırıyordu. Aiden'ı durdurmaları için gölgeleri çağırabilir miydi? Ya da Raphael'i durdurmaları için? Akşama doğruydu, kalabalık bir caddenin ortasındalardı. Şu anda gölgelerin yardım edebileceğinden emin değildi. Dün geceki gösteri mükemmel olsa da Aiden ve Raphael'in gücüyle karşılaştırılınca Jake kuşun *bir hiç* olduğunu fark etti.

Güneş yakıcıydı ve bir dakika içinde Jake'in yanağından ter damlası süzülüyordu bile ama Jake silmek istemedi. Etraflarında bir adam acele ediyor, ceptelefonuyla konuşuyordu. Raphael gelmeden ve Aiden başlamalarını söylemeden önce adam ne kadar uzağa gidebilirdi? Jake avazı çıktığı kadar bağırarak istedi, herkesi

kaçması için uyarmalıydı ama böyle bir şey yaparsa Aiden ona ceza olarak ne yapardı? Aiden yakınlarına ne yapardı? Jake'in ilk dadısının görüntüsü, Aiden'a itaatsizlik eden diğer pek çok çalışanın görüntüsüyle birlikte zihninden akıp geçti. Jake dudaklarını ısırarak sessiz kalmaya devam etti.

Birkaç dakika sonra, Raphael geldi. Kumaş pantolonu ve uzun kollu gömleğinin içinde oldukça süslü görünüyordu. Elbiseler içinde sıcakladığı her halinden belliydi. Gömleği terden ıslanmış ve bukleleri yüzüne yapışmıştı.

“Geç kaldın.” Aiden homurdandı.

“Burada taksi bulmayı *sen* bir denesene. New York değil burası.”

“Sana güveniyorum.”

“Lütfen bana güneyde kalmayacağımızı söyle.” Raphael'in sesinde mızımızlanma vardı.

“Nereye gitmeni söylüyorsam oraya gideceksin.”

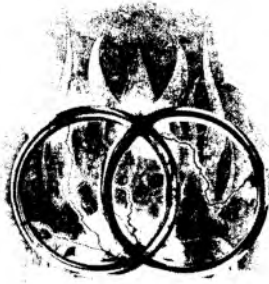
Aiden ne yapmasını söylerse Jake, Raphael'in yapacağını biliyordu. Aiden'da Raphael'in çok istediği bir şey vardı ama Jake bile biliyordu ki Raphael asla elde edemeyecekti. Bu kadar aptal olması çok üzücüydü.

Raphael bir süre söylendi, sonra ciddi göründü. “Dünkü gibi mi? Küçük çocuğun sonundaki krizi hariç?”

Jake'in öfkesi göğsünü ateşledi, işareti buz gibi bir ateşle yanıyordu. Dünkü krizi şimdi gösterecekti ona. Keşke Aiden dün hiç durdurmasaydı. Belki gelecek sefere Aiden'ı umursamaz ve Raphael'in işini bitirirdi.

Aiden kıkırdadı. Jake'in düşüncelerini okumuştı. Jake gardını düşürdü, Aiden'ın bu düşünceleri okuması muhtemelen iyiydi. Jake çoğunu saklasaydı, Aiden şüphelenebilirdi.

Bakışlarını Jake'ten Raphael'e doğrulttu. “Hadi işe koyulalım.”

On Beşinci Bölüm

Will, Emma'dan on beş dakika sonra otel odasından ayrıldı, ama bu altı yüz saniye zaten gerilmiş olan sinirlerini allak bullak etti. Her ne kadar Emma'nın gitmesini istemese de, Emma gece için hazırlanmalıydı. Kimse, hiçbir sebeple onların otelde olduğundan şüphelenmemeliydi. Bir şey olursa Emma, Alex için canlı olarak daha faydalıydı. Will buna güveniyordu.

Lobinin yan kapısından girdiğinde, Emma'dan hiçbir iz yoktu, ki bu hiç şaşırtıcı değildi. Will endişelerini bastırmalıydı. Korkuları beyninde vızıldıyordu.

İlk işi herhangi bir otel çalışanı kıyafeti bulmaktı. Ne olduğunu umursamadı, bir hademe veya bellboy kıyafeti olabilirdi. Alt kata doğru yol aldı, kilitli haldeki çalışan dolaplarını gördü. Bedenine uygun bir üniforma bulana kadar, kilit açma setiyle bir sürü dolabı açtı. Sonunda, giyebileceği ölçülerde bir tamirci üniforması buldu. İsim kartı bile vardı üzerinde. *Harika.*

Kıyafetini değiştirdikten sonra, malzeme dolabından bir alet çantası aldı. Kendi kıyafetlerini dolaba sakladı ve en yakındaki

merdivene doğru ilerledi. Daha birkaç merdiven çıkmıştı ki Emma'nın korkusu, Will'in yüreğini sıkıştırdı.

Emma?

Will olduğu yerde kalarak bir cevap için bekledi. Panikle tekrar seslendi. *Emma!*

İyiyim. Bana bir dakika izin ver.

Emma'nın korkusu dindi ve Will rahat bir nefes aldı. Belki de bir şeyden ürkmüştü. Emma'nın korkusu yeniden Will'e sızıncaya kadar neredeyse iyi olduğuna inanmıştı. Emma neredeydi? Aralarındaki bağa odaklandı, sadece yukarıda bir yerde olduğunu hissedebiliyordu. Birkaç dakika sonra, Emma hiçbir cevap vermemişti ama korkusu hâlâ devam ediyordu.

Emma. Neler oluyor?

Emma cevaplamadan önce tereddüt etti. *Alex'i buldum.*

Bu cümleyi söyleyiş tarzı Alex'i uzaktan izlemediğini gösteriyordu. *Yukarı katlarda mısın? Seni almaya geliyorum.*

HAYIR! Emma'nın paniği öncekinden çok daha güçlüydü. Alex seni izlemesi için bir sürü güvenlik ayarladı.

Will'in midesinde bir yanma oldu. *Seni esir mi aldı?*

Emma durdu. *Hayır. Kendim buradayım. Beni odasının dışındaki holde buldu ve içeri davet etti. Ona, Jake'i kurtarmak için bana yardım etmesini istediğimi söyledim.*

Peki, o ne dedi?

Raphael ele geçirdiği için üzgün görünüyordu ama senin Jake'i öldürmek istediğini söyleyince daha da üzüldü.

Will'in alm boncuk boncuk ter olmuştu. Planın bir parçası olduğunu biliyordu ama Emma'dan bunu duymak yine de yürek burkuyordu. *İnandı mı peki?*

Sanırım. Senin nerede olduğunu bilmek istiyor. Birleştiğimiz

için birlikte tuzak kurduğumuzdan şüpheleniyor ama yine de bana inanmış gibi. Ona senin Marcus 'la birlikte dünyayı yönetmek istediğini söyledim. Ama Alex senin beni bu kadar kolay bırakmayacağını ve gelip beni alacağını düşünüyor. O yüzden kapıya bir sürü güvenlik dikti. Dışarıda da güvenlikler var. Beni senden korumak istiyor.

Will'in eli alet çantasını sertçe kavradı. Alex benim hakkımda ilk defa bir şeyi doğru söylüyor. Seni almaya geliyorum.

Hayır! Şu anda Alex 'le birlikteyim, ki senin de istediğin buydu. Haksız mıyım? Sadece bağış toplama yemeğinin bitmesini bekle. Ben de senin içeri gelmenin ne zaman güvenli olduğunu söyleyeyim.

Will, Emma'yı Alex'in süitinde bırakma fikrinden hiç hoşlanmadı ama Emma'nın haklı olduğunu kabul etmeliydi. İşler umduğundan daha iyi gidiyordu. Ve bu da onu endişelendiriyordu. Tamam, ama tehlikeyi sezdiğim an gelip seni alırım.

Ben de buna güveniyorum.

Dikkatli ol, Emma.

İyiyim. Bana iyi davranıyor, yemeğe hazırlanmak için beni yalnız bıraktı.

Hangi odadasın?

Birkaç saniye cevap gelmedi. Sanırım 2146'dayım.

Sanırım?

Alex beni içeri davet ettiğinde kapıdaki numaraya dikkat etmedim.

Will iç çekti. İkisi arasındaki fark buydu işte, Emma'nın bunu tek başına yapmasına izin verdiği için tam bir aptaldı. Sadece oda numarasını değil, havalandırma boşluğunun, ilk yardım dolabının ve yangın hortumunun yerini bile bilmesi gerekiyordu. Kesin olarak söyleyebilir misin? Telefonu kontrol et.

Telefon yok.

Will'in endişeleri ile korkuları harmanlandı. *Seni korumuyor, Emma. Tutsak olarak tutuyor.*

Ben aptal değilim. Ondan biraz daha bilgi alabilmek için göz yumuyorum.

Will'in içgüdüleri öyle söylemese de, en zekice davranış Emma'nın yaptığıydı. *Tamam, ama seni incitecek bir davranışta bulunursa, ona dokun yeter*

Bunun artık işe yarayacağından emin değilim.

Will durdu. Sen neyden bahsediyorsun?

İşe yaramayacağını ima etti. Belki de sen ve ben birleştığımız içindir.

Senin ona karşı olan üstünlüğünü kaybettiğini düşünmen için söylemiştir. Numara yapıyor, Emma. Sadece ona dokunmalısın.

Bana güvenmesini istiyorum.

Sana güveneceğine gerçekten inanıyor musun?

Ona dokunmaya çalışırsam hiç güvenmez.

Alex'le bu kadar uzun zaman geçirmen fikrinden hoşlanmıyorum. Ona gitmen gerektiğini söyle.

Yemeğe iniyor Odamdan eşyalarımı almam gerektiğini söylemeyi düşündüm ama adamlarının gelmesini istemiyorum. Takip edileceğimi biliyorsun.

Will elini saçlarına götürdü. *Evet, haklısın ama eşyalarını almak istemezsen de, şüphelenebilir.*

Alex çıktıktan sonra etrafı inceleyip bir şeyler var mı diye bakacağım.

Dikkatli ol, Emma.

Sen de.

İşte, Emma planın içindeydi. Beklediklerinden saatler önce

olsa da, planları harekete geçmişti. Kapının kenarındaki görevliler Will'e aldırmadı. Alex'i bulduğu zaman güvenlikle yüzleşmeliydi. Şimdi onları kovsaydı, Alex ve korumaları harekete geçerdi. Emma bir süre daha orada kalmalıydı.

Jake çatlak kaldırıma diz çökmüş, önündeki su birikintisine kusuyordu. Az önce yarattığı yağmurdan oluşan bir birikintiydi. Midesinin bulantısını olabildiğince bastırmaya çalışmıştı ama şehir geçenkinden çok daha kötü bir hale gelmişti. Daha fazla insan yaralanmış, ölmüştü. Raphael'in depremiyle daha fazla çocuk zarar görmüştü. Ve tabii Jake'in yarattığı fırtınayla. Jake gözlerini kapatmayı denemişti ama Aiden kolunu yakmış ve izlemeye zorlamıştı.

Etrafta çok fazla kan akmıştı.

Jake yeniden kustu ama midesinde çıkaracak hiçbir şey kalmamıştı. Kramlarla kıvranıyordu ve gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Islak elbiseleri bedenine yapışmıştı. Havanın sıcaklığına rağmen kontrol edemediği bir şekilde titriyordu.

"Ayağa kalk, Jake. Gitmemiz gerek." Aiden'in sesi soğuk ve mesafeliydi.

Jake'in içinde nefret vardı. Aiden'dan nefret ediyordu. Raphael'den nefret ediyordu. Will'den nefret ediyordu. Will olmasaydı, annesi onu kurtarmak için şimdi burada olurdu.

Anne! Jake zihninde çığlık çığlığa bağıırıyordu.

Ama cevap gelmiyordu.

Jake yeniden hıçkırıklara boğuldu.

"Annene seslenmen zaman kaybı. Sana Will'in ona seçim yaptıracağını söylemiştim. Annenin sana gelmesini engelliyor."

"*Hayır.*" Jake sıkıldığı dişlerinin arasından konuştu. Bedeni

yanıyordu. Alev alana kadar vücut ısısı yükseldi.

“Jake.”

Aiden’in sesi Jake’i daha da sinirlendirdi ve içinde büyüyen enerjiye öfkesini de ekledi. Fırtına yaratırken kullandığı güç bunun yanında bir hiçti.

Raphael yavaşça geriledi, gözlerinde korku vardı.

Aiden’in yüzündeki gülümseme gitti, sesi yumuşadı. “Senin için zor olduğunu biliyorum, Jake. Ama annen geliyor. Sana söz veriyorum. Aslında bu gece iletişime geçeceğini ve yarın seni bulacağını tahmin ediyorum.”

Jake’in ağzı açık kaldı ve üzerindeki enerji ince ateşler halinde bedenden yayıldı.

“Benimle gel. Seni Antonia’ya götüreyim. Sana şu çok sevdiğin tatlılardan yapsın.” Aiden eğilerek bir elini uzattı.

Jake dalgalar halinde enerjisini bıraktı. Jake’in hizasındaki ağaçlar alev aldı. Arabalar havaya uçtu. Yerdeki asfalt kaynadı ve çimenler siyaha döndü.

Aiden diz çöktü, eli hâlâ havadaydı. “Geçti, Jake. Hadi Antonia’yı görmeye gidelim.”

Bu bir tuzak mıydı?

Sıcak bir gülümseme Aiden’in suratını kapladı.

Jake, Aiden’a uzandı. Canını yakmasını ya da sarsmasını bekliyordu ama bunun yerine Aiden kibarca Jake’i ayağa kaldırdı. “Seni kısa zaman içinde fazla zorladım. Ama neredeyse bitti.”

Yıkıntılara doğru yürüdüler, Aiden hâlâ Jake’in elini tutuyordu.

Raphael bir adım gerilerine geldi. “Aiden, konuşmamız gerek.”

“Sonra.”

“Hayır. *Şimdi.*”

Aiden'in eli, çekmeden hemen önce Jake'in elini yaktı. Raphael'e döndü.

Uzaktan siren sesleri duyuldu. Yıkılan bölgenin dışındaki insanlar bağırmaya ve oradan uzaklaşmaya devam ediyordu.

"Tartışmak için zamanımız yok, Raphael. İnsanlara hesap vermek istemiyorsan gidelim buradan."

Raphael kahkaha attı. "İnsanlar zerre kadar umurumda değil. Biz olduğumuzu er ya da geç anlayacaklar. Benim için hiç fark etmez ama Jake hakkında konuşmamız gerek. Şimdi."

"Bekleyebilir, Raphael."

"Hayır. Bekleyemez. O çocuğun gücünden faydalandığının farkında mısın? Az önce yaptığı şey..."

"Bir hiçti." Aiden, Jake'e baktı. "Neden beni arabada beklemiyorsun?"

Jake tereddüt etti.

"Hadi, Jacob." Gerçek Aiden geri dönmüştü işte.

Jake arkasını dönerek küçük adımlarla arabaya ilerledi. Raphael ve Aiden seslerini alçalttılar ama Jake bazı sözleri yakaladı.

"Jake'in gücünü boşa harcıyorsun."

"...yaptığım şey..."

"...güç ateştir..."

Bir adam arabanın kapısını açıp Jake'in içeri girmesini sağlarken sesler soldu. Klimalı araba çok değişik görünüyordu. Farklı bir dünya gibiydi. Dışarıda ölümlerle, kanlarla ve şeytanlarla dolu kâbus gibi bir dünya vardı. Ama içerisi de en az dışarısı kadar kötüydü. Soğuk, steril ve boştu.

Tıpkı Jake gibi.

On Altıncı Bölüm

Will otelin birkaç katını incelediğinde çok az güvenlikle karşılaştı. Otel görevlileriyle yaptığı bazı konuşmalarla, yirmi birinci katın personele bile kapalı olduğunu öğrendi. Bütün yemekler ve gerekli eşyalar sadece güvenlik tarafından taşınıyordu.

Will kullanabileceği bir gücü olduğunu bildiği halde, gücünün Alex'in adamlarıyla anlaşmasına yardımcı olacağından şüpheliydi. Silahsız ve çıplak elle kendini daha güvenli hissediyordu. Emma'ya gücüne güvenmesini söylerken kendisinin tam tersini yapması komikti. İsteksizliğini yenmesi gerekiyordu. Yoksa bir hafta içinde ölü bir adam olacaktı.

Havuz gereçleri odasını kontrol ettikten sonra kapalı havuz kısmına geçti ve şezlongda tam giyinik şekilde oturan bir adamın önünden geçti. Adam, Will'e dönüp gülümsedi.

"Marcus."

"Seni burada bulacağımı tahmin ettim."

Will neden olduğunu soracaktı ama havuza baktı ve sustu.

"Kendini her zaman suya yakın hissetmedin mi, Will?"

“Tartışacağımız daha önemli şeyler yok mu?”

“Mesela?”

“Mesela Raphael’in Jake’i ele geçirmesi ve birlikte Little Rock şehrinin yarısını yok etmeleri.”

Marcus kaşlarını çatı. “Bu önemsiz bir şey. Başka şeylere odaklanmalısın.”

“Emma için önemsiz değil. Ya da eminim Jake için. Raphael onu nasıl ele geçirebilir? Amacı ne?”

“Sen ne düşünüyorsun?”

Will, Marcus’un yanındaki sandalyeye oturdu. “Emma’yı elde etmek.”

“Sanırım işe yarıyor.”

“Tabii ki.”

“Alex’i öldürmek için mi buradasınız?”

Marcus soruyu o kadar sakın bir şekilde sordu ki Will şaşırdı. “Diyelim ki öyle?”

“Zekice bir karar olduğunu söyledim. Emma’yı ve kendini final dörtlüsü içine sokmak için savaştan önce olabildiğince çok rakip elememiz gerek.”

Will’in göğsü sıkıştı. “Raphael’in planı da bu mu? Rakip elemek için Emma’yı öldürmek? Jake buna asla razı olmaz.” Ama kulağa mantıklı geliyordu; özellikle Emma’yı öldürmek berabesinde Will’in de ölümünü getirecekse.

“Eminim Jake’in hiçbir şeyden haberi yoktur. O sadece bir piyon.” Marcus, Will’e döndü. “Emma nerede?”

Will kararsız kaldı. Marcus’a ne kadarını anlatmalıydı?

“Ben senin düşmanın değilim, Will. Sana ihanet edeksem seni yaratmamın ne anlamı kalır ki?”

“Bunu neden Aiden’a sormuyorsun?”

“Bana olan güvensizliğini anlıyorum ve seni takdir ediyorum. Çünkü böylece adımlarını dikkatli atan bir asker oluyorsun. Ama benim Aiden’la bir benzerliğim yok. Sen ve ben aynı taraftayız, Will.”

Will yardıma ihtiyacı olduğu gerçeğini kabul etmeliydi ama Marcus’a güvenilebilir miydi? “Emma yukarıda, Alex’le birlikte.”

“İlginç.” Marcus bir dakika sessiz kaldı. “Keşke her şey çok daha farklı gelişseydi. Keşke sana kim olduğunu seneler önce söyleseydim.”

Will, Marcus’un kırıksık ellerine baktı. “Değişen ne olurdu ki? Emma gerçekleri yaklaşık bir ay önce öğrendi. Bense bir iki hafta önce öğrendim ama onun haftalarını alan gelişmeyi sadece birkaç günde gösterdim.”

“Senin gücün Emma’nın gücünden daha saf.” Marcus’un sesi yumuşadı. “Neden seni seçtiğimi biliyor musun?”

Will başını iki yana salladı ve acı bir şekilde güldü. “İlginç cümleler kuruyorsun. Ben tamamen genetikle alakalı olduğunu düşünmüştüm. Tamamen kader.”

“Doğru. Sen genetiğin sayesinde sensin. Ama seni temin ederim ki sen ve ben asla Emma ile Aiden gibi değiliz. Neden benim ilk çocuğum olduğunu hiç merak etmedin mi?”

Will, Marcus’a bakmak için döndü. “Tamam, istediğin gibi olsun. Ben neden ilkim?”

“Annen yüzünden.”

Will, Marcus’un intikamdan, kaderden ve bütün o evrensel nedenlerden bahsetmesini beklemişti. Böyle bir cevabı hiç beklemiyordu.

“Onda bir şey vardı. Özel bir şey. Binlerce yıl, annene karşı hissettiklerimi başkasına karşı asla hissetmedim. Anneni sevdim. Hâlâ seviyorum.”

Keder Will'i kaplarken parmağındaki yüzüğün taşı dönüyordu. "Annem ölüyor."

"Will..." Marcus havuza doğru baktı, sesi fısıltıyla çıkıyordu. "Annen geçen hafta öldü. Son nefesinde yanımdaydım."

Yüreği acıyla yanan Will gözyaşlarına boğuldu. Onu en son gördüğünden beri annesinin çok yaşamayacağını biliyordu ama ölüm haberini duymak Will'i yine de şaşırttı.

"Sana hamile kaldığında onunla kalamayacağımı biliyordum." Marcus işaretparmağını ovaladı. "Seni yetiştiremeyeceğimi biliyordum. Gerçekte kim olduğumu bilmiyordu, söylesem de bana inanmazdı zaten. Hiç yaşanmamamı nasıl açıklayabilirdim?"

"Deneyebilirdin. Sen bir korkaksın. Senin yerine pislik albayın yanında öldü." Will güldü. "Sanırım pislik olan benim, yanında değildim."

"Will." Marcus boğazını temizleyip öne eğildi. "Bu benim de hatamdı. Annenin hamile olduğunu öğrendikten sonra Aiden'a gidip final için hazır olduğumu söylediğim zamandı. Belki seni yetiştiremezdim ve bir imkân sunamazdım ama sana bir miras bırakabilirdim."

Bu gerçek, Will'i hazırlıksız yakaladı. Marcus, Will'i oyun için yaratmamıştı. Hatta oyunu oğluna fayda sağlamak için değiştirmişti. Yine de Will, Marcus'tan gelen herhangi bir *miras* istemiyordu. "Bu kadar kolay mı? Benimle kafa mı buluyorsun?"

"Hiçbir şey zor olmak zorunda değil."

"Ne saçmalıyorsun, Marcus? Nasıl kolay olabilir?"

"Sen ve ben birlikte Aiden'a karşı olmalıydık. Planlarım senin içindi ve Emmanuella'nın fayda sağlaması için bize katılmasıydı. Onun gücünü Aiden'a karşı kullanabilirdik. Emmanuella oyunun bir diğer parçasıydı."

Will ateş püskürdü. "Emma piyon değil."

“Bunu artık görebiliyorum ve inan oldukça karışık bir durum. Emmanuella’nın daha önce koruyucusuna âşık olmadığını sana söylemiştim. Bunu hiç beklemiyordum.”

“Belki de Emmanuella değil de Emma olduğu içindir.”

“Tamam, öyle olsun ama önemli olan senin asıl hedefin. Emma’nın hedefinin ne olduğunu biliyoruz, ki Aiden sizi zayıflatmak için buna güveniyor. Senden kendi hedefini bir kez daha düşünmeni istiyorum.”

“Bu ne demek oluyor şimdi? Gerçek babam ortaya çıktı diye benden Emma ve Jake’i bir kenara atmamı mı bekliyorsun?”

Marcus biraz daha yaklaştı. “Hayır, Will. Mantıklı düşünmeni istiyorum. Bu senden, benden, Emma’dan hatta Jake’ten bile daha ileri boyutta bir durum. Bu dünyanın kaderiyle ilgili. Raphael insan olarak kaçmasının ardından gücünü artırmışsa ne olur hiç düşündün mü? Ya da Alex? Aiden gücü artarsa ne yapar sanıyorsun?”

Will soluk soluğaydı. “Emma’ya ve Jake’e bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Gerekirse bu yolda ölürüm.”

Marcus, Will’in elini avucuna aldı. “Biliyorum. Aynı hisleri ben de annene karşı hissettim.”

“Bu nedenle onu terk ettin. O da albayla evlendi, öyle mi? Annemi gerçekten sevseydin bütün bunların olmasına izin vermezdin. O adam anneme bir çöp gibi davrandı.”

Derin bir nefes vererek Will’in elini biraz daha sıktı. “Albay’la evlenmesi için onu ben cesaretlendirdim.”

Will, babasına vurmaktan kaçınarak ellerini yumruk yaptı. “Lanet olası pislik.”

“Albayın iyi bir asker olacağını biliyordum. Senin üzerinde iyi bir etkisi olur diye umut etmiştim. Senin iyi bir savaşçı olman gerekiyordu.”

“Karşılığında ne söylememi bekliyorsun? ‘Teşekkür ederim’ mi?”

“Hayır, Will. Sen büyürken seni izliyordum. Onun, senin için umduğum gibi bir baba olmadığını fark ettim. Ama seni olumlu etkilediğinden hiç şüphem yoktu. Doğru içgüdüleri olan harika bir askersin. Bunlar senin çok işine yarayacak.”

“Bizi izledin ama bir kere bile gelip beni, annemi görmedin?”

“Yirmi yıl öncesiyle tıpa tıp aynı olduğumu nasıl açıklayabilirdim?”

“Estetik? Harika genler?”

“Daha çok bekledikçe daha imkânsız olmaya başladı.”

“Kendini kandırmak için neye ihtiyacın varsa onu söyle.” Will ayağa kalktı. Daha fazla duymak istemiyordu. “Ne istiyorsun? Belli ki burada olmanın bir sebebi var.”

“İçgüdülerine güvenmelisin.” Marcus ayağa kalkarak elini Will’in koluna koydu. “Emma bir asker değil. O bir anne. Bunda hiçbir sıkıntı yok ama sen *kendi* içgüdülerine güvenmelisin, onunkilere değil. Hepinizi ve dünyayı kurtaracak kapasiteye sahip olan kişi sensin, Emma değil. Emma’nın isteklerine karşı gelebilir, kendi emirlerini ona uygulatabilirsin.”

“Ben dediklerine inansam da Emma böyle bir şeye razı olmaz.”

“Siz birleştiniz, Will. Sen de ikiniz arasında daha güçlü olansın. İstedğin şeyi yaptırmak için Emma’yı etkileyebilirsin. Yapman gereken şeyi tamamlamak için Emma’nın gücünü kullanabilirsin.”

Will’in damarlarındaki kan buz tuttu. “Bana bunları neden söylüyorsun?”

“Hazırlanman gerek. Emma’ya olan aşkın zaten bir engel. Seçeneklerini bilmen gerek.”

Will, Marcus'un kolunu itti. "Seni yeterince dinledim."

"Sadece söylediklerimi hatırla. Tek isteğim, kararlarını askeri deneyimine ve zekâna göre vermen, duygularına göre değil. Birinin verebileceği en iyi tavsiyenin bu olduğunu biliyorsun."

Will sinirini havuza doğrulttu. Su şiddetle püskürünce cam duvar kırıldı. Suyun gürlemesi odayı kapladı ve havuzun yarısı avluya aktı. Marcus'un dudakları kenetli bir şekilde kenarda duruyordu.

Yarı açık kapıya doğru ilerlerken Will, Marcus kötü tavsiyelerde bulunduğu için sinirlenmiş gibi davranıyordu.

Çünkü bu, Marcus'un haklı olduğunu kabullenmekten daha kolaydı.

Alex yatak odasından çıktı, kravatını bağlıyordu. "Hâlâ buradasın." Sesi eğlenmişe benziyordu.

Emma tek kaşını kaldırdı. "Sana ihtiyacım olduğunu söyledim. Neden gideyim?"

Alex aynanın önünde durarak kravatını bağlamayı tamamladı. "Öyle olsun bari. Sadece dürüstlük fazla iyi bir erdem gibi geliyor, Emma."

Emma yaklaşırken Alex onun hareketlerini izliyordu, gözlerinde güvensizlik vardı. Emma durup bakışlarını aynaya çevirdi. "Sana sebebini söyledim. Seni ikna etmeye çalışmayacağım, Alex. Oğlumuzu kurtarmak ve korumak için ne kadar ileri gidebileceğimi siz, hepiniz biliyorsunuz."

Alex'in gözleri yumuşadı, şüpheli tavrı yok oldu. Gerçekten Jake'i önemsiyor muydu? Emma, Alex'in önce numara yaptığını düşünmüştü ama şimdi merak ediyordu.

O bir siyasetçi, Emma, dedi kendi kendine. İşi, insanları doğru söylediğine ikna etmek. Ama Jake onun oğluydu. Oğlunu önemseydiğini düşünmek bu kadar zor muydu?

“Alex...” Emma tereddütlüydü, birazdan soracağı soruların cevabını bilmeye gerçekten ihtiyacı vardı.

Alex, Emma’ya dönerek sabırlı bir ifadeyle bekledi.

“Eğer üç senedir saklanmasaydım... yani... Aiden müdahale etmeseydi...”

Alex iç çekti. “Onun hayatının bir parçası olmak istedim, Emma. Her şeye rağmen. Ama Aiden müdahale etmeseydi, sizinle temasa geçmezdim. Sana yaptığım şey *yüzünden*.”

Emma bunlara inanabilir miydi? Çenesini kaldırıp bakışlarını sertleştirdi. “Güney Dakota’da verdiğin izlenim böyle değildi ama?”

Alex’in gözlerinde kararsızlık belirdi. “Hepsi oyunun bir parçası. Hâlâ öyle olduğunu düşünüyorum. Güç ve kontrol oyunu bu. Sen de bunun bir parçasıydın ama geçmiş, geçmişte kaldı.”

Emma’nın sırtı kasıldı. “Peki ya şimdi?”

“Şimdi önceliklerim değişti.” Emma’dan uzaklaşıp kapıya döndü.

Emma elini beline koydu. “Haklısın. Birazdan yapacağın konuşma önceliklerinin ne kadar değiştiğini gösteriyor. Oğlunu bulmak yerine babanın seçim kampanyasına katılıyorsun.”

Alex durdu, omuzlarını sarkıtıp Emma’ya yarım döndü. “Benden bir şüphen varsa, gitmekte özgürsün.” Kapıyı açtı. “Kapıdaki adamlar seni korumak için var, esir olarak tutmak için değil.” Alex iç çekti, ardından Emma’nın yüzüne baktı. “Birkaç saat içinde buradan gitmiş olacağım. Benimle çalışmak istiyorsan kal. İstemiyorsan git. Gücenmem.”

Odadan çıkarak Emma’nın bir şey söylemesine fırsat ver-

medi, yoksa Emma'nın da söyleyecekleri vardı. Söyledikleri o kadar basit miydi? Basit olduğuna inanacak kadar duygusal değildi Emma. Sonuca ne kadar yaklaşırlarsa, riski o kadar artıyordu. Alex ikisinin birleştiğini biliyordu. Emma'yı öldürmenin Will'i de öldüreceğini düşünüyorsa, çabalamasına değerd. Peki şimdiye kadar neden Emma'yı öldürmeyi denememişti?

Asıl soru şuydu: Emma hâlâ Will'in planına sadık kalabilecek miydi? Will'in haklı olduğunu düşünse de bunu yapabileceğinden emin değildi. Ya gerçekten Alex, Jake'i alması için Emma'ya yardım etme niyetindeyse? Will'in düşünmediği başka seçenekleri de varsa?

Emma sandalyeye oturup pencereden St. Louis kemerini izledi. Güneş metal yapıyı aydınlatıyordu. Emma öncelikli hedefini düşünmeliydi; yani Jake'i kurtarmayı. Geri kalan her şey ve herkes ikinci plandaydı. Kabul etmek acı verse de Will bile ikinci plandaydı. Alex'in hareketlerine gerçekten güvenebilseydi, yardımını elinin tersiyle itmezdi.

Çok dikkatli olması gereken bir karardı. Will askeri uzman olarak yetiştirilmişti. Zor olsa da ona güvenmeliydi. Ayrıca Emma'yı seviyordu ve beraberinde Jake'i de seviyordu. Emma'nın yanındaydı ve Emma yöntemlerine katılmasa da Will'e güvenmeliydi. Yine de, öldürülmesine yardım edeceği adamla az önce sohbet etmişti. Bu tavrı Emma'yı soğukkanlı bir fahişe yapmıyorsa, başka ne yapıyordu?

Gerçek şu ki, bütün bunlar bitene kadar Emma pek çok kötü eylemde bulanacaktı. Jake ve Will'in kurtulduğundan emin olmanın bedeli neyse öderdi. Emma sadece ruhunun daha sonraları ödeyeceği kefareten endişeleniyordu.

* * *

Will kimse tarafından fark edilmeden iki saattir otelde dolaşıyor ama bundan endişeleniyordu. Tabii Alex'in korumaları tarafından birkaç kere durdurulmuştu; özellikle havuza verilen hasar fark edildikten sonra. Will sinirine hâkim olamadığı için kendini ele verebilirdi. Vakit ilerledikçe, kendine hâkim olmak daha da önemli hale geliyordu.

Neyse ki, güvenlik güçleri mütevazı bir tamircide şüphe uyandırıcı bir şey hissetmemişti. Çaldığı isim kartındaki ismi, personel listesiyle eşleştirip geçmesine izin vermişlerdi. Will'in üzerini arasalardı, hiçbir silah bulamazlardı ama alet çantasını aramaları sorun yaratırdı. Will etrafta hiç Gizli Servis olmadığına emin oldu. Tabii eğer Alex, oy verenlerin bilmesini istemeden, kendi gizli korumalarını tutmadıysa. Çünkü babasının bir kahraman haline gelmesindeki en büyük etken kendi korumalarını sağlayarak devletin para harcamasını önlemesiydi.

Bağış toplama yemeği otelin balo salonunda gerçekleşiyordu. Beş yüz kişi alanı doldurmuş, mükemmel konuşması için Alex'i bekliyordu. Will'in balo salonuna girme izni yoktu ama Alex'in asansörden inip içeriye girdiğini görecektik kadar salona yakındı.

Will'in önünde bir insan kalabalığı vardı. Kızlar Alex'in adını bağıırıyordu. Will neden olduğunu anlayabiliyordu. Alex'te film yıldızı görüntüsü ve karizması olduğunu kabul etmesi gerekiyordu, element güçleri olmasa da herkesi etkileyebilirdi. Ama bu karizmasını altı yıl önce kullansaydı da Will, Emma'nın, Alex'e kanmayacağından emindi. Sadece hayatı bir parça daha kolay olabilirdi.

Alex durup bakışlarını kalabalığa kaydırdı. Will arkada uzun boylu bir adamın arkasına saklandı. Güvenlik güçleri Alex'in etrafında toplandı. Alex salona girmeden önce güvenliklerden birinin kulağına bir şey fısıldadı.

Yoksa Will'in orada olduğunu biliyor muydu? Will şansını fazla zorlamaması gerektiğini düşündü ve birkaç güvenliği geçerek merdiven boşluğuna ilerledi. Güvenlik görevlileri Will'e baktı onu ama umursamadılar. Will de bunu iyi bir işaret olarak algıladı. Alex onun burada olduğunu bilseydi, güvenlik güçleri asla geçmesine izin vermezdi ama Will'i şu anda işin içine karıştırmanın daha zor olduğunu düşünüyor, belki de daha sonra kendisi halletmek istiyor olabilir.

Will şimdi kimseye belli etmeden yirmi birinci kata nasıl çıkacağını düşünmeliydi. Emma kapıda iki adam olduğunu biliyordu. Will toplam kaç adam olduğunu ve nerelere yerleştiklerini bilmeliydi.

Emma, Alex'in odasının önündeki adamları sayma şansın var mı? Bir kâse buz veya bir şeyler isteme bahanesiyle sayabilir misin?

Daha iyisini yapabilirim.

Ne yapacaksın?

Yürüyüş.

Emma otel odasında oturmaktan oldukça sıkılmıştı; bu yüzden dışarı çıkmak için bir bahanesi olmasına çok sevindi. Alex gitmekte özgür olduğunu söylemişti. Bu nedenle otelde gezinmesinde bir sakınca yoktu. Kapıyı açtığı anda iki adam Emma'ya döndü.

“Biraz temiz hava alacağım.”

“Bir dakika beklerseniz, Hanımefendi, sizinle gelmesi için birini çağırırım.”

“Gerek yok.”

“Bay Warren dışarı çıktığınızda, size birinin güvenliğinizi için eşlik etmesi konusunda ısrar etti.”

Alex daha çok Emma'yı izlemek ve şüphe çeken bir şey yapıp yapmadığını görmek için istiyordu bunu. Emma güvenliğe çaresizce baktı. "Hiçbir sorun olmayacağından emin misiniz?"

Koruma rahatladı. "Hiçbir sorun çıkmayacak. Buraya birini çağırmanız bir dakika sürer. Geldiğinde size haber veririm."

"Teşekkür ederim." Dışarı her türlü çıkabilirdi ama Alex'in ona güvenmesini istiyordu. Bu da korumayı kabul etmesi demekti.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve güvenlik, aralıktan başını uzattı. "Affedersiniz Bayan Thompson. Bay Warren sizinle mümkün olduğunca çabuk görüşmesi gerektiğini söyledi. Ne yazık ki kendisi salonu terk edemiyor. Aşağıya inerken size yardımcı olacak iki adam geldi."

Emma'nın kalbi göğüs kafesinden fırlayacaktı. Will'i mi bulmuşlardı? Yürüyüşe çıkmak isteyince şüphelenmişler miydi? "Pe-kâlâ." Telaşı sesinden belli oluyordu.

"Bu taraftan."

Emma çantasını aldı ve hole doğru yürüdü. İki adam, Emma'yı bekliyor, bir diğer görevli de kapıyı açıyordu. Gergin bir şekilde gülümsedi. "Koruma ihtiyacımı biraz abartmışsınız."

İki adam, Emma'nın yanında yerini aldı. "Bay Warren ısrar etti, efendim."

Aynı şeyi söyleyip durdular. Ya Alex, Will'le Emma'nın planını öğrendiyse ve öldürmesi daha kolay olur diye Emma'yı aşağıya çağırıyorsa?

Will? Beni götürüyorlar.

Nereye?

Aşağıya. Alex'e gitmem için iki adam yolladılar.

Alex salonda. Yaklaşık yarım saat önce gördüm. Bağış topla-ma yemeğine mi götürüyorlar seni?

Bilmiyorum.

Bundan hiç hoşlanmadım. Şimdi neredesin?

Asansörde. Aşağı iniyorum.

Aşağı geliyorum. Eğer seni Alex'e götüreceklerse ikinci katta inmen gerek.

Tepelerinde *iki* ışığı yandı ve asansörün kapıları açıldı. Adamlar Emma'yı gerilen halatların arkasında bekleyen bir sürü insanın olduğu lobiye yönlendirdi.

Süslü harflerle *Bağış Toplama Yemeği* yazan tabela aşağıdaki balo salonunu işaret ediyordu. Belki de gerçekten Alex'e gidiyorlardı. Ama neden? Will'i yakalayamamışlardı ve Emma, Alex'in onu bu-
raya çağırması için iyi ya da kötü herhangi başka bir sebep düşünemiyordu. Medyanın Emma'yı tanınmasını istemediğinden emindi.

Emma'yı yandaki hole yönlendirip kapının önünde durdular. Kapının üzerinde *Manolya Odası* yazıyordu. İçeri girdiler. Önlerindeki dizi dizi sandalyelerden başka odada hiçbir şey yoktu. Arkadaki duvarda başka bir kapı daha vardı.

Will bir keresinde, her zaman çıkış yolunu bil demişti. Emma kaçmasına gerek kalmamasını umuyordu.

Görevlilerden biri odadan çıktı, diğeri de kapıyı kapattı ve içeride, kapının yanında bekledi. "Oturabilirsiniz, Bay Warren. Birazdan burada olacak."

Emma ayakta durmayı tercih etti. Güçsüz ve endişeli görünüşünü biliyordu ama yaşadığı onca şey içinde şu andaki durumunu hiç önemsemiyordu.

Will, Manolya Odası'ndayım. Bale salonundan aşağıdaki holde. Merdivenlerle iniyorum.

Beni koruyan adamlar var. Geride kal.

Bana ihtiyacın olduğunda yaklaşacağım.

Tamam.

Kapı açılmadan önce birkaç dakika geçmişti. Emma, Will'in gelmesini beklese de kapıda onun yerine Alex belirdi.

"Bizi yalnız bırakın," diye homurdandı. Koruma, Alex'i geçip odadan çıktı ve kapıyı kapattı.

Alex'in yüzü solgundu, elleri titriyordu. "Emma, sanırım oturman gerek."

Emma nefesini toparlayamadı, kendini zorlayarak sordu. "Neden?"

Alex sandalyeyi işaret etti. "Lütfen."

Emma? Will, Emma'nın korkusunu hissetmişti.

Alex'i bu kadar endişelendiren neydi? Emma'nın üzüleceğini düşündüğü bir şey olmalıydı. "Ah, Tanrım. Jake." Ayakları tutmadı, bir sandalyeye çöktü.

Alex yanına oturdu, gözlerinde endişe vardı. "Düşündüğün gibi değil. Jake güvende ama daha fazla güvende olmayacağından endişeleniyorum."

Emma'nın ağzına metalik bir tat geldi. "Ne? Nereden biliyorsun?"

Alex'in bakışları onunkileri yakaladı. "Bir saat önce başka bir şehre saldırdılar."

Emma başını iki yana salladı. "Olamaz."

Alex yüzünü ekşitti. "Bu sefer hasar daha büyük. Ölü sayısı çok daha fazla."

Aman Tanrım. "Kaç kişi?"

"Little Rock'ta yüzlerce ölü vardı." Alex durdu. "Bugünkü olayda binlerce ölü var. Belki de daha fazla."

Jake binlerce insanın ölümüne katılmaya zorlanıyordu. Emma'nın midesi bulandı.

Emma, geliyorum.

Hayır. Bekle.

“İyi misin? Bayılacak gibi görünüyorsun.”

“Bana bir dakika izin ver.”

Alex ayağa kalktı ve masanın üzerindeki sürahiden bir bardak su doldurdu.

Emma alnını ovalıyordu. “Yemeğine dönmen gerekmiyor mu?”

“Henüz değil.” Emma’yı izlerken bir yudum aldı.

Emma derin nefes aldığı anda mide bulantısı yatıştı. “Bu sefer hangi şehir?”

Alex bardağı masanın üzerine bıraktı. “Jackson. Jackson, Mississippi.”

Emma’nın beynine kan sıçradı. “Ne? Emin misin?”

“Emma, bütün haber kanallarında o var. Güvenlik ekibim gelip söyledi, ben de fazla uzaklaşmadığım için seni buraya getirttim. İlk önce benden duymanı istedim.”

Emma gözlerini kıstı. “Neden?”

“Sana bu konuda seninle çalışmak istediğimi söyledim. Bana güvenmen gerek. Belki de kanıtlamamın tek yolu budur.” Alex, Emma’ya eğildi. “Adamlarımı Raphael ve Jake’in bir sonraki istikametini bulmaları için gönderdim.”

Raphael arkasında pek iz bırakmazdı. Yerlerini bulmak gerçekten kolay olabilir miydi ki? “Jake’i nerede bulacağımı biliyorum.”

“Jackson’ından ayrıldılar. Raphael yakalanmak istemez.”

Emma başını iki yana salladı. “Hayır, Jackson değil.” Alex’e söylemeli miydi? “Ne yaptıklarını biliyorum ama Raphael bunu nasıl bilebilir? Jake bilemez. Hem çok küçüktü hem de yaşadığımız bazı yerlerin isimlerini özellikle ondan saklıyordum.”

“Emma. Neler saçmalıyorsun?”

Oda gözünün önünde eğilip bükülmeye başladı. Emma elini alnına koydu. “Yaşadığım şehirlere zarar veriyorlar. Little Rock’ tan başladılar. Cavallo ilk ortaya çıktığında orada yaşıyordum. Sonra Jackson’a taşındık.”

Alex ensenini ovaladı. “Sence bir düzende mi hareket ediyorlar? Peki, neden bunu yapınlar?”

“Hiçbir fikrim yok. Dikkatimi dağıtmak için mi? Belki de Will ve benim savaşa hazırlanmamızı engellemek için yapıyorlardır.”

Alex’in bedeni kasılırken sesi alçaldı. “Will’le birlikte olmadığımı düşünüyordum.”

“Onlar nereden bilecek? Sen daha yeni öğrendin.”

“O zaman yaptıkları mantıklı. Yine de bence bütün bunları Raphael yönetmiyor. Yeteri kadar zeki değil.”

“Jake’in yaptığını söyleyemez...”

Alex sert bir şekilde baktı. “Hayır. Jake değil. Aiden.”

“Aiden?” Aiden gerçekten Raphael’le çalışır mıydı? “Neden?” Raphael’in Aiden ne isterse yapacağından hiçbir şüphesi yoktu ama Jake’i bu işe karıştırmaları Emma’yı deliye çeviriyordu.

“Kaçmaya başladığın yerden itibaren zarar verdiklerini düşünüyorsun, değil mi? Sırasıyla mı?”

“Evet.”

Birkaç saniye Emma’ya baktı. “Yeterince açık değil mi? Onları bulmanı istiyorlar.”

Emma’nın nabızı şakaklarında hızla atıyordu. “Anlamıyorum. Neden bunu istiyorlar?”

Alex, Emma’nın önüne oturdu. “Kendi ağzınla söyledin. Belki de Will’le seni bölmek istiyorlardır. Ama onlara bir sürprizimiz

var. İkimizin birlikte olmasını beklemiyorlar.”

“Bana yardım edecek misin?” İnanmayışı sözcüklerine yansıtıyordu.

Alex’in bakışları yumuşadı. “Emma, o benim de oğlum. Şimdi söyle bana, bir sonraki durakları neresi? Birkaç düzenleme yapması için adamlarımı ayarlayayım.

“Programların ne olacak?”

Alex ayağa kalkarak elini havada savurdu. “Bırak da bunlarla ben ilgileneyim. Nereye gidiyoruz, Emma?”

Emma tereddütlüydü. Alex’e güvenmek delilik gibi görünse de, ikna ediciliğini göz ardı edemezdi.

Kapı açıldı. “Bay Warren, dönmeniz gerek.”

“Emma, şimdi gitmem gerek.” Alex özür diledi.

Alex yardım edeceğini söylemişti. İki kişi yerine üçü birlikte hareket edebilir miydi? Will, Alex’le çalışmayı asla kabul etmese de Alex, Will konusunda Emma’nın yalan söylediğini öğrenince çok sinirlense de, önemli olan tek şey Jake’ti.

“Emma.” Alex kapıda duruyordu, gözleri rica ediyordu.

“Shreveport. Bir sonraki durakları Shreveport.”

On Yedinci Bölüm

Emma, lanet olsun, neler oluyor? Will, Emma'ya sesleniyordu. Emma istese de istemese de odayı ateşe vermek üzereydi.

Manolya Odası'nın kapısı açıldı ve Alex dışarı çıkıp balo salonuna ilerledi.

Jake'in nerede olduğunu biliyorum.

Will durdu. *Alex de biliyor? Bu yüzden seninle konuşmak istedi?*

Hayır. Bana Raphael ile Jake'in bu öğleden sonra Jackson, Mississippi'yi talan ettiğini söyledi.

Will nefesini tuttu. Bir şehir daha mı? Bu kadar çabuk hem de? Marcus'un onların harekete geçmek için hiç vakit kaybetmedikleri hakkında söyledikleri doğru muydu? *Emma, oraya vardığımızda gitmiş olacaklar.*

Biliyorum. Raphael, Jake ile benim kaçarken yaşadığım şehirleri seçiyor. Sırasıyla.

Yani, bundan sonra nereye gideceklerini biliyorsun?

Shreveport. Hemen çıkmamız gerek.

Şimdi ne yapması gerekiyordu? Alex o kadar yakındı ki Will bu noktada geri çekilemezdi. Özellikle de Alex, Emma'ya bu denli güvenmişken. Will bu şansı bir daha yakalayamayabilirdi ve Alex' in daha fazla yaşamasına izin veremezlerdi. Shreveport'a gitmek yaklaşık sekiz-on saat alırdı. Raphael yarına kadar başka bir saldırı gerçekleştirmezdi. Zamanları vardı. *Hayır. Henüz değil.*

Emma, Will'in kafa karışıklığını hissetti. *Hayır mı?*

Başladığımız şeyi bitirmemiz gerek.

Hadi, açık olalım Will. Şimdi ikimizin de farklı amaçları var. Benim amacımın ne olduğunu tanıştığımızdan beri biliyordun. Buraya Jake'in nerede olduğunu öğrenmek için geldim ve öğrendim. Alex yardım etmek istiyor ve ben de buna izin veriyorum. İkimizden de şimdi üçümüzün Jake'i kurtarmak için daha çok şansı var

Will duvara yaslanıp gözlerini kapattı. Lanet olsun, Marcus haklıydı.

Emma'nın siniri aralarındaki bağdan sızdı ve Will'in damarlarına battı. Will ne yapıyordu böyle? Alex ile çalışmayı kabul etmesinin imkânı yoktu. Buraya Alex'i öldürmek için gelmişti ve görevini bitirmeden ayrılmaya hiç niyeti yoktu. Ama Emma bunlara hiç katılmıyordu. O halde Emma'yı gölgede tutmak gerekiyordu. *Alex'in Jake'i kurtarmak için yardım edeceğini mi söylüyorsun?*

Emma'nın siniri yatıştı. *Evet.*

Bunu kendisi mi söyledi?

Bağış yemeği biter bitmez, Shreveport'a gideceğini söyledi.

Ve seni de yanında istiyor.

Evet. Seni terk ettiğimi düşünüyor.

O zaman, şimdilik onunla kal. Emma, Will'in yapmaya çalıştığı şeyi anlayınca deliye döndü. Will, Alex'i öldürmenin doğru

olduğunu anlamasını sağlamak istiyordu. Marcus haklıydı. Emma akıllarını kullanmaları gerektiği zaman kalbiyle düşünüyordu.

Alex'le birlikte Shreveport'a gitmemi mi istiyorsun?

Tabii ki böyle bir şey istemiyordu. O kadar ileri gitmesine asla izin veremezdi ama şimdilik bunu ona söylemeyecekti. *Olayı detaylıca düşünmeliyim. Şimdilik her ihtimale karşı Alex'le kal.*

Emma'nın, yıllardır duygusuz ve kalpsiz olan bir adama inanması ne kadar da kolaydı. Ama Will'in şimdi bunları düşünecek zamanı yoktu. Jake bir keresinde iyi ve kötü sadece lafta demişti. Birinin iyi ya da kötü olduğunu kim belirliyordu? Bu sefer iyi ve kötü en sonunda belli olacaktı.

Will buna inanıyordu.

Havaalanında arabadan indiğini gördüğünden beri Antonia, Jake'in üzerine titriyordu. Antonia uçağı beklerken elleri cebinde ayakta duruyordu, dudakları oynuyor ama hiç ses çıkarmıyordu. Jake birkaç adım attı, Antonia yaklaştı. Gözleri ürkekti ve yürüdükçe eteğindeki tespih tıkırdıyordu. Antonia, Jake'in omzundan sarılmak istedi ama Jake itti. Kimsenin ona dokunmasını istemiyordu. Antonia'nın bile. Hatta özellikle Antonia'nın.

Jake kimsenin sevgisini istemiyordu. Sevgi ona yardım edemezdi. Sevgi sadece canını acıttırdı.

Uçağı yerleşmelerinden birkaç dakika sonra uçak havalandı. Antonia ve Jake tuvaletin yanında arkada, Raphael ile Aiden ise önde oturuyordu; tıpkı son yolculuklarındaki gibi.

Uçak şehrin bir kısmını kaplayan dumanların arasından geçti, öğlen yaşananların bütün çirkinliğini geride bırakarak uzaklaştı. Jake bir keresinde annesi işten geç gelip koltukta uyuya kaldığında

Süpermen'i izlemişti. Süpermen, kız arkadaşına yapılan kötülükler hiç gerçekleşmemiş olsun diye dünyanın etrafında hızla dönmüştü. Belki uçak da şimdi aynısını yapabiliirdi. Daha hızlı uçuşun ki binalar yıkılmasın, patlamalar olmasın, caddedeki insanlar kana bulanmasın.

Ama o bir filmdi, bu ise gerçek hayat. Kaldı ki, uçak böyle bir şeyi yapacak olsa Aiden engel olurdu.

Jake, Aiden'dan nefret ediyordu.

Yine bu düşüncesini zihninin derinlerine gömdü, o kadar derine gömdü ki duyguları bir tünel kazıp kalbine indi. Jake, onları göğsünün üstündeki işaretin yanına sakladı. İşaret hava ne kadar sıcak olursa olsun daima soğuktu.

Antonia yanında mırıldanıyor, sessiz sessiz bir şeyler söylüyordu, ki bu da Jake'i çileden çıkarıyordu. Antonia'yı görmezden gelerek pencereden dışarı baktı. Bulutlar gitmişti ama şimdi de kare kare alanlar vardı ve bunlar Jake'e bütün suçlarını hatırlatıyordu. Cama iyice sokulunca aşağıdaki ufacık evlerle ağaçları gördü. Jake kendini kocaman bir dev gibi hissetti. Evleri eziyor, yerle bir ediyordu.

Bu öğleden sonra yaptığı şey buydu.

Ayaklarıyla bir şey yapmamıştı ama Raphael'in depremi binaları yıkmış, Jake'in fırtınası da geri kalanlara zarar vermişti. Belki de Jake olaya yanlış bakıyordu. Aiden'm söylediği şeyi yaptı diye zayıf değildi. Hayır. O bir devdi. Pek çok insanın yapamadığı şeyleri yapabiliirdi. Will'in bile yapamadığı şeyleri...

Jake güçlüydü.

Marcus, Jake'e özel olduğunu söylemişti ama Jake tam olarak inanmamıştı. Yetişkinler çocuklara her zaman özel olduklarını söylerdi ama tam olarak bunu kastetmezlerdi. Marcus gerçekten güçlü olduğunu kastetmişti.

Marcus başka ne söylemişti?

Jake'in oyunu kazanmak için kilit nokta olduğunu söylemişti. Jake kraldı. Bunu duymak hoşuna gitmişti.

Yardım edebiliriz. Gölgeler kulağına fısıldarken gıdıklamışlardı.

Marcus bunu da söylemişti.

Antonia bir kaşık dolusu yemeği Jake'e yedirmeye çalışıyordu. Ona göre her şeyin ilacı yemek ve sarılmaktı. Jake aç değildi ama şimdi Antonia'nın kucaklamalarına tahammül edemezdi; bu nedenle ağzını açtı. Çorba boğazından aşağı akarken işaret hariç göğsündeki her yeri ısıttı.

Antonia sanki zihnini okuyormuş gibi, Jake'in üzerine düşen bir iki kırıntıyı eliyle temizledi. Tam işaretin olduğu yere dokununca elini hızla geri çekti.

Gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı. "*Demonio.*"

Jake başını iki yana salladı. "Hayır, Antonia."

Antonia yüzünü Jake'in yüzüne indirdi, gözlerinde yaş vardı. "Göğsünü göster bana, Señor Jake."

İşareti görürse ne tepki verirdi? Aiden'a söyler miydi? Bunun olmasına izin veremezdi. Jake, Antonia'nın gözlerinin derinlerine bakarak zihnine ulaştı. "Göğsümdeki soğuk bölgeyi unutacaksın. Bununla ilgili başka bir soru sormayacaksın."

Antonia'nın gözleri bulandı. "*Sí, Señor Jake.*" Sesi bir robot gibi çıkıyordu.

Jake sırtıttı. "Orada bir şey yok."

"*No es nada.*"

Ama çok önemli bir şey vardı.

* * *

Emma gitmek için hazırlanmıştı. Güvenlikler onu tekrar Alex'in odasına götürmüştü. İçlerinden biri çok geçmeden yemek tepsisi getirmişti. Emma endişeleri yüzünden yemek yiyemeyecek kadar gergindi ama kendini sandviçin bir parçasını yemeye zorladı. Jake için savaşması gerekiyordu ve güce ihtiyacı vardı. Bebeği içinse beslenmesi gerekiyordu.

Bebeği düşünecek zamanı pek olmamıştı. Şimdi zamanı olmasına rağmen Will'in ani karar değiştirmesini anlamaya çalışıyordu. Alex'in gerçekten Emma'ya yardım etmesine izin verecek miydi? Alex'e yardım konusunda güvenmeliler miydi?

Emma bir şeyler bulmalıydı. Yakalanmadığı sürece başkalarının eşyalarını karıştırmaktan zarar gelmezdi. Masadaki bir dizi kâğıda doğru yürüdü. Senatör Warren kampanyası ve anket sonuçları hariç hiçbir şey bulamadı.

Kapı çalınarak bir saniye sonra açıldı. Odaya bir hizmetçi girdi, Emma'yı umursamadan Alex'in odasına girdi ve eşyalarını toplamaya başladı.

Emma, hizmetçinin tişörtleri katlamasını izledi. *Alex doğru söylemiş. Hizmetçi kıyafetlerini topluyor.*

Ama Alex'ten bir iz yok.

Yok.

Başka birinden bir iz var mı?

İnsan mı element mi? Hizmetçiden ve yemek getiren adamdan başkası yok.

Bağışlar toparlanıyor. Alex yakında döner, hazır ol.

Neye hazır olmalıyım?

Cevap vermeden önce birkaç dakika geçti. Her şeye hazırlıklı olmalısın.

Bu ne demek oluyor?

Alex'in gerçekten ne yapacağını bilmiyoruz; bu yüzden sana yapacağı her şeye karşı gardını almalısın. Will durdu. *Salondan çıktı. Yukarı doğru geliyor.*

Sonra ne olacak?

Hazır ol.

Hazır ol. Hazırlanması için önünde yüzlerce yıl da olsaydı, Emma asla bütün bu şeylere hazır olmayacaktı.

Birkaç dakika sonra Alex kravatını genişleterek içeri girdi. Emma'nın bir iki adım önünde durup onu izledi. "Hâlâ buradasın."

"Aynı şeyi söyleyip duruyorsun."

"İçeri girip seni her bulduğumda şaşıyorum."

"Neden şaşıyorsun? Jake'i almama yardım edeceğini söyledin."

Odasına yürümeden önce dudaklarını büktü. "Evet, söyledim."

Emma, Alex'in peşinden giderek kapının önünde durdu. "Bana yardım etmeyecek misin?"

Alex abartılı bir şekilde iç çekti. "Hayır, Emma. Sadece, aramızdaki anlaşmadan, Jake'i kurtarmaktan başka bir şey beklemem gerektiğini hatırladım."

Emma'nın sırtına ağrı girdi. "Ne bekliyordun ki?" Sözlerinde alay vardı.

Alex gömleğinin düğmelerini açarken başını iki yana salladı. "Düşündüğün şeyi değil. Savaşı kastediyordum. Birlikte çalışacağımızı umdum."

"Bu yüzden mi Jake'i almama yardım ediyorsun?"

Alex'in parmakları durdu, öfkeyle Emma'ya baktı. "Neden gerçekten Jake'i kurtarmak istediğim gerçeğini kabullenemiyorsun? Onu Cavallo'dan aldım ve Aiden Montana'da bulana dek gü-

venle korudum. O *benim oğlum*, Emma.”

Şaşırın Emma cevap vermedi. Aklı Alex’e güvenmemesi gerektiğini söylüyordu ama çok samimi görünüyordu. Jake’i bulmak için bütün planlarını öylece bırakmıştı. Ayrıca Jake’i kurtarmanın finalde hiçbir garanti sağlamayacağını da biliyordu. Sadece iki kişi kurtulacaktı. Belki de Jake ile kendisinin kurtulan kişiler olmasını planlamıştı. Emma’yı da bunun gerçekleşmesi için kullanıyordu.

Eğer Jake kurtulacaksa, çok da kötü bir fikir değildi.

Alex aşağı bakarak düğmelerini çözmeye devam etti. “Sana yalan söylemeyeceğim, seninle takım olmak istemediğimi de söyleyemem ama neden iki şeyi birbirinden ayırmıyoruz? Jake’in güvenliği önce, savaş sonra gelir.”

“Yani bu gece gidiyoruz.”

Alex bavulundan siyah bir tişört çıkarıp giydi ve üzerindeki resmi gömlekten kurtuldu. “Üstümü giyinir giyinmez, Louisiana’ya uçuyoruz. Adamlarım etrafı araştırıyor. Aiden ile Raphael genelde şehir merkezlerini tercih ediyor. Bu nedenle biz de oralara yakın bir yerde kalacağız.” Emma’ya göz attı. “Farklı odalarda tabii, Kansas’taki gibi.” Kot pantolon çıkarmak için bavuluna eğildi. “Farklı isimlerde giriş yapacağız tabii ki ama yine de Aiden bizi bulursa hiç şaşırmam.”

“Sonra ne olacak?”

“Sonra bekleyeceğiz.”

“Önce biz onları bulmayı deneyemez miyiz?”

“Deneyebiliriz ama nasıl yapacağımız hakkında bir fikrin vardır umarım. Seni can kulağıyla dinliyorum.” Fermuarını çözdü ve pantolonunu indirmeye başladı.

Emma arkasını dönerek diğer odaya geçti. *Gitmek için hazırlanıyoruz.*

Nereye gitmek için?

Will neden bu kadar şaşırmıştı? *Shreveport.*

Bir duraklama oldu. *Onu oyal.*

Neden?

Güven bana.

Will'e güven. Emma, Will'in bir planı olduğundan, bunu da Emma'yla paylaşmadığından endişelendi. Geçmişte Will'e bir kez güvenmemişti ve sonucunda ikisi de neredeyse ölüyordu. *Tamam.*

Emma, Will bağlantılarını kesmeden önce onun rahatladığını hissetti.

Alex elinde bir bavulla odadan çıktı.

Emma bavulunu işaret etti. "Bavulunu birilerine taşıtırsın diye düşünmüştüm."

Alex bavulu yere koyarak bilgisayarını postacı çantasına yerleştirmeye başladı. "Genelde öyle yaparım ama buradan ayrıldığımızı ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi."

Emma, Alex'in bazı kâğıtları ve dosyaları çantasına yerleştirmesini izledi. Neyse ki karıştırıldıklarını anlamamıştı. "Kitap nerede?"

Alex şaşkınlıkla baktı. "Onun için mi buradasın?"

"Kitap zerre kadar umurumda değil. Sadece kendine yakın bir yerde tutacağını düşünmüştüm."

Alex yarım ağız gülümsedi ama gözleri buz gibiydi. "Kitap için endişelenme. Güvende. Başka bir yerde." Çantasını omzuna astı. "Hadi gidelim."

Will, Alex'i oyalamasını söylemişti ama dikkat çekmeden nasıl yapacaktı? Özellikle odaya girdiğinden beri Jake'i kurtarmak için bu kadar istekli davranmışken nasıl dikkat çekmezdi?

Will, gitmek için hazır.

Onunla git.

Emma'mn Alex'le Shreveport'a gitmesini mi bekliyordu? Alex'in kaşları kafa karışıklığıyla kırıştı. Şüpheli bakıyordu. Emma gerginliğini üstünden attı. "Ne oldu?"

"Bir yerlerde almanı istediğin çantan var mı diye sordum. Gelirken elinde bir şey yoktu.

"Ah... evet." Şimdi ne söyleyecekti? Gerçeği. Yalanlardan bıkmıştı artık. "Birkaç blok ötede bir otelde."

"Uğrayıp alırsız o zaman. Birini gönderip aldırmalıydım aslında. Düşünemedim."

Emma şaşkınlığını saklamaya çalıştı. "Önemli değil."

Alex alaycı bir şekilde güldü. "Bu kadar düşünceli olmamı beklemiyordun, değil mi?"

Emma omuz silkti. "Bunu gerçekten soruyor musun?"

Alex kapıyı açarak Emma'ya holü işaret etti.

Emma kapıda etkisiz hale getirilmiş iki koruma ve Will'i göreceğini düşünmüştü ama korumalar yerli yerindeydi. Will'den ise hiçbir iz yoktu. Buna rahatlasın mı endişelensin mi bilemedi.

Alex, Emma'yı asansöre yönlendirdi. Kapılar açılana kadar ikisi de sessizce beklediler. Kapılar açılınca Alex içeriyi işaret etti.

Korumalar kapıda durmaya devam ediyordu.

Emma onlara bakarak tek kaşını kaldırdı. "Yalnız mı gidiyoruz?"

Alex asansöre binip Emma'yı da içeriye yönlendirdi. Sesini alçalttı. "Onlar babam için çalışıyorlar ama bunu bilmeseler daha iyi."

Kapılar kapandı ve Alex, B tuşuna bastı.

Emma kalp atışlarını duyabiliyordu. "Bodrum mu?" Bu bir tuzak mıydı? Emma'ya yardım edeceğini söyleyip kimsenin görmediği bir yere götürecek ve öldürecek miydi?

“Fark edilmemem gerek.”

Bodrum katına gidiyoruz. Yalnız.

Korumalar yok mu?

Yok.

Sizinle orada buluşacağım. Emma, Will’in gülümsediğini duydu.

Will hâlâ Alex’i öldürmeyi mi planlıyordu yoksa Jake’i bulmak için kullanmayı mı? Emma sormak istedi ama cevaptan çekindi.

Alex omzundaki askıyı düzeltirken karşısına bakıyordu. Gözleri Emma’ya kaydı ve gülümsedi.

Eğer Will yaptıkları plana sadık kalıyorsa, Emma’nın yanındaki adam birkaç dakika içinde ölmüş olacaktı. Emma da cinayetin suç ortağı olacaktı.

Emma’nın göğsü sıkışınca kendini yavaş yavaş nefes almaya zorladı.

“Emma, iyi misin?”

Alex’le şimdi ya da haftalar sonra savaşsa ne fark ederdi? Her şekilde, onunla ölümüne savaşacaktı. Ama bu gerçek rahatlamasına yardımcı olmadı. Başlarının üzerinde on beş yazısı belirdi.

Asansör bodrum katında açıldığında, ona dokunmanı istiyorum.

Emma’yı panik sardı. Mükemmel bir plandı. Bodrum katı muhtemelen boş olacaktı. Alex ise hem hazırlıksız hem de korumasızdı. Emma, Alex’e dokunacak, onu etkisi altına alacak ve gücünü çalacaktı. Will ise onu öldürebilecekti.

On. Dokuz. Sekiz... Akşam yedikleri, midesinde yükselmeye başladı ama Emma kusmasını önlemek için bastırdı.

“Emma. Gerçekten hiç iyi görünmüyorsun. Dışarı çıktığımızda biraz oturmak ister misin?”

“Hayır.” Gözleri yaşla doluydu ama kendini toparlaması gerekiyordu.

Üç. İki.

Alex’i öldürürse bir daha asla geri dönemeyeceği bir yola girerdi. Eskiden sadece canlarını kurtarmak için adam öldürmüştü. Kendini ve Jake’i koruyordu.

Şimdi de Jake’i korumuyor muydu?

Ama yanındaki adam Jake’i kurtaracağını söylüyordu.

Bir.

Emma’nın karar vermesi için önünde sadece saniyeleri vardı. Will’e güvenmeliydi.

B.

Kapı açıldı ve floresan ışıkları parıldadı. Hol boş görünüyordu.

Emma donakaldı.

Alex bir şey anlayamıyordu. “Emma?”

Dokun ona, Emma!

Emma elini kaldırıp Alex’e doğru uzattı. Eli titriyordu.

“Emma.”

Lanet olsun, dokun ona!

Alex’in gözlerini endişe kapladı. Emma için gerçekten endişeleniyordu.

Emma başını iki yana salladı.

EMMA! Will’in öfkesinin gücü, Emma’nın kafatasını acıttı.

“Hayır,” diye fısıldadı.

Alex başını salladı, zihni karmakarışık. “Neyden bahsediyorsun?”

Emma birinci katın düğmesine bastı, ardından çıldırmış gibi kapı kapama tuşuna basmaya başladı.

Alex durdurmaya çalışarak Emma'ya uzandı. "Lanet olsun, Emma ne yapıyorsun?"

Kapı neredeyse kapanmıştı ama bir el uzanıp açmaya çalıştı.

Alex çantasını bırakarak bir tuşa bastı ve kapının olduğu yerde kalmasını sağladı. Açık kalan alandan Will'in yüzü görünüyordu.

"Dokun ona!" Will kapıyı açmaya çalışarak bağırdı.

Alex'in gözleri dehşetle Will'den Emma'ya kaydı. "Beni oyuna getirdin. Bütün bunları tezgâhladın mı?"

Emma başını deli gibi iki yana sallıyordu. "Hayır! Yemin ederim! Yardımını istiyorum!"

Nefret Alex'in tüm benliğini kapladı. "Yardım isteme yolun çok komik, Emma."

Şiddetli bir rüzgâr asansörü kapladı.

"Dokun ona!"

Emma ciğerlerine baskı yapan hava yüzünden nefes almakta zorlanıyordu.

Alex sırtıttı ama gözleri Emma'nın daha önce hiç görmediği kadar soğuktu. "Havayı kontrol etmek, ateşi kontrol etmek kadar faydalı değil ama kendine göre faydaları var."

Emma nefesini toplamaya çalışırken korkuyordu. "Will," diye hırıltılı bir ses çıkardı.

Nefret Alex'ten akarak asansörü doldurdu. "Will şu anda sana yardım edemez."

Cesaretini toplayan Emma gücüne yoğunlaştı ve Alex'in bileğini tutup sıcaklık verdi. Alex'in teninden duman çıktı, gözleri acı doldu.

Emma'nın nefesi hâlâ düzelmemişti, gözleri kararıyordu.

Gücünü toplayarak Alex'e itti ve tişörtünü tutuşturdu. Alex'in

Emma üzerindeki gücü yok oldu. Emma yere düştü, derin derin nefes almaya çalışıyordu.

“Kontrol panelini patlat!” Will kapı aralığından bağırdı.

Emma panele odaklandı. Havada savurduğu ateşle paneli yaktı ve tepelerindeki acil durum ışığı yanmadan önce asansör karanlığa gömüldü.

Ayakları üzerine kalkan Emma, Will’in kapıyı açmaya çalışmasını izledi. O esnada görünmez bir güç tarafından asansör duvarına çakıldı. Girdap şeklinde dönen bir hava dalgası Emma’yı merkeze çekiyordu.

Will artık kapıda değildi. *Will?* Dehşet içinde Will’i çağırıyordu. Will onu terk etmezdi. Yoksa Alex ne yapardı?

Hava dalgası daha da yoğunlaşırken Emma kapının üzerindeki bir demire tutundu.

Alex köşede durmuş, ona küçümseyerek bakıyordu. “Pişman olacaksın, Emma.”

“Alex, lütfen. Yapamadım.”

“Ama Will’i biliyordun. Bütün zaman boyunca biliyordun. Odamda durdun ve sana anlatmama izin verdin...”

“Özür dilerim!”

Rüzgâr durdu ve Alex, Emma’ya doğru bir adım attı.

“Yapamadım, Alex. Yemin ederim. Onu durdurmayı denedim.”

“Will şimdi nerede? Kaçtı ve seni benimle bıraktı. Korkak.”

Emma tekrar duvara gitti. “Alex, biliyorum öfkелisin.”

“Öyle miyim?” Eli Emma’nın boynuna uzandı.

Emma, Alex’e dokunmak için az önceki gibi gücünün toplanmasını bekledi. Ama dokunduğunda boynundaki Alex’in elleri hariç hiçbir şey hissetmedi.

Alex sıırttı. “Sürpriz.”

“Bana nasıl dokunabildin?” Bu her şeyi değiştirirdi; tabii ölmek üzereyse hiçbir önemi yoktu.

Alex güldü. “Üstünlüğünü kaybettin demek, ha? Bilmiyor muydun? Will’le senin gücün zıt güçler. Bu nedenle benim üzerimdeki etkin sıfırlandı. Herkes için iyi bir sonuç oldu bu. İyi haberim şu ki Raphael’e karşı bağışıklık kazandın, her zaman istediğın gibi. Tabii onu göreceğ kadar uzun yaşarsan.”

Alex’i sert bir şekilde itti. Elinden kurtulduğuna şaşıarak bir adım geri çekildi.

“Bunu nereden öğrendin?”

“Kitaptan.” Alex güldü. “Gördün mü? Hiçbir şey için sana muhtaç değilim.”

“Ben...”

“Sözlerini aptallara sakla,” dedi Alex küçümseyerek. “*Jake’i kurtarmama yardım et* saçmalıklarına artık inanmayacağım. Nasıl kandım sana, hâlâ kendime inanamıyorum. Biliyorsun,” Boynunun arkasını ovarak başını iki yana salladı. “Sana gerçekten inandım.” Eli yanına düştü. “Gerçekten. Tebrik ederim, Emma. Beni bile kandırdın ve nasıl biri olduğun ortaya çıktı.”

Sözleri Emma’nın kalbini yaktı. “Tanrı’ya yemin ederim, Alex...”

Alex’in sesi alçaldı. “Tanrı’nın olmadığını hâlâ anlamadın mı? Tek ilahi güç yüzleşmek üzere olduğun bencil pislikler. Shreveport doğru şehir miydi? Yoksa tuzağının bir parçası olarak mı uydurdun?”

“Gerçek. Bir sonraki yaşadığımız yer orası.” Will ne cehen-nemdeydi? Alex’e dokunmadığı için Emma’ya kızıp terk mi etmişti? Belki de plana sadık kalmadığı için, Emma’nın bütün bunları hak ettiğini düşünmüştür.

“Sanırım sana hiçbir konuda muhtaç değilim derken biraz aceleci davranmışım.” Yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi. “Seni öldürmek Will’i de öldürür mü diye merak ediyorum. Ama şimdilik senin canını yakmak Will’in canını da yakar mı diye meraklayım.” Emma’ya doğru bir adım atarak bileğini kavradı. “Senin canını yakarsam, Will’in de canı yanar mı?” Elini iyice sıkıp Emma’nın bileğindeki baskıyı artırdı.

Emma acıdan kıvrandı. “Alex, lütfen.” *Will!*

“Bana yalvarma, Emma. Beni çileden çıkarmaktan başka bir şeye yaramıyor.” Emma’nın elini asansör tutamağına bastırdı ve geriye atarak doğal olmayan bir üçgen yarattı.

Bileğini yakan acı öyle kuvvetliydi ki Emma’nın dizleri tutmadı.

Alex, Emma’yı kırılan elinden sarstı, Emma çığlık attı.

“Will’in de canının yandığını söyleyebilir misin, Emma? Aranızda bağ yok mu?”

“Söyleyemem... hissedemiyorum...” Emma’nın gözleri kardı. Hayır, şimdi bayılamazdı. Gücünü kullanmayı denedi ama sadece küçük kıvılcımlar çıktı.

“Daha çok denemelisin.”

Will!

“Belki de acı yeterince güçlü değildir.” Eliyle Emma’nın başını kavradı ve sağ şakağını panele bastırdı.

Emma’nın gözlerinde ışıklar parladı ama hislerini Will’e gitmesin diye bastırmaya çalıştı. Eğer Will, Emma’ya yardım edecekse, bu durum gücünü zayıflatabilirdi.

“Bunu hissedebilir mi, Emma?”

“Hayır,” diye haykırdı ve arkaya yaslanıp aşağı doğru kaydı. Alex, Emma’nın kolunu kavradı ve ayağa kaldırarak metal tu-

tamağa sert bir şekilde çarptı. Metal parça Emma'nın kaburgalarına çarptı ve sırtına müthiş yoğunlukta bir acı saplandı. Emma çığlık attı.

“Kırılan kaburgaların çok acı verdiğini söylerler, doğru mu? Will bunu hissedebilir mi?”

“Alex.” Emma hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Tek hissedebildiği korku ve acıydı. Yalan söylemesi gerektiğini biliyordu ama acıdan hissizleşen zihni çalışmıyordu.

Asansör kabini sallandı. Emma tükenmişti. Yere düştü, çarpıldığı yanından ve kolundan acı sızıyordu.

Alex'in başı sarsıldı ve gülümsedi. “Will geri geldi.”

Su kütlesi, kapıdaki boşluğu büyütme için çarptı. Alex zararsız tarafa doğru sıçradı. Fıskıran su her yeri ıslattı.

Emma acının yoğunluğundan ağlayarak ayağa kalkmaya çalıştı. Göğsü donmuştu, nefes alamıyordu. Sağ eli tuhaf bir üçgen şeklinde duruyordu. Su içeri dolarken sol koluyla kalkmaya çalıştı.

Emma'nın ciğerleri nefes almakta güçlük çekiyordu ve fark etti ki Alex, Will'in suyuna karşı çıkabilmek için içerideki sınırlı havayı çekiyordu. Will kapıda neredeyse büyük bir boşluk açmayı başarmıştı ama Alex'in çabaları onu yavaşlatıyordu.

Emma, Alex'i durdurmalıydı fakat gücünü toplayamıyordu.

Öfke. Öfkesine odaklanmalıydı. Gücü toparlanmaya başladı. Peki bu yeterli miydi?

Kendini güçlendirerek ve ağırlarını unutarak dizlerinin üzerine kalktı.

Alex, Emma'yı aşağılayarak baktı, yüzünde iğrenme vardı.

Emma, Alex'in üzerine hücum ederek, yaralı eliyle onun kolunu tuttu. Bütün enerjisini Alex'in tenine verdi. Alex geri çekildi ama Emma parmaklarını daha da sıktı. Yanık ten kokusu burnunu doldurdu. Emma'nın midesi bulandı ama kendine hâkim oldu çünkü

Will'e zaman kazandırmaya kararlıydı.

Şiddetli bir rüzgâr Emma'yı yere fırlattı. Başı duvara çarpınca zihnini delip geçen bir acı diğer acılarına karıştı. Emma'nın görüşünde siyah noktalar belirdi ve asansörün kapısına bakarken Will'in başarmış olmasını umdu. Su akışı durdu, Will kapıda açılan yarığın asansörün içine doğru itti. Kapı açılırken Emma'nın gözleri karardı. Halisülasyon gördüğünü düşündü çünkü gördüğü yüz Will'e ait değildi.

Marcus'a aitti.

On Sekizinci Bölüm

Kapılar kapanırken Will'in gördüğü son şey Emma'nın sersemlemiş yüzü oldu.

Lanet olası pislik.

Will kol gücüyle kapanan kapıyı açmayı denemişti ama asansörlerde bunun işe yaramayacağını biliyordu. Elini aradan çekerken panikledi. Emma asansörde Alex'le kalmıştı. Eğer Alex hâlâ Emma'nın Jake'i kurtarmak için Will'i terk ettiğine inanıyorsa, Emma güvende olabilirdi. Ama Will her ihtimali göz önünde bulundurmalıydı. Şimdi her şey Alex'in inisiyatifine kalmıştı.

“Gücünü kullanmalısın.”

Will'in kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Arkasını dönünce Marcus'u gördü.

“Will, element güçlerine güvenmelisin, insan yeteneklerine değil.”

“Tamamen seni dinliyorum, Marcus ama bodrum katındayız. Bana yardım edecek suyu nereden bulacağım?” Will bir paspas aldı. Kullanışlı olabilirdi ama kapıyı açmaya çalışırken ortadan

ikiye bölünürdü. Paspası fırlattı, küfürler savurdu. Neredeyse bir dakika geçmişti ve Will, Emma'ya yardım etmeye yaklaşamamıştı bile. Tek ihtiyacı olan, bir asansör anahtarıydı.

“Will, güçlerine güvenmelisin. Onlar sana ne yapman gerektiğini söyleyecek.”

“Şu anda, bana hiçbir şey söylemiyorlar.”

Will! Will kolunda bir acı hissetti. Görünüşe göre bir yarası yoktu. O zaman kolundan yaralanan kişi Emma'ydı. Aralarındaki bağ nedeniyle Emma'nın acısını hissediyordu. “Emma'yı oradan çıkarmalıyım!”

Marcus, Will'in omzundan tuttu. “Yukarı kata çıkıp asansör boşluğunu bul. İçeri süzülüp asansör kabininin başındaki kapağa ulaş. Ben Alex'le ilgilenirim.”

“Sana nasıl güvenebilirim? O, Aiden'in kızı. Eline fırsat geçmişken Emma'yı öldürmeyeceğini nereden bilebilirim?”

Marcus, Will'in avucuna bir çift eldiven ve uzun bir metal parçası verdi. “Çünkü onu *öldüremem*, hatırladın mı? Ayrıca Emma'ya ihtiyacımız var. *Şimdi fırla!*”

Will'in merdivenlere koşup bir kat yukarı çıkması iki dakikasını aldı. Eldivenleri kenara fırlatıp Marcus'un verdiği metali incelemeye başladı. Bir asansör anahtarıydı. Kendini Marcus'un bununla ne yaptığını düşünmekten alıkoyamadı. Kapılardan birinin tepesine soktu ve aşağının açılmasını sağlamayı denedi ama bunun yerine metal parçası büküldü. Anahtarı bırakarak aralanan kapıyı eliyle açmayı denedi.

Asansör boşluğu zifiri karanlıktı. El fenerini bodrum katındaki malzeme çantasında unuttuğu için haykırdı. Neyse ki belinde asılı duran tabancası yanındaydı, Alex'le olan mücadelesi için malzeme çantasından almıştı.

Emma, geliyorum. Bir yerini incitmeden atlamak için çok yüksekti. Will, Marcus'un verdiği eldivenleri hatırladı ve giyindi. Köşede durup boşluğa atlamadan önce bir dakika tereddüt etti. Kabloları kavrayıp bacağına doladı.

Emma'mn boğuk çığlığı asansörden yükseldi. Aralarındaki bağın koptuğunu fark edince Will'in kalbi yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. Bağlantı neden kesilmişti?

Will'in anlam veremediği başka bir ses yükseldi. Matkap sesine benziyordu. Will kabloya tutunarak aşağı indi, asansör kabininin tepesindeki kapağı bulup açmaya çalıştı. Kapı yerinden hiç kıpırdamayınca Will şaşkına uğradı. Will tam biraz açmayı başarmıştı ki asansördeki hava dalgası kapağı tekrar kapattı.

Lanet olsun, Alex.

Will bir yangın hortumu bulmayı düşünseydi, aşağı indirir ve kapı açılana kadar içeri su fışkırtırdı ama şimdi hiçbir faydası yoktu.

Matkaba benzeyen ses durdu. Will tekrar kapağı açmayı denediğinde gafil avlandı çünkü kapaktaki bütün güç gitmişti.

Alex tam olarak Will'in altında duruyor ve etrafına mavi bir parıltı saçıyordu. Emma ise yerde değişik bir pozisyonda yatıyordu.

Will öfkeden deliye döndü. Boğazından hiddetli bir ses çıkarak bütün gücünü Alex'e yöneltti.

Alex yukarı bakarken gözleri açılmıştı. Yerde birikinti oluşturan su yükselerek Alex'in ağzına ve burnuna doldu. Will, Alex'in gücünün suyu geri gittiğini hissedince daha çok yüklendi. Su girdap şeklinde dönüyor ve aşağı bakan Will'in yüzünü ıslatıyordu.

Asansörün içinde olmaz, Will. Emma'yı inciteceksin. Bırak da Alex'i dışarı çıkarayım.

Marcus haklıydı. Will su üzerindeki gücünü bıraktı.

Alex eğilerek öksürüyor ve nefesini toparlamaya çalışıyordu.

Marcus'un eli kabine uzanarak Alex'i dışarı çekti.

Will tepedeki kapaktan içeri atladı, yerde ayakkabılarının içine sızacak kadar su vardı.

Emma'nın yüzü yerdeydi, ağzı ve burnu suya batmıştı.

Will çok korkuyordu. Emma'yı geriye doğru çekti ve boyundaki zayıflığı hissetti. Su mu yutmuştu? Hiç düşünmeden hemen ciğerlerindeki ve boğazındaki suyu çekti.

Emma nefes alıp öksürdü.

Will, sana ihtiyacım var. Marcus zihninden sesleniyordu.

Emma nefes alıyordu ama belli ki pek iyi değildi. Will onu bırakmak istemiyordu ama Alex holdeydi ve Emma'ya bunları yaşatan kişi oydu. Will açık kapıya bakınca Emma, koluna dokundu.

“Git.”

Will bir an tereddüt etti, ardından ayağa kalkarak hole koştu. Alex, Marcus'u duvara kısırmıştı. Marcus'un gözlerini öfke bürüse de kendini savunmuyordu.

Yerden su akmaya başladı. Will hiç düşünmeden suyu çağırıp bütün gücünü Alex'in sırtına savurdu. Sağ omzundan göğsüne doğru gücünü gönderdi.

Acı içinde bağırarak Alex, Will'e döndü. “*Sen.*”

Will'in etrafındaki hava hareket etti.

Alex'in yarasından akan kan, koyu renkli tişörtünü göğsüne doğru ıslatıyordu. “Üç karşı bir hiç de adil bir dövüş değil. Neden daha *onurlu* olduğunu düşünmüştüm, Will.”

“Kişisel algılama Alex, ama sevdiğim insanları korumak için elimden geleni yaparım.”

“Emma'yı asansörde koruyamadın ama değil mi? Söylesene,

onun kolunu ve kaburgalarını kırdığımı hissettin mi?”

Will çok öfkelen-di ama öfkesini bastırmaya çalıştı çünkü Alex tam olarak Will’in sinirlenmesini istiyordu.

Gücüne güven. Marcus, Alex’in arkasında durmuş, Will’e bakıyordu. Neden orada öylece dikiliyordu?

“Bilinci yerinde olmayan bir kadınla ve yaşlı, bitkin bir elementle savaşmak istiyorsan, öyle olsun. Ama sen ve ben savaşalım, Warren. Ne dersin?”

Alex’in yüzünü bir gülümseme kapladı, gözleri küçümseyiciydi. “Saklanmak için Emma’nın eteğine ihtiyacın olmadığından emin misin? Çok güzel bir iç çamaşırı var.” Tişörtündeki delikten görünen yara neredeyse iyileşmişti.

Alex gücünü savunmak için kullanırsa bu kadar çabuk iyileşebilir miydi? Will gücünü toplaması için bekledi.

Hava hareket etmeye başladı.

“Asansörde ona sahip olabilirdim; özellikle yaşattığım acıdan sonra bilinçsizken. Ama endişelenme. Sen öldükten sonra, onu da öldürmeden hemen önce Emma’yla sevişeceğim. Bu sefer yapmam için ilk önce o bana yalvaracak.”

Will derin derin nefes alıyor ve Alex’in sözlerini görmezden gelmeye çalışıyordu. Ama Alex’in Emma’ya dokunduğu düşüncesi Will’i daha çok çileden çıkarıyordu.

Bodrum katındalardı. Will daha fazla suyu nereden bulacaktı? Emma her zaman ona güç veren şeyleri çağırırmıştı. Bu kadar basit olabilir miydi? Will bir an gücünü aramayı denedi ve neredeyse sonuç aldı. Duvardan geçen borulardaki enerjiyi hissetti. Sokaktan gelen boruları işitti. Havadaki su damlacıklarını hissetti. Hepsi Will’in davetini bekliyordu.

Çarpışan metal seslerini duyan Will, arkasına baktı ve havada

kendisine doğru yöneltilmiş malzemeleri gördü. Onları durdurması gerektiğini düşünerek, duvardaki suları çağırdı. Borular patlayınca duvarlardan su püskürdü. Will eğildi, malzemeler suya çarparak durdu. Sadece bir pense ve tornavida Will'i sıyrarak geçti.

Pense Alex'in şakağına çarptı, tornavida ise göğsüne battı. Gözleri şaşkınlıkla açıldı. Tornavidayı göğsünden çıkarıp suya atarak güldü. "Bütün yapabildiğin bu mu, Davenport?"

Odadaki hava sallanmaya başlayınca sudaki malzemeler tekrar havaya kalktı. Will'in etrafında döndüler ve tek tek Will'e doğru fırlatıldılar. Will malzemelerden kaçmak için eğilip savrulurken gücüne ulaştı. Su yükseldi, hava akımını sindirerek malzemeleri duvara ve yere fırlattı. Will tavandan, zeminden daha fazla su çağırdı. Düşündüğünden çok daha hızlı bir şekilde sular akmaya başladı.

Emma hâlâ asansördeydi.

"Marcus, Emma'yı asansörden çıkar!"

Köşede bekleyen Marcus asansöre doğru ilerleyip içeri girdi.

Su seviyesi Will'in ayak bileklerine ulaşmıştı. Eğilip yerdeki tornavidayı aldı. Kendini savunmak için elinde tutuyordu.

Alex güldü. "Beni *şışleyeceğimi* mi düşündün, Will? Bütün bu gücünün yanında hâlâ insan nesnelere güveniyorsun. Bu nedenle savaşa hiç şansın yok."

Şiddetli bir rüzgâr Will'i duvara yapıştırdı. Will nefessiz kaldı. Nefes almayı denedikçe göğsü sıkışıyordu.

"Yetişkin oyunu oynayan bir çocuksun, Will." Alex, Will'e doğru sinsi sinsi yürüdü, gözlerinde hem güç hem de nefret vardı. "Bu daha hiçbir şey. Fırtınalar, hortumlar yaratabilirim. Kasabaları ve şehirleri yerle bir edebilirim. Hepsi benim kontrolümde ama hâlâ, bodrum katında el aletleriyle oynuyoruz."

Will nefesini toparlamayı denedi yeniden. Yerden su havalandırarak Alex'e fırlatmayı denedi ama Alex bir hava dalgası gönderdi ve suyu duvara vurarak engelledi.

Alex, Will'e bir adım daha yaklaştı. "Bu şekilde sonlanması çok acı. Daha fazla mücadele edebilmenizi umardım."

"Ya ben?" Emma asansörün boşluğundan bağırdı. "Sanırım benim de fazla mücadele etmemi beklemiyordun?"

İrkilen Alex, Emma'ya doğru döndü ve Will üzerindeki etkisi azaldı. Will derin bir nefes alıp elindeki tornavidayı Alex'in kurgalarının arasına sapladı.

Alex'in ağzı açıldı.

Will tekrar Alex'e batırdı ve göğsüne doğru su püskürttü. Alex'in kanı büyük ölçüde Will'in eline akıyordu. Will, Alex'in kalbini paramparça etmişti.

"Bu yeterli değil." Marcus, Emma'nın arkasında duruyordu, yüzünde gülümseme vardı.

Alex, Will'in üzerine düştü, ayakları tutmuyordu.

Marcus daha da yakına geldi. "Bu onu öldürmek için yeterli değil. Hâlâ iyileşme ihtimali var."

Kan, Will'in kolundan akıp suya karışıyordu.

Alex'in gözleri dehşet doluydu ama Will kendini toparladı. Bunun olması gerekiyordu.

Emma hole doğru yürüdü. Elini, yüzünü buruşturarak yanına tutuyordu. "Ne yapmamız gerek?" Sesi soğuk ve mesafeliydi.

"Gücünü yok etmek için beyninin işlemediğinden emin olmanız gerek."

"Zombi gibi mi?" diye sordu. Emma'nın sesi ifadesizdi. Alex'in yüzüne bakmayı sürdürüyordu.

"Tam olarak zombi gibi değil." Marcus durdu. "Eğer yeterli

beyin hasarı alırsa, bir daha gücünü toparlayamaz. Gücünüzü göğsünüzde hissetseniz de, asıl kaynağı beyinlerinizdir.”

“Emma.” Alex yalvardı. Sesi zayıf ve yüzü solgundu. “Yap şunu. Beni öldür ve gücümü ele geçir.”

Emma dondu kaldı.

Will korkuyla izliyordu. Bu, Alex’ten söylemesini beklediği son şeydi. Acaba bir tuzak mıydı?

Emma’nın gözleri sertleşti. “Bana bunu neden teklif ediyorsun?”

“Şimdi ölürsem, ölümden sonraki yaşamda olacağım. Ama daha sonra ölürsem... gölgeleri duydun.” Sesi rahatsız ediciydi, Alex kan tükürerek öksürdü. “İlk önce transfer sözlerini söylemem gerek. Sözler sana benim gücümü verecek. Jake’i kurtarmak için kullanabilirsin.”

Hiç mantıklı gelmiyordu. Alex neden böyle bir şey yapıyordu? “Ona güvenme, Emma.” Will gürledi.

Emma, Will’i görmezden geldi. “Sözleri kitapta mı buldun?”

Alex gülümsedi, ağzının kenarından ve yüzünün bir yanından kan sızıyordu.

Emma, Marcus’a baktı. “Bu doğru mu? Gerçekten yapabilir mi?”

Marcus’un yüzü sertleşti. “Evet, ama... sana olmaz, Will’e vermeli.”

“Hadi oradan.” Emma, Will’in belinden silahı çekti, Will onu durduramadı. Emma, kendini güvene alarak ilerledi ve Alex’in kafasındaki silahı işaret etti. “Konuşmaya başla.”

Alex’in gözleri nefretle kısıldı. “İçimizdeki en iyi kalplinin sen olduğunu düşünmüştüm.” Gözlerini kapatınca etrafına bir parıltı yayıldı.

Gölgeler şahidim olsun

Sana geri çevrilmez bir hediye sunuyorum

Senin olsun bana ait güç

Element kontrolüm ve her şeyim

Alex gözlerini kapattı ve Will'in anlamadığı bir dilde mırıldandı.

Alex'in etrafındaki parıltı soldu. Emma tabancayı tutarken eklemleri beyazladı. "Şimdi?"

"Emma, bekle!" Marcus bir adım öne atıldı. "Bu bir tuzak!"

Alex gülümsedi ama gözleri nefretten kaskatıydı. "Cesaretin yok."

Emma, Alex'in başına silahı yöneltip hızla iki el ateş etti, ateşin hızıyla eli geri savruldu.

Alex, Will'in tutuşundan sıyrılıp sırtı yerdeki suya gelecek şekilde düştü.

Emma, Alex'e bakıyordu, silah hâlâ elindeydi. "Yeterli mi?"

Marcus başını iki yana salladı. "Bırak Will yapsın."

Emma'nın eli hâlâ öne doğru uzatılmıştı ve Alex'e bakmaya devam ediyordu. "Yeterli mi diye sordum."

Will elini Emma'ya uzattı. "Emma, ben..."

Başını kaldırıp Will'e bakan Emma'nın gözleri sinirin sebep olduğu güçle parlıyordu. "Sen ne? Sen mi yapacaksın? Çekil, Will." Alex'in başına üç el daha ateş etti. "Şimdi yeterli mi?"

"Evet, Emma," dedi Marcus sakın bir sesle. "Yeterli."

"İyi." Emma silahı yere fırlattı.

Will silahı almak için eğildi. Alex yerde sırtüstü, gözleri kocaman açılmış ve etrafındaki suyu kana bulayan bir vaziyette yatıyordu. "Tanrı'ya şükür öldü."

Emma, ölü gibi bir yüzle ve boş gözlerle Will'e baktı. "Tanrı

yok, Will. Sadece taş kalpli element güçler var. Ben de onlardan biriyim artık.” Emma arkasını dönerek holden aşağı yürüdü.

“Emma, nereye gidiyorsun?”

“Oğlumu kurtarmaya.”

Jake yatağında oturmuş, gölgelerle oynuyordu. *Shreveport*. Burayı bildiğinden emindi. Annesiyle birlikte burada yaşamıştı.

Gölgeler Jake’in yatağında sürünüp parmağını gıdıkladı. Ama Jake iç çekti çünkü bu oyundan sıkılmıştı. Gıdıklamak Aiden’a gününü göstermek için yeterli değildi. Ve Jake bu hayatta her şeyden çok Aiden’a yaptıklarını ödetmek istiyordu.

Her şeyden çok değil. Bir şeyi daha çok istiyordu.

Annesini.

Yataktan inerek pencereden dışarı baktı. Oteli geçip caddeden aşağı inen arabaları izledi. Gecenin bu saatinde pek fazla yoktu. Jake odasından onlara ne yapabileceğini merak etti. Arabaları yoldan dışarı savurabilir miydi? Onları havaya uçurabilir miydi?

Kapı açıldı ve Antonia içeri girdi. Jake’i yatağında göremeyince paniklemişti.

“*Jake*. Dinlenmen gerek, *mijo*.”

“Yorgun değilim.”

“Sana şarkı söylerim.”

Jake karşı çıkacaktı ama sabah Antonia’nın zihnine girip işareti unutmasını sağladığı için kötü hissediyordu ve biraz rahatlamaya ihtiyacı vardı. Kötü biri olsa da, Antonia’nın onu sevmesine ihtiyacı vardı. Jake kötü biriydi.

Antonia, Jake’in yatağa çıkmasına yardım etti ve üzerini sevgi dolu elleriyle örttü.

Jake'in gözünden bir damla yaş düştü, yanağından akıp saçlarına karıştı. "Ben kötü bir insanım, Antonia."

Antonia'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Öne eğilerek Jake'i alnından öptü. "Hayır, *mijo*. Sen kötü birisi değilsin. Senin *abuelo*, sana kötü şeyler yaptırıyor ama sen iyi bir çocuksun. Tatlı bir çocuksun. Bunu tüm kalbimle söylüyorum."

Keşke Jake de söyleyebilseydi. O, bu kadar emin değildi.

"Artık konuşmayalım. Uyuman gerekiyor. İstersen yanında kalabilirim."

Jake, annesinin yanında olmasını ne kadar istiyorsa, Antonia'nın kalmasını da o kadar istiyordu ama kalmamalıydı. En azından bir şey isteyebilirdi. "Bir şarkı söyle, lütfen."

Antonia'nın yüzünde yumuşacık bir gülümseme belirdi. "Her zaman çok tatlı ve kibar bir çocuk oldun." Her zaman söylediği şarkıya başlarken elleriyle Jake'in saçlarını okşuyordu. Jake şarkının sözlerini anlamıyordu ama Antonia'nın sesi ve saçlarında gezinen parmakları, Jake'e her zaman güvende olduğunu, sevildiğini hissettiriyordu. Jake, Antonia'nın birkaç dakikalığına da olsa güvendeymiş gibi davranmasından ve sevgisinden hoşlanıyordu.

Antonia şarkıyı bitirdiğinde yeniden Jake'i alnından öptü.

Jake kolunu Antonia'nın boynuna dolayıp kulağına fısıldadı. "Seni seviyorum, Antonia."

Antonia, Jake'e sımsıkı sarıldı, birkaç saniye öylece kaldı. "Ben de seni seviyorum. Senin güvende olman için elimden ne gelirse yapacağım, *mijo*."

Jake onayladı, gözleri ağlamamak için sızlıyordu. Güvende olması için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ama belki de Jake, Antonia'yı kurtarabilirdi. Jake kendini geri çekti. "Uyumaya hazırım."

“Sî, Jake.” Odadan çıkarak kapıyı ardından kapattı.

Jake oturup gölgeleri çağırmadan önce bir dakika bekledi. “Daha fazlasını öğrenmem gerek,” diye karanlığa fısıldadı. “Daha güçlü olmalıyım.”

Pencereden süzülen ay ışığı yerdeki bir noktaya yansdı. Jake’ e işaretini veren gölge, ışıpta büyüdü.

Jake’in umduğundan daha büyüktü.

“Dileğini gerçekleştirmek üzeresin,” diye uğuldadı.

Diğer gölgeler bu figürün etrafında halka olmuş, aşağı yukarı dans ediyorlardı.

“Ne demek istiyorsun?” Jake fısıldadı.

Gölge kolunu kaldırıncı parmağı havalandı. “Şşşt, bekleme-lisin. Neredeyse bitti.”

“Ne...”

“Şşşşşşşt.”

Jake yatakta bağdaş kurmuş otururken oldukça sabırsızdı. Gölgeden bir ışık süzüldü.

“Gerçekleşiyoooooooooor...”

Gölgelerin parlamaması gerekirdi. *Ne* gerçekleşiyordu?

Parlak bir ışık, Jake’in daha önce hiçbir şeyde görmediği parlaklıkta bir ışık gölgeden süzülüp Jake’in gözlerini kör etti. Jake’in göğsüne keskin bir şey saplandı ve Jake yatakta geriye düştü. Bedeni enerjiden bir akkora dönüşüyordu.

Enerji gölgeden geliyordu.

Saf güç kanında akarken Jake kendini daha güçlü hissediyordu. Gücünü salmalıydı yoksa alev alacaktı. “Ben... ben...”

“Alışacaksın.”

“Ama... nasıl...” Enerji akışı Jake’in konuşmasını zorlaştırıyordu. “Bu nasıl oldu?”

Gölge öne eğildi. “Bu bir hediye, artık senin.”

“Hediye mi? Kimden?”

“Babandan. Kabul edersen büyük bir bedel ödemelisin. Kabul edecek misin?”

Jake kendini daha önce hiç bu kadar canlı hissetmemişti. İçindeki enerjiyle her şeyi yapabiliyordu. Aiden’ı bile yok edebiliyordu. “Bedeli nedir?”

“Babanın canını alan insanı öldürmelisin.”

Jake’in kalbi sıkıştı. “Alex öldü mü?”

“Evet. Gücünü sana hediye etti.”

“Bunu yapabilir mi?” Jake, Alex’in ölmesine sevinip sevinmemesi gerektiğini bilemedi. Üzüntü hissetmiyordu, sadece kalbinde garip bir boşluk olmuştu.

“Evet, ama onun canını alan kişiyi öldürmeyi kabul etmelisin. Ediyor musun?”

Jake durdu. “Onu kim öldürdü?”

“Bu, finale kadar bir sır kalacak.”

Jake düşünürken ağzının kenarından çıkardığı dilini ısırdı. Final? Bu, Aiden’in Raphael’le konuştuğu savaş mıydı? Alex’i kim öldürmüş olabilir? Sıradan bir insan olamaz. Güçlü biri olmalı çünkü Alex güçlüydü. Çok güçlü hatta. Bu demek oluyor ki katil ya Raphael’di ya da Aiden. Will de olabiliyordu. Jake bu üçünü öldürmeyi zaten çoktan kafasına koymuştu.

“Tamam.”

“Kabul ediyor musun? Üzerine biraz düşün. Bir kere kabul ettin mi bir daha vazgeçemezsin.”

“Evet. Kabul ediyorum.”

Gölge onaylayıp başını öne eğdi. “O zaman yarın başlıyoruz.”

On Dokuzuncu Bölüm

Will arka kapıdan çıkarken Emma'yı takip etti.

Marcus, Will'den bir adım gerideydi. "Kolay kolay atlatamaz."

Will bir nefes verdi, içinde öfke kaynıyordu. "Hayır, saçmalama. Daha yeni bir adam öldürdü. Ne bekliyorsun?"

"Sana onun bir asker olmadığını söyledim..."

Will ellerini yanında yumruk yaptı, öfkesini kontrol altında tutmaya çalışıyordu. "Sakıncası yoksa bana öğüt vermeyi bırak. Duymak istemiyorum." Will adımlarını Emma'nın yanına gelmek için hızlandırdı. "Emma, dur."

Emma, Will'i umursamayıp caddenin köşesine doğru yürümeye devam etti. Yüzündeki boş ifade Will'i korkutuyordu.

"Emma." Will, Emma'yı kolundan çekerek durdurdu.

Emma durdu ama Will'e bakmadı. Kıyafetleri ıslaktı ve saçlarından aşağı sular süzülüyordu. Yaraları iyileşmeye başlamıştı ama elini hâlâ kıpırdatmıyordu. Emma'nın fiziksel yaraları iyileşirdi ama ruhsal yaraları hızla derinleşiyordu.

"Emma, sen doğru olanı yaptın."

Emma'nın çenesi titriyor, sesi zor çıkıyordu. "Şu anda bunu konuşamam."

"Tamam." Ama tamam değildi. Emma iyi olmaktan çok uzaktı. Will, Emma'nın yaptıklarıyla yaşayabileceğinden emin değildi. Ve Alex daha bunların ilkiydi.

Emma otellerine doğru yürümeye devam etti.

Will, Marcus'la konuşmak için geride kaldı. "Shreveport'a gidiyoruz. Jake'i oraya götürüyorlar."

Marcus onayladı. "Anlamıştım."

Will öfkeden deliye döndü. Avuç içleriyle Marcus'u itip duvara yapıştırdı. "*Biliyor muydun?* Shreveport'u nasıl bilebilirsin?"

Marcus'un yüzü hâlâ sertti. "Aiden, Emma'ya göz kulak olan tek kişi değildi."

Herkesin Emma hakkında bu kadar çok konuşması Will'i deli edip daha da öfkeliendiriyordu. Will, Marcus'un tişörtünü kavradı ve onu yeniden savurdu. "Emma'dan uzak dur."

Marcus, Will'in saldırısına karşılık vermedi. "Duramam, Will. Ona ihtiyacım var. Özellikle de şimdi."

Will elini indirerek geriledi. "O zaman bu öğleden sonra bana neden Aiden'in ne yaptığını söylemedin? Bizi bütün bu dramadan kurtarabilirdin." Alnını ovaladı. "Emma'yı *bundan* kurtarabilirdin."

"Çünkü bugün seninle karşılaştığımda bilmiyordum. Jackson'ı duyduğumda..."

Will son yarım saatte yaşanan olayları kendine yedirmek için yutkundu. Hıncını neden Marcus'tan alıyordu? Daha endişelenmesi gereken Raphael ve Aiden vardı. "Eğer Alex... Emma'yı kurtardığın için teşekkür ederim."

Marcus yüzünü buruşturdu. "Onu kurtardım mı cehennemin içine mi attım bilmiyorum."

Marcus ne derece haklıydı? Emma kızgın ya da üzgün olsaydı veya herhangi bir duygu belirtisi gösterseydi Will daha iyi hissedecekti. “Bu durumun üstesinden gelebilir mi bilmiyorum.”

“İşler daha da kötüye gidecek.”

Will’in tam olarak korktuğu şey de buydu. Will, Emma’nın daha da kötüsüyle baş edip edemeyeceğinden emin değildi ama elinden hiçbir şey gelmiyordu. Will’in öfkesi yeniden alevlendi.

“Bilmen gereken bir şey var.”

Will sormaktan korkuyordu ama şu kısacık zamanda pek çok sürpriz yaşamıştı. “Ne?”

“Emma, Alex’in gücünü almadı.”

“Sen neyden bahsediyorsun?”

“Sözlerinin sonunda, Alex gücünü başkasına transfer etti.”

“Kime?”

“Bilmiyorum.”

İşler kötü gitmeseydi, bu durum on kat daha kötü edebilirdi. “Aiden’a göndermiş olabilir mi?”

“Tahminlerin benimkiler kadar kötü.” Marcus’un gözü, önlerinde ilerleyen Emma’ya takıldı.

“Finalde Su elementini kimin temsil etmesini planlıyorsun?”

Marcus yüzünü buruşturarak Will’e döndü. “Bu harika bir soru değil ve cevabı Alex’i senin öldürmende ki ısrarımdan belli oluyor. *Sen* öldürmeliydin, Emma değil. Onun gücünü alsaydın, yerine geçebilirdin.”

“Şimdi Emma Hava elementinin yerine mi duruyor?” Bu durumda finalde yer alırdı ama Jake ne olacaktı?

“Bilmiyorum. Gücünü gönderdiği insanın finalde yerini doldurmasını amaçlamış olabilir.”

“Bizimle Shreveport’a gelmeyi düşünüyor musun?”

Marcus tek kaşını kaldırdı. “Sen ve Emma beni isterseniz. Shreveport’ta yaşayacağınız şey Alex’le karşılaştırılmaz bile. Elde edebileceğiniz bütün yardımlara ihtiyacınız var.”

“Aiden’in tuzağına bile bile düşmeliyiz diyorsun yani?”

Marcus dudaklarını sıktı. “Hayır. Bu kesinlikle bir tuzak ama Emma’ya ihtiyacımız var ve o da gitmeye kararlı. Eğer Emma, Jake’e kavuşursa ve Jake bizim tarafımızda olursa bir taşla iki kuş vurmuş oluruz. Hem Emma savaşa daha çok odaklanır hem de Jake’in gücünü kazanırız. Riske atmaya değer. Hadi Shreveport’a gidelim, bakalım olayları avantajımıza çevirebilecek miyiz.”

Will, Marcus’un bu kadar soğuk bir şekilde Emma ve Jake’in hayatından konuşmasından hoşlanmasa da Marcus haklıydı. Ayrıca Marcus daha önce de ne kadar haklı olduğunu ispatlamıştı. Will’e mantığıyla düşünmesi ve duygularıyla hareket etmemesini söylerken de haklı olduğunu ispatlamıştı. Lanet olsun, keşke Will, Emma’yı her şeyden uzak tutabilseydi ama gerçek şu ki Emma *zaten her şeydi*.

Emma otele yaklaşırken, Will ona yetişti ve kapıyı açtı. Sırlıklam bir vaziyette ve lobideki insanların bakışlarına maruz kalarak otelden içeri yürüdüler. Will bu kadar dikkat çekmek istemiyordu. Özellikle başkan adayının oğlunu Crescent Hotel’in bodrum katında ölü yatıyorken. Warren’in adamları bu işin içinden nasıl çıkacaktı? Muhtemelen suçu bazı radikal grupların üzerine atarlardı.

Will odalarının kapısını açtı ve Emma içeri geçti. Yüzünde hâlâ boş bir maske vardı. Emma çantayı açtı ve bir iki kıyafet çıkararak banyonun yolunu tuttu.

Marcus kapının önünde bekliyordu. Gözleri önce banyoya sonra Will’e kaydı. “Yanıma bazı şeyler almalıyım. Otuz dakika

sonra otelin otoparkında buluşmak ister misin? Sizi oradan çıkarırım.”

Will elini saçma götürdü. “Evet...”

“Will.” Marcus sesini alçalttı. “Biliyorum zor bir durumdasınız ama St. Louis’i hemen terk etmeliyiz.”

Onaylayan Will banyo kapısına baktı. “Biliyorum. Orada oluruz.”

Will, Marcus’un ardından kapıyı kilitledi. Ardından Emma’yı küvetin yanına ıslak elbiseleriyle oturmuş, taraklı ellerindeki kana bakarken buldu.

“Emma,” dedi sakince ve önünde diz çöktü. “Hadi, üzerindeki kileri çıkarayım.” Emma’nın önce ayakkabılarını çıkardı, sonra dikkatlice eteğini yaralı koluna dikkat ederek kaldırdı. Neyse ki Emma direnmedi.

Emma’yı ayağa kaldıran Will eteğini çekiştirerek çıkardı ve yere fırlattı. “Gitmeden önce neden bir duş almıyoruz?”

Emma gözlerini açarak Will’e baktı. “Shreveport’a gitmem gerek. Jake’i almalıyım.”

“Alacağız, söz veriyorum.” Will sesini nazik ve sakın tutuyordu. “Önce bir duş alalım. Uzun bir yolumuz var. Eğer yıkanırsan bütün... kiri atacaksın ve kendini daha iyi hissedeceksin.”

Emma’nın çenesi titriyordu. “Kanı demek istiyorsun. Tamam, yıkanıp Alex’in kanından kurtulacağım.” Emma kollarını bağlayıp elleriyle kendini sardı.

Will cevap vermedi. Bunun yerine suyu açtı ve Emma’nın iç çamaşırlarını çıkarmadan önce kendisi de soyundu. Will suya girmesine yardım etti, Emma da gözlerini kapadı. Emma’nın saçlarını ve bedenini yıkadı, nazikçe dokunmaya çalışıyordu. Kendisi yıkanmadan hemen önce Emma’nın morartılarını gördü. Bitirdi-

ğinde, kollarını Emma'nın beline doladı ve sahiplenerek Emma'yı kendine çekti.

"Beni terk ettiğini düşündüm," diye mırıldandı Emma, Will'in göğsünde.

Will başını geriye çekip Emma'ya baktı. Kalbinde bir acı hissederek sordu. "Emma, böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin?"

Emma gözleri yaşlarla dolu halde Will'e baktı. "İstediğin şeyi yapmamıştım. Alex'e dokunmamıştım."

"Emma. *Hayır*. Seni asla terk etmem. *Asla*. Özür dilerim. Seni daha çok hazırlamalıyım, daha çok alıştırma yaptığından emin olmalıyım ya da bütün bunların üstüne kalmayacağını bilmeliydim. Hazır değildin. Farkına varmalıyım." Gerçek şu ki Will, Emma'nın sonunda üstesinden geleceğini düşünmüştü. Şimdi Emma, Will'in hatasının bedelini ödüyordu. Emma'nın kolunun kırıldığını ve morluklardan anlaşıldığı üzere kaburgalarının da kırıldığını biliyordu. Ne kadar dayanabilirdi ki? "Asansörde sana ne yaptı? Neden hiçbirini hissedemedim?"

"Acının sana gelmesini engelledim."

"Neden?"

"Kolun acıyor mu?"

"Evet. Ama..."

"Alex benim canımı yakarak seninkini de yakabilir mi diye merak etti. Eğer yaşadıklarımın yarısını hissetseydin... beni oradan çıkarman için güçlü olmana ihtiyacım vardı; bu yüzden acının gelmesini engelledim."

"Sana ne yaptı, Emma?"

Emma gözlerini kapatıp başını iki yana salladı. "Artık bir önemi yok. Biraz uyursam, uyanıp daha iyi olacağımı biliyorum."

"Orada olmalıydım."

“Oradaydın. Alex’i dışarı çıkarıp benden uzaklaştırdın.”

“Hayır, Emma. Onu Marcus çıkardı.”

“Ah.” Yanağını Will’in göğsüne bastırdı. “Evet, şimdi hatırlıyorum.”

“Marcus bizimle Shreveport’a gelmek istiyor.”

Birkaç saniye geçti. “Sen onu istiyor musun?”

“Sanırım bize yardım edebilir. Bence...” Bu sözcükleri bir araya getirmekten nefret ediyordu ama Emma hazırlıklı olmalıydı. “Shreveport’ta korkunç bir kargaşa yaşanacak. Bence ulaşabildiğimiz bütün yardıma ihtiyacımız var. Marcus bugün bize yardım etti ve tek isteği bize yardım etmeyi sürdürmek.”

“Ne kadar süre daha?”

Will uzun bir iç çekti. “Bilmiyorum ama Jake’i geri almamızda yardımı olabilir.” Will bu kartı oynadığı için kendini bir pislik gibi hissetti ama söyledikleri doğrudu.

“Tamam.”

Hemen gitmeleri gerekiyordu ama Will, Emma’nın hazır olmadığını biliyordu. “Emma, Alex hakkında konuşmamız gerek.”

Emma geri çekilmeyi denedi ama Will onu sımsıkı tuttu.

Will, Emma’nın yüzüne yapışan ıslak saç eliyle taradı. “Beni kurtardın. Biliyorsun, değil mi?”

Emma gözlerini sımsıkı kapatıyordu.

“Alex beni öldürebilirdi. Ben bayılmak üzereyken sen dikatini dağıttı, böylece üzerimdeki gücünü gevşetti.”

“Ben onu öldürdüm.”

“Bir tabancanın tetiğine basmış olabilirsin ama benim yaralamam sonucunda neredeyse ölmüştü zaten.”

“Bana yalvarabilirdi ama onu nefret ve intikam duygularıyla öldürdüm. Soğukkanlılıkla vurdum onu. Sonra bir kez daha vur-

dum. Ve bir kez daha. Ve bir kez daha...”

“Emma, o çoktan ölmüştü.”

Emma yanağını Will’in göğsüne bastırarak başını salladı. “Hayır. İlk defa değil. Onu ben öldürdüm.”

“İnanması güç olsa da sen yapmasaydın yeniden iyileşebilirdi. Doğru olanı yaptın.”

“Biliyorum. Durum bu. Biliyorum.” Will’in gözlerini ararken başını kaldırdı. “Peki neden bir şey olmamış gibi hissediyorum?”

“İkimizi de öldürebilirdi, Emma. Jake’i de.”

Dudaklarını büzen Emma’nın gözündeki yeniden yaşlar belirdi. “Hayır, Jake’i öldürmezdi. Bundan eminim. Bana güvenmesini sağladım ve onu ölümüne götürdüm.” Başını salladı. “Ben de onlar kadar kötüyüm. Daha da kötü. En azından onlarla karşılaştığımızda ne yapacaklarını biliyoruz.”

“Emma, kendine bunu yapma.”

Emma’nın gözleri sertleşti. “Bir adamı öldürdüm. Bu konuda dürüst olmam gerek.”

Will, Emma’nın tepkisizliğinin nedeninin şok olduğunu biliyor ve endişeleniyordu. Bir yerde patlak verebilirdi. Bu durumda Emma’nın ne yapacağı belli olmazdı. Sonuç olarak zaman geçiyordu. “Giyinmeliyiz. Marcus’la buluşmamız gerek.”

Emma kurulandı ve üzerine bir tişört ile kot pantolon giyinip saçlarını atkuyruğu yaptı. Kıyafetleri, sert görünüşüyle birlikte Will’e Emma’yı ilk gördüğü anı hatırlattı. *Bu kötü bir şey olmayabilirdi.*

Marcus’un Sedan’ı otoparkın çıkışında geziniyordu. Araba yeni, parlak ve tıpkı bir elementin kullanacağı gibiydi. Raphael

ona bir keresinde Lexus vermişti. Emma öğrenerek omuzlarını silkti. Hepsi lüks arabalar mı kullanıyordu?

Bagaj açıldı ve Will çantalarını yerleştirirken Emma arka kol-tuğa doğru ilerledi. Arkasını dönüp Will'e baktı ve bir anda Marcus'la gitmekten emin olamadı. "Bunu yapabileceğimden emin değilim."

Will bagajı kapatıp Emma'nın yanına geldi. Will'in gözleri sakindi. "Neyden emin değilsin?"

"Onunla gidebileceğimden."

Will eğilerek sesini alçalttı. "Senin kararın, Prenses. Eğer Marcus'la gitmek istemezsen yalnız gideriz."

Emma'yı hıçkırık tuttu. Bütün bunlar çok hızlı oluyordu. Marcus onu Alex'ten kurtarmıştı ama bu, Marcus'a güvenebileceği anlamına mı geliyordu? Alex'in boş bakan gözleri bir anda Emma'nın gözünün önüne geldi, nefesi kesildi ama görüntüyü hemen akıldan savdı. Bunu düşünecek ne zamanı ne de akıl sağlığı vardı. "Gerçekten ona ihtiyacımız olduğunu düşünüyor musun? Ona güvenebilir miyiz?"

Will hemen cevapladı. "Bence Jake'i almamız için elimizdeki en iyi koz Marcus'un tarafında olmak."

"Peki ya sonra?"

"Dürüst olmak gerekirse sonrasını bilmiyorum. Sadece şimdiye odaklanalım."

Emma onayladı, boğazında bir yumru vardı. Kim bilir, belki de yarınları olmayacaktı. Jake'i alıp oradan uzaklaşacaklardı.

Uzakta sirenler çaldı.

Will omzunun üzerinden sokağa baktı. "Gitmemiz gerek. Burada işler çirkinleşmek üzere ve gidecek çok yolumuz var. Marcus'la gitmenin sorun olmayacağından emin misin?"

“Evet.” Hayır ama Emma’nın başka şansı yoktu.

“Fikrini ne zaman değiştirirsen bana söyle, olur mu?”

Emma panikledi. “Ama arabamız yok. Bizimkini burada bırakıyoruz.”

“O zaman başka bir tane alırız. Şimdi Marcus’la gitmemiz ona bağlı kalacağımız anlamına gelmiyor.”

Emma buna inanacağından emin değildi ama Will’e güveniyordu. Özellikle de şimdi. “Tamam.”

Emma arka koltuğa oturdu, Will de yanına geldi.

Marcus arkasını döndü. “İki seçeneğiniz var. Ya direkt arabayla gideriz ya da benim uçağımı alırız, ki daha hızlı ve rahat olur.” Başını Emma’ya çevirdi. “Karar senin.”

“Uçakla gidelim.” Emma pek uçma taraftarı değildi ama uçakla Jake’e daha hızlı varabilirdi.

Marcus arabayı sokağa sürdü, bir sürü polis arabasının yanından geçtiler. Sirenler yolu kırmızı ışıklarla kaplamıştı.

Will, Emma’nın elini tutup sıktı.

Emma ne yapmıştı?

Gözlerini ne zaman kapatsa Alex’in yüzünü görüyordu. Elinde valizi Emma’ya Jake’i bulmak için yardım edeceğini söyleyen Alex. Asansörde Emma’nın ihanetini anlayan Alex. Göğsünden kan sızan ve yalvaran gözlerle bakan Alex. Tetiği çekmeden hemen önce.

Emma yaptığı şeyden saklanamıyordu. Gözlerini kapatabilir ve yaşananları tekrar gözünün önünde izleyebilirdi. Zihninde sonsuz bir döngü vardı ve yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşebilirdi. Emma gözünü Alex’in otelinin çevresinde tutmaya çalıştı. İzlemeyi hak etmişti. Acıyı hak etmişti. Çok daha kötülerini hak etmişti.

Emma neye dönüşmüştü?

Jake. Her şeyi Jake için yapmıştı. Sebebi yaptıklarını aklayabilirdi.

Marcus küçük bir havaalanına yanaştı ve Will, Emma'nın inmesine yardım ederken Marcus da bagajdaki çantaları indirdi. Pistte bekleyen küçük bir jete doğru ilerlediler. Eli Emma'nın belinde olan Will, Emma'yı uçağa bindirirken her an kırılacak olan bir şeye davranır gibi davranıyordu.

Emma'nın zaten paramparça olduğunu bilmiyor muydu?

Uçağın üç sıra koltuğu vardı. Alex'in uçağına öyle çok benziyordu ki. Emma bu nedenle kapıda durdu ve bir adım geriledi.

Will hemen arkasında duruyordu. Emma durunca o da durdu. "Emma. İyi misin?"

Emma titreyen eliyle ağzını kapattı. "Ben..."

Alex'in, Raphael'in evinden ve kötü muamelesinden Emma'yı kurtarışı aklına geldi.

"Ben yapamam... ben..." Emma arkasını dönüp Will'i iterek merdivenden indi ve asfaltta durdu. Donup kalmıştı.

Will arkasından koştu. "Emma, neler oluyor?"

Çenesi titreyen Emma, Will'in endişeli yüzüne baktı. "Her yerde onu görüyorum."

"Alex'i mi?" Will'in gözleri kısıldı. "Hayaletini mi görüyorsunuz?"

Emma başını iki yana salladı. "Hayır. Hatıralarını. Beni Raphael'den kurtardı. Tennessee'ye geldi ve Kansas şehrine kaçmama, uçağa binmeme yardım etti. Beni tıpkı buna benzeyen bir uçakla sana getirdi." Emma bir parmağını uçağa uzattı. "Peki, ben ona nasıl teşekkür ettim? Yalan söyleyip, ihanet ederek. Kafasını havaya uçurarak."

“Emma.” Will’in gözlerinde acıma vardı.

“Ah, Tanrım. Ben ne yaptım?” Emma’nın göğsünde nefesi sıkıştı, kendini nefes almaya zorladı.

Will, Emma’nın ellerini avuçlarının içine aldı. “Sadece yavaş yavaş nefes al, olur mu? Biraz rahatladıktan sonra Shreveport’a arabayla gidelim dersin öyle yaparız, tamam mı?”

Emma nefes aldı ve onayladı.

Marcus merdivenlerin tepesinde durup onları izliyordu, bu da Emma’yı daha da endişelendiriyordu.

Emma ellerini çekmek istedi ama Will onu sımsıkı tutuyordu. “Marcus gitmeye hazır.”

Will’in bakışları sertleşti. “Marcus’un canı cehenneme. Bekleyebilir.”

Emma milyonlarca yıl içinde bu adama kutlandığı için ne kadar şanslı olduğunu düşündü. Derin bir nefes alarak çenesini öne eğdi. “Tamam, hazırım.”

“Arabayla gidebiliriz.”

“Hayır. Uçakla gitmek istiyorum. Özür dilerim. Söz veriyorum, kontrolümü kaybetmeyeceğim.”

“Emma, hiçbir şey için özür dilemek zorunda değilsin.”

Gel de bunu Alex’e söyle.

Will yeniden Emma’yı uçağa yönlendirdi. Emma herkese ve her şeye ait anılarını engelledi ve sadece buraya, şimdiye odaklandı.

Alex her yerdeydi. Emma, Alex’in boş bakan gözlerinin ve suya karışan kanının görüntüsünden kaçamıyordu. Yüzü sızlamaya başlayana kadar bu kadar hızlı ve derin nefes aldığını bilmiyordu.

Will elinde bir bardak tutuyordu. “Bunu iç. Rahatlamana yardımcı olacak.”

Emma titreyen elleriyle bardağı aldı, ağzına götürdü ve iki yudumda içti. Alkol Emma'nın boğazını yakınca boğulmamak için mücadele etti.

Will elindeki bardağı alıp Emma'nın başını omzuna yaslayarak saçlarını okşadı.

Alkol kanına karışıp kaslarını rahatlatmıştı ama zihninde işe yaramıyordu.

“Çok sürmeyecek, Prenses. Neredeyse geldik.”

Uçak piste indiğinde Emma ayağa kalktı. Kendi kendine öfkeliydi. Will sayısız adam öldürmüştü, üstelik bazılarını Emma yüzünden. Will, Alex'i şişlemişti, elleri onun kanına bulanmıştı. Ama Will kendini kaybetmiyor ve aklını yitirmiyordu. Olanları sindirmiş, yoluna devam ediyordu.

Emma'nın da yapması gereken buydu.

Artık Will'den kalbinin kırıklarını toplamasını beklemeyecekti, olanları geride bırakmıştı. Kendi ayakları üzerinde durması gerekiyordu.

Will şüpheli gözlerle Emma'ya baktı ama bir şey söylemedi.

Yapış yapış, nemli sıcaklığa inerken Emma, Will'in yardım amaçlı uzattığı elini reddetmişti. Asfaltın diğer yanında iki katlı bir yapı parılıyordu.

Marcus merdivenlerden indi. “Güvende olalım diye şehir merkezinden biraz uzağa indik.”

Demek bu şekilde şehri yerle bir ediyorlar, kim bilir kaç tane insan öldürüyorlar, sonra da sağ salim uçakla ayrılıyorlardı. Emma kusacak gibi hissetti.

Terminalin dışında onlar için bir araba bekliyordu. Emma paranın yolculuğu daha kolay hale getirdiğine ikna oldu. Will'le birlikte Utah'tan St. Louis'e gitmek için neredeyse yirmi saat harcamışlardı.

Halbuki yol, Marcus'un uçağıyla sadece birkaç saat sürerdi. Ama Emma, Marcus'un sağladıklarının bir bedeli olacağından şüpheleniyordu. Bu bedeli ödemeye niyetli miydi?

Niyetli olduğunu ispatlamamış mıydı?

Will yine Emma'nın yanına oturdu ama Emma elini tutmak istemedi. Onun sağladığı rahatlığı hak etmiyordu. Will'in ne kadar güçlü olduğunu ve hâlâ onunla nasıl güçsüz hale geldiğini Emma tahmin bile edemezdi. Will'le ilk tanıştığında, sert ve bitkin bir adamdı. Ama Emma'yla zaman geçirdikçe daha da yumuşamıştı. Belki de gizemli olan nokta buydu. Emma kalbini sertleştirmeli ama Will'in yeniden içeri girmesine izin vermeliydi. Ama bu, Will'e karşı haksızlık olmaz mıydı? Birlikte o kadar zaman geçirmişlerdi.

Otel, Emma'nın beklediğinden daha az gösterişliydi. Marcus alt seviyede bir yer seçiyordu çünkü Aiden oralarla ilgilenmeyecek kadar kibirliydi. Emma, Marcus'un odasının onlardan başka bir koridorda olduğunu görünce rahatladı. Marcus ne kadar iyi davranırsa da hatta Emma'nın hayatını kurtarmış olsa da Emma ona güvenmiyordu. Şu anda Emma ve Will'e yardım ediyor olabilirdi ve Will'in babası da olabilirdi ama neticede o bir elementti. Elementler kendilerini normal insan kılığında saklarlar ama aslında içlerinde canavarlar yaşar.

Emma yarı elementti.

Yatağın kenarına çöktü.

"Emma?" Will, Emma'ya patlamaya hazır bir bomba gibi davranıyordu. "İyi görünmüyorsun. Çok geç oldu. Neden biraz uzanıp dinlenmiyorsun?"

"Yapamam," diye fısıldadı.

Will, Emma'nın önünde diz çöktü ve onun ellerini kendi dizine koyarak Emma'ya baktı. "Neden?"

“Tek gördüğüm, kan. Yüzünde. Suda. Ellerimde.” Emma ellerini kaldırıp arkalarını ovaladı. “Her yerde.”

Emma’yı yataktan kaldıran Will, onu kollarının arasına alıp göğsüne bastırdı.

“Yapamam... bununla yaşayamam. Yaptığım şeyle yaşayamam.”

“Ah, Emma.” Eli, Emma’nın yanağını okşuyordu. “Yapabilirsin. Söz veriyorum.” Will eğilip onu dudaklarından öptü. Will’in dudakları yumuşak ve nazikti, başparmağı hâlâ Emma’nın yanağında geziniyordu. Eğer Will tutkuyla ve sahiplenme duygusuyla öpseydi Emma bununla baş edebilirdi ama Will’in nazikliği Emma’yı mahvediyordu. Yanaklarından gözyaşları süzüldü.

“Atlasman için sana yardım edeceğim. Güven bana.”

Güven bana. Bunu daha önce de söylemişti ama bak şimdi ne haldeydi.

Hayır, kendini bu duruma sokan Emma’ydı, Will değil.

“Emma, çok üzgünüm. Tanrı’dan senden bunu yapmanı istememiş olmayı diledim.”

“Will.” Bedeni hıçkırmaktan titriyordu. “Ben bir canavarım. Ben de onlardan birine dönüştüm.”

Will’in içini öfke kaplarken Emma’nın yüzünü tuttu. “Sen bir canavar değilsin. Sen onlardan biri değilsin. Kötü bir şey yapmaya mecbur kaldın. Ve ben bunun tüm sorumluluğunu üstleniyorum.”

Emma gözlerini kapatıp başını iki yana salladı. “Hayır. Jake benim oğlum. Bütün suçu üstüne yıkamam.”

“Ah, Emma.” Will’in sesi kırgındı. “Bu sadece Jake’le ilgili değil. Bu hepimizle ilgili.”

“Ben onlardan biriyim. Sen de bunu anlayacaksın ve beni terk edeceksin.”

“Seni *asla* terk etmeyeceğim. Asla. Bunu sakın aklından çıkarma. Bir bağla birleştik ama bizim aramızdaki şey bundan çok daha derin. Birleşmeden önce birbirimize aşkla bağlandık biz. Seni hayatım boyunca kimseyi sevmediğim kadar çok seviyorum.” Başparmağıyla Emma’nın gözyaşlarını sildi. “Benim için dünyadaki en önemli şey sensin. Senin için her şeyi yaparım. Ben senin için ölürüm Emma, ki büyük ihtimalle öyle olacak. Sen bütün bunları yaşama diye her şeyimi verirdim ama elimden bir şey gelmiyor.” Sahiplenme duygusu Will’in gözlerini kapladı. “Ama sana yemin ederim, seni canım pahasına koruyacağım çünkü sensiz bir yaşam alternatifim yok. Anlıyor musun?” Emma’nın yanaklarındaki ellerini daha fazla sıktı.

Emma suçu yüzünden boğuluyordu ama her nasılsa kendisine yardım edecek tek kişinin Will olduğunu biliyordu. Parmak uçlarına yükselerek, ellerini Will’in boynuna doladı ve dudaklarını arzuyla Will’in dudaklarına yapıştırdı.

Will, Emma’yı tutkuyla ve sahiplenerek öptü. *Beni bırakma.* Emma’nın tişörtünün içine uzandı ve elleri belinde gezindi. Bedenini kendi bedenine bastırdı.

Bu yeterli değildi. Emma’nın daha fazlasına ihtiyacı vardı. İstekli bir şekilde Will’in yüzünü kavradı ve ağzını kendi ağzıyla kapladı. Will’in zihnine girmeye çalıştığını hissedince, düşüncelerini engelledi.

Açıl bana, Emma.

Will, Emma’nın tişörtünü yıkarı sıyrarak çıkardı ve yere fırlattı. Ardından sütyen askısını yakaladı.

Yapamam.

Emma, Will’in tişörtünü çıkardı ve parmaklarını sırtına geçirerek kendine çekti. Kaç kere Will’le arzuyla sevişmişti? Kaç kere daha sevişecekti?

Emma, içeri girmeme izin ver

Emma'nın pantolonunu çıkardı.

Ellerini Will'in boynuna doladı. Will aralarındaki temas koptuğu için öfkeliydi. "Will." Emma'nın bundan daha fazlasına ihtiyacı vardı ama ne istediğini tam olarak adlandıramıyordu.

Emma'yı yatağa uzatıp üzerine uzandı. "Emma, sanırım sana yardım edebilirim ama zihnine girmeme izin vermelisin."

"Korkuyorum."

Will gözlerinin içine baktı. *İşte tam bu nedenle yapmalısın.*

Will ayağa kalktı ve gözlerinde aşkla Emma'yı izlerken pantolonunu çıkardı. Emma'nın yanına uzandı ve Emma'yı iki yanından kavrayarak kendine doğru çekti. "Emma, gözlerini kapat."

Gözyaşları Emma'nın görüşünü bulanıklaştırdı. "Yapamam. Ne zaman kapatsam onu görüyorum."

Will onu yumuşak ve nazikçe öptü, omuzlarını çok hafif okşayışlarla ovdu. "Bana güveniyor musun?"

"Ben..."

"Evet ya da hayır cevabı bekliyorum. Sana yardım edeceğime güveniyor musun?"

Güveniyor muydu? Alex konusunda da ona güvenmesini söylemişti ama her şey kötü sonuçlanmıştı. Emma, Will'in istediği şeyi yapmamıştı. Will, Emma için ölürdü. Ona nasıl güvenmezdi? *Evet.*

Will, Emma'yı sırtüstü yuvarladı ve onu öyle bir öptü ki Emma tam kendini kaybettiği sırada Will denedi. *Zihnini bana aç, Emma.*

Emma aradaki bariyerleri kaldırdı ve Will içine girdi. Emma nefes nefese kaldı.

Gözlerini kapat.

Geri çekilerek güvence için Will'in yüzüne baktı.

Güven bana.

Gözkapakları yavaş yavaş kapandı, korkunç olaylar göründü. Ama bu sefer Will orada Emma'yla birlikteydi ve acısını azaltıp suçunu hafifletiyordu.

Nasıl?

Asansörde senin acını hissetmemle aynı şekilde.

Öyle güzel seviştiler ki Emma'nın aklı başından gitti. Will, Emma'nın zihnine girmiş, bütün endişelerini ve acılarını silip götürmüştü.

Emma minnet duygusuyla ağladı. Daha önce hiç bu kadar sevildiğini ve kendisine bu kadar değer verildiğini hissetmemişti. Will'in kollarında uykuya daldığında, bu anın sonsuza dek sürmesini diledi çünkü bu andan sonra her şey çok daha kötüye gidecekti.

Yirminci Bölüm

Will ertesi sabah uyandığında, Emma'yı uyurken izledi. Kendini Will'e açmasına çok şaşırmıştı. İşe yaramasına da çok şaşırmıştı.

Emma, Will'e bakarak uyandı. "Saat kaç?"

"Daha erken. Nasıl uyudun?"

"Senelerdir ilk defa bu kadar rahat uyudum. Bunu yapabildiğimizi nereden biliyordun?"

"Sadece önsezi."

"Canını yakmadım mı?"

"Çok değil. Sanırım bağımız acılarımızı paylaşmamız anlamına geliyor. Aramızda eşitleniyor. Bu bir savaş esnasında işimize yarayabilir."

Emma dirseğinin üzerinde doğruldu. "Başka ne işimize yarayabilir?"

"Gücümüzü paylaşabileceğimizi biliyoruz. Belki de birimiz yaralandığında diğeri iyileştirebiliriz. Senin de tahmin ettiğin gibi."

Emma çarşafı parmaklarıyla kıvrıdı. "Umarım bugün buna

ihtiyacımız olmaz. Ne yapacağımızı biliyor musun?”

Will doğrularak yatak başına yaslandı. “Hayır. Neyle karşılaşacağımıza dair hiçbir fikrim yok. Her şeye hazırlıklı olmalıyız.” Will durdu ve eliyle Emma’nın omzuna düşen saçlarını okşadı. Konuşacakları konunun Emma’nın canını sıkacağını biliyordu. “Dün gece olanlardan sonra, Aiden ve Raphael’le yüzleşirken senin orada olmanı istemiyorum.”

Emma, Will yanına oturarak bağdaş kurdu. “Tabii ki olayın bir parçası olmam gerek. Bunu Jake için yapıyoruz.”

Will, Emma’nın elini tuttu ve parmaklarını birbirine bağladı. “Emma, dün gece olan olayın bir kısmı senden, hazırlıklı ve eğitilmiş olmadığın bir şeyi yapmanı istemem oldu. Ben bütün hayatımı dövüşmeyi öğrenerek geçirdim. Bırak Marcus ve ben halledelim.”

Emma elini çekmek istedi ama Will daha sıkı tuttu. “Bebek yüzünden mi böyle söylüyorsun?”

“Bebekle hiçbir alakası yok. İstersen zihnimi araştırabilirsin.”

Emma’nın yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. “Hayır. Sana inanıyorum ama yardım etmeliyim. Jake *benim* oğlum. Ben oturup hiçbir şey yapmıyorken sizin hayatınızı tehlikeye atmanıza izin veremem.”

“Bana savaşmak istediğini mi söylüyorsun?”

Gözlerinde korku parladı. “Hayır. Aiden’ın Jake’i bana vermesini umut ediyorum ama gerçek şu ki gücümü kullanmam gerekecek. Aiden’la savaşmayı daha önce de denedim ama yeterince güçlü değildim. Sen de gördün. Şimdi daha güçlü olduğumu bilmememe rağmen, yine de yeterli olmadığını biliyorum.”

“Yeterince güçlü olmana gerek yok. Ben yanıdayım. Artık

birleştik. Gücümüzü paylaşıyoruz. Beraber üstesinden gelebiliriz.”

Emma başını yana doğru eğdi. “Bana ihtiyacın olduğunu kabul ettin.”

Will geriye yaslanarak gözlerini kapattı ve homurdandı. “Bu orada olman anlamına gelmiyor, Emma. *Savaşmak* zorunda olman anlamına da gelmiyor.”

“Gücümüzü ortak kullanmak için birbirimize ne kadar yakın olmamız gerektiğini bilmiyoruz, Will. Orada senin yanında olmam gerek, biliyorsun.”

Will biliyordu ama bundan hiç hoşlanmıyordu. “Bak, dediğine katılıyorum çünkü bu iyi bir alıştırmadan başka bir şey değil. Birlikte ne yapabileceğimizi test edeceğiz ve finalde neyle karşı karşıya olduğumuzu göreceğiz.”

“Ve Jake’i alacağız.”

“Jake’i almak ve Aiden’in başka bir şehri talan etmesini engellemek için bütün gücümle elimden geleni yapacağım. Ama eğer Jake’in veya senin tehlikede olduğunu hissedersen durmalarını isteyeceğim.”

Emma başını iki yana salladı. “Böyle bir şeyi asla kabul etmem.”

Will iç çekerek daha dik oturdu. “O zaman hiçbir şey yapmayacağım.”

Emma dizlerinin üzerine yükselerek Will’in omuzlarından tuttu, tırnakları içeri geçiyordu. “Bunu yapamazsın, Will!”

“Güvenliğinin önce geldiğini sana söylemiştim. Güvenli olman her şeyden önemli, Emma.”

“Bana Jake’i kurtaracağına söz verdin.”

“Yapacağım da ama burada, Shreveport’ta herhangi bir sorunla karşılaşırsak dururuz.”

“Hayır!” Emma ellerini çekti ve geri yaslandı.

“Emma, şimdi Jake’i kurtarmak için birimiz ölürsek, sonda Jake’e ne gibi bir faydamız dokunabilir? Jake zarar görür. Bana bu konuda güvenmelisin. Bugün elimizden geleni yapacağız. Eğer başaramazsak finalde yeniden bir araya gelip onu kurtarmaya odaklanacağız ama o zaman onların nasıl savaştığını ve saldırı taktiklerini öğrenmiş olacağız. Finalde yüzleşmek için daha hazırlıklı olacağız.”

Emma kararsız bir şekilde bakışlarını uzaklara dikti. “İyi.” Ayağa kalkarak banyonun yolunu tuttu.

“Emma...”

Emma durdu ve elini kapının pervazına koyup duvara bakarak konuştu. “Kabul etmem planın hoşuma gittiği anlamına gelmiyor.” Ardından içeri girdi ve kapıyı kapattı. Will açılan duş sesini duydu.

Will kendini tam bir pislik gibi hissediyordu. Ama yine de kararlarında ısrarlıydı. Emma’nın Jake’i almayı ne kadar istediğini biliyordu ama bunu yaparken Will üçünün yaşamını da riske atamazdı. Her şeye rağmen bir yüzleşme olması iyiydi. Will ve Marcus iki tarafın da gücünü ve zayıflıklarını değerlendirebilirdi. Final savaşı için ne kadar bilgi toplayabilirlerse o kadar iyiydi.

Little Rock ve Jackson dört blokluk alanlarla tahrip edilmişti. İkisi de merkezdeki anacaddenin batısında meydana gelmişti. İlk saldırı öğleden sonra üçte, ikincisi ise öğleden sonra beşte meydana gelmişti. Buna göre bir sonraki saldırı yedide mi olacaktı? Elllerinde olan tek bilgi Aiden ve Raphael’in her iki şehirde de batı yakasından bir blok ötede yer aldıklarıydı. Depremin merkezi hep o noktadaydı ve fırtınalar da doğuya doğruydı. Saldırının en az hasarı doğu sınırındaydı.

Jackson, çok önemli bir detay ile Little Rock'tan ayrılıyordu. Hasar gören alanın dışında kalan küçük bir bölüm yoğun sıcaklık yüzünden küçük bir zarar görmüştü. Aiden ya da Jake buna sebep olmuştu ama hangisinin yaptığını söylemenin imkânı yoktu. Will bunun bir öneminin olduğundan şüpheliydi. Fırtına zaten Jake'in de bu olayın içinde yer aldığıının kanıtıydı. Emma'yı buraya çekmenin tek yoluordu.

Sorun Jake'i alabilmek için Aiden ve Raphael'i ne kadar süre oyalayacaklarıydı. Neyse ki Marcus'un bazı fikirleri vardı.

Emma bir havluya sarılı bir şekilde banyodan çıktı. Islak saçları sırtına dökülmüştü. Yüzü hâlâ solgundu. Emma havluyu bırakıp pantolonunu giyinirken Will kendini Emma'nın karnına bakmaktan alıkoyamadı.

Emma'nın hamile olduğunu düşünmemek kolay olmuştu ama şimdi aklımdan çıkmıyordu. Haftalar önce bu durum en önemsiz sorunları olarak görünüyordu. İlk bebeğine hamileyken Emma gücünü geliştirmişti; bu nedenle şimdi de nasıl yapacağını biliyordu. Emma, bebeğini fiziksel bir darbe yüzünden kaybetmişti, doğaüstü güçlerle değil. Ama şimdi gücü o zamankinden çok daha azdı. Neden asansörde Alex'le savaşmak için gücünü kullanmamıştı? Hamileliği gücünü mü zayıflatıyordu? Bebek, Emma'nın kendini korumasını engelleyebilir miydi?

Emma başından bir tişört geçirirken Will'in bakışlarını üzerinde yakaladı. Tek kaşını kaldırarak sırtıttı.

Will sandalyeye yaslandı, ellerini başının arkasında birleştirdi ve yüzüne kendini beğenmiş bir gülümseme yerleştirdi.

“Hey, görüntümü engelleyemezsin.”

Başını iki yana sallayan Emma havlusunu almak için yere eğildi.

“Dün geceden beri hiçbir şey yemedik; bu yüzden odaya sipariş vermeyi düşündüm.”

“Açlıktan ölüyorum. Krep ve sosis istiyorum. Sosisi unutma.”

“Bir sürü sosis. Anlaşıldı.”

Emma saçlarını havluyla kurularken pencerenin önüne yürüdü.

Will, Emma’yı izlerken sipariş verdi. “Yaklaşık yirmi dakika içinde yemek gelecek.”

“Tamam.”

Will sandalyesini yatağa doğru kaydırdı. “Marcus’la konuşmalıyım.”

Emma perdeleri aralayarak aşağıdaki caddeye baktı. “Eski günlerdeki gibi, he?”

“Neyden bahsediyorsun?”

“Sen, ben ve James. Güney Dakota. Sevdiğim adamla onun hayatında beni değersiz gören adam arasında kalmam.”

Will şaşkınlıktan yutkundu. “Emma...”

“Keşke...” Parmakları perdelerin üzerinde kımıldıyordu. “Keşke James’le ilişkimiz farklı şekilde gelişseydi. Senin için söylüyorum. Bu en büyük pişmanlıklarımdan.”

Will bunu da hiç beklemiyordu.

Emma, Will’e bakmak için döndü. “O bir sebepten senin en yakın arkadaşın. Keşke bana da sebebini öğrenmem için bir fırsat verseydi.”

Morgantown’da araba garajında bıraktığından beri Will, James’i düşünmemeye çalışmıştı.

Emma yatağın üzerine oturup Will’in önünde bağdaş kurdu. “Daha önce hiçbir kız arkadaşınla iyi anlaştı mı?”

“Şimdi bundan bahsetmen...” Will elini havada savurdu. “Biriyle bile anlaşılamadı.”

“Ben de tam olarak böyle düşünmüştüm.” Öne eğilip Will’i öptü. “Ben ilk olmak istiyorum.”

Will’in sırtı sertleşti. “Tek bildiğim, James’in öldüğü.”

Emma’nın sakın gülüşü Will’in yanağını gıdıkladı. “James’in bu kadar kolay yok olacağını sanmıyorum. Bütün bu kargaşa bittikten sonra gidip James’e bir bakmaya ne dersin?”

“Düşünecek daha önemli şeylerimiz var, Emma.”

Emma geri çekilerek Will’in gözlerine baktı. “Belki de bizi onlardan ayıran şey budur. Aiden, Alex ve Raphael, hepsi o kadar kendileriyle ve sadece *kendilerinin* ne istediğiyle ilgililer ki. Belki de onları şeytan yapan güçleri değil, öncelikleridir.” Parmakları Will’in yüzünde aşağı doğru kıpırdadı. “Belki de bizi kurtaracak olan şey *bizim* uğruna savaştığımız şeydir.” Başparmağı Will’in dudaklarında gezindi. “Onlar hırs ve kontrol için savaşıyor. Biz sevdiğimiz insanları kurtarmak için savaşıyoruz. Sonunda hangisi daha güçlü?”

Will günler önce aynı şeyleri söylemesine rağmen Emma yanılıyordu. Savaşın kazananı bunu belirleyebilir miydi? Sevginin bahsi bile olmazdı. Tarih bunu defalarca ispatlamıştı.

Ama ilk defa Emma bir şansları olduğu umuduyla karşısında oturuyordu. Bunu Emma’dan almak istemedi.

“Seni seviyorum, Emma Thompson.” Emma’yı kucağına doğru çekti. Will çok derin duygular hissediyordu. Daha önce birini bu kadar sevmenin mümkün olacağını hiç düşünmemişti.

Emma’nın tişörtünü yarı yukarı kaldırmıştı ki kapı çalındı. Will o an dondu kaldı. “Muhtemelen oda servisidir ama emin olana kadar banyoda kalmanı istiyorum.”

Emma itiraz etmeden kalktı ve havluyu da yanına alarak banyoya ilerledi.

Will çantadan tabancayı aldı ve kapı deliğine doğru ilerledi. Marcus'u dışarıda görünce şaşırdı ve kapıyı açtı. "Marcus."

Marcus, Will'i geçerek içeri girdi ve etrafa bakındı. "Emma nerede?"

Will, Marcus'un Emma'dan çıkarı olduğunu bildiği halde yine de endişelendi. "Banyoda." Tabancayı yeniden çantaya koydu.

"Bugün nasıl oldu?"

Will, Marcus'un ne sorduğunu biliyordu. Emma'nın savaşta onlara ne gibi yararı dokunabilirdi? Will'in ona yardım etmesine ve suçunun bir kısmını paylaşmasına izin vermeseydi, Will, Emma'nın faydalı olabileceğinden şüpheliydi. Marcus, Emma'daki değişimi fark edecekti. Ama Will bu değişimi aralarındaki bağ sayesinde yakaladıklarını Marcus'a söylemek konusunda emin değildi. Bu noktada sessiz kalmaları daha iyi bir seçenektir. Eğer Marcus, Emma'daki değişimi sorgularsa, Will bunu elementlerin hızlı iyileşmesine bağlayacaktı. "Daha iyi."

"Gerçekten mi?" Marcus şaşıarak tek kaşını kaldırdı. "Bugün bize bir yararı dokunacak mı?"

Marcus, Will'in istemediği kadar çok, albaya benziyordu. Her zaman en detayını düşünürdü. Belki de Emma'nın bir önemi vardı. "Onu mümkün olduğunca bundan korumak istiyorum ama Jake'i kurtarmaya adapte olmuş durumda."

Marcus, Will'in cevabını düşünüyor gibi göründü. "Tamam. Bunu bilmek güzel. Konuşmamız gerek." Banyonun kapısına doğru baktı. "Ama özel olarak."

Banyonun kapısı açıldı ve Emma kapının eşiğinde göründü.

“Sırlarınla sevgili babacığma koşarım diye mi endişeleniyorsun?”

Marcus’un gözleri sertleşti. “Oğlun onun elinde. Jake’i yem olarak kullanıp senden bilgi sızdırmaya çalışmayacağı ne malum?”

Emma’nın gözlerini öfke bürüdü ve ellerini beline koyarak banyodan çıktı. “İlk önce oğlumu ‘yem olarak kullanmak’ tabirinden hiç hoşlanmadım; bu nedenle bu sözcükleri bir daha kullanmanızı öneririm. İkincisi, bütün benliğimle Will’i seviyorum. Sevsen de sevmesen de biz ayrılmaz bir bütün olduk, sonsuza dek birleşmemizden bahsetmiyorum bile. Ve üçüncüsü,” Marcus’un önüne doğru ilerledi ve ona aşağılayarak baktı. “Will’e ihanet etmektense ölürüm daha iyi. Bu nedenle bir daha *asla* böyle bir şey yapacağımı düşünme bile.”

Marcus’un yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi. “Şimdi cazibesini anlayabiliyorum, Will.”

Will daha önce Emma’dan hiç bu kadar çok gurur duymamıştı ama Marcus’un yorumu canını sıktı. “Emma’nın önünde söylemeyeceğin şeyler neler?”

Marcus yüzünde kendinden emin bir ifadeyle Emma’yı incelemeye devam etti. “Ölümleri. Olası riskleri. Emma’yı telaştan uzak tutmanın iyi olacağını düşünmüştüm.”

Emma’nın yüzü sertleşti.

Will boğazını temizledi. “Bu çok zor bir konu değil. Ölümüne dair hiçbir kabul edilebilir olasılık yok. Jake’i kurtarmaya çalışacağız ama eğer Emma veya Jake olası bir tehlikeye girerse, geri çekileceğiz.”

“Ve Will,” diye ekledi Emma. “Will tehlikede olursa geri çekileceğiz ama zaten *onu* kaybetmeyi göze almadığını düşünüyorum.”

Bir güç akımı odayı kapladı, Marcus’un gözü seyirdi. “Ne

istediğimi tahmin bile etme, Emmanuella.”

Will dişlerini sıktı. Albay da senelerce Will’in sevdiği insanları kullanmış ve zorbalık etmişti. Marcus’un da aynısını yapmasına izin veremezdi. “Marcus, ne istediğinle istemediğin bu noktada ayrılıyor. Şartlar var. O şartları beğenmezsen gidebilirsin.” Will, Marcus’u kovmayı göze alamazdı ama Emma ve Jake’in güvenliğini göz önünde bulundurmuyacaksa Marcus’u yanlarında tutmayı da kabul edemezdi.

Marcus’un gözlerinde öfke belirdi ve önce Emma’ya, ardından Will’e baktı. “O zaman şartlarınız doğrultusunda plan yapmamız gerek.”

Kapı yeniden çalındı, Marcus’un gözleri Emma’da sertleşti.

“Muhtemelen oda servisi.” Will kapı deliğinden baktı. Üniforma giyinmiş bir adam dışarıda bekliyordu.

“Bu inanılmaz derecede aptallıktı, Will.”

“Buna yemek diyorlar, Marcus.” Will kapıyı açıp formu imzaladı, ardından tepsiyi aldı. “Dün öğlenden beri hiçbir şey yemedim ve Emma’nın ne zaman yediğine dair bir fikrim de yok.” Tepsiyi masanın üzerine koydu.

Marcus sert sert baktı ama sessiz kaldı.

Will bir parça tost alıp ısırdı. “Saldırıların biçimini çözdüm. Shreveport’un merkezinden emin olmamız gerek. Sonra bir blok aşağısını belirleyince sanırım nokta atışıyla yerlerini tespit edeceğiz.”

“Bu iyi bir başlangıç. Saldırıya başlamadan önce yerlerini belirlersek çok daha iyi olur.

Emma birkaç ısırik almıştı ki yerinden zıplayıp banyoya koştu.

Marcus kapıdan kusma sesini duydu. “Hasta mı?”

Emma'nın hamileliğini Marcus'a anlatmanın hiçbir yolu yoktu. Marcus'un bu bilgiyle ne yapacağı hiç belli olmazdı. "Eskiden Cavallo yaklaşıncı kusardı. Şimdilerde sinirleri yüzünden olmalı."

Marcus inanmışa benzemiyordu.

"Neden odana gitmiyorsun? Ben de Emma'nın iyi olduğundan emin olunca yanına gelirim."

"Emma'yı yalnız bırakman sorun olmaz mı?" Marcus duygusuz bir ses tonuyla konuştu.

"Aramızda birkaç oda olacak. Sorun olmaz." Will, Marcus'u kapıya doğru itti. "Birkaç dakika sonra geleceğim."

Marcus'u dışarı çıkardıktan sonra Will tuvalete asılmış olan Emma'yı buldu. "İyi misin?"

Emma başını kaldırdı, yüzü solgundu. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Kapıya doğru endişeli gözlerle baktı.

"Marcus'u odasına gönderdim."

Emma sırtını rahatlatmış ve başını elinin üzerine yasladı. "Bilmesini istemiyorum."

"Ben de."

Emma alaylı bir ifadeyle güldü. "Yine James anıları."

"Bu farklı bir durum."

"Öyle mi? Emin değilim." Emma ayağa kalktı. "Bu defalık Marcus'la takım olmayı kabul ettim ama başka bir şeye katlanmam."

"Öyle olsun. Ben istediğimden emin bile değilim. Bakalım bugün neler olacak. Ona göre yeniden tartışırız."

"Tamam." Emma'nın rengi gözlerindeki parlaklıkla birlikte geri dönmüştü.

"Daha iyi misin?"

"Evet."

“Hamileliğini ikimiz arasında tutmalıyız. Kim bilir Raphael ve Aiden bu bilgiyle neler yapar?”

“Ya da Marcus.”

Will, Emma’yı elinden tutup ayağa kaldırdı. “Ya da Marcus.”

Emma eğildi ve ağzını çalkalayıp temizledi. “Bana söz vermeni istiyorum. Hamileliğimi düşünerek hiçbir karar almayacak-sın. Bu zamana kadar çok iyi idare ettin. Ama...”

Will tuvalet aynasında Emma’yı izlerken elini karnına doladı. “Buna söz veremem.”

Emma gözlerini kapatarak kendini Will’in göğsüne bıraktı. “Will,” diye yalvardı.

“Prenses.” Will kulağına fısıldadı. “Söz veremem çünkü sen benim için bebekten daha önemlisin. Senin için karar almazsam bebek için de almam.”

Emma kollarını Will’in kollarına doladı. “Keşke bütün bunlar uyanacağım bir kâbus olsa... ama o zaman seni bulamazdım. Seni seviyorum, Will.”

“Ben de seni seviyorum.” Will, Emma’yı şakağından öperek banyodan çıkardı. “Neden ben gidip Marcus’la plan yaparken sen de biraz dinlenmiyorsun? Sonra gelip neler olduğunu sana anlatırım.”

Emma onu onaylayarak yatağa uzandı ve kumandayı eline aldı. Will, Emma’nın elini kavradı. “Dikkatli ol, Emma. Görmek üzere olduğun şeyler seni üzecek.”

“Yaptığım şeyle yüzleşmem gerek.”

“Yüzleşeceksin ama kendini harap etmenin bir anlamı yok.” Will bilgisayarını çantasına yerleştirdi. “Görüşme iyi olabilir. Marcus senin yanında telaşlıydı; bu yüzden burada alamayacağım bilgileri ondan alabilirim.”

“İyi fikir.” Emma yatağa sırtını yasladı.

Will tabancanın dolu olup olmadığını kontrol etti, ardından komodinin üzerine yerleştirdi. “Bana bu konuda karşı çıkmadığın için şaşırdım.”

“Gerekli olmadıkça o adamın etrafında olmaya pek niyetli değilim. Sana güveniyorum.”

Will’e güveniyordu. Will haftalardır Emma’nın güvenini kazanmaya çalışıyordu ve Emma güvenmediği için neredeyse birbirlerini kaybediyorlardı. “Teşekkür ederim.”

“Ama umarım döndüğünde bana her şeyi anlattırısın.”

Will sırtıttı. “Hiç merak etme.” Eli kapı kolundaydı. “Bana ihtiyacın olursa seslen.”

“İyi olacağım. Sen git.”

Will odadan çıktıktan sonra Emma televizyonu açtı. Jackson olayıyla ilgili daha çok bilgiye ihtiyacı vardı ve medyanın Alex hakkında ne söylediğini merak ediyordu.

Alex. Yaptığı şeyi hâlâ sindirememişti ama dün geceki kadar etkili değildi. Will’in yardımına karşı borcunu asla ödeyemezdi Emma ama yaptıklarının Will’in canını çok yakmadığından emin değildi. Bu konuda Will’in ağzından daha çok bilgi alması gerekiyordu. Bir kez daha birbirlerinin acılarını azaltma ihtiyacı hissedebilirlerdi. Emma her şeye hazırlıklı olmalıydı.

İlk kanal her zamanki gibi otel tanıtımı yapan kanaldı ama aradığı şeyi bulması birkaç tuş ötedeydi. Jackson olayı haber kanalını kaplarken Alex’in ölüm haberi altyazı olarak geçiyordu: *Senatör Warren’in oğlu teröristler tarafından öldürüldü.* Alex ikinci planda olmaktan nefret ederdi.

Hayatının büyük bölümünü bunun için çabalayarak geçirmişti.

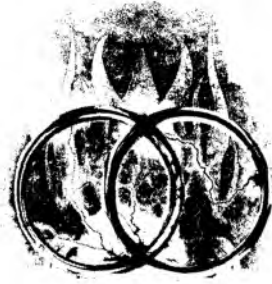
Emma televizyonu izlerken dizlerini çenesinin altına çekmişti. Davranışı için gerçekten Alex'i suçlayabilir miydi? Altı yıl önce yaptığı söz konusu değildi tabii ama ya diğerleri? Hepsi hayatta kalmak içindi. Emma'ya yaşamayı hak ettiren neydi?

Emma başını iki yana salladı. Düşünceleri saçmaydı. Alex nasıl bir pislik olduğunu defalarca ispatlamıştı. Birkaç haftalık iyi davranışı Alex'i bütünüyle iyi yapmaya yetmezdi. Önünde sonunda Emma'yı öldürecek ve buna aldırmayacaktı bile. Tamamen kendini koruma amaçlıydı. Basit ve net.

Ekranda emniyet müdürünün halka panik yapmamasını ama yüksek alarmda olmasını ve şüpheli gördükleri davranışları ihbar etmelerini söyleyen yüzü belirdi. Jackson şu anda terörist saldırı olarak anılıyordu. Albuquerque ve Little Rock da aynı şekilde anılmıştı. Belirtiler farklı değildi.

Otoriteler Shreveport'taki saldırıyı önleyebilir miydi? Emma polise geniş çaplı bir ihbar yaparak onları alarma geçirmeyi çok isterdi. Ama bu, Aiden'ı çileden çıkarırdı ve kim bilir ne yapardı. Tyler, Texas'ı mı yerle bir ederdi?

Bencilce bir davranış olsa da Emma bu bilgiyi kendine saklayacak ve Marcus ile Will'in Aiden'ın yerini önceden tahmin etmelerini umacaktı. Oğlunun hayatını binlerce insanın hayatının önüne koyduğunun oldukça farkındaydı. Vicdanıyla daha sonra yüzleşecekti.

Yirmi Birinci Bölüm

Jake gülümsedi. Artık bir değil iki sırrı vardı. Aiden ve Raphael dün gece Alex'in öldürülmesini konuşurken Jake onlarla birlikte kahvaltı yaptı. Raphael'in alnı kırıştı. Endişeli görünüyordu. Alex öldüyse Raphael de öldürülebilirdi. Jake'in eli yumruk şeklinde kucagında duruyordu. Raphael'i öldüren kişinin kendisi olmasını umut ediyordu. Jake gülümsemesini saklamak için yüzünü eğdi. Şimdi bunu yapabilecek gücü vardı.

Jake kendini güçlü hissediyordu; her zamankinden daha güçlü... Keşke Alex'in öldüğünü Aiden'dan önce bildiğini haykırabilseydi ama o zaman gölgeleri riske atmış olurdu. Aiden yakın zamanda öğrenirdi. Aiden ateşi ve etrafındaki insanları kontrol edebiliyorken, Jake de hem ateşi hem de havayı kontrol edebiliyordu. Jake artan hava gücüyle birlikte kim bilir neler yapabiliirdi.

Aiden ve Raphael, Alex'in öldürüldüğünü bilmediğine göre onlar öldürmüş olamazdı. Tabii eğer öldüren kişi kendini saklamıyorsa. Kendini saklaması hiç şaşırtıcı olmazdı.

"Will veya Marcus olmalı." Raphael kahvesini yudumlarken

mırıldandı. “Her yerde su varmış.”

“Ve hiçbir ateş izi yok. Emma orada değildi.”

Jake’in kalbi hızlı hızlı atıp durdu. Annesini hiç düşünmemişti. Neyse ki, o bu işin içinde değildi. Marcus’u ve Will’i öldürmek kolay olmayacaktı çünkü her zaman Jake’e iyi davranmışlardı. Ama Jake annesini öldürmeyi aklının ucundan bile geçirmemişti.

Aiden durdu, Jake’i izlerken başını öne eğdi. “Sende farklı bir şeyler var, Jacob.” İşaretparmağını fincana vuruyordu. “Neler oluyor?”

Jake gözlerini kırptırdı. “Ne?”

Kahvesini masaya koyan Aiden öne eğildi. “Tam olarak ifade edemiyorum. Ne haltlar karıştırıyorsun?”

Aiden neyden şüpheleniyordu? Gölgelemin verdiği işaretten mi yoksa yeni gücünden mi? Jake başını masaya eğdi. “Hiçbir şey.”

“Hiçbir şey, öyle mi?” Tırnağının fincana vuran sesi odadaki tek sestti.

“Evet, efendim.”

“Raphael.” Aiden’in sesi yükseldi. “Jacob’da bir değişiklik olduğunu sen de fark ettin mi?”

“Davranışlarından mı bahsediyorsun? Dünkü öfke sorunu için onu cezalandırdın mı? Ya da önceki gün Little Rock’ta yaptığı için?”

“Kararlarımı sorgulamak sana mı kaldı, Raphael?”

“Hayır...”

Fincana vurmaya devam etti. “Yine de... belki de haklısın. Belki de tavırları farklıdır.”

Jake çatalını tabağının üzerinde tutarak sessiz sedasız oturuyordu.

“Bir daha bana karşı gelmediğin sürece, şimdilik bir ceza vermiyorum, Jacob. Yoksa çok pişman olursun.”

Jake boş gözlerle Aiden’ı izlerken onayladı. Aiden’ı öldürebilecek kadar güçlü müydü? Şimdi denemeli miydi? Raphael oradaydı ve Jake, onun kazanan kişinin tarafında yer alacağını tahmin ediyordu.

Jake’in gücü kemiklerinin arasında gümbürdedi, bir elektrik akımı gibi vücuduna yüklendi. Kendini o kadar güçle dolu hissetti ki neredeyse patlayacaktı. Aiden’ı hazırlıksız yakalayabilirse...

Gölgeler normalde Aiden’ın yanında sabit kalırdı ama bu sefer Jake’e doğru kaydılar. “Yapma,” diye kulağına fısıldadı.

“Bunu gördün mü?” Raphael bağırdı, ayağa öyle hızlı kalktı ki sandalyesi düştü.

“Neyi gördüm mü?” Aiden kızgın bir ses tonuyla sordu.

“Gölgeler hareket etti.”

Aiden gözlerini devirerek başını iki yana salladı. “Neler saçmalıyorsunuz?”

“Gölgeler hareket etti. Eski kehanet gerçek olabilir mi?”

Jake sandalyeden kalktı. “Ne kehaneti?”

Aiden kaşlarını çatı. “Çocukça bir saçmalık.”

“Belki de çocukça değildir.” Raphael korkmuş görünüyordu. “Çocuğu merakta bırakma. Anlatsana.”

Aiden tabağını iç çekerek ileri itti. “Kehanet diyor ki, bir gün gölgeler kendi âlemlerini kurtarmak için geri gelecek. Çok çok uzun zaman önce, biz dört element gölgeleri öteki dünyaya sürgün ettik. Bundan pek memnun olmadıklarını söylememe gerek yok herhalde. Eskiden insanlar antik tanrılara inanırlardı. Gölgeler de kaçmalarına yardım ederlerse insanları ödüllendirileceklerine ikna etmişlerdi.”

“Peki, ne yaptılar? Kaçmalarına yardım ettiler mi?”

“Hayır, tabii ki böyle bir şey yapmadılar ama gölgeler bir gün geri geleceklerini ve insanları elementlerden kurtaracaklarını söylediler. Biz gerçekten de insan topluluklarına zarar verdik ama bunu hiçbir insan kanıtlayamadı. Görünüşe göre Raphael gölgelerin döndüğüne dair çocuksu kâbuslar görüyor.”

“Marcus da gölgelerin sürgününe yardım etti mi?”

Aiden’in gözleri kısıldı. “Bu seni neden ilgilendiriyor?”

Jake masum görünmek için gözlerini açtı. “İlginç bir hikâye. Annem bana her zaman hikâyeler anlatırdı. Dinlemeyi çok özledim.”

“O zaman yakın zamanda annenle kavuşunca o senin gönlüne göre hikâyeler anlatır artık.” Aiden ayağa kalktı. “Antonia’yı getirin.”

Antonia sabahtan beri endişeliydi. Jake, Aiden’in bunu hisse-deceğinden ve Antonia’yı cezalandıracağından korktu. Daha öteki odadayken düşüncelerini yakaladı ve pek çoğunu kendi gücüyle örttü. İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu. Ayrıca Aiden, Jake’in bunu yaptığını anlarsa, Antonia’ya kim bilir neler yapardı. Ama riske atmaya değerci.

Otuz saniye sonra, Antonia hızla odaya girdi, başını öne eğerek gözlerindeki korkuyu saklamaya çalıştı. Jake şimdi daha da endişelenmişti ve bütün gücüyle Antonia’nın düşüncelerini sakladı, ki Aiden sadece söylediklerini bilsin.

“Antonia, Jake’in bugün on iki otuzda çıkmamız için hazır olmasını istiyorum. Ayrıca çocuğun bütün eşyalarını toparla ve arabaya yükle. Etraftaki işimizi bitirir bitirmez buradan ayrılıyor.”

Jake’in karnına kramp girdi. Bir daha aynısı olamazdı.

Antonia başını eğerek onayladı. “*Si, Señor Aiden.*”

“Jake, çekilebilirsin.”

“Peki, efendim.”

“*Señor Aiden*.” Antonia’nın sesi titriyordu.

Jake sandalyenin yanında dondu kaldı. Antonia için korkusu ayaklarını taş kesmişti.

Aiden, Antonia’nın kendisine hitap etme cesaretiyle eğlenerek şeytani bir şekilde güldü. “Evet, Antonia.”

“Bu sabah *Señor Jake*’i biraz oynaması için dışarı çıkarabilir miyim? O, küçük bir çocuk. Temiz havaya ve koşmaya ihtiyacı var.”

Aiden kıkırdadı. “Öğleden sonra yeterince temiz hava alacak zaten. Ayrıca hava çok sıcak.”

“Banyo yapmak için zamanında geleceğinden ve gitmeniz için her haliyle hazır olacağından emin olurum.”

Odayı kaplayan sessizlik sağır ediciydi.

“Sen ne düşünüyorsun, Jake?” Aiden sordu. “Dışarı çıkıp Antonia’yla oynamak ister misin?”

Jake, Antonia’nın ne yapmaya çalıştığından emin olmayarak ona baktı. Normalde Aiden’a yaklaşmaya cesaret bile edemezdi. “Evet, efendim.”

“Pekâlâ, o zaman.” Aiden parmağını salladı. “Sakin geç kalmayın, yoksa pişman ederim.”

“Gracias, *Señor*.” Antonia onayladı.

Jake, Antonia’ya doğru ilerledi. Yavaş yürümeye ve Aiden’ın sinirini bozmamaya dikkat etti. Jake’in odasına girdiklerinde, çantasını alırken Antonia’nın eli titriyordu. “Hemen gitmemiz gerek.”

“Tamam.”

Jake neler olacağını merak ediyordu ama bekleyip görmeye karar verdi. Antonia’nın düşüncelerini örtünce kendisi de okuyamıyordu. Eğer planını tartışırlarsa, duyulma ihtimalleri vardı.

Antonia, Jake'in çantasını aldı, elini tuttu ve süitten çıkıp asansöre doğru ilerledi. Kapılar açılınca Antonia, Jake'i içeri itti, elini öyle sıkı tuttu ki parmakları katlandı. Jake başını kaldırıp ona baktı ama Antonia'nın gözleri numaraların olduğu düğmelerdeydi ve ağzı sımsıkı kenetlenmişti.

Kapılar açıldı ve bir salona geldiler. Jake'i büyük bir endişe kapladı. Bütün bunların doğru olmadığını biliyordu ama Antonia'ya güveniyordu.

Otelden çıktıklarında hava sıcak ve yapış yapıştı. Caddedeki insan kalabalığına doğru ilerlediler. Jake'in ayakları sürükleniyordu. Kalabalık ona Jackson'ı ve dün öğlen olanları hatırlatıyordu. Midesi kasılan Jake kusma ihtiyacı hissetti.

"Jake, acele etmemiz gerek." Otelden uzaklaşınca Antonia'nın adımları hızlandı. Jake yakalamak için koşmak zorunda kaldı. Yere kusmamayı umuyordu.

"Antonia, bekle."

Antonia durdu, gözleri yaş doluydu. "Acele etmeliyiz. Fazla zamanımız yok."

"Nereye gidiyoruz?"

"Bana güvenmelisin."

Güvenmemek için hiçbir sebebi yoktu ama neler olduğunu anlayamıyordu. Jake'i bu kadar endişelendirmesi hiç normal değildi.

Antonia elini kaldırdı ve ilerlemekte olan sarı taksiyi durdurdu. Arka kapıyı açtı, Jake'i içeri itip kendisi de yanına ilerledi. "Havaalanına, lütfen."

Jake'in kalbi sıkıştı. "Nereye gidiyoruz?"

Jake'in ellerini kendi elleri arasına aldı. Çenesi titriyordu. "Seni kurtarıyorum."

Ağzı açık kaldı. "Ne? Nasıl?"

“Bir saat içinde havalanacak olan bir uçak var ama zamanında yetişmek istiyorsak hızlı olmalıyız. Bu bizim tek şansımız.”

“Ama Aiden... eğer anlarsa... bizi...” Jake’in zihni korku doluydu.

“Bu yüzden hızlı olmalıyız. Kalkmadan önce uçağı yakalamamız gerek. Bu bizim tek şansımız.”

Jake uzaklaşmak, Aiden’den çok uzaklara gitmek istiyordu ama Aiden her şeyi biliyordu. “Bizi bulur,” diye fısıldadı. Keşke Aiden’den bu kadar korkmasaydı.

Antonia başını iki yana salladı. “Hayır, farklı isimler kullanacağım. Bizi bulamayacak. Şimdi daha fazla konuşmayalım.” Önüne döndü, hâlâ Jake’in elini tutuyordu.

Havaalanına giden yol kısaydı ama Jake’in dehşetini artıracak kadar çoktu. Antonia onu gerçekten Aiden’den kurtarabilir miydi? Jake’in bunu düşünmesine izin verir miydi?

Taksi girişte durdu ve Antonia havaalanına girdi. Jake’in elini o kadar sıkı tutuyordu ki Jake bu andan uzaklaştıran hiçbir şey – fırtınalarını bile– düşünemiyordu. Bir makinenin önünde durdular. Antonia kredi kartını girip endişeli bir şekilde tuşlara bastı, dudaklarında dualar mırıldanıyordu. Makineden dışarı kâğıtlar çıktı ve Antonia’nın parmakları kâğıtları tutmak için birbirine dolandı.

Kâğıtlardan biri yere düştü. Jake kâğıdı almak için eğildi ve Antonia’ya uzatırken endişeli gözleriyle karşılaştı.

“Antonia, bunu yapamayız.”

Antonia, Jake’in önünde diz çöktü, yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. “Seni kurtarmak için bildiğim tek yol bu.”

“Eğer öğrenirse...”

Jake’i kendine çekerek yüzünü saçlarına gömdü. “O zaman bizi bulmayacağından emin oluruz.” Hâlâ dizleri üzerindeydi. Ja-

ke'i geri itip yüzüne baktı. "Sen Tony Rodriguez'sin. Monroe, Louisiana'da yaşıyorsun. Altı yaşındasın. Ben senin Barbara Halanım ve Houston'daki büyükannenizi ziyarete gidiyoruz. Şimdi tekrar et."

Bunu gerçekten yapıyordu. Tekrarlarken sesi titriyordu. "Ben Tony Rodriguez'im. Monroe, Louisiana'da yaşıyorum. Altı yaşındayım. Sen benim Barbara Halamsın ve Houston'a gidiyoruz."

"Neden gidiyoruz?"

"Büyükannemi ziyaret etmek için."

"Aferin sana." Ayağa kalkmadan önce onu yanaklarından öperek elini tuttu. Makinelere gitmek için insanların beklediği uzun bir kuyruğa doğru ilerlediler. Jake başını kaldırdı, endişeyle yanaklarını ısıırıyordu.

"Burası güvenlik kontrolü. Bu kısmı atlatırsak güvendedeyiz."

Sıra yavaşça ilerliyor, Jake etraflarındaki her adama şüpheli gözlerle bakıyordu. Bu kadar kolay olacağından emin değildi. Aiden ortaya çıkarsa ne yapmalıydı? Ya da Raphael?

Antonia bir kürsünün önünde durarak elindeki kâğıtları üniformalı bir adama verdi. Jake'in elleri soğuklaşıp terledi. Annesi onu üniformalı adamlar genellikle düşmandır diye uyarmıştı. Adam kâğıtları inceledi ve ardından Jake'e bakıp kaşlarını çatı.

"Adın ne, küçük adam?"

"Tony."

"Tony, ne?"

"Rodriguez."

"Kaç yaşındasın?"

"Altı."

"Doğum günün ne zaman?"

Gözlerinin açılmasını engellemeye çalıştı. Antonia ona bu cevabı söylememişti. "Temmuz."

Adam gülümsedi. “Daha yeni bir parti vermiş olmalısın, ha? Parti verdiniz mi?”

Jake’in yediği kahvaltı boğazından geliyordu. “Hayır.”

Adam yeniden kâğıtlara baktı, sonra Antonia’dan Jake’e çevirdi bakışlarını.

“Demek annenle Minneapolis’e gidiyorsun?”

Jake’in ensesinden terler akıyordu. “Hayır, efendim. Bu benim halam ve birlikte Houston’a büyükannemi ziyarete gidiyoruz.”

Adam başını salladı. “Saçların sarı ama soyadın Rodriguez. Neden?”

Bu sorunun ne anlama geldiğini Jake bilmiyordu. “Babamın saçları sarıydı.”

“Sarıydı?” Adam başını iki yana salladı. “Bir adım geriye gitmenizi istiyorum, Hanımefendi.”

Hayır! Jake, adamın zihninde bağırdı.

Adam irkildi, gözleri açıldı.

İçeri girmemize izin vereceksin.

Emir o kadar sertti ki adam titredi.

Jake parmakları üzerine uzayarak Antonia’ya fısıldadı. “Adamın ne yapması gerek?”

“Hey, adam hiç iyi görünmüyor,” dedi Jake’in arkasındaki sırada bekleyen adam.

Antonia’nın kafası karışmış, gözleri kocaman aralanmıştı. “Biletlerimizi damgalamalı ve üzerlerini işaretlemeli.”

Biletlerimizi damgala ve üzerlerine işaret koy. Hemen.

Üniformalı adam biletleri damgaladı ve ardından kalemiyle hepsini işaretledi.

Kâğıtları halama ver ve bize dair her şeyi unut.

Adam kâğıtları Antonia'ya verdi ve bir sonraki kişiyi çağırdı. Antonia kendini kutsadı.

Bir makineden geçerken ayakkabılarını çıkardılar ve Jake'in sırt çantasıyla birlikte bir kaba koydular. Jake sıradan çıkıp diğer tarafa geçerken endişeliydi.

Antonia yeniden elini tuttu. "Acele etmeliyiz. Sadece otuz dakikamız var."

Bir salonu yarı koşar adımlarla geçtiler ve pek çok sandalyenin olduğu bir alana geldiler. Bir uçağa ilerleyen büyük bir tüp vardı. Aiden'la uçtuklarından çok daha büyük bir uçaktı. "Bu bizim uçağımız mı?"

"Sı."

Antonia bir sandalyeye oturup Jake'i de yanına oturttu. Jake endişeli olduğu için durmadan kıpırdıyordu. Antonia, Jake'in ellerini avuçlarına aldı. "Sakin durmalısın. Çok kısa bir süre daha. Eğer çok endişelenirsek..."

Jake onayladı ve sabit durmaya çalıştı.

Antonia, Jake'in kulağına eğildi. "Güvenlikteki adama ne yaptın?"

"Geçmemize izin vermesini söyledim."

"Söylediğini duymadım."

Zihnine söyledim.

Antonia'nın gözleri açıldı ve tespihi şakırdadı. Jake'in yanaklarını tutup gözlerini inceledi.

"Sen bir *demonio* musun? Hiç benzemiyorsun."

Belki de yaptıklarından sonra yarı şeytandır. "Bilmiyorum. Aiden ve Alex karışık element olduğumu söyledi. Babam hava elementiydi. Annem ise ateş. Bu beni şeytan yapar mı?"

"*Mi dios.*" Kendini kutsadı.

Ölü bedenlerin görüntüsü Jake'in gözünün öüne geldi. "Aiden bana çok kötü şeyler yaptırdı. Çok çok kötü şeyler. Artık onun dediklerini yapmak istemiyorum."

Antonia yanaklarını öptü. "Biliyorum. O yüzden seni kurtarmalıyım, *mijo*."

"Sana asla zarar vermem, Antonia."

"Biliyorum, *mijo*. Sen iyi, tatlı bir çocuksun."

Jake kolunu Antonia'nın boynuna doladı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Antonia, Jake'in gözlerindeki yaşı sildi ve sıcacık gülümsedi. "Güvende olduğumuzu anladığımızda anneni bulacağız."

Yeniden Antonia'nın boynuna sımsıkı sarılıp gözyaşlarına boğuldu. "Teşekkür ederim, Antonia. Teşekkür ederim."

Antonia, Jake'i geri iterek saçlarını düzelitti. "Küçük bir çocuğun yeri annesinin yanındır."

Megafondan bir anons sesi yükseldi. *Amerikan Havayolları'na ait 7027 sefer sayılı Houston uçağı yolcu alımına hazırdır.*

Antonia gülümsedi. "Bu bizim uçağımız." Antonia kalktı, Jake de ardından başka bir sıraya doğru ilerledi. Kapının yanında oturan bir kadın biletleri alıyor ve insanların tüpe girmelerine izin veriyordu.

Önlerinde sadece dört kişi kalmıştı ki polis üniformalı iki adam salondan onlara doğru hızla geldi. Jake bakmamaya çalışarak gözlerini başka yöne dikti.

Ne kadar insan biletini verip geçerse Jake'in kalbi o kadar hızla atıyordu. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki nefes nefese kaldı. Salona doğru baktı.

Görevliler sandelyeleri yara yara geçiyorlardı, gözlerinde kararlılık vardı.

Antonia kâğıtları kadına verdi ve makine iki kere cınladı.

Neredeyse oldu. Neredeyse oldu.

Adamlardan biri Antonia'yı kolundan yakaladı. "Pardon, Hanımefendi. Küçük beyin ve sizin benimle birlikte gelmeniz gerek."

Diğer adam bir adım geride duruyor ve gözünü Jake'ten ayırmıyordu.

Antonia adamın elinden kurtulmayı denedi. "Hayır! Biz bu uçaktayız. Uçağa binmemiz gerek."

"Üzgünüm, Hanımefendi ama sizi şüpheli çocuk kaçırmadan sorgulamamız gerek."

"Ne? Bir hata olmalı."

"Jake, sen de bizimle gelmelisin."

"Neyden bahsettiğinizi anlamıyorum." Jake'in sesindeki panik arttı. "Benim adım Tony. Bu benim halam."

İnsanlar etraflarına yaklaşmaya başladı, meraklı gözlerle olayı izliyorlardı.

Arkada duran görevli öne geldi ve Jake'in kolunu kavradı, diğer adam da Antonia'yı sıradan çıkarmaya çalışıyordu.

Dehşete kapılan Jake gücünü saldı. Antonia'yı kurtarmalıydı. "Hayır!" Jake haykırdı. Güçlü bir rüzgâr uzun yola doğru savruldu. Antonia'nın kolunu tutan adam elini bırakıp düştü ve nefessizlikten boğazını tuttu. Yüzü morumsu bir maviliğe dönüştü. Diğer görevli şıştı ve boynundaki damarlar dışarıdan görüldü. Alandaki diğer insanlar da rüzgâr yüzünden nefes nefese kalmıştı, bazıları dizlerinin üzerine çöktü.

Antonia, Jake'in önünde belirdi. "Dur! İnsanların canını yakıyorsun, Jake. Durmalısın!"

Jake yumruk yaptığı ellerini yanında tutuyordu. "Onlar sana zarar verecekti. Buna izin veremem."

“Masum insanları benim yüzümden incitemezsin.”

Jake rüzgârı durdurdu, alandaki öksürük ve nefes seslerini dinledi.

Antonia elini tuttu. “Koş!”

Jake’in bacaklarının el verdiği hızla terminale doğru koştular ama insanlar kendilerini toparlamaya başlayınca onları işaret edip bağıldılar. Antonia, Jake’i bir tuvalete soktu.

Boşta kalan eliyle ağzını tutuyor ve titriyordu. Tespihi parmaklarının arasından sarkıyordu. “Düşünmemiz gerek. Bir plana ihtiyacımız var.”

Jake yumruklarını sıkarak başını kaldırdı. “Gücümü kullanabilirim.”

Antonia başını iki yana salladı. “Hayır! Kullanamazsın. Gücün seni annenden çok Aiden gibi yapıyor.”

Öfkesinin yerini korku alırken Jake’in gözlerine yaşlar doldu. “Ama bizi yakalayacaklar.”

Sırtını duvara yaslayan Antonia gözlerini kapattı. “Sı.”

“Hayır.” Öfke Jake’in içinde kaynayıp parlamasına neden oldu.

Antonia’nın gözlerindeki korkusunun yerini, sevgi aldı. “Ona istediğini verme. Gücünü kötü şeyler için kullanmanı istiyor.”

Boğazında korkudan oluşan yumruyu yutkundü. “Seni kurtarmak kötü bir şey değil, Antonia. Seni kurtarmak iyi bir şey. Seni seviyorum.”

Antonia, Jake’in önünde eğilip ellerini avuçlarının içine aldı. “Haklısın, Jake. Beni kurtarman kötü bir şey değil. Beni kurtarmayı yürekten, sevgiyle istiyorsun. Sevgi bu dünyadaki en güzel hediye. Ama yaptığın şeyi nefret ve öfkeyle gölgeliyorsun. Bu da sana zarar veriyor.”

Jake, “Gücümü kullanmaktan başka ne yapacağımı bilmiyorum,” diyerek hıçkırıklara boğuldu. “Canını yakmalarına izin vermem.”

Antonia elini çantasına atıp bir avuç dolusu para çıkardı. Parayı Jake’in şortunun cebine yerleştirdi.

Jake geri çekilmeye çalışarak başını salladı. “Hayır! Hayır!”

Antonia kolundan çekerek Jake’i nazikçe kendine yaklaştırdı ve parayı yerleştirdi. “Sessiz ol, *mijo*. Sessiz ol ve beni dinle.” Jake’i omuzlarından tuttu, o an yanaklarından yaşlar süzüldü. “Bizi bulduklarında, koşmalısın. Beni bekleme. Arkana sakın bakma. Koş. Anladın mı?”

Jake başını iki yana sallarken hıçkırıkları arasında nefesini toplamaya çalışıyordu. “Hayır, yapamam.”

Antonia onu daha sıkı tuttu. “Beni seviyor musun, Jake?”

“Evet! Seni sevdiğimi biliyorsun.”

“Daha önce senden bir şey istedim mi, peki?”

“Hayır,” diye fısıldadı Jake. Göğsündeki işaret soğudu ve içine doğru aktı.

“O zaman bunu benim için yap. Senden tek istediğim bu olacak. Beni seviyorsan, bunu benim için yaparsın.”

“Lütfen, Antonia. Bana bunu yaptırma. *Lütfen*.” Jake, Antonia’a tutundu. Jake kaçarsa Aiden’in Antonia’yı öldüreceğini biliyordu.

“Tek yolu bu.” Antonia, Jake’in yanaklarını okşadı. “Seni neden uzaklaştırmak istediğimi biliyor musun?”

“Beni sevdiğin için mi?”

“Evet, aynen öyle. Sen benim asla sahip olmadığım küçük oğlumsun. Ama seni başka bir nedenden uzaklaştırmak istedim. Ruhunu kurtarmak istedim. Sen iyi bir çocuksun. Tatlı bir çocuk-

sun. *Abuelo*'nun seni kendisi gibi bir şeytana çevirmesine izin verme."

Jake, Antonia'nın haklı olduğunu bilerek hıçkırıyordu. Ama Aiden onu Jake yüzünden öldürecekti.

"Annenle tanıştığımızı hatırlıyor musun? Albuquerque'de?"

Jake onayladı, hâlâ nefesini toparlamaya çalışıyordu.

"Annene sana göz kulak olacağıma dair söz verdim. Sen de söz ver..." Sesi çatallaştı. "Annene seni korumak için elimden geleni yaptığımı söyleyeceğine söz ver."

Jake başını salladı. "Söz veriyorum."

Jake'in yüzünü tutan ellerini sıktı. "Sevgi dünyadaki en güçlü şeydir, Jake. Bütün şeytanlardan çok daha güçlüdür. Bunu unutma."

Gözyaşları yüzünden neredeyse Antonia'nın yüzünü göremiyordu. Başını salladı. "Unutmayacağım, Antonia."

Tepelerinde sirenler çalmaya başladı ve dışarıdan bağırıtı sesleri yükseldi.

"Benim için cesur ol." Antonia ayağa kalkıp Jake'in omuzlarına sırt çantasını taktı. Ardından Jake'in boynundaki bağı çözmek için parmakları kayışın üzerinde gezindi. Tekrar ayağa kalktı ve Jake'i tuvaletin çıkışına yönlendirdi. Güvenlikler onları durdurmadan önce daha on adım atmışlardı. Antonia elini bırakıp bağırma başladı. "*Kaç!*"

Jake onları öldürebilirdi. Sadece beş kişilerdi. Bunu kolayca yapabilir, başka kimseye de zarar vermeyebilirdi. Bir an panikledi ama Antonia başını salladı ve sevgiyle baktı. Antonia'nın zihnini inceledi.

Bunu benim için yap. Senden tek istediğim bu olacak. Beni seviyorsan, bunu benim için yaparsın.

Antonia'dan daha çok sevdiği tek kişi annesiydi. Bütün benliği itiraz etse de bunu Antonia için yapacaktı. Bunu bile.

Koşarken bir an tökezledi ama ardından dengesini yakaladı. Jake daha önce hiç bu kadar hızlı koşmamıştı çünkü rüyasında değil, gerçek hayatta böyle kâbuslar yaşamamıştı. Aileleri, işçileri, yaşlı adamları ve kadınları geçerek koştu. Küçük çocuklar annelerinin kucaklarında onu izliyordu. Güvenlik kapısının yanındaki çıkıştan dışarı koştu ve kapılar yüksek sıcaklığa açıldı. Güneş ona göz kırpyordu.

Giriş kısmında bulunan parlak siyah arabayı fark ettiğinde aniden durdu. Arabanın kapısı açıldı ve Aiden içinden indi. Aiden pis pis gülüyordu. "Merhaba, Jacob. Çok meşgul bir sabah geçiriyor gibisin."

Bir salise için Jake, Aiden'ı yenebileceğini düşündü ama Antonia'nın yüzü ve sözleri Jake'in zihninden aktı. *Sevgi, şeytandan daha güçlüdür* Ona inanmak zorundaydı.

Güvenlik görevlileri Jake'in arkasındaki kapıdan Antonia'yı getirdi. Jake başını çevirince adamların Antonia'nın kolunu fazla sıkı tuttuğunu gördü ve cam yandı.

"Bütün bunlar ne demek oluyor, Antonia?" Aiden sakın bir ses tonuyla sordu.

"Bütün bunlar benim hatam. *Señor* Jake'in hiçbir şeyden haberi yoktu."

Jake'in ağzı açık kaldı.

"Bu doğru mu, Jake?"

Antonia'nın gözleri Jake'e yalvarıyordu.

Bunu Antonia'ya yapamam.

Antonia'nın sevgiyle parlayan yüzü, Jake'e yapabileceğini işaret ediyordu.

Jake beton yola baktı. “Evet, doğru.”

“Büyük hayal kırıklığına uğradım, Antonia. Bu olaya kadar oldukça başarılı bir çalışandın. Jake’le oldukça güzel ilgilendin. Belki de sana ikinci bir şans vermeliyim.”

Jake umutla başını kaldırdı ama Antonia’nın yüzü hâlâ üzgündü.

“Ama.” Aiden sert bir gülümsemeyle durdu. “Bu terbiyesiz hareketinden sıyrılmana izin verirsem, diğer çalışanlarıma nasıl bir örnek sunmuş olurum? Diğerlerine ders olmalısın.” Aiden’in bakışları Jake’e kaydı.

Jake, Aiden’in kendisinden bahsettiğini biliyordu.

Antonia çenesini kaldırdı, Jake’in hiç görmediği kadar cesur duruyordu. Bakışlarını Aiden’a kenetledi. “*Pudrete en el infierno, demonio por lo que le haces al niño!*”

Aiden eğlenmiş görünüyordu. “İlginç kelime tercihi, Antonia.”

Antonia’nın teni kırmızıya döndü ve inledi.

“Söylemek istediğin bir şey var mı?”

“*Que Dios maldiga tu alma para siempre!*” Antonia çığlık attı bakışları başının arkasına kaydı.

Jake’in bedenini korku kapladı ve bakışlarını başka yöne çevirdi.

“Hayır, Jacob.” Aiden’in sesi sertti. “İzleyeceksin.”

Başını kaldıran Jake’in görüntüsü yaşlar yüzünden bulanıktı.

“İtaatsizlik cezasız kalmaz. Unutma.”

Antonia’nın ağzı oynadı ama çığlık atana kadar hiçbir ses çıkmadı.

Lütfen, Antonia. Lütfen seni kurtarmama izin ver

Antonia başını iki yana salladı. “Beni sadece Tanrı kurtarabilir.”

Aiden hırladı ve parlak beyaz dişlerini göstererek dudaklarını araladı. “*Yo te libraré.*”

Antonia’nın saçları tutuşurken kıyafetleri de alev aldı. Yere düşerken çığlıkları gökyüzünü kapladı. Ardından durdu ve sonra... Boşluk.

Jake, Antonia’yı seviyordu ama Antonia çok yanılmıştı. Şeytan, sevgiden daha güçlüydü.

Yirmi İkinci Bölüm

Marcus odasındaki masanın üzerine eğildi. “Emma’yla ilgili bir sorun var.”

Will köşede bir sandalyeye oturdu. Bir anda ağzı kurudu. Marcus, Emma’nın hamile olduğunu mu anlamıştı? “Neler saçmalıyorsun?”

“Emma’nın gücü azdı ve güvenilmezdi.”

Will başını iki yana sallarken rahatladı. “Alex, Emma’ya Emmanuella’dan daha güçlü olduğunu söyledi.”

Marcus elleriyle masadan doğruldu ve Will’in yanındaki sandalyeye oturdu. “Geçmişte kim olduğunu bilmek pek işe yaramaz.”

“Emma’nın güçlü şeyler yaptığını gördüm.”

“Tamam, haklısın Emma’nın gerçekten büyük bir kapasitesi var ama ne yazık ki ihtiyacı olduğu her an kullanamıyor. Gücü zaman zaman geliyor. Asansörde neden gücünü kullanmadı? Daha fazla savaşılabirdi.”

Will derin bir nefes aldı. Marcus, Will’in de kendine sorduğu

ne çok soru soruyordu. “Muhtemelen korktu. Gücünü öfkeden alıyor. Korku ise önüne ket vuruyor.”

“Bu çok büyük bir sorun, Will.”

Söylediği şey gayet doğrudu; bu yüzden Will verecek bir cevap bulamadı.

“Gücünü ihtiyacı olduğunda elde edebilmek için başka bir şeye dayandırmalıydı. Bunu öğrenmek için yeterince zamanı var mı emin değilim.”

“Öğrendiğim kadarıyla Emma’dan önce gelenler nasıl savaşacaklarını bilerek geliyorlarmış. Ayrıca koruyucuları da onlara yardım ediyormuş.” Will savunmacı ses tonunu saklamaya çalışmadı. “Emma’nın bu iki şansı da olmadı. Yapabileceğinin en iyisini yaptı ve daha iyisini bilmiyorum.”

Marcus kendini savunmak için bir elini kaldırdı. “Kimse onu ya da seni suçlamıyor. Sadece ortadaki gerçekleri söylüyorum.”

Will hâlâ tedbirli bir şekilde, ellerini sandalyenin kollarına dayadı. “Alex, gücünün duygusal kaynağının Emma’yı Emmanuella’dan güçlü yaptığını söylemişti.”

“Doğru, ama sen de gördün ki Emma gücünü kullanamadığı zaman oldukça zor bir duruma düşüyor. Bunu bilmek de güzel.” Bir dakikalığına durdu. “Savaşta onu kızdırmalıyız. Sen de en az benim kadar biliyorsun, savaşta ona güvenemeyiz. Bugün işe yarayabilir ama finalde olmaz.”

Will de zaten bundan endişeliydi. “Emma ve ben gücümüzü paylaşabiliriz. Daha önce yaptık. Kendi gücümü onunla paylaşabildim.”

“Kendi gücünün her zerresine ihtiyacın olacak. Emma’yla paylaşamazsın, yoksa ikiniz de ölürsünüz.”

“Peki, ne öneriyorsun?”

“Şu aşamada hiçbir şey önermiyorum. Sadece durumu açık-
lıyorum ve finale kadar bir plan yapmamızı öneriyorum.”

Will, Marcus’un söylediği her şeye katılıyordu ama hâlâ sadece
iki kişinin kurtulacağı gerçeği vardı. Marcus bu durumu kendi lehine
çevirmek istemişti. “Bugün bir planın olduğu kanısına vardım.”

“Senin sağladığın bilgiler doğrultusunda etrafı aramaya beşte
başlarım derim. Saldırımlarını beklediğimiz andan önce iki saati-
miz olur.”

“Peki, bizim saldırı planımız için ne öneriyorsun?”

“Emma’yı yakın tutmamız gerek ama sanırım bugün hiçbir
dövüşe katılmaması daha iyi olur.”

“Haklısın.”

“Aiden ile Raphael’in orada olacağını düşünerek plan yap-
malıyız. Ve tabii Jake’in. Ayrıca sanırım yer konusunda haklıydın.
Hasar tablosuna bakınca birbirine yakın yerlere saldırıyorlar. Bu
da onları daha savunmasız yapmalı. Üçümüz ayrılıp farklı yollar-
dan gelebiliriz.”

Will de aynı şeyi önerecekti. “Bence Aiden ve Raphael’le il-
gilenmeliyiz ki kapasitelerinin ne olduğunu öğrenelim.

Marcus ellerini çenesinin altında birleştirmişti. “Ve Jake.”

“Ne?”

“Eğer bugün onu kurtaramazsak diye olası gücünü öğrenme-
liyiz. Daha sonra neyle karşılaşacağımızı bilmeliyiz.”

Will başını iki yana salladı. Marcus’un böyle bir öneride bu-
lunmasına oldukça sinirlendi. “Sen aklını mı kaçırdın?”

“İyi bir fikir olduğunu biliyorsun.”

“Hayır. Berbat bir fikir. Onu ele geçirmek için sürpriz ele-
mente ihtiyacımız var. Özellikle de amacımız düzen sağlamak, sui-
kast değilse.”

“Sen ileriye göremiyorsun, Will.”

Will sandalyenin kenarlarını tutarak bir süre Marcus’u izledi. “İşin doğrusunu bilmesem, Jake’i öldürmeyi planladığını düşüneneceğim.”

Marcus dudaklarını sıktı. “Böyle bir şey istemiyorum. Beni canavar mı sandın, Will?”

“Dürüst olmak gerekirse, Marcus, neye inanacağımı bilmiyorum.”

Marcus gözlerini bir süre ayırmadı, ardından derin bir nefes alıp uzaklara baktı. “Jake’i ve Emma’yı kendim öldürmeyi planlamıyorum ama iki kişinin kurtulacağı gerçeğiyle yüzleşmemiz gerek. Bu nedenle onları ben öldürmezsen birisi muhakkak öldürecek.” Marcus öne eğildi, güç gözlerini yakıyordu. “Orada sonunda Jake’e ihtiyacımız olacak ama finalde onun için savaşmayacağım ya da Emma için. Ve şunu bil ki kazanmayı ve senin de benim yanımda olmanı planlıyorum.”

Will öğrenerek gözlerini devirdi. Marcus, Will’in tek savaşma nedenini elinden alıyordu. “*Neden?* Annemi sevdin diye mi?”

“Evet, ayrıca benim oğlum olduğun için. Bunu kolayca görmezden gelemem.”

“Bu aile saadeti anını bozuyorsam affet,” Konudan hiç memnun olmayarak yerinden kaydı ama yine de Will bu konunun açılmasına seviniyordu. “Seni otuz dört yıldır hiç görmedim, sonra birden çıkageldin ve babam rolünü oynamak istiyorsun.”

“Senin hayatındaydım, Will. Fark etmesen de veya hatırlamasan da ben oradaydım.”

Will kahkaha attı. “Ah, haklısın.”

Marcus’un elini dizinde gezdiriyordu. “Dokuz yaşındayken, sen, James ve kız kardeşin Megan yüzmek için nehre kaçmıştınız.

Annenden izin almamıştın ve hiçbir yetişkin gözetimi yoktu. Akıntı seni aşağı çekti ve bir adam hayatını kurtardı.”

“Balıkçıydı.”

Marcus başını kaldırıp güldü. “Bir de on yedi yaşında olduğun zaman var. James ve sen çok içmiştiniz ve eve arabayla gitmeyi planlıyordunuz ama anahtarları bulamamıştın. Ertesi sabah onları pantolonunun cebinde bulmuştun.”

Will soluğunu tuttu. “Lanet olsun.”

“Ya da kız kardeşinin düğünü için eve geldiğinde James artık gönüllü asker olmayacağını söylemişti. Sen de artık kaydolmazsın diye düşünmüştün. Ta ki...”

Will gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. “Kafedeki bir adam, kalmam için beni ikna edene kadar.” Will’in gözleri aniden açıldı. “Bana Emma’yı bulmamı söylemiştin.”

“Bütün bu final oyunun başladığı geceydi.”

Will’in tüyleri diken diken oldu. “Ne demek istiyorsun?”

“Ciddi misin? Parçaları hiç birleştirmedin mi? Jake’in ana rahmine düştüğü geceydi.”

“Kötü bir şey olacağına dair hislerim...”

“Kötü bir şey oldu. Haklıydın.”

Will beyninin uyuştüğünü hissetti ve Marcus’un söylediklerine odaklanmaya çalıştı. Will olayları Marcus’un düzenlediğini biliyordu ama kendisinin bu oyunun içindeki yerine dair hiçbir fikri yoktu.

Marcus öne eğilerek elini Will’in dizine koydu. “Bütün bunlar sen hatırlamadan çok önce bile sana göz kulak olduğum içindi. Benim için önemli olmasan neden onca şeye katlanayım? Sana onu koruman için yardım etmeyeceksem neden Emma’yı bulmanı isteyeyim? Onu kaybetmeden önce Emma’yla olduğunca çok vakit geçirmeni istiyorum.

Onu kaybetmek? Will bu olasılıkla yüzleşemezdi ve Marcus'un planını asla onaylamayacağından emindi ama madem Marcus bugünlük Emma ve Jake'i öldürmeyecekti, o zaman Will diğer savaşlar için Marcus'un da gücünü test etmeliydi. Saatini kontrol etti ve ayağa kalktı, düşünmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. "Emma'nın yanına dönmem gerek."

"Senden bir iyilik isteyeceğim."

Will durdu. Marcus pek iyilik istemezdi. "Ne?"

"Emma'yla konuşmak istiyorum. Yalnız."

Başını sallayan Will kızgın kızgın baktı. "Asla."

"Onu incitmeyeceğime söz veriyorum."

"Seni Emma'yla yalnız bırakmamın imkânı yok."

Marcus'un yüzünü küçük bir gülümseme aldı. "Sanırım bu onun kararı, senin değil."

"Emma da kabul etmez."

"Belki haklısın ama yine de bir sor."

Will aceleyle odasına döndü, Emma için nedense endişelendi. Ya Marcus çok iyi rol yapan bir canavardı ya da Will'i gerçekten önemsiyordu. Will, gerçeğin ikisinin karışımı olduğunu tahmin ediyordu.

Önceden belirledikleri gibi kapıyı açmadan önce belli bir ritimde çaldı. Emma yatağın üzerine oturmuş, bağdaş kurmuş, televizyon izliyordu. Alex'in ölümü ekrandaydı. "Emma." Will iç çekti. "Neden bunu yapıyorsun?" Emma'nın yanına oturarak kumandaya uzandı.

Emma, Will'den uzaklaşarak kumandayı almasını engelledi. "Kendi kararlarını layıkıyla alabilen yetişkin bir insanım ben, Will Davenport. Sen hayatıma girmeden yirmi yedi yıl gayet iyi idare ettim."

“Evet, biliyorum.” Will, Emma’nın elini tuttu. “Ceza çekme ihtiyacıyla kendine işkence etmeni istemedim.”

Emma, Will’e doğru ilerleyip dudaklarını onun dudaklarıyla birleştirdi. Ardından yeniden oturdu. “Yok, kendime ceza vermek için izlemiyorum. Bence medyanın ne dediğini bilmemiz gerek. Ya da en azından bizim de işin içinde olup olmadığımızı bilmemiz gerek.”

“İyi fikir. Bir şey bulabildin mi?”

Emma gülümsedi. “Aslında, evet.” Karyolanın yanından otel logolu bir defter aldı. “Alex’in ölümünden Cavallo’yu suçluyorlar.”

“Şaka yapıyorsun.”

“Hayır. Hatta Cavallo hakkında bizim de bildiklerimize yakın bazı bilgiler bile verdiler.”

Will kâğıda bakabilmek için Emma’ya yaklaştı. “Benim asıl merak ettiğim Warren ve Vinco Potentia gerçekten olayı Cavallo’nun yaptığını mı düşünüyor? Belki de sadece medyaya oyalanmaları için yem atıyorlardır.”

Emma omuzlarını silkti. “Phillip Warren bencil bir pislik olabilir ama Aiden gibi biri değil. Oğlunu seviyordu. Eminim sorumluları bulmak istiyordur.”

“Eğer bizim yaptığımızı düşünmüyorsa. O zaman dikkati başka bir yere çekmek ister.”

Emma iç çekti. “Doğru.”

Will kolunu Emma’ya doladı. “Başka ne var?”

“Şehirlere yapılan saldırılarla Cavallo’yu birleştirmeye çalışıyorlar şimdi de. Gerçek üyelere ait isimler var ellerinde.”

“Soruşturma için herhangi bir üye ele geçirmişler mi?”

“Evet, birkaç tane ama çoğu ölü. Tabii bunların hepsi kompolar.”

Gülümseyen Will başını iki yana salladı. “Amerika iyi komplo teorileri sever.”

“Doğru.”

“Ama yine de Cavallo, Vinco Potentia’nın arkasında. Warren’in baskın talep etmemesine ve yetkililerin yakın takibe almalarına şaşırdım.”

“Belki de kendilerini açığa çıkarmamak için söylemişlerdir.”

“Haklı olabilirsiniz.”

Emma, Will’i yatağa yatırıp üzerine çıktı. “Ne dedin?” Tek kaşını kaldırdı. “Tekrar edebilir misin?”

Will kıkırdadı. “Haklı olduğun konusunda mı?”

“Evet, o kısım.”

“Bunu ilk defa söylemiyorum, Emma.”

“Sadece son olmayacağını hatırla.” Will’i öpmek için eğildi.

Emma’yı yanına yuvarladı ve dudaklarının dudaklarında gezinmesine izin verdi. “Tanrım, seni seviyorum.”

Emma başını geri çekti ve şüpheli gözlerle Will’i süzdü. “Marcus’la nasıl geçti?”

“İyi işte. Senin için endişelenmiş.”

Emma’nın kaşları havalandı. “Benim için endişelenmiş mi? Sanırım orada bir yanlış anlaşılma var.”

“Daha doğrusunu söylemek gerekirse gücünün kaynağı konusunda endişelenmiş. Kaynağın güvenilmez olabilir. Asansörde neler olduğu hakkında konuşmak istemediğini biliyorum ama bilmem gerekiyor. Dün gece parça parça gördüm ama hepsini bilmeliyim.”

Emma derin nefes alarak sırtüstü uzandı.

“Çok acı vericiyse sana yardım edebilirim. İstersen zihnine girip neler olduğunu öğrenebilirim.”

“Hayır,” dedi Emma. “Ben sana anlatırım.” Gözlerini tavana

dikti. “Asansör bodruma vardığında, kapılar açıldı ve bana ona dokunmamı söyledin ama ben öylece kaldım. Bana Jake’i bulmamda yardımcı olacağına gerçekten inandım; o yüzden yapamayacağımı düşündüm. Ona bu şekilde ihanet edemezdin.” Devam etmeden önce derin bir nefes aldı. “Ardından sen görüldüğünde ve Alex söylediklerini duyduğunda ona ihanet ettiğimi anladı. Doğrusu son anda fikrimi değiştirsem de ona ihanet etmiştim. Jake’e karşı olan duygularıyla oynamış ve Alex’i ölüme sürüklemiştim.” Emma doğrulup gözlerini kapattı.

“Emma bunu sesli olarak söylemek zorunda değilsin. Kendi başıma bulabilirim.”

Omzunun üzerinden Will’e baktı. Emma’nın bakışları Will’in söylediğine itiraz ediyordu. “Yaptığım şeyi üstlenmeliyim, Will. Yaptığım korkunç şeylerden kendimi affedebilmem için hatalarımın sorumluluğunu almalıyım.” Emma televizyona döndü. “Hâlâ yapmak zorunda olduğum korkunç şeyler.”

Will doğrularak kolunu Emma’ya doladı. Emma’nın sırtını göğsüne yasladı. Bu zaten özünde koruyucusu olarak Will’in görevi değil miydi? Ama şimdi onu sadece sevdiği adam olarak değil, ayrıca sonsuza dek Emma’yı bütün bunlardan korumak ve kurtarmak için birleştiği adam olarak yapıyordu. Ne yazık ki kendi kendini yese de Emma’yı tam olarak koruyamıyordu. Tek verebildiği sevgi ve destektir. Başının kenarından Emma’yı öptü. “Peki.”

Emma bir dakika bekledi. “Alex haklı olarak öfkeliydi. İkimizden birden intikam almak için aramızdaki bağı kullanarak bana yaptığı işkenceden senin de acı çekmeni istiyordu. İkimiz de bunun gerçekleşeceğini biliyorduk; bu yüzden ben de sana gelmesini engelledim.” Emma elini Will’in koluna bıraktı. “Gücümü kullanmayı denedim ama korktuğum için başta yapamadım. Acı...

ardından acı beni engelledi. Sadece kolunun bazı yerlerini yaktım ve tişörtünü ateşe verdim.”

Will dün gece Emma’nın zihnine girdiğinde Alex’in ne kadar büyük bir acıya sebep olduğunu görmüştü. “Emma, özür dilerim. Olanlar benim suçumdu. Seni bir daha asla böyle bir durumun içine sokmayacağım.”

Emma yüzünü Will’e döndü, gözleri yumuşaktı. “Bana bu sözü veremezsin, ben de zaten vermeni beklemiyorum. Ben özür dilerim, güçlü degildim.”

“Sen yeterince güçlüydün.”

“Değildim, ikimiz de bunu biliyoruz. Güçlüymüşüm gibi davranmamız hiçbir işe yaramaz. Üçümüzün de ölümüne sebep olabildim. Engellerime rağmen ne yapabileceğimi öğrenmemiz gerek.”

Will, Emma’yı daha sıkı tuttu. Emma’yı buna hazırlamak için ne kadar günü olduğundan emin değildi, ayrıca yeterince zaman olsa bile daha başka neler yapabileceğini bilmiyordu Will. Ya Marcus, Emma’ya yardım etmek için onunla konuşmak istiyorsa? Durum şüpheliydi ama Marcus haklıydı. Emma’nın kendisi karar veremeliydi. “Marcus seninle konuşmak istiyor. Yalnız.”

Emma’nın bedeni kasıldı. “Neden?”

“Söylemedi ama seni incitmeyeceğine yemin etti.”

“Ne isteyebilir ki?”

“Hiçbir fikrim yok.”

Emma yüzünü Will’in boynuna gömerek iç geçirdi. “Tamam.”

“Konuşmak zorunda değilsin.”

“Biliyorum ama merak ettim.”

“Onu görmek istiyorsan, acele etmelisin.”

Yataktan inen Emma kısa ve gergin bir gülüş attı. “O zaman hemen halledelim.”

Marcus'un odasına sessizce yürüdüler. Will, Emma'nın yanında bir şey söylemek ister gibi duruyordu ama sanki sözcükleri toparlayamıyordu. Emma kapıyı çaldı, saniyeler içinde Marcus kapıyı açtı.

“Geldiğin için teşekkür ederim, Emma.”

Emma cevap vermedi.

Elini kapı kasasına dayayan Will sesini alçalttı. “Tanrı’ya yemin ederim, eğer onu incitirsen veya bir şekilde ürkütürsen...”

Marcus bir adım gerileyip Emma’ya sıcak bir şekilde gülümsemi. Ardından Will’e baktı. “Sadece konuşmak istiyorum. Söz veriyorum.”

Will endişeliydi. *Bunu yapmak istediğinden emin misin?*

Evet. Emma arkasına bakmadan kapıdan içeri girdi ve Marcus kapıyı kapattı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Emma kendine Marcus'un onu incitmeyeceğini söyleyip duruyordu ama yine de kalbi hızlı atıyordu. Marcus'la yüz yüze gelmek için döndü, ellerini iki yana açarak kendini beğenmiş bir tavırla konuştu. "Evet, işte buradayım, Marcus. Ne istiyorsun?"

"Bana senin soruların varmış gibi geliyor."

Ağzı neredeyse açık kalacaktı ki kendini toparladı. "Buradayım çünkü sorularım olduğunu düşünüyorsun." Emma bir elini beline koydu, başını iki yana salladı ve güldü. "Sen ciddi misin?"

"Bence bu zamana kadar kimse bu konularda sana karşı dürüst davranmadı. Herkesin kendi amaçları var ve sana sadece gerçeklerin duymak istediğin versiyonlarını söylediler."

"Seni onlardan ayıran ne?"

"Will'e karşı ortak sevgimiz. Ve Jake'e olan ortak ihtiyacımız."

"Bu nedenle yalnız konuşmak istedin." Emma, Will'e olan ortak sevgilerini anlıyordu ama Jake'e karşı değil.

"Evet."

"Pekâlâ, seni dinliyorum."

Marcus, Emma'yı geçerek pencere önünde bir sandalyeye oturdu ve Emma'ya yanındaki sandalyeyi işaret etti. "Otursana."

"Teşekkürler, ayakta iyiyim."

Marcus omuzlarını silkti. "Sanırım kehanetle başlayacağım."

Emma'nın midesine kramp girdi. Bunu beklemiyordu. "Ne hakkında?"

"Herhalde anlamını merak ediyorsundur."

"Tamamen saçmalık."

"Belki öyledir. Belki de değil."

Emma kaşlarını çatı. "Kehanetler hakkında komik olan herkesin kendi istediği gibi okuması. Her okuyan kendi çıkarımını yapıyor."

Marcus elini sandalyeye koyup dikiş yerlerini parmağıyla takip etti. "Binlerce yıllık deneyimle kendi çıkarımımı paylaşmayı çok isterim."

Emma bunu anlatmasının altında bir sebep olduğunu biliyordu ama kabul etmeliydi ki merak etmişti. Kapıya en yakın yere, yatağın kenarına oturarak başını eğdi. "Dinliyorum."

"Eminim artık Vinco Potentia'nın inandığı kehanetin doğru olmadığını biliyorsunuzdur. Gerçek kehanet kitapta bir şifre şeklinde yazıyor. Duyduğun an bilincinden geçip kendini yakıyor."

"Jake, Will'i işaretlerken doğru olanı kullanmıştı."

"O zaman biliyorsun?" Marcus güldü. "İlk kısım oldukça açıktı."

"Toprak çıplak ve soğuk olacak

Vaat edileni beklerken

Tanrı, kraliçenin yanındadır

Ancak kraliçe sürgünler ülkesinin insanları arasında saklanır

*Kaybetmek zorunda olduğu kişi yüzünden peşindedirler
Koruyucu denen Seçilmiş Kişi
Bir kalkan, rehber, dost olacaktır ”*

“Ben kraliçeyim. Will koruyucu. Jake için peşimdeler.” Sesindeki nefreti saklamaya çalışmadı.

“Evet.” Marcus gülümsedi ama gözü seyirdi. “Sana gayet açık olduğunu söylemiştim. Anlaşılması zor olan ikinci kısım.” Yeniden söyledi:

*“Büyük bir acıdan doğacaktır yüce kişi
Yaz dönümünden sonraki dolunayla
Güçleri yüce ve büyük olacaktır
Toprağa hükmetmek için yükselecektir
Gölgede bıraktığı ona meydan okuyacaktır
Ama o herkese üstün gelecektir
Bunda eşi benzeri yoktur.”*

Marcus boğazını temizledi. “Aiden yüce kişinin Jake olduğuna inanıyor. Ben Will olduğunu düşünüyorum. İşaretlendi ve seni yaz dönümünde buldu. Ayrıca kabul etmelisin ki güçleri seninkinden ve Raphael’inkinden daha büyük.”

“Bunun şu noktada ne önemi var?”

“Kuralların değışmesine rağmen kehanet hâlâ işliyor.”

“Yani Will yükselecek ve toprağa hükmedecek?” Emma, Marcus’a inanmak istemedi. Will’in kazanması ve dünyayı yönetmesi fikri inanması güç bir fıkirdi.

Ciddi bir ifadeyle Marcus öne eğilip ellerini kenetledi. “Evet. Ve sen de bunun önemini anlamalısın. Dünya çok uzun zamandır

bir kaos içindeydi. Aiden kontrolü ele geçirirse insan ırkının yarısını sırf eğlence için yok eder. Raphael zaten küçük Aiden ama Will...” Marcus’un gözleri doldu. “Will hayatı boyunca bunun için eğitildi. O sadece kaderinde bu olan biri değil, aynı zamanda adaletli ve mantıklı. Will dünyanın düzenine kavuşmak için beklediği kişi.”

“Yanında seninle birlikte. Tabii ki.”

Marcus cevap vermedi.

“Peki, Jake’in ne önemi var? Ona ihtiyacın olduğunu söyledin.”

“Jake’i ele geçirmek üstünlük getirir.”

Emma başını yavaşça sallayıp kaşlarını havaya kaldırdı. “Tabii ki getirir.”

“Oyunu bitirmek için finalde gerekli.”

Emma’nın kalbi ağzına geldi. “Üstünlük getiren kişi oyunu sonlandırır.”

Marcus bir kez daha onayladı.

“Oğlumu kurban etmek istiyorsun. Böylece kendi oğlunu kurtaracaksın. Benden ne istediğinin farkında mısın?”

“Evet. Üzgünüm. Jake bir çocuk ve hiçbir şeyi yönetmek için hazır değil. İnsanoğlu için sonuçlarının ne olabileceğini düşünemiyor musun? Kendi bencil isteklerini bir kenara bırakıp insan-oğlunun yararını düşünmelisin.”

“Dünya sadece *senin* oğlunun kurtulmasıyla mı rahata erecek?” Emma’nın bulantısı arttı ama tuvalete koşmamak için kendini sıktı. Karşısındaki adamla oğlunun ölümünü tartışıyordu. Emma, Marcus titrediğini görmesin diye elini yumruk yaptı. “Bunda eşi benzeri yoktur? Bu ne demek?”

“Sen.”

Emma'nın kalbi güm güm atıyordu. "Ne?"

"Emma, Jake'i öldürmelisin. Bu kişi sen olmalısın."

Korkunç bir soğukluk Emma'nın damarlarından aktı. "Benimle neden yalnız konuşmak istediğini şimdi anlıyorum. Will bu söylediklerini asla kabul etmez."

"Sana olan aşkı düşünme gücünü köreltmiş. Eğer bir adım geri çekilip olanlara duygularından arınıp bakarsan..."

Emma başını iki yana sallayarak ayağa kalktı. "Seni yeterince dinledim."

Ayağa kalkan Marcus elini Emma'ya uzattı. "Emma, bekle. Bir şey daha var."

"Daha fazla dinleyemem."

Marcus derin bir nefes alarak sesini alçalttı. "Başka bir kehanet daha var. Daha da eski bir tane. O kadar eski ki metin tam olarak bilinmiyor ama efsanesi devam ediyor."

Emma elini beline koyarak alaycı bir şekilde güldü. "Dur tahmin edeyim. Çocuğunu doğrayan bir anneyle mi ilgili?"

"Bir çocukla ilgili. İki âlemi birleştirerek dünyanın güç dengesini sağlayacak çocuk. Bizim dünyamız ve gölgeler âlemi. Bir işareti olmalı. Jake'te işaret var mı?"

"Jake'in hiçbir işareti yok, o yüzden çılgın fikirlerini unut. Ayrıca, bu durum Jake'i yüce kişi yapmaz mı?"

"Efsane, çocuğun büyük bir fedakârlıkla sağlayacağını söylüyor."

"Sen de bunu Jake'in ölümüne yoruyorsun?"

"Ölüm en temel fedakârlık değil mi?" Durdu. "Jake'in gücü büyüyor. Kendini bir noktada Aiden'a karşı koruyabilir. Ama işler daha da kötü bir hal alabilir. Beş yaşında ve çileden çıkmış sınırsız güçlü bir çocuktan daha korkutucu bir şey yoktur."

Emma'nın midesi kıvranıyordu. "Paylaştığın için teşekkürler." Sesi öfkeli çıkmıştı ama aynı zamanda omurgasından aşağı korku ilerliyordu. "Bu kadar yeter."

Marcus, Emma'ya doğru birkaç adım attı. "Eminim bana inanmıyorsun ama bu, kişisel bir şey değil. Senden gerçekten hoşlanıyorum ve Will seni kaybettiğinde yıkılacak biliyorum. Bazen keşke Aiden'a yeni bir kız yaratmasını hiç söylemeseydim diyorum. Bir önceki bencil ve huysuz biri olmaya başlamıştı. O... daha kolay bir kayıp olabilirdi."

Kinayeli bir gülümsemeyle Emma kapıya doğru bir adım attı. "Çok açıksözlüsün. Teşekkür ederim."

Emma kapıyı açık bırakıp Will'ın yanına koştu, kafası karma karışık olmuştu. Will, Marcus'un neler söylediğini bilmek isteyecekti ve Emma da ya Marcus haklıysa diye Will'e anlatmalıydı. Ya işler bu şekilde olmak zorundaydı? Emma, Jake'in görüntülerinden bazı şeylerin değiştirilemeyeceğini öğrenmişti. Bazen kader yön değiştirebilirdi. Emma, Will'e kendi ölümünün önceden söylendiğini söylemeli miydi?

Neticede, Emma bunu zaten bilmiyor muydu? Sonunda iki kalmalıydı ve Emma denese bile Will'i öldüremezdi. Aralarındaki bağ bunu engellerdi. Jake'i zaten öldürmezdi. O zaman tek seçenek kendisinin ölmesiydi.

Will yatağın ön kısmına oturmuş, gözlerini televizyona kenetlemişti. Yüzündeki donmuş ifade bir şeylerin ters gittiğini gösteriyordu. Emma içeri girdiğinde, Will acıyan ve korkan gözlerle baktı.

Kalbi neredeyse yerinden çıkacaktı. "Sırada ne var?"

"Haberler..."

Spikerin sesi duyuldu. "Shreveport Yerel Havaalanı'nda yaşanan olayın yeni bir terörist saldırısı olduğu yönünde söylemler var."

Emma televizyona yaklaştı.

“Yaklaşık on otuzda Shreveport Yerel Havaalanı’nda bir kaza meydana geldi. Terminaldeki yolcular ciğerlerindeki hava tükeniyormuş gibi bir anda soluk alamamaya başladılar. Kayıtlar her şeyin yirmi saniye ile bir dakika arasında değişerek her yerde hâkim olduğunu gösterdi. Ardından hava akımı durdu. Birkaç ölü haberi geldiği bilinse de henüz kesin rakamlara ulaşamadı. Albuquerque, Little Rock ve Jackson olaylarından sonra yetkililer bu olayı da terörist saldırısı olarak nitelendirdi.”

“Deprem yok mu?” diye fısıldadı Emma.

“Kayıtlara göre yok.”

“Nefes olayı... Alex de aynısını bana asansörde yaptı.”

Will elini Emma’nın koluna koydu. “Bana da.”

“Alex öldü.” Sesi dümdüz çıkıyordu. “Havayı kontrol eden tek insan var.”

“Jake insanlara isteyerek asla zarar vermez, Emma. Bunu biliyorsun.”

“O zaman ne oldu? Aiden mı zorladı? Havaalanında ne işleri vardı? Şehir merkezlerine saldırıyorlar sanıyordum.”

Will yatakta doğruldu, bilgisayarını önüne aldı. “Bilmiyorum. Havaalanı, merkeze hiç de yakın değil.”

Emma’nın ayakları sanki yere çakılıydı. “Albuquerque’nin plansız bir olay olduğunu biliyoruz. Ben ve harika çocuklar lanet kitap için savaşıyorduk.”

Will gözlerini Emma’ya çevirdi. “Evet, devam et.”

“Ardından Aiden yeni bir fikir buldu. Benim canıma okumak için Raphael ve Jake’i kullanarak Little Rock’ı yerle bir etti.”

“Eminim yüzlerce insanı öldürmekten de sapıkça bir zevk almıştır.”

“Sonra Jackson, beni biraz daha mahvetmek için. Hepsi şehir merkezleri. Hepsinde deprem var. Hepsinde fırtına var. Albuquerque plansız gelişmiş olsa da hepsinde bir örnek var.”

“Doğru, peki teorin nedir?”

“Şimdi neden değişti?”

“Bilmiyorum. Belki de Alex’le ilgili bir durum vardır.”

“Ama Little Rock ve Jackson beni buraya getirmek içindi. Şimdi neden bir anda yeri ve tarzını değiştirdin?”

“Seni daha fazla çileden çıkarmak için? Seni yakına çekip sonra Jake’ten uzaklaştırarak kızdırmak için?”

“Neden havaalanındaki herkesi öldürmedi? Çok kolay olurdu. Bak.” Televizyonu işaret etti. “Küçük bir şey. Raphael kolayca yer yerinden oynatabilirdi. Aiden da Jake’i kullanarak fırtına yaratır ve herkesin işini bitirirdi.”

“Doğru.”

Emma’nın göğsü heyecanla kaynadı. “Ya Aiden değilse?”

Wil başını eğdi. “Ne demek istiyorsun? Başka kim olabilir?”

“Jake.”

“Jake olduğunu zaten biliyoruz. Alex öldü ve bunu Jake’ten başka yapabilecek biri yok.”

“Şunu söylemeye çalışıyorum, Jake bunu Aiden olmadan yaptı.”

Will dikkatle Emma’yı izleyerek geri yaslandı. “Diğer örneklerle hiç uymadığı konusunda haklısın ama ya Aiden bir şeyleri değiştirmek istediye?”

“Buna gerçekten inanıyor musun?”

“Sadece şeytanın avukatını oynuyorum. Jake kendi başına nasıl yapabilir?”

Nasıl yapabilirdi? Aiden, Jake’i havaalanına mı götürmüştü?

“Belki kaçmıştır.” Emma soluğunu tuttu. “Havaalanındaydı! Ya uzaklaşmak istediye?”

“Emma, o çok zeki bir çocuk ama bunu tek başına yapmasına imkân yok.”

“Belki biri yardım etmiştir.”

“Şimdi bunun onların bir tuzağı olup olmadığından emin olmalıyız. Ya bir sonraki şehre ilerleyecekler ya da biz planımıza devam edeceğiz. Bir sonraki şehir neresi?”

“Tyler, Texas. Ama ya Jake kaçmak için havaalanına gittiye? Aiden’den kaçyorsa, gidip onu bulmamız gerek.”

Will, Emma’ya uzanıp elini tuttu. Oturması için onu yatağa doğru çekti. “Tamam, senin teorini ele alalım. Diyelim ki Jake birinden yardım alarak veya almayarak kaçtı ve havaalanına vardı. Ne için? Başka bir yere uçmak için?”

“Evet.”

“Tamam. Ona bilet alacak birine ihtiyacı var. Sonra da güvenlikten geçmeli.”

“Bilet alıp almadığını öğrenemez miyiz?”

“Benim yeteneklerimin çok ötesinde. James bununla ilgili bir şeyler yapıyordu ama şimdi bir işe yaramaz. Jake’in Aiden’den kaçtığını düşünelim. Ve terminalde olduğuna göre güvenliği de geçtiğini varsayalım. Bunu neden yapsın?” Will televizyonu işaret etti.

“Bilmiyorum.”

“Jake terminaldeydi, belki de bir uçağa binmeye hazırlanıyordu, ardından insanların nefesini kesti. Neden?”

Emma, Will’in sorularının ne yöne gittiğini anladı. “Dövüşmek için.”

“Kiminle?”

Emma gözlerini kapattı ve yenilgiyi kabullendi. “Aiden onu bulmuş olmalı.”

Will başparmağıyla Emma’nın elini okşuyordu. “Sanırım haklısın.”

“Aiden’in onu yakalaması konusunda mı haklı olduğumu düşünüyorsun?”

“Bu konuda tamamen haklı olduğumu düşünüyorum.”

“Jake hâlâ Aiden’la birlikteyse ne değişir?”

“Pek çok şey. İlk olarak hâlâ Shreveport’a saldırmayı planlıyor olurlar. İkinci olarak, Aiden’m yetkisi sarsıldı; bu nedenle hasar çok daha büyük olabilir. Ve üçüncü olarak...” Emma’nın elini kucağına aldı. “Jake bugün Aiden’la birlikte olmaktan daha huzursuz olabilir, bu da onu kurtarmamız için daha kolay bir yol.”

“Aiden ona zarar verirse...” Emma’nın sesi çıkmadı.

“Aiden’in ona ihtiyacı var, Emma. Jake onun sigortası.”

Ama ikisi de bunun Aiden’in Jake’e acı çektirmeyeceği anlamına gelmediğini biliyordu.

Bir haber spikeri havaalanının önünde duruyordu, arkasında sirenler ve flaş ışıkları vardı. “Bill, yeni bir gelişme var. Diğer şehirlerden farklı olan bir gelişme.” Spiker yan tarafa bakıp elini kulağına götürdü. “Terminalin dışında birkaç adam ve bir küçük çocuk izlerken, bir kadının alevler içinde yandığını söyleyen pek çok görgü tanığı var.”

Emma’nın beynine kan sıçradı. “Jake.”

Sessizce lanetler okuyan Will bilgisayarını aldı. “Hâlâ önceki planımız geçerli. Beşte şehir merkezine iniyoruz ve yediye kadar hazırlanıyoruz.”

Kim alevler içinde yanmıştı? Kim yakmıştı? Jake mi Aiden mi? “Olayın yedide olacağını nereden çıkardın?”

“İlk saldırı üçteydi. İkincisi ise beşte.”

“Will, dur. Neden şehir merkezlerini seçiyorlar?”

“Daha çok kişiye zarar vermek ve öldürmek için.”

“Kesinlikle. O zaman neden akşam herkes evine çekilmişken saldırırsınlar?”

“Ah, lanet olsun!”

Emma saatine baktı. “Saat on bir sıfır üç.”

“Toparlan. Marcus’a haber vereyim.”

“Peki, ne zaman saldıracaklar?”

“Bilmiyorum. Yine üçte mi? Beş? Eğer bu sefer iki saat öncesine giderse birde saldırır. Bu da demek oluyor ki oradaki bütün binaları ve etrafı öğrenmek için sadece iki saatimiz var.” Will kapıya koştu. “Her şeyi topla. Gitmemiz gerek.”

Yirmi Dördüncü Bölüm

Marcus Shreveport, Louisiana'da dikkat çekmeyeceği bir sokak köşesi arıyordu. Ama Emma, Marcus'un bir yerde dikkat çekmeyeceğinden emin değildi. Fazla iyi görünüyordu. Elementler neredeyse fazla mükemmel görüntüye sahiptiler. Çok yakışıklı olmasına rağmen, Will'in bile yarı element olduğu anlaşıyordu. Bir Element olan Jake, kendi yaşındaki diğer çocuklara göre olağandışı bir güzelliğe sahipti.

Emma çekici olmasına rağmen o kadar güzel değildi. Terden saçları boynuna ve yüzüne yapışmıştı. Hayatında daha önce kendini hiç bu kadar itici hissetmemişti. Görüntüsü onu diğerlerinden ayırıyordu ve Emma bunu neden hiç fark etmediğine şaşırı. Güzellikleri ve güçleri arasında doğru orantı vardı. Gerçek elementler hem en güzeller hem de en güçlülerdi. Emma en çirkinleri ve en güçsüzleriydi. Gücü onu nerede terk edecekti?

Emma'nın eli belindeki kemerde asılı duran tabancayı yokladı. St. Louis dövüşü kazanmasında gücün çok da önemli olmadığını kanıtlamıştı. Belki Aiden'da işe yaramazdı ama Emma kullanabileceği bütün silahlara muhtaçtı. Sonsuz element güçlere karşı yirmi birinci

yüzyıl teknolojisi gerekiyorsa, Emma onu da kullanırdı.

Will ve Marcus en avantajlı yeri ve Emma'nın nerede duracağını tartışıyorlardı. Emma'yı bir binanın tepesine çıkarmayı düşündüler ama Will bina yıkılırsa Emma yaralanır diye korktu. Will, "Şehre zarar vermelerini engelleyebileceğimizi düşünmüyorum," diyerek Emma'yı uyardı. "Amacımız hasarı en azda tutmak. Eğer ihtiyacın olursa diye kesin bir kaçış rotan olmalı."

Emma ürperince omzundaki saçlar titredi. Birazdan insanların burada öleceği gerçeğiyle sarsıldı. Masum insanların bu olaylarla hiçbir alakası yoktu. Will'in sözleri bu durumu fazlaca gerçek yapıyordu. "Peki ya seni?"

"Endişelenme. Bugün öldürülmeye hiç niyetli değilim. Eğer ayrılırsak unutma, Olive ve Cleveland köşesinde buluşacağız."

Sonunda, Emma'nın durmasına karar verdikleri yer otoparkın köşesi oldu. Emma'mn bu noktada etrafı yapılarla çevrili olacaktı ve hem olayları görebilecek hem de tehlike anında kaçış için bir rotası olacaktı.

Bu nokta Emma'yı sinir etti.

Jake, onun oğluydu. Emma oğlu için savaşmalıydı, Will veya Marcus değil. Ama öfkesine rağmen Emma savaşmak için avantajından çok dezavantajı olduğunu biliyordu. Jake'in kurtulmasına engel olacak hiçbir harekette bulunmak istemiyordu. Ya da daha kötüsü onu öldüren kişi olmak istemiyordu. Gururu daha geriden geliyordu.

On iki kırk beşte, hepsi yerini almıştı. Will ve Marcus birbirlerine yarım blok mesafede, sokağın iki ayrı yakasındalardı. Emma ise Will'den yarım blok aşağıdaydı. Oturduğu yerden Will'i çok net görebiliyordu.

Will tam bir asker moduna girmişti. O her zaman, her şeye hazırlıklıydı ama Emma ne zaman Will'i bu şekilde görse, Irak'ta

çok başarılı bir lider olduğunu düşünmeden edemiyordu. Emma, haftalar önce Will'le tanışmadan onun nasıl birisi olduğunu çok merak ediyordu. Will eve gelmeden önce bezgin ve kırgındı. Adaletle inanan onurlu gerçek Will'in yerini başka bir Will almıştı. Mazluma yardım eden Will gitmişti. Will, Emma'yla tanışmadan önce üç yıl boyunca suçlarından vicdan azabı çeken kendini bırakmış biriydi. Belki de ruhu sonunda kurtulabilir.

Emma, Marcus'la konuştuklarını düşündükçe, Marcus'un Will'in yüce kişi olduğu hakkındaki görüşlerine daha çok katılıyordu. Bütün hayat tecrübesi Will'i merhametli ve sadece kendi çıkarlarını düşünmeyen bir yönetici yapıyordu. Keşke Jake yerine Emma yem olsaydı.

Kehanetin korkusu ve Jake için ne anlama geldiği Emma'yı yiyip bitiriyordu. Bugün etkili olmak istiyorsa bu düşünceleri bir kanara bırakması gerektiğini biliyordu. İhtiyacı olan şey öfkeydi. Ama önlerindeki on dakikanın Jake'i almayı veya almamayı belirleyecek olması, Emma'nın içinde korku duvarları örüyordu, ki nefes alması bile zorlaşıyordu.

Will, Emma'nın rahatsızlığını hissetti. *Emma?*

İyiyim. Sadece telaşlıyım.

Derin nefes al. Her şey yolunda gidecek.

Emma aralarındaki iletişimi kapatmayı tercih ederdi ama Will açık kalması konusunda ısrar etti. Will, Emma'nın iyi olduğunu bilmek istiyordu, ayrıca Emma da Will'in iyi olduğundan emin olmanın kendisini rahatlatacağını düşünmüştü. Will'in başı belaya girerse, Emma yardım edebilirdi.

On iki elli dokuzda, Emma'nın karşısındaki caddeye bir araba yaklaştı ve durdu, arka kapı açıldı. Yüksek güç dalgası arabadan dışarı yayıldı.

Buradalar.

Emma kendi güç dalgasını kapattı ve bunu yarım saat önce bir sürprizle karşılaşmamak için yapmış olması gerektiğini fark etti.

İlk inen Raphael oldu, haki renginde bir pantolon ve uzun kollu uçuk mavi bir tişört giymiş ve kollarını dirseklerine kadar sıyırmıştı. Sosyal bir etkinliğe gidiyor gibi görünüyordu. Bir sonraki inen Aiden oldu, kibri etrafı inceleyen yüzünden parlıyordu. Bir saniye için Emma, Jake'in onlarla olduğundan emin olmadı. Bir yanı havaalanındaki olaydan sonra Jake'in kaçmış olmasını istiyordu. Ama arabadan Jake indi, yüzünde hiçbir ifade yoktu. Emma'nın midesi kasıldı. Jake nasıl da dalgın ve umutsuz görünüyordu.

Jake, annen burada!

Ama Jake duymadı. Bir robot gibi sert ve kararlı yürüyordu. Araba uzaklaştı ve Raphael ile Aiden kaldırımın ortasında durdu, yayaların yürümesine engel oluyorlar ve etraflarından dolaşmalarına neden oluyorlardı. Jake iki adamın ortasında durmuş, Emma'ya doğru bakıyordu ama gözleri öyle cansızdı ki.

Will! Jake burada!

Sakın bir şey yapma. Sakın.

Hiçbir şey yapmadan bekle demek kolaydı ama Emma'nın Raphael ve Aiden'la savaşmaya kalkışması, şüphesiz iyi sonuçlanmazdı. Aslında başka seçenekler de vardı. Emma tabancasını çıkardı, silahı hazırladı ve görüş açısından Aiden'a uzattı.

Emma, sakın deneme! Aiden üzerinde işe yaramayacağını biliyorsun!

Will'in öfkesini aralarındaki bağdan anlayabiliyordu Emma. Will ve Marcus, çok ince hesaplarla Aiden ve Raphael'in nerede duracağını hesaplamıştı. Ama Aiden, Will ve Emma'nın burada olacağını bilerek, bilinçli bir şekilde bir blok kuzeye kaymıştı.

Emma, yerimi değiştirmem lazım. Orada kal ve Aiden'la ilgilenme. Will yerinden ayrılp sokak arasına doğru gözden kayboldu.

İlgilenme demek kolaydı tabii ama Emma zor duruyordu. Hayatını cehenneme çeviren adam yaklaşık on metre ötesinde duruyordu ve Emma hiçbir yere gitmesine izin vermemeliydi. Belki de her şey gücünü ve silahını ortak kullanmasına bağlıydı.

Hayır, Will'i beklemesi gerekiyordu. Ve tabii Marcus'u da.

Raphael sanki masa tenisi turnuvasına hazırlanmış gibi ellerini iki yanına salladı. Aiden'in gözleri parıldadı ve Jake ikisinin arasında hareketsiz kaldı.

Aiden oğluna ne yapmıştı böyle?

Aiden ve Raphael'in yıkımlarına hazırlandıkları çok belliydi ama sanki başka bir şey bekliyorlardı. Ya da başka birini.

Nereye kayboldun? Emma, Will'in zihnine bağırırdı.

Geliyorum.

Başlamak üzere. Midesi panikten yanıyordu. Katliamlarına başlamadan önce Will onları hazırlıksız yakalamak için stres yapmıştı. Will ve Marcus bu planlarını kaybediyorlardı.

Hangi yönden geliyorsun? Emma müdahale etmek zorundaydı. Başka şansı yoktu.

Emma, sakın aptalca bir şey yapma.

Köşeyi dönersen Jake'in durduğu yere çıkarsın. Kargaşa yaratabilirim ve Marcus ile ben onları oyalarken sen de Jake'i alırsın. Marcus hangi cehennemde?

Geliyor ama bırak bu işi ikimiz halledelim, Emma.

Güçlerimizi test etmemiz gerek diyorsun yani. Tabii daha iyi bir zaman olamazdı.

Yer hafif hafif sallanmaya başladı. Raphael başlamıştı.

Jake'in çektiği acıya ve Aiden'in onu ne derece korkuttuğuna

odaklanan Emma, gücünün bedenini yakmasına izin verdi.

Emma, lütfen. Will yalvardı, çaresizliği aralarındaki bağdan akıyordu. Planladığımız şey bu değildi.

Hangi lanet olası şey planlandığı gibi gitmişti ki?

İçini dökmesi, içindeki yangını körüklemesine neden oluyordu. Öfkesi ve gücü öylesine büyüdü ki Emma içinde zor tutuyordu.

Aiden değişikliği hissetti. Havayı test eder gibi çenesini kaldırdı. Yüzünde bir sırıtma belirdi.

Emma, Aiden'ın beklediğini anladı. Aiden, Emma'yı bekliyordu.

İçgüdülerine güven. Sesi sakın ve yatıştırıcıydı. Pek çok kez savaştın. Ne yapacağımı bilerek güçlerine güven.

Emma gözlerini kapatarak göğsünde yanan yangına odaklandı. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Bedeni etraftaki enerji kaynaklarını arıyordu. Elektrik akımı bedeninden yere aktı. Bu kaynaklardan yararlanmak Emma'nın enerjisini artırdı, hatta neredeyse ikiye katladı. Ta ki bedeni rahatlamak isteyene dek.

Yer sallanmaya başladı ve caddedeki insanlar çığlık attı.

Jake'i görüyorum. Gücüne ne yapması gerektiğini söyleme. İhtiyacın olan şeyi söyle. Hazır dediğimde, gücünü bırak.

Gücüne ihtiyacın olan şeyi söyle? Jake'e ihtiyacı vardı. Bu kadar kolay mıydı? Hayır. Aiden'ı saf dışı bırakmasını söyleyebilirdi ama ihtiyacı olan şey bu değildi.

Şimdi bırak!

Emma, Jake'i düşünerek gücünü saldı ve bir ateş topu caddede yayıldı. Ardından bir su gürültüsü patladı. Çığlıklar büyüyecek son sese ulaştı. O esnada gökyüzü fırtına bulutlarıyla kaplandı.

Will! Jake'i alabildin mi?

Duman açıldı ve Aiden az önceki yerinde yüzünde bir gülümsemeyle duruyordu. Raphael ve Jake hiçbir yerde yoktu.

* * *

Büyük bir ateş topu caddenin ortasında patladı, Will gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Dumanlar azaldığında yeniden görüşünü kazandı ama Raphael ve Jake gitmişti.

Will! Jake'i alabildin mi?

Lanet olası pislik. *Kaybettim. Raphael'le birlikte. Şimdi on-ları kıştıracağım.*

Gökyüzünden şiddetli yağmur damlaları düşerken Aiden cad-denin karşısına, Emma'ya doğru ilerledi. Eğer Will, Jake'i bulmak yerine Emma'ya yardıma gitseydi, Emma onu asla affetmezdi. Aiden'in Emma'ya ihtiyacı vardı, onu öldüremezdi. Will'in Emma'yı yalnız bırakmasının tek nedeni buydu. Will arkasını dönüp cadde-den aşağı koşmaya başladı ve buna pişman olmamayı umdu.

Marcus, Will'den yarım blok aşağıda koşuyordu ama bu insan kalabalığında Raphael ve Jake'in orada olduğunu söylemek imkânsızdı. Marcus bir şeyin peşinden koşuyor gibiydi ve Will onun Raphael ve Jake olmasını umdu.

Yer yeniden sallanmaya başladı, gökyüzü karardı. Raphael yıkımlarına devam edecek bir yer bulmuş olmalıydı, ki bu yer asıl durmaları gereken yerd.

Lanet olsun. Bu bir kurguydu.

Will, Jake'i mi kaybetmişti? Emma şimdi bunu düşünmemeliydi. Aiden nerede olduğunu biliyor ve caddenin karşısından ona doğru yürüyordu. Yüzünde pis bir sırıtma vardı.

“Emmanuella, geldin demek.”

Yağmur kaldırım taşlarını dövmeye başladı. Aiden ıslanıyor-

du ama hiç farkında değil gibi davranıyordu.

Emma hâlâ otoparktaydı ve bir sütunun arkasına saklanıyordu. *Tam bir korkaksın*, dedi kendi kendine. Hayatının son üç yılını kaçarak ve saklanarak geçirmişti ve artık buna dayanamıyordu. Derin bir nefes alarak, babasının önünde durduğu sütundan geri çekildi ve ortaya çıktı.

Aiden kaldırımında, Emma'nın bir iki metre ötesindeydi. Bacakları iki yana ayrılmıştı.

"Davetini nasıl reddedebilirdim?" Hafif bir ses tonuyla konuştu. Tabanca hâlâ bir elinde, yanında duruyordu ama otoparkın duvarı onu Aiden'dan saklıyordu.

Gülüştü dostçaydı. Sanki bu görüşmeyi ayarlamış gibi değil de yolda Emma'ya arabayla çarpmış gibi bakıyordu. "Önemli kısma geçmeden önce merak ettiğim bir konu var. Alex'i kim öldürdü? Marcus mu Will mi?"

Emma kaşlarını çatı. Aiden'ın ondan şüphelenmesine sevinmeli mi aşağılanmalı mı bilemedi. "Nereden bileyim? Medya, Cavallo olduğunu söyledi."

Aiden güldü ama sesi pek memnun olmadığını belli ediyordu. "Lütfen, Emmanuella. Bu tarz olaylar döndürmeye alışkınım. Hangisi onu öldürdü?"

Aiden gerçekten Emma'nın Alex'i öldürebilecek kapasitede olmadığını mı düşünüyordu? "Ne fark eder ki? Sonuçta öldü. Minik oyunundan bir yarışmacı elendi."

"Dünya için çok şey fark eder. Onu öldüren kişi gücünü ele geçirir."

Alex de aynısını söylemişti ama Emma kendini daha güçlü hissetmiyordu. Onun yerine Will mi güce sahip olmuştu? Bu noktada bir önemi yoktu. "Jake'i istiyorum."

“Ve onu alacaksın. Yarın gece.”

“Benimle oyun oynama, Aiden. Yarın akşam ne var?”

“Final savaşı.”

“Ne?” Will ve Marcus daha çok zaman olduğunu düşünmüştü. “Bu önemsiz bilgiyi bize ne zaman söylemeyi düşünüyordun?”

Aiden elini savurarak güldü. “Emmanuella, bu sıralama nenden oldu sanıyorsun? Bu senin finale davetindi. Yarın gece onda, Chicago, Grant Park’taki Buckingham Çeşmesi’nin önünde ol.”

Emma’yi öfke kapladı. “Oğlumu kullanarak şehirleri yerle bir ediyorsun ve bunu finalin ne zaman olacağını söylemek için yapıyorsun, öyle mi? Sen benimle oyun mu oynuyorsun? Ne tür bir pisliksin?” Sesi çığlık gibi çıktı ama bunu önemseyecek durumda değildi. “Büyük yüzleşmede ne olacak? Kafes dövüşü mü?”

“Histeri gösterin bittiyse işimize dönelim.” Aiden’in gülüşü kayboldu. “Dördü savaşacak, ikisi kalacak. Görünüşe göre Will’in tarafındasm. Peki, Jake’e ne olacak?”

Bu herkes tarafından bilinen gerçeğin korkusu gücünü engelledi. “Neden beni şimdi öldürmüyorsun? İkimiz de biliyoruz ki senin için savaşmayacağım.”

“Ah, Emmanuella. Yeniden drama. Sen benim kızımsın. Seni öldürme gibi bir niyetim yok.”

Emma başını iki yana salladı. “Buna inanmakta güçlük çekiyorum.”

“Neden? İşleri senin için kolay hale getirmedi mi? Daha sonra gücünü kontrol edebildiğinde ve hatta daha fazla güçlendiğinde, bana teşekkür edeceksin.”

“İstemiyorum. Sana asla teşekkür etmeyeceğim. Sadece Jake’in ve Will’in hayatta kalmasını istiyorum.”

“Çok şükür ki hayatta her zaman istediklerimizi elde edemiyoruz.”

Emma tükenmekte olan caddeye baktı. “Jake nerede?”

“Sanırım şu anda hayatta kalmak için koşuyordu.”

“Ona ne yaptın?”

“Hiçbir şey yapmadım, sevgili kızım. Marcus’un ve Will’in yapacağı şeyden endişelenmelisin.

Will öfkeyle bağırdı. Will ve Marcus onları kovalarken Raphael ve Jake birkaç blok ötede şehri talan ediyordu. O esnada Aiden, Emma’yla birlikteydi. Will, Emma için geri mi dönmeliydi? Yer sallanırken gökyüzünden deli gibi yağmur yağıyordu. Yollarda insanlar çılgılık atıyor ve kaçışıyordu. Önlerine çıkan insanlara çarpa çarpa her yöne dağılarak koşturuyorlardı.

Raphael sokağın köşesinden göründü, ışık yayıyordu. Hemen belinin hizasında ise sarı küçük bir kafa görünüyordu.

Jake.

Will, Emma’nın gücünün tırmandığını hissetti ve korkudan yerinde çakılı kaldı. Yapmak üzere olduğu şeyle yapmak istediği arasında sıkışmış halde işkence çekiyordu. Aiden, Emma’ya zarar vermezdi. Onu korkutmuş olabilirdi ama zarar vermiş olamazdı. Will buna inanmak zorundaydı. Eğer Will, Jake’e bu kadar yakınen geri dönerse, Emma çok öfkelenirdi. Raphael’i kolayca geçip Jake’i alabilir ve Emma’ya dönebilirdi.

Marcus caddenin ortasında durdu ve etrafı bir parıltıyla kaplandı. Yerde bir su kütlesi belirerek Raphael’e doğru fırladı.

Su, görünmez bir duvara çarparak havada küçük damlalara bölündü.

Jake.

Yerde bir çatlak oluşup Will'e doğru hareket etti ve ortadan genişledi. Will çatlaktan kurtulmak için zıpladı.

Yağmur müthiş bir hızla yağıyordu ve ona doğru esen bir rüzgârla Will'in yüzüne batıyordu. Jake'in fırtınası bu yağmuru yaratıyordu ve Will bunu kontrol edebilirdi. Will, Jake'i iskelemayı umarak suyu hızla Raphael'e doğru yönlendirdi. Raphael küçük çocuğu muhtemelen savunma stratejisi olarak kendine oldukça yakın tutuyordu. Lanet olası korkak.

Will, Jake nerede?

Will sessizliğini sürdürdü, Emma'nın Jake'in çarpışmanın içinde olduğunu bilmesini istemiyordu.

Emma'nın gücü yeniden büyüdü ve Will onun ne gibi bir durumda olduğunu bilemedi. Yardıma ihtiyacı olsaydı isterdi ama Jake'in peşinde olduğunu biliyordu. İstemeyebilirdi.

Will, Raphael'e yaklaşmayı denedi ama binadan büyük bir insan kalabalığı çıkarak Will'in yolunu kapattı. Kalabalığı iterek geçen Will, Emma gücünü toplarken nefesini tuttu. Jake'i almalı ve Emma'ya gitmeliydi.

Emma'nın gücü patladı ve birkaç saniye sonra Will'in kafası sanki duvara çarpılmış gibi sarsıldı. Endişeden nefesi kesildi ama aralarındaki bağdan Emma'nın acı içinde olmadığına emin oldu.

Yer şiddetli bir şekilde sallanıyordu, Will'in dizleri birbirine dolandı. Başını kaldırdığında kalabalığın azaldığını ve Raphael ile Jake'in orada olmadığını gördü. Orospu çocuğu.

Korkudan Emma'nın gücü geriledi. *Will? Jake nerede?*

“Onu bir tavşan gibi avlayacaklarını biliyor muydun? Peşine

tazı gibi takılacaklarını? Ne kadar hayvanca, değil mi?”

“Will, Jake’i asla incitmez.” Neden cevap veriyordu ki?

“Belki de vermez.” Aiden tek kaşını kaldırdı. “Peki ya Marcus?”

Emma’nın kararsızlığını hissederek gülümsedi. “Arkadaş olarak seçtiğin insanlara çok dikkat etmelisin, Emmanuella.”

Emma’nın öfkesi yeniden yükseldi. Öyle yakındı ki...

Aiden göz kırptı. “Neyse, yapman gereken işler vardır. Benim de öyle.”

Emma’nın onu oyalaması gerekiyordu. “Ne gibi işlerin var?”

“Daha çok mu istiyorsun?” Güldü. “Belki de gücümüzün bir gösterisi. Hazırlandığın şey bu değil mi?”

Emma sütundan uzaklaştı. “Sevmedin mi? Benden küçük bir gösteri izledin. Kendininkini göstermek için şansın var.”

Aiden güldü, bu sefer daha gerçekçiydi. Gözlerinde neşe vardı. “Beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmiyorsun.”

“Umalım ki seni hayal kırıklığına uğratmayayım.” Emma, Aiden’in ilk hareketi Emma’dan beklediğini biliyordu; böylece onu etkisiz hale getirecekti. Ya ilk olarak Emma onu tuzağa düşürse?

Gücüne güven, demişti Will.

O kadar kolay mıydı?

Parmakları tabancasının üzerinde dolaştı. Bu da bir seçenektir.

“Fikrini mi değiştirdin?” Aiden güldü.

Emma göğsündeki enerji yığımına odaklandı ve etrafındaki elektriği çağırdı. *Aiden’ı şaşırtmam gerek*, diye düşündü ve gücünü bıraktı.

Bir ateş topu Aiden’in yanından fırlayıp arkasındaki arabayı havaya uçurdu.

Aiden gücünü Emma'ya doğru savurdu ama Emma'nın enerjisi bir barikat kurarak bunu engelledi.

“Gayet iyi, Emma.” Yanındaki alçak duvara yaslanırken gözlerinden gerçekten etkilendiği görünüyordu.

Otoparkta tıklı kalmak gerçekten saçmalıktı, ikisinin de gücü bu alanda mahvedici olabilirdi. Silah olarak kullandıkları arabalardan bahsetmiyordu bile.

Ayrıca Aiden, Emma'nın silahını görebilirdi.

Elini arkasına saklayarak silahı gizledi ve pantolonuna yerleştirdi.

Daha fazla güce ihtiyacı vardı.

Dışarıdaki fırtına tam gaz devam ediyor, esen rüzgâr sokakları yerle bir ediyordu. Emma etrafta çok az insan gördüğüne çok memnun oldu.

Ayaklarının altındaki yer sallanmaya başladı, civardaki arabalar titriyordu. Tepelerinden küçük beton parçaları döküldü.

Ah, lanet olsun.

Yirmi Beşinci Bölüm

Binalardan parçalar kopup düşerken Will yeniden koşmaya başladı. Marcus hiçbir yerde görünmüyordu. Will, Raphael'in Marcus'un görüş açısında olmasını umuyordu. Birkaç tane duran arabayı ezerek geçen Will, yağmur tüm hızıyla yağsa da biraz ötede Jake'in sarı kafasını gördü.

Emma tedirgin ve endişeliydi.

Raphael yakındaydı. Will, ona doğru yükselen enerjiden buna emin olmuştu ama korku dalgalar halinde Will'e geliyordu.

Will!

Tam cevap vermek üzereydi ki ayağının altındaki asfalt kıpırdadı ve Will'i yere attı. Başını kaldırımdan kaldırıncı Marcus'un parçalanan yoldan sıçrayışını gördü. Will ayağa kalktı, sokaktaki yarıktan karşıya zıpladı. Marcus bir caddeden aşağı koştu, Will de onu takip etti.

Jake saldırı altında olduklarını görünce dehşete düştü. Caddenin karşısından onlara doğru gelen su kütlesi görmüştü ve kimin

yaptığını biliyordu. Annesi neredeydi? Aiden geleceğini söylemişti. Başını etrafında döndürerek annesini arıyorken Raphael elini tuttu ve koşmaya başladı.

Raphael daha hızlı koşuyordu ve Jake onu yakalayabilmek için çabalıyordu. Raphael'in depremi yerde yarıklar oluşturmuştu ve Jake'in ayağı artan yarıkların içine giriyordu. Eli Raphael'in elinden kayıp kaldırıma yüzüstü düştü, asfalt elini ve dizlerini kanattı. Gözlerine yaşlar doldu ama Jake acısını göğsündeki işarete gömdü. Nefesini yakalamaya çalıştı. Kalbi Antonia'ya olanlar yüzünden hâlâ acıyordu.

Elinden tutarak kaldıran Raphael dişlerinin arasından konuştu. "Will'in seni sevdiğini mi düşünüyorsun? Tekrar düşün. Az önce seni öldürmeyi denedi."

Raphael, Jake'i köşeden döndürdü ve Jake kafasındaki düşüncelere daldığı için tökezledi. Antonia'nın siniri ve acısı hâlâ içindeydi ve Jake bunu birinden çıkarmak istiyordu.

Will bardağı taşıran son damlaydı.

Jake fırtınaya yeni bir güç dalgası gönderdi. Yağmur gökyüzünden ok gibi yere düşerek tenini acıtıyordu ama Jake acıdan şikâyetçi değildi. Sadece sinirini pekiştiriyordu. Göğsündeki işaret o kadar soğuktu ki ıslak tişörtünü donduruyordu.

"Yapabildiğinin en iyisi bu mu, Jake?" Raphael üstdudağını iğrenerek kaldırdı ama ardından endişeli yüzünde kendini beğenmişlik yok oldu ve yeniden koşmaya başladı.

Aiden, Emma'yı üç katlı bir beton yığınına hapsedmişti. Tepelerinden arabalar geçip gidiyordu. Emma'ya doğru yürürken duvarı yerinden uçurdu. Emma gerileyip arkasındaki duvara yaslandı.

“Şimdi bir sonraki adımın için uygun zaman, Emmanuella. Gerçekten bu kadar zayıf mı eğitildin?”

“Kim beni eğitebilebilirdi, Aiden?” Emma dişlerini sıkarak konuştu. “Will bir bok bilmiyordu. Raphael ise gücümü çalmaya niyetliydi. Alex’in niyeti...”

“Evet, Alex’in niyeti?”

“Güç kazanmak ve otorite kurmaktır. Tıpkı sizler gibi. Beni kimse eğitmedi.” Ellerini iki yanında açtı. “Gördüğünden fazlası yok.”

Alex düşüncelere daldı, ardından konuştu. “Sana tek seferlik bir teklif yapacağım. İkinci şansın olmayacak.”

“Duymak istemiyorum.” Aiden’in neşesi Emma’yı korkutuyor, gücünü emiyordu. Onun neşesi her zaman için diğerlerine biraz fazla gelmişti. Bu nedenle eğer teklifi Emma’yla ilgiliyse, muhtemelen kötü şeyler barındırıyordu.

Aiden ilerlemeye devam etti, yüzünde kararlılık vardı. “Haklısın. Seni kimse eğitmedi. Marcus bundan emin olmak istemişti. Seni doğal içgüdülerinden ayıran kişi Marcus. Will’in Seçilmiş Kişi olmasını ve görevi hakkında hiçbir şey bilmemesini sağlayan da o. Kurtların içine kundakta bir bebek olarak atıldın ve kurtlar hâlâ etlerini paramparça etmeye hazır.”

“Etrafımda dolaşmalarını gerektirecek etim var mı bilemiyorum.”

Aiden başını eğdi ve gülümsedi. “Şu anda bile alaycı bir tavırla dövüşüyorsun.”

Emma, kendisini sokaktan ayıran birkaç metrelik duvarla gardını aldı. Otopark sallanmaya devam ediyor, küçük beton parçaları yukarıdan dökülüyordu.

“Teklifim şu: Sana Jake’i vereceğim. Gidip onu bulalım ve anında sana vereyim.”

Emma'nın nutku tutuldu. "Neden?" diye bağırdı.

"Emma, bunu neden soruyorsun? Ben senin babanım."

"Ha. Bu hiçbir şeyi açıklamıyor. Beni kandırıyorsun. Bir teklifte bulunduğunu söyledin. Jake'i bana öylece vereceğine inanmıyorum."

"Haklısın. Bir şartım var. Belli bir eğitim alman gerekiyordu ve almadığın için endişeleniyorum."

"Bunun Jake'le ne alakası var?"

"Sana bir buçuk günde ihtiyacın olan bütün eğitimi verebilirim. Seni en güçlü şekilde hazırlamak için elimden geleni yaparım. Sen de böylece Marcus'u yenebilirsin."

Emma'nın gözleri açıldı.

"Hataya düşme, Emma. O senin düşmanın. Senin çıkarlarını düşünüyormuş gibi davranabilir ama o binlerce yıl önce kaybettiği şeyi almak istiyor. Raphael'den, Alex'ten veya benden farklı değil." Aiden bir adım daha yaklaştı ve dizlerini Emma'yla yüz yüze olabilmek için büktü. "Ya da senden."

Emma'nın ağzı açık kaldı. Aiden bir parmağını Emma'nın dudaklarına koydu. Güç elektrik dalgalarıyla Emma'nın bedenine aktı.

"Şşşşt... hissediyor musun, Emmanuella? İçinde büyüyen enerji akımını hissediyor musun? Buna da sahip olabilirsin." Parmağını çekti.

Emma başını iki yana salladı. "Hayır, ben senden farklıyım."

"Düşündüğün kadar farklı değilsin. Sen güçlüsün, Emmanuella. Sadece gücünü keşfetmen lazım."

Bütün bunlar fazla mükemmeldi. Fazla basit. "Ve sen de keşfetmeme yardım edeceksin?"

"Evet."

“Ve bana Jake’i vereceksin?” Emma ses tonunda şüphelerini saklamadı.

“Evet. Sadece bir şartım var.”

“Evet, tabii ki. Şartın olmasa şaşardım.”

“Bir buçuk günde, bildiğim her şeyi anlatırım ve Jake’i sana veririm. Ama sen de şimdi benimle gelirsın ve savaşa kadar benim yanımda kalırsın.”

“Neden?”

Aiden sinirlenmiş benziyordu. “Aptal değilsin. Sana her şeyi açık bir dille anlattım.”

Aiden bunu neden yapıyordu? Bir ay önce bu teklifi yapsaydı Emma kabul edebilirdi. Peki neden yapmamıştı? Ayrıca Emma biliyordu. Will de aralarındaki bağ yüzünden tehdit altındaydı.

Will! Neden cevap vermiyordu?

Emma zihnini tazelemek için derin bir nefes aldı. “Peki ya reddedersem?”

Aiden’in gözlerini hayal kırıklığı kapladı. “Daha zeki olduğunu düşünmüştüm.”

“Senin bu durumdan ne gibi bir çıkarın olacak?”

“Kızıma yardım etmenin mutluluğunu yaşayacağım.”

Emma’nın nabızı adeta kafasının içinde atıyordu. “Sen bir yalancısın, Aiden. Bunu ikimiz de biliyoruz. O yüzden bırak bu klişe koruyucu baba saçmalıklarını.”

Aiden dudaklarını sıktı, yanağındaki kaslar titredi. “Çıkarlarım çok mu önemli? Sana iki tane eşsiz hediye sunuyorum. Ve sen de reddediyorsun, öyle mi?”

Jake. Aiden, Jake’i sunuyordu. Tam olarak böyle söylene-
mezdi ama yine de Emma’nın Jake’le birlikte olma, ona sarılma
ve yalnız olmadığını söyleme şansı vardı.

Gücünün imkânlarını öğrenmesi ise artı kazanç olacaktı. Ama Jake yanındayken güce ihtiyacı var mıydı ki? Yarın geceye kadar Jake yanında olsun ya da olmasın, yapacakları bir savaş vardı. Aiden aslında neyin peşindeydi? Bu teklifin muhakkak bir getirisi olduğundan Emma emindi. Aiden'in Emma'yı buraya sürüklemesinin asıl amacı, savaşın ne zaman ve nerede olacağını söylemekti.

Bütün oklar Will'i gösteriyordu. Aiden onları ayırmak için bütün bunları başlatarak en büyük kozunu kullanmıştı ve şimdi başka bir atağa geçiyordu. Ama bunun ne önemi vardı? Aiden ona Jake'ini sunuyordu. Emma'nın bu savaştaki tek amacı da bu değil miydi? Oğlunu kazanmak... Şimdi bu teklifi geri çevirebilir miydi?

Sabırsızlıktan Aiden'in dudakları kenetlenmişti.

Otopark sallanmaya başladı.

“Kararını vermelisin, Emmanuella.”

Emma da bunu istiyordu zaten. Eğer Aiden'la gitmeyi kabul ederse, Aiden'in Jake'i vereceğinin hiçbir garantisi yoktu. Bunun da ötesinde Aiden, Jake'i kurtarmasına izin vermeyecekti. Jake'le birlikte hapsedilmesine izin veriyordu. Gitmek için özgür olmayacaklardı. Emma, Aiden'in himayesinde olacaktı.

Bir yanı bunun hiç önemli olmadığını söylüyordu. Jake onun oğluydu. Geri kalanın ne önemi vardı? Jake'le birlikte olacak ve onu rahatlatacaktı. Bütün gün ve yarın da.

İki gün.

İki gün boyunca Jake'i rahatlatacaktı.

Will'e asla ihanet etmeyeceğini söylemişti. Aiden'la birlikte gitmek ihanetlerin en büyüğü olurdu. Will, Emma'yı hak ettiğinden daha çok seviyordu ve Jake ile Emma'yı kurtarmak için bütün gücüyle, elinden ne geliyorsa yapardı.

Sadece iki gün daha.

Emma yutkundu, midesi hiç iyi değildi ve hayatının muhtemelen en büyük hatasını yapmaktan korkuyordu. “Hayır.”

Aiden şaşkınlıkla başını öne itti. “Anlamadım?”

“Hayır. Bekleyeceğim.”

“Sana oğlunu sunuyorum ve sen *kabul etmiyorsun*?”

“Deliler gibi onunla birlikte olmak istiyorum ama onun özgür olmasını daha çok istiyorum. Bunu başarmanın tek yolu da teklini kabul etmemek.”

“Seni aptal,” diyerek kızdı ve öfkeden parlamaya başladı. Aiden’ dan yükselen saf güç tenini yakıyordu. “Sana isteyebileceğin her şeyi sundum ama sen elinin tersiyle ittin. Ne için peki? Sersem bir adam için mi?”

“Hayır, çünkü Jake’i sevdiğim ve özgür olmasını istediğim için yapıyorum. Benden sana ya da Will’e güvenmemi bekliyorsun. Her zaman Will’i seçerim.”

“O kadar duygusal mısın? Will şu anda Marcus’la birlikte. Marcus seni ve Jake’i öldürmek için elinden geleni yapacak. Gerçekten o adamı bana tercih mi edeceksin?”

“Will beni seviyor ama sen bunun ne demek olduğunu anlamazsın. Bana ve Jake’e asla ihanet etmeyecek ama sen gözünü bile kırpmadan yaparsın.”

Aiden gürlledi ve ardından gücünü Emma’nın sağındaki arabalara savurdu. Arabalar patladı ve şok dalgaları Emma’yı savurarak kafasını betona çarpmasına neden oldu. Emma’nın görüntüsü soldu ve alevlerin sıcaklığı her yanını kapladı.

“Bunu yapabilir misin, Emma?”

Emma duvardan destek alarak ayağa kalktı. “Yaparım.”

“O zaman yap!”

Bedeni acıyla doluydu, beyni odaklanmaya çalışıyordu. Öf-

kesi nereye kaybolmuştu? Enerjisi patlak bir top gibiydi şimdi.

Sinirlen, Emma! diye bağırdı Will zihnine.

Nerelerdeydin? Emma bir an boğuldu. Ne yapmıştı böyle? Oğlunu Aiden’la birlikte sonsuzluğa mahkûm etmişti. Bu otoparkta acı içinde ölecekti. Bu tam bir kayıp oldurdu. Oğlunu ve Will’i kurtarmak için hiçbir şey yapmamıştı henüz.

“Yanlış seçim yaptın, Emmanuella.” Aiden’in sesi otoparkta yankılandı. “Oğlunu asla kurtaramayacaksın. Kendi canını bile kurtaramayacaksın.”

Emma’nın başı dönüyor, etrafındakiler eğilip bükülüyordu. Sallanan yer de Emma’nın derdini ikiye katlıyordu.

Kendin için üzölmeyi bırak da şu pislikle savaş!

Otoparkın çöktüğü yerden Emma’ya doğru bir toz bulutu geliyordu.

Öksüren Emma odaklanamadı. Kafası sersemlemiş gibiydi. Bedeninden ona doğru ilerleyen toz bulutuyla bir enerji dalgası geçti ve kendini topladı. Will, Emma’ya kendi gücünün bir kısmını vermişti.

Şimdi babasına gününü gösterecekti.

Bir yere yıldırım düştü, Emma ondan güç alarak göğsüne doldurdu ve tam olarak dolduğunu hissedene kadar devam etti.

Gücüne güven.

Emma gücünü şaşkın şaşkın bakan Aiden’a gönderdi. Aiden’ın tarafındaki arabalar Aiden’ı da içine alarak alev aldı.

Şimdi oradan kurtul.

Giriş kısmı alevler içinde olduğundan Emma’nın yolu kapanmıştı. Arkasındaki duvar dışarı açılıyordu ama çok yüksekti. Parmaklarıyla bir yere tutundu ve zıplamaya çalıştı ama eli kaydı. Beton duvar parmaklarının olduğu yerden ufanıyordu. Ya dene-

meye devam edecekti ya da başka bir çıkış yolu arayacaktı.

Biraz öteye gidebilse, duvar üzerinden sürünebileceği kadar alçaktı ama oraya varması için alevler içindeki duvardan geçmeliydi.

Ben ateşim. Ateşin içinden geçebilirim.

Az önceki elektrik kaynağı yok olmuştu. Otoparktaki karışıklık da elektriği kesmiş olabilirdi. Ancak bir daha şimşek çakarsa Emma güç sağlayabilirdi ama bunun da bir garantisi yoktu.

Pislik Aiden onu oğlundan uzak tutuyordu ve buna hiç hakkı yoktu. Oğlunu almak için onun tutsağı olmayacaktı. Öfke göğsünü yaktı ama yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

İzin ver sana yardım edeyim.

Will'in gücü yeniden Emma'yı yakaladı ve bu güç Emma'ya güven verdi. Bunu yapabilirdi.

Gücüne ve kendine güven.

Bedenini enerjiyle kaplayarak alevlerin içine doğru yürüdü ve sadece hafif bir sıcaklık hissetmesine, yanmamasına çok şaşırdı. Alevlerden geçince duvara koştu, otopark yenilenmiş bir güçle sallanmaya başladı. Koşup zıplayan Emma duvara tırmandı ve inerken dizlerinin üzerine düştü. Ayağa kalkarak caddeye doğru koştu. Bardaktan boşalmasına yağın yağmur saniyeler içinde her yerini ıslatmıştı. Gideceği yönü belirlerken otopark çöktü, Emma'yı toz ve pislik yığını içinde bıraktı.

Emma'ya gücünü yollamak Will'i tahmin ettiğinden daha güçsüz bırakmıştı. *Emma?*

İyiyim. Güvendeyim.

Emma'ya kendine gelmesi ve kendini savunması için gücünü

yollayınca Will dizlerinin üzerine düştü. Bu süreçte Raphael’i gözden kaçırmıştı.

Kırılan bir yangın söndürme musluğu etrafa su püskürttü. Will gücünü patlayan sudan topladı. Ayağa zıplayarak Marcus’un gittiği yöne doğru koştu.

Raphael’in enerjisini takip ederek Will onları bir ara sokakta buldu. Jake’in yüzü yorgunluktan ve korkudan solmuştu, nefesini toplamaya çalışırken göğsü inip kalkıyordu. Marcus, Will’in arkasında, Raphael ve Jake’i görebileceği bir köşede gizlendi.

“Bırak gitsin, Raphael!” Will fırtınanın sesini bastırarak bağırdı. “Jake’i bana gönder, ben de gitmene izin vereyim.”

Raphael, Jake’i önüne alarak kendine kalkan yaptı ve gözlemini Marcus ve Will’den ayırmadı, tam tersi yöne yöneldi. “Yalan söylüyorsun.”

Will, Raphael’i bugün öldürmeyi planlamıyordu; bu nedenle Jake’i almak anlaşılmaya değerdi. Onlara doğru birkaç adım attı ve elini yavaşça kaldırdı. “Sana yemin ederim. Sadece Jake’i istiyorum. Sonra gitmekte serbestsin.”

Jake ürkek gözlerle Will’i inceledi.

Raphael durdu, görünüşe göre Will’in teklifini düşünüyordu. “Tamam.” Raphael ellerini Jake’in omzuna koydu ve bir adım geriledi.

Bir dizinin üzerine çöken Will, Jake’e uzandı. “Her şey yolunda. Annen burada ve seni görmek için oldukça heyecanlı.”

Jake tereddütle iki adım attı.

Marcus, Raphael ve Jake’e doğru göğüslerini ve bacaklarını delen yağmur suyunu fırlatırken Will dehşet içinde kaldı. Bedenleri kan içinde kaldı ve binalar yıkılarak Will’le Marcus’u birbirinden ayırdı.

* * *

Bina devrildi ve Raphael, Jake'i yakalayıp koşmaya başladı. Bu defa Jake istekli koşuyordu, karnında korkudan kocaman bir balon vardı. Jake aşağı baktığında tişörtündeki üç delikten akan kanı gördü. Neler olmuştu?

Gözlerini Raphael'e çevirdi. Raphael'in karnında Jake'in sayamayacağı kadar çok delik vardı ve şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Tökezleyen Raphael omzunu binaya yaslayarak kendini toparlamaya çalıştı. Boğazından hırıltılı sesler çıkıyordu.

Jake sessizce onu izliyordu. Raphael ölüyor muydu?

"Orada öylece dikilme, aptal çocuk. Bir şey yap!" Raphael bağırdı. Kolunu karnına sardı. "Lanet olsun!" Başını geriye yasladı ve yüzünü yağmur suları yıkadı.

İzlerken gözündeki karanlık noktaların artmasına rağmen neden şokta olduğunu merak ediyordu. Raphael'in tişörtündeki kan miktarı Jake'i korkutuyordu. Daha önce kana bulanmış kaç insan görmüştü?

"Buraya gel." Raphael'in sözleri semsert sığıdığı ağzından çıktı.

Jake olduğu yerde kaldı, hareket etmeye korkuyordu. Kendi göğsüne baktı. Göğsüne bakınca yağmur durdu.

"Buraya gel, yoksa Aiden'ın dadına yaptığını ben de annene yaparım."

Öfke Jake'in göğsündeki işareti dondurdu. "Anneme zarar veremezsin."

Raphael'in dudaklarında bir gülümseme oldu ve gözlerini şeytani bir bakış bürüdü. "Sen ve Will dinlerken annenin çılgınlığını dinlemekten büyük zevk alacağım."

Büyülü bir akım etraflarındaki akımı döndürdü.

“Sana buraya gel dedim! Gücüne ihtiyacım var.”

Jake kollarını bağladı. “Hayır, umarım ölürsün.”

Raphael güldü ama sesinde hırıltı vardı. “Ben ölürsem Will’ in yetkisine kalırsın. Bizi yaralayan kimdi? Will.”

Jake öylece kaldı.

Raphael’in bedeni titredi, başı yana düştü ve tek kaşını kaldırdı. “Onun yaptığını fark etmedin mi? Sence kim yaptı?”

Başını iki yana salladı. Jake’in öfkesi büyüdü. “Hayır. Will bana zarar vermez. Bana yardım etmek istiyor.”

“Çok aptalsın. Aptal çocuk. Aptal. Tabii ki sana zarar vermek istiyor. Seni öldürürse annen tamamen ona kalır.”

“Hayır.” Jake fısıldadı. Raphael’in sözlerinin doğru olma olasılığı onu sersemletiyordu.

Raphael göz kırptı. “Ah, evet.”

“Ama... o...”

“Bizi suyla vurdu, seni sersem. Senin yarattığın yağmuru ve fırtınayı fırsat bilip bize karşı kullandı. Büyü ve gerçeklerle yüzleş. Will seni annene götürmektense öldürmeyi tercih eder.”

“Hayır!” Jake haykırdı. Tepelerinde gök gürledi ve pek çok şimşek etraflarında yankılandı.

“Sana yardım edebilirim, Jake.” Raphael elini uzattı. “Sadece elimi tut ve iyileşmeme yardım et. O zaman birlikte Will’i yenebiliriz.”

Jake’in öfkesi kontrolden çıktı. Yanında duran binadaki perdeler bile alev aldı.

Gölgeler Raphael’in arkasındaki duvarda oynamaya başladılar.

“Sana yardım etmeme izin ver, Jake.” Raphael’in eli titremeye başladı. Yüzü çok solgundu.

Jake gülümseyerek ona doğru bir adım attı. “Biz sana yardım edebiliriz.”

Raphael’ın kafası karıştı. “Biz?”

“Gölgeler yardım edecek.”

Raphael’ın gözleri dehşetle aralandı ve geriye sendeleyerek yere düştü. “Gölgeler mi?”

“Aiden’ın Antoina’yı öldürmesine izin verdin.”

Gölgeler Raphael’ın etrafını sardı ve Raphael çığlık attı.

“Annemin canını yaktın.”

Raphael’ın kıyafetlerini alev aldı, elleriyle karnını sararken çığlıkları artarak yükseliyordu.

Yerküre önce olağanca hızıyla sallandı, ardından hafif hafif sarsıntılar başladı. Jake sarsıntının durmasını bacaklarını iki yana açarak bekledi.

“Şimdi çığlık atan sensin, Raphael. Annem değil. Bir daha ona asla zarar veremeyeceksin.”

“Ona zarar vermedim! Yemin ederim!” Raphael’ın bedenini koyu kahverengi bir duman kapladı. “Jake! Yapma!”

Jake, Raphael’ın öldüğünü görene kadar durmayacaktı. Jake içindeki nefrete odaklandı ve göğsünden gelen enerjiyi çekerek Raphael’e doğru itti. Gölgeler bedenine yapışırken Raphael’ın bütün bedeni alevler içinde yandı. Sonunda hareket etmeyi bıraktı ama Jake’in bedeni hâlâ enerjiyle doluydu ve ondan yayılan sıcaklık etrafındaki duvarlara çarpıp siyah lekeler bıraktı. Jake şu anda sadece zafer hissediyordu.

Gölgeler Raphael’ın üzerinde toplandılar ve kararar beton üzerinde halka olup gölge figürünü oluşturdular.

“Harika bir iş başardın. Artık Raphael’ın gücü sana ait. Kabul ediyor musun?”

Jake kaşlarını çattı. Beş yaşında olabilirdi ama Raphael'ın söylediği gibi aptal bir çocuk değildi. “Şartı nedir? Alex'in gücünü alırken onu öldüren kişinin canını almaya söz verdim. Kendimi öldüremem.”

Gölgelerin başı kafasını salladı. “Bu bir hediye. Sen bunu karşılıksız kazandın. Hiçbir şartı yok.”

O zaman ne gibi bir sakıncası olabilirdi ki? Daha çok güç demek annesini daha kolay kurtarmak anlamına geliyordu. “Kabul ediyorum.”

Gölgelerden yayılan beyaz bir ışık Jake'in göğsündeki işarete ulaştı. Jake kendini çok canlı hissetti. Daha önce hiç böyle hissetmemişti. Bütün bedeni ürperdi. Dizlerinin üzerine çöktü ve karındaki yaraların acıyacağını düşündü ama bütün yaraları iyileşmişti.

“Aiden'ı öldürebilirim.”

Gölge figüründen Jake'e bir parmak uzandı.

Jake ne olacağını tahmin ederek nefesini tuttu ve gardım aldı.

Gri bulut Jake'in göğsüne dokundu. “Aiden'ın sonu henüz gelmedi.”

Jake'in çenesi titredi. “Onu öldürmek istiyorum.”

“Zamanı gelince yapacaksın ama şimdilik onunla gitmen gerek.”

“Peki, ne zaman? Onu ne zaman öldüreceğim?”

“Yarın gece Aiden'ın sonu gelecek.”

“Yani yarın gece onu öldürebilirim?”

“İlk önce sözünü tutmalısın.”

Jake omuzlarını silkti. Mecburen kabul etmesi gerekiyordu.

“Hadi, şimdi git. Aiden geliyor. Raphael'i senin öldürdüğünü bilmemeli.”

Gölgeler ortadan kayboldu ve Jake hangi yöne gideceğini bilmeden caddeye koştu. Arkasındaki bina büyük bir gürültü kopardıktan sonra yıkıldı. Raphael'ın ölü bedenini ve Jake'in kanıtlarını kavrayarak yok etmişti. Aiden neler olduğunu anlamayan bir ifadele köşeden döndü. Jake'in üzerindeki kanı görünce gözleri açıldı.

“Yaralandın mı?”

Jake başını kaldırdı. “Geçti.”

“Neden yalnızsın? Raphael nerede?”

“Raphael öldü. Will üzerimize su fırlattı, Raphael'in de iyileşmek için yeterince gücü yoktu.” Jake büyük bir tatminlik içindeydi. Söylediklerinin hepsi doğruydı. Yalan söylemek için çaba sarf etmesine gerek yoktu.

“Bedeni nerede?”

Jake sokağa çöken enkazı gösterdi.

Aiden endişeli görünüyordu. “Onu öldüren kişinin Will olduğundan emin misin?”

“Ona su saplayan tek kişi oydu.”

Jake şaşkınlık içinde Aiden'ı izliyordu. Aiden her zaman her şeyden emin olan adam, şimdi endişeli gözlerle bakıyordu.

“Hadi, Jake. Hazırlanmamız gerek.”

Jake tereddütle sordu. “Annemi gördün mü?”

Aiden dudaklarını büktü, ne söyleyeceğinden emin değil gibiydi. “Hayır, onu bulamadım. Burada değil. Sadece Will gelmiş.”

Will, onu Jake'i bulması için getireceğine, geride bırakmıştı. Aksi halde annesi asla geride durmazdı. Will buna zorlamış olmalı. Will, Jake'i öldürmeyi denemişti.

Will bunu ödeyecekti.

Yirmi Altıncı Bölüm

Öfkeden deliye dönen Will, Marcus'u bir enkaz yığınının üzerine fırlattı. "Seni yalancı orospu çocuğu! Bana Jake'i öldürmeyeceğini söylemiştin."

Marcus ayağa kalkmaya çalıştı ama Will çenesine bir yumruk attı. Parmakları acıyınca elini sallamaya başladı. "Ayağa kalk, pislik."

Ayağa kalkan Marcus çenesini ovdu.

Will hayatı boyunca kimseden bu kadar nefret etmemişti. "Burada işimiz bitti. Bunu aramızdaki ilişkinin sonu olarak da algılayabilirsin."

Marcus, Will'in önüne ilerledi. Gözlerinden ateş fişkırıyordu. "Dur ve bir asker gibi düşün. Aptal âşık köpek yavrusu gibi değil."

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Sana kalbinle düşünmemen *gerektiğini* söylemiştim. *Aklınla* düşünmelisin. Kendini duygusal olarak bu durumdan sıyırıp mantığınla olaylara bakmalısın. Bir çocuğun hayatını kendi kurtuluşunun önüne koyuyorsun."

“Sen aklını mı kaçırdın? Emma’ya Jake’e zarar vermeyeceğine dair söz verdin. *Yalancı!*” Will onu öldürmek istiyordu.

Marcus gözlerini kıstı. “Onlardan biri yaşasın diye benim ölmemi mi bekliyorsun? Bu kadar fedakâr olmamı bekleme benden. Hiç hata yapmaman gerek, Will. Amacım seni ve beni kurtarmak. Sana bunu daha önce de söyledim. Bu benim sana hediyem.”

Will başını iki yana salladı, nefessizlikten göğsü sıkışmıştı. “Lanet hediyeni kendine sakla. Ben istemiyorum.”

“Marcus’un yüzü yumuşadı. “Will, beni dinle. Emma mücalededen kurtulamayacak kadar güçsüz. Bunu ikimiz de biliyoruz. Bu yüzden kendini onun için feda etmene izin vermiyorum. Güçlü olanlar hayatta kalır. Güçsüz olması onun suçu değil ama gerçek bu.”

“Emma’yı öldüreceğimi mi düşünüyorsun? *Sen kafayı mı sıyırdın?*” Will’in bedeninde öfke tırmanıyordu ve Will bunu kontrol etmekte güçlük çekiyordu.

“Hayır. Senden bunu asla bekleyemem. Hatta aranızdaki bağ nedeniyle bunun imkânsız olacağını düşünüyorum. Birbirinize fiziksel olarak zarar veremeyebilirsiniz. Ben öldürürüm.”

“*Sıkıysa yap.*” Aniden bir su kütlesi Marcus’a çarparak onu enkazın üzerine attı.

Çarpan su yere yayıldı. Marcus ayağaya kalktı, gözleri öfke doluydu. “Sana karşı mümkün olduğunca sabırlı olmaya çalıştım, Will ama son yaklaştı. Artık gerçekleri kabul etmelisin.”

“Özenli hazırladığın planında bir yanlışlık var, Marcus. Emma’yı öldürmek beni de öldürmeyecek mi?”

“Hayır. Hesaplarıma göre Emma ölünce gücü sana geçecek.”

“Demek bu nedenle benim Seçilmiş Kişi olmamı istedin? Bütün zaman zarfında onun ölmesini ve gücünün bana kalmasını hesapladın?”

“Ben senin babanım, Will. Seni korumaya çalıştığım ve sağlayabildiğim bütün imkânları sunduğum için beni suçlayabilir misin?”

“O zaman dün gece elinde imkân varken neden Emma’yı öldürmedin? Bana Alex’in yaptığını söyledin. Ben de gerçeği asla bilmezdim.”

“Çünkü Emma’yı öldüremem. Aiden’la yaptığımız anlaşmanın bir parçası da bu. Birbirimizin çocuklarını öldüremeyiz. Alex’in onu öldürmesine izin verebilirdim ama Emma’yı ne kadar sevdiğini biliyorum. Bu nedenle seni mahvetmek istemedim çünkü o zaman savaşamayacak kadar kederli olurdun.”

Will sokağa doğru bir adım geriledi. “Peki, tahmin et ne oldu? Savaşmayı reddediyorum. Bu saçmalığın bir parçası olup olmayacağı bana hiç sorulmadı. Bitti, buraya kadar.”

Marcus bir adım attı. “Savaşmazsan ölürsün. Kenarda kalma gibi bir seçeneğin yok. Yoksa bedeli ölüm olur.”

“O zaman bir kenara kıvrılırim ve uykumda ölürüm çünkü Emma’yı öldürmene izin vermemin hiçbir yolu yok. Bunu kabul edemem. Ayrıca, onu öldüremeyeceğini düşünüyorum. Bir sürü kural ve saçmalık var.”

“Kurallar savaş esnasında geçersiz olur.” Marcus’un yüzü yumuşadı. “Biliyorum, bütün bunları kabullenmek...”

Will iğrenerek karşı çıktı. “Saçmalıklarını benim üzerimde denemeye *bile* kalkma.”

“Will.”

“Hayır. Benden bu kadar.”

Will, Marcus’u arkasında bırakarak hızla uzaklaştı. Jake’in nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Sadece çocuğun kendini iyileştirmiş olmasını umuyordu.

Emma, neredesin? İçindeki dehşeti sesine yansıtmamaya çalıştı. Marcus savaşa kadar Emma'yı öldüremeyeceğini söylemişti ama elindeki her fırsatı değerlendirebilirdi.

Buluştuğumuz noktayı bulmaya çalışıyorum ama her yer yıkılmış, bulamıyorum.

Olduğun yerde kal, ben seni bulurum.

Jake? Jake'i alabildin mi? Ses tonu Will'in alamadığını bildiğini gösteriyordu.

Hayır, birbirimizden ayrıldık. Seni bulacağım ve ikimiz beraber onu arayacağız.

Hayır! Git ve onu bul! Beni daha sonra bulursun.

Emma, güvende değilsin. Marcus'a güvenemeyiz.

Will yıkılmış beton parçalarına tırmanırken ve otoparka doğru gitmeye çalışırken Emma'dan cevap gelmedi. Birkaç dakika sonra Emma'nın caddenin ortasında beklediğini gördü. Yüzü ve kıyafetleri sıırıslıklam olmuştu.

Emma'yı kendine çekti ve kafasını saçlarının içine gömdü. İs ve benzin kokusu burnunu yaktı. Emma'ya olan aşkı Will'i tüketiyor ve içini korkuyla dolduruyordu. Emma'yı nasıl koruyabilirdi?

Emma'dan ayrılan Will omzunun üzerinden etrafı inceledi. "Jake hâlâ şu tarafta olabilir. Onu en son gördüğümde batıya doğru ilerliyordu. Bu saldırının en uç noktası. Etrafında bir halka çizelim ve güneye doğru ilerleyelim. Bakalım Aiden onu bulmadan yolunu kesebilecek miyiz?"

Emma onaylayıp yürümeye başladı."

"Emma."

Emma başını Will'e doğru kaldırdı.

"Marcus'u görürsen, onu öldürmelisin. Tamam mı?"

Emma'nın gözleri açıldı. "Ne?"

“Savaşa kadar Marcus seni öldüremez ama anladığım kadarıyla senin onu öldürmemen için bir engel yok. Öldür ve onun gücünü sen al. Böylece kendi geleceğini garantiye al.”

Emma başını iki yana salladı. “Sen neyden bahsediyorsun? Alex’i öldürdüm ve gücünü alamadım.”

Will hayal kırıklığıyla iç çekti. “Haklısın. Marcus bu konuda da yalan söylemiş olmalı.”

“Hiç sanmıyorum. Aiden, Alex’i öldüren kişinin sen mi Marcus mu olduğunu sorup durdu. Neden önemli olduğunu sorunca gücünü kimin aldığını merak ettiğini söyledi.”

“Belki de aldın ama fark etmedin?”

“Eğer gücünü ben alsaydım inan bana bir fark yarattırdım. Ama ikimiz de biliyoruz ki bir işe yaramadı.”

“Sen yine de gücünü kullan ve Marcus’u öldür. Savaşta seni öldüreceğini itiraf etti.”

Emma yürümeye devam etti. “Final yarın gece. Bütün bunlar bu yüzden. Yarın Chicago’daki Grant Park’ta olmalıyız, gece onda.” Ellerini iki yana açtı. “Bu bizim kaçınılmaz sonumuz.” Çöken bir binanın altından sarkan iki bacağın etrafından yürüdü.

Aiden hasta pisliğin tekiydi. Will, kendisi ölmeden önce Aiden’in ölü olacağına yemin etti.

“Jake’i hissedebiliyor musun?” Emma dudağını ısırp Will’e endişeli bir bakış attı. “Raphael’in gücünü hissedebildiğini biliyorum.”

Will, Emma’nın elini tuttu. “Hayır. Hissedemiyorum. Birkaç metre ilerimdeyken bile hissedemedim.”

Emma’nın dudaklarından hayal kırıklığı döküldü.

“Eğer buradaysa onu bulacağız.”

Emma durdu ve eliyle yüzüne yapışan ıslak saçlarını temiz-

ledi. “Hayır, gitti. Aiden davetinin nedenini anlattı. Bana tasarladığı tekliflerini sundu. Ben reddedince deliye döndü ve gitti.”

“Teklifinin ne olduğunu sormaya çekiniyorum.”

“Bana Jake’i vermeyi ve gücümü daha etkili nasıl kullanabileceğimi öğretmeyi teklif etti.”

“Karşılığında ne istedi?”

“Onunla birlikte gitmemi. Seni terk etmemi.”

Will şaşkınlıktan nefesini tuttu. “Neden kabul etmedin?”

“Seni terk etmemi söyledi. Bunu yapamazdım.”

Will durdu ve Emma’nın yüzünü inceledi. “Beni Jake’e tercih mi ettin?”

“Hayır, ikinizi seçtim. İkimiz de biliyoruz ki Aiden’la gitseydim gerçek anlamda Jake’e sahip olmayacaktım. Tek bildiğim ikimizi ayırmaya çalışması. Ayrıca gücümü kullanmama yardım etmesi konusunda o adama nasıl güveneabilirim? Aiden’a güvenmem. Kendimi öldürmem için beni yanlış eğitir. Jake’i kurtarmak istiyorsam, seninle kalıp olanlara göğüs germeliyim. Sana güveniyorum, Will. Bu kargaşanın içinde tek öğrendiğim şey sana güvenmek oldu.”

Will, Emma’yı kollarının arasına aldı ve sevgiyle sarmalayarak dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. Emma’nın güvenine layık olduğunu kanıtlamalıydı.

Kanıtlamak için ölmesi gerekse bile.

İlk olarak Chicago’ya gideceklerdi.

Will bir kez daha öptü ve geriledi. “Hadi, otele gidip eşyalarımızı alalım ve Chicago’ya nasıl gideceğimize bakalım.”

“Arabamız St. Louis’te kaldı. Nasıl gidebiliriz ki?”

“Şansımız varsa, Marcus’un kiraladığı araba bıraktığımız yerde duruyordur. Benim hayatta kalmamı istiyor ve bunun için Chicago’da olmam gerek. Yolumuza engel koymayacaktır. Hatta

oraya gitmem için imkânlarını bile sunar.”

“Peki ya ben? Benim kurtulmamı istemiyor.”

“Otele benimle birlikte gelmeni istemiyorum. Ben içeri girip eşyalarımızı alırım, sen de sonradan gelip beni alırsın.”

Teorisinin doğruluğuna sevinen Will, Marcus’un arabasını birkaç blok ötede, park ettikleri yerde buldu. Camdan içeriyi inceleyince rahatlayıp iç geçirdi. “Anahtar üzerinde ama kapılar kapalı.” Will durdu ve arkasına bir bakış attı. “Kilit sistemi elektrikli.”

“Kapıyı açabileceğimi mi düşünüyorsun?”

“Denemeye değer.”

Emma elini kapıya koydu ve gözlerini kapadı.

“Sadece küçük bir dokunuş. Fazlası arabaya zarar verir.”

Kilit açıldı. “İşe yaradı.”

Will kapıyı açarak Emma’yı direksiyona yönlendirdi. “Şaşırmışa benziyorsun. Bundan çok daha büyüklerini başardın.”

“Evet, daha büyüklerini. Ama onlar da işe yaramadı.”

Will arabanın etrafından dolaşp Emma’nın yanındaki koltuğa oturdu. Marcus, Emma’ya katılıyordu, sözlerinde doğruluk vardı. Will’in Emma’nın kurtulmasına yarayacak gücü bulması için yaklaşık otuz saati vardı.

“Beni otele bırakmanı istiyorum. Sana kaçta gelip beni alacağımı söylerim. Marcus’u görürsen onu öldür. Ciddiyim, Emma. Hiç suçluluk duyma. O adam yarın gece seni öldürmeyi planlıyor. Öğlen onu öldürmem gerektiğini bilseydim, inan bana yapardım.”

“Marcus’un buradan epey uzaklaştığını düşünüyorum. Beni şimdi öldüremeyecekse, deneyerek vaktini harcamaz.”

Will, Emma’nın haklı olmasını umdu.

* * *

Emma, Will'i otelin giriş kapısına bırakıp oradan uzaklaştı. Yarın gece bütün bunların sonlanacağını düşünmemeye çalışıyordu. Olayın içindeki herkes Emma'nın en zayıf olduğunu düşünüyordu. Kesin olarak ölüme yürüyordu. Aiden'la gitmeyerek yanlış karar mı vermişti? Hayatının son gününü Will yerine Jake'le mi geçirmeliydi?

Hayır. Will, Emma'nın hayat sigortasıydı. Emma öldükten sonra Jake için garantiydi. Jake'in ileride onunla ilgili bilmesini ve hatırlamasını istediği her şeyi Will aracılığıyla söyleyebilirdi. Jake'in en çok hangi yemeği sevdiğini ve uyumadan önce kitap okumayı ne kadar çok sevdiğini Will'in bildiğinden emin olmalıydı. Will'in Jake için mükemmel bir baba olacağından Emma'nın hiç şüphesi yoktu. Keşke buna tanık olabilseydi.

Emma boğazındaki yumruyu yutkundu. Ölecek olsa da en azından gerçek aşkı tatmıştı. Will karşısına çıkıp zaten karışık hayatını hareketlendirene kadar gerçek aşka pek anlam yüklememişti. Sadece peri masallarında olacağını düşünüyordu. Eğer kaderin bir oyunu olur da üçü birlikte hayatta kalırsa nasıl olur diye düşünmeye çalıştı Emma. Ama ne kadar denese de göremedi. Belki de hiç ummadığı içindi. Will'in aşkı, öldükten sonraki hayatında da Emma'yla kalacak mükemmel bir hediye idi. Tabii eğer ölümden sonra bir yaşam varsa. Belki Emma gölgeler âlemine geçerci.

Hazırım. Gözün Marcus'ta olsun.

Emma etrafına dikkat etse de Marcus'un orada olmayacağını düşünüyordu. Yarın gece rahatlıkla yapacakken şimdi neden vakitini harcasın ki? Emma otele yanaştı ve ellerinde çantalarla Will'i beklerken buldu. Çantaları bagaja koydu ve Emma'nın yanındaki koltuğa yerleşti.

"Nereye?"

"Kuzey. 71. Cadde'den Texarkana'ya, oradan Little Rock'a."

“Uzun bir yolculuk olacak, değil mi?”

“Düşündüğün kadar uzun değil. Little Rock’ta bir uçak kirayıp Chicago’ya gideceğiz. Bu gece Chicago’ya varırız ve rahat bir uyku çekeriz.”

“Pahalı olmayacak mı? O kadar paramız var mı ki?”

“Artık var. Marcus’un odasının anahtarını alıp biraz borç aldım. Sonuçta hepsini bana miras bırakacak. Ben de önceden mirasımı alabilirim. Havaalanını çoktan aradım. Bizim için bir uçak ayarlayacaklar.”

Will bilgisayardan Grant Park’a baktı, savaşın nasıl bir alanda olacağından emin olmak istiyordu. “Yarın sabah alanı ziyaret etmek istiyorum, ondan sonra akşama kadar dinlenebiliriz.”

Emma, Chicago’ya vardıklarında oldukça yorgundu. Will’le yol boyunca pek konuşmamışlardı. Emma ölümünden sonra Jake’e ne olacağına dair konuşmak istediye de Will her defasında onu susturdu, böyle bir şeyi tartışmak istemiyordu.

Will bir araba kiraladı ve merkezde, Grant Park’a bir buçuk kilometre uzaklıkta bir otele yerleştiler. Emma camın önünde durup Michigan Gölü’nü izledi. Göl çok güzeldi. Will çok güçlü bir su kaynağının yanında olacaktı. Buradan aldığı gücü savaşta kullanabilirdi. Emma ise şehirden alacağı elektriği kullanabilirdi.

Will banyodan çıkıp Emma’nın yanında durdu, kollarını Emma’nın beline dolayarak sırtını kendine yasladı.

Emma’nın midesine hafifçe dokunarak sordu. “Nasıl hissediyorsun?”

“İyi. Bugün sadece sabah bir kez kustum. Yani iyiyim.” Gölün üzerinden geçen bir geminin ışıklarını izledi. “Jake’e hamiley-

ken, sürekli kusardım. Korkunç bir şeydi, derse girmem neredeyse imkânsızdı ama başardım.”

“Hem de eminim ki hep en iyi notlarla başarmışsındır. İmkânsız kelimesi pek sana göre değil.”

Emma, Will’in lafı nereye getirdiğini anladı. “Will...” Durdu ve kollarını Will’in kollarının üzerine koydu. “Herkesten daha iyi biliyorsun, ben asla pes etmem. Özellikle de konu Jake olunca. Ama gerçeklerle yüzleşmemiz gerek, Will. Kazanma ihtimalim yok.”

Will geri çekilmek istedi ama Emma döndü ve kollarını Will’in boynuna sardı. “*Lütfen*, Will. Bunları duymanı istiyorum.”

Will’in gözleri öfkeyle doldu. “Hayır. Bana pes etmediğini söylüyorsun ama bunu konuşmak bile pes etmen anlamına geliyor.”

“Hayır, Will. Bunu bir önlem olarak konuşmalıyız. İnsanlar ev ve araba sigortaları yaptırıyor ve asla kullanmamak için Tanrı’ya dua ediyorlar. Ama bir sorun olursa hazırlıklılar. Bu da aynı şey.”

Will gözlerini kapatarak başını iki yana salladı. “Yapamam... Bu ihtimali göze alamam.”

“Will, lütfen. Bunu yapmam gerek. Sana yalvarıyorum.” Emma’nın sesi çatallaştı. “Bana bir şey olursa Jake’e göz kulak olacağını bilmem gerekiyor.”

Will gözlerini açtı, bakışları aşk ve acıyla doluydu. “Yapacağımı biliyorsun. Nasıl şüphe edersin?”

“Şüphem yok. Colorado’da enfeksiyon yüzünden ölürsem gidip Jake’i bulacağını ve ona bakacağını söyledin. Şimdi tekrar duymak istiyorum. Jake’i seveceğini, büyüteceğini ve beni asla unutturmayacağını duymaya ihtiyacım var.”

“Emma.” Emma’nın alnından öptü ve bakışlarıyla buluşmadan önce dudakları alnında oyalandı. “Jake’i büyüteğim, seninle veya sensiz. Onu doğduğundan beri benimlemiş gibi seveceğim.

Onunla her daim senin hakkında konuşacağım, sen diğer odada olsan da... olmasan da.”

Altdudağını ısıran Emma gözyaşlarıyla mücadele etti. “Teşekkür ederim.”

“Bana pes etmeyeceğine dair söz vermelisin. Her ne olursa olsun elinden geldiğince mücadele edeceksin. Ve üçümüzün kurtulması mucizesi için dua edeceğiz. Sana muhtacım, Emma. Sana hayatımdaki her şeyden çok muhtacım. Sen benim yaşama sebepsin. Sensiz hayatın hiçbir anlamı yok.”

“Hayır. Jake var.”

Will’in gözlerine yaş doldu. “Emma, Jake sen değil.”

“Biliyorum. Ama bana söz ver.”

Will’in dudağının kenarında küçük bir gülümseme belirdi. “Söz veriyorum. Ama bu sensiz mutlu olacağım anlamına gelmiyor. Benden bunu bekleme. Sana yemin ediyorum, bütün hayatımı Jake’i sevmeye ve korumaya adayacağım ama sen ölürsen benim mutlu olmamı bekleme.”

“Senden mutlu olmanı beklemiyorum. Başta zor olacak ama sonra bensiz yaşamayı öğreneceksin.”

“Emma.” Will’in sesi zar zor çıkıyordu. “İnsan, kalbinin yarısı olmadan nasıl yaşar?”

Emma parmak uçlarına yükseldi ve dudaklarını Will’in dudaklarına bastırdı. Will’in kolları Emma’nın belini sımsıkı kavradı ve bedenini kendine yapıştırdı.

Bu, Emma’nın Will’e dokunduğu son gece olabilirdi. Emma, Will’in sıcacık sevgi dolu gözlerine bakarken, ne kadar minnettar olduğunu düşündü. Will’le olan aşkı pek çok insanın hayat boyu tadamayacağı bir deneyimdi.

Emma, Will’i sırtüstü yatağa itti. Will, Emma’yı da yatağa

çekti ve ikisi yan yana birbirlerine bakarak uzandılar. “Seni seviyorum, Will. Ne kadar sevdiğimi biliyor musun?” Başparmağıyla Will’in yanağını okşuyordu.

Will’in dudakları, Emma’nın dudaklarıyla buluştu. Will’in ne kadar gergin olduğunu anlamak için aralarındaki bağı kullanmaya gerek yoktu. Birbirlerine karşı hep umutsuz olmuşlardı. Bu iyi mi kötü mü bilmiyorlardı. Hayatları boyunca kalplerindeki boşluğu dolduracak birini bulmayı ummuşlardı. Bulduktan sonra bu kadar az zaman geçirmeleri hiç adil değildi ama Emma’nın bu hayattan öğrendiği bir şey vardı.

Hayatta hiçbir şey adil değildi.

Seviştikten sonra Will, Emma’yı kollarının arasına almıştı. Emma uyuya kalmıştı ama Will uyanıktı. Otel penceresinden vuran şehir ışıklarının parıltısı altında Emma’nın uyumasını izliyordu.

Emma’nın ölebileceğini kabul edemezdi. İlk önce kendi canını verirdi. Peki ya savaşta ikisi de ölürse? Jake, Marcus veya Aiden’a kalırdı ki ikisi de iyi bir ebeveyn olamazdı. Endişeden tüyleri diken diken oldu. Kalkıp etrafı gezmeli ve su kaynaklarını araştırmalıydı ama Emma’yla geçirdiği bu değerli zamanı kaybederdi.

Bir plan yapması gerekiyordu ama neye göre plan yapacağını hiç bilmiyordu. İdeal olan Aiden’ı savaş başlamadan elemekti ama bu pek mümkün görünmüyordu. Özellikle Marcus haklıysa ve Aiden, Alex’in gücünü almışsa.

En iyi senaryo, dördüncü olarak Raphael’i almalarıydı. O zaman Will, Emma’yla birlikte Raphael’i yeneceğini düşünüyordu. Will ilk önce Raphael’in onu öldürmesine izin verirdi. Uykuya dalmadan önce yaptığı en iyi plan bu oldu.

Ertesi sabah Will, Emma'nın boynunu öpmesiyle uyandı.

"Günaydın," dedi Emma, Will'in kulağına.

"Sana da günaydın."

Birkaç saati daha yatakta geçirdiler. Odaya yemek siparişi verdiler. Emma gecenin ilerleyen saatlerinde ne olacağını konuşmak istemedi.

"Sadece birkaç saat daha, Will. Lütfen. Bu gece hiç yaşanmayacakmış gibi davranacağım iki saat daha ver bana."

Will kabul etti çünkü zamanı Emma'yla geçirmek haricinde daha yararlı ne yapabiliyordu, bilmiyordu. Ama havada asılı duran uğursuzluk Will'in mutluluğunu biraz lekeliyordu.

Emma'mn istediği iki saat, on bire kadar devam etti. Will, Emma'yı yataktan kaldırdı. "Hadi, öğle yemeği yiyip parkı kontrol etmeye gidelim."

Emma, Will'in ne istediğini anlayarak tatlı bir şekilde gülümsedi. "Kulağa çok romantik bir buluşma gibi geliyor."

Otelleri yakın olduğu için yürümeyi tercih ettiler. Hava bulutluydu. Son birkaç gün içinde bulundukları havadan daha serindi. Michigan Gölü'nün kenarından yürüdüler. Emma suya bakarak gülümsedi.

"Su gücünü kullanan kişinin sen olduğunu biliyordum. Hayatım boyunca hep suya kapıldım."

Will kendinden emin bir şekilde gülümsedi. "Belki de hayatın boyunca beni aradığın içindir."

Emma güldü. "En iyi kozun bu mu, yarışmacı? Bu şekilde seninle flört etmeyeceğim."

"Ah, tabii, niye edesin ki?"

Emma bir öpücükle yanıtladı. "Durmadan hayatımı kurtaran adamı niye elimden kaçırayım?"

Emma'nın sözleri ikisini de kederlendirdi ve parka doğru yürümeye devam ettiler.

Will etraftaki kalabalığa göz attı. "Grant Park oldukça büyük. Aiden nerede buluşacağımızı söyledi mi?"

"Buckingham Çeşmesi."

Çeşmeyi buldular, etraftaki gizlenme yerlerini, elektrik kaynaklarını ve ihtiyaçları olabilecek her şeyi araştırdılar.

Will endişeyle alnını ovdu. "Aklıma başka bir şey gelmiyor."

"Sanırım her şeye baktık."

Hayatlarına mal olacak bir savaşa hazırlanıyorlardı ve tek yaptıkları parkta dolaşmaktı. Çok yetersiz gibi geliyordu.

Emma elini Will'in koluna koyarak ona doğru eğildi. "Yapacak bir şey daha var, Will."

Will kabul etmek istemedi. "Enerji kaynağın üzerine çalışabiliriz. Öfkeden başka bir şey deneyebilirsin."

Emma parmaklıklara yaslanarak çeşmeden akan suyu izledi. "Bu kadar az kalmışken mi? Sence yararı mı dokunur zararı mı? Çölde bir hafta boyunca benim çalışmamı sağladın; bu yüzden gücüm şimdi doğal yolla geliyor ve bu şekilde çabalıyorum. Bu gece panik yaparsam ne olacak? Elime hiçbir şey geçmeyebilir."

Will kollarını Emma'nın arkasındaki parmaklıklara dayadı. "Ama denemekten zarar gelmez."

"Peki, kaynak olarak neyi kullanacağım? Sen ne kullanacaksın?"

Will omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Benimki işte orada."

"Çok şanslısın."

"Marcus, onun ilk çocuğu olduğum için gücümün saf olduğunu söyledi. Senin defalarca yeniden hayata geldiğini, bu nedenle gücünün eskisi kadar iyi olmadığını söyledi."

"Çok şanslıyım."

“Bu ona inanacağımız anlamına gelmiyor tabii ki. Onun ağzından çıkan tek lanet kelimeye inanamayız. Seni gücünle sınıyor ve bunları seni psikolojik olarak saf dışı bırakmak için yapıyor. Bana Jake’i korumanın önceliği olduğunu söylemişti. Ama öyle davranmadı.”

Emma doğruldu. “Ne demek istiyorsun?”

“Marcus, Shreveport’ta Jake’i ve Raphael’i öldürmeye çalıştı.”

“Ne? Bunu bana şimdi mi söylüyorsun?”

“Başaramadı. Ben dururdum. Jake’i onun yüzünden kaybettim. Ve bina aramıza çöktüğü için.”

Emma’nın gözleri dehşetle aralandı. “Ama...”

“Jake iyi, Emma. Söz veriyorum.”

“Marcus’un onu takip etmediğini nereden biliyorsun?”

Will elini Emma’nın koluna koydu. “Çünkü Aiden senden ayrılmıştı ve doğrudan Jake’e gideceğini biliyorsun. Marcus, Aiden’la bu geceden önce karşılaşmaz. Ve ilk önce ikimizden birinin onu öldürmesini umut eder. Aksi halde, neden yıllar önce Aiden’ı öldürmedi?”

Emma gözlerini Will’den ayırarak iç çekti. “Belki de.”

“Başka bir güç kaynağı kullanarak alıştırma yapmanı istiyorum.”

Emma etraflarındaki insan kalabalığına baktı. “Etrafta bu kadar insan varken mi? Çıldırıyor mu?”

“Hayır, burada değil. Başka bir yer buluyoruz.”

“Yeterince zamanımız var mı ki?”

“Bir şey denememiz gerek.”

Will, Emma’nın böyle bir taviz vereceğinden emin değildi. Gücünü ne şekilde kullandığının bir önemi yoktu. Yeter ki kullanabilsin. Otele geri döndüler, arabayı alarak kuzeye ilerlediler ve تنها bir park buldular.

Emma üzeri kazınmış bir piknik masasının üzerine oturdu. İleri eğilerek elleriyle masanın kenarını kavradı. Gözlerinden kararlılık okunuyordu. Gözlerini ilerideki bir noktaya dikerek odaklandı.

Will yükselen öfkesini bastırmaya çalışarak Emma'yı izledi. "Çok fazla uğraşıyorsun. Benim bu kadar uğraşmama hiç gerek kalmıyor."

"Benim uğraşmam gerek, Will. Sen bunu herkesten daha iyi biliyorsun."

"Belki de rahatlamalısın."

Emma gözlerini açtı. "Sakinken denedim. Gerginken denedim. Mümkün olan bütün yolları denedim." Will'in başını işaret etti. "Parmağında hâlâ yüzüğün var. Belki de o sana bilmediğin başka güçler veriyordur."

Will parmaklarıyla yüzüğünü kavrayıp kuvvetle çekti.

Emma oturdu. "Ne yapıyorsun?"

"Tezini test ediyorum."

Parmağından yüzüğünü çıkaran Will yüzüğü Emma'ya verdi. Ardından Emma'dan uzaklaşıp yeraltındaki suyu çağırdı. Suyu hissedebiliyordu ama yüzükle olduğu kadar iyi değildi. Sinirden pes etti ve başını iki yana salladı. Emma haklıydı. Şimdi ne yapacaktı?

Will yüzüğü Emma'nın avucundan alarak sol yüzük parmağına taktı.

Emma'nın gözleri bir gülümsemeyle aralandı. "Bu bir evlenme teklifi mi? Her şey çok hızlı gelişmedi mi?"

"Çok komik"

"Bu *senin* yüzüğün, Will. Sende olmasının bir nedeni var."

"Bana her türlü faydası var."

Emma iç çekerek ayağa kalktı. Diğer eliyle yüzüğü kavırıyordu. Yeniden gözlerini kapattı. “Bir şey hissetmem gerekiyor mu?”

“Lütfen durumu ciddiye al.”

Emma’nın omuzları düştü. “Özür dilerim. Sadece hiçbir şey beklemiyorum.”

“Yine de dene.”

Emma sabit durdu, yüzü sakın görünüyordu. Will onu günlerdir bu kadar sakın görmemişti; bu yüzden umudu büyüdü. Ta ki Emma gözlerini açıp başını iki yana sallayana dek. “Bir şey gelmiyor.”

Will bunun gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu biliyordu ama yine de hemen pes etmeye niyetli değildi. “Kolyeni en son ne zaman gördün?”

“Montana’da. James onu Scott Kramer’e vermeden önce.”

“James.” Will cebinden telefonunu çıkardı.

“James’te değil, Will. Kramer’e verdi. Ayrıca bilmiyoruz ki James...”

“Hayatta mı?” Will telefonuna baktı. “Öğrenmek üzereyim.” Will telefon çalınca gerçekten çok şaşırdı. James ikinci çalışta cevap verdi.

“Demek otoparktan sağ çıktın.”

James alay etti. “Sanki başka soru yokmuş gibi. Beni bıraktın ve ertesi gün aramadın? Bir erkek de incinebilir.”

“Ben de aynı şeyi söyleyebilirim.”

“Peki şimdi ne istiyorsun?”

Will kendini tam bir pislik gibi hissetti. Sadece ihtiyacı olduğu zaman James’i aramıştı. Bunu yarından itibaren değiştirmeye yemin etti. Bütün bu karmaşa bittikten sonra. “Sana bir sorum var.”

“Hayır.”

“Ne soracağımı bilmiyorsun bile.”

“Fark etmez. Cevabım hayır.”

“Bu kadar pislik olma.”

“Ne söyleyebilirim ki? İçimden böyle geliyor.”

“Sorum Emma’nın kolyesiyle ilgili.”

James’ten cevap gelmedi.

Will bunu olumlu bir işaret olarak algıladı. “Emma onu en son Kramer senden almadan önce Montana’da gördüğünü söyledi. Daha sonra kolyeyi gördün mü hiç?”

“Demek ikiniz hâlâ kovalamaca oynuyorsunuz?”

“O olaydan sonra kolyeyi bir daha gördün mü?”

James uzun ve sesli bir şekilde iç çekti. “Evet. Güney Dakota’da seni yakaladıklarında ve benden seni Emma hakkında sorgulamamı istediklerinde gördüm. Kramer’in ofisindeydi.”

“Sence hâlâ orada mıdır?”

“Ah, lanet olsun, hayır.”

“Bu orada olmadığı anlamında hayırdı?”

“Bu benim bir daha bu işlere bulaşmak istemediğim anlamında hayırdı.”

“Bana borçlusun.”

“Sana borçlu muyum? Bunu ne hakla söylersin? *Sen bana* borçlusun. Otoparkta emredersiniz komutanım diye bağırıtığının için.”

“Daha fazlasını hak ettin. Emma’yı onlara teslim edecektin. Onu asla Montana’ya getirmeyecektim ama bana yalan söyledin ve...”

“Tamam, tamam. Hiçbir zaman küçük Scout olamadım.”

“Ayrıca hiçbir zaman seninle tanıştırdığım kızları sevmedin, anne.”

“Yalan söyleme. Bir tane vardı ya.”

“Hangisi?”

“Ah, dur. O sen değildin.”

Will sıırıttı. “Her şeyi benim için yaptın ve yaşandı bitti. Aslında eğer bu gece hayatta kalırsam normal bir hayat süreceğiz. Belki senin balıkçı koçun olabilirim.”

“Sen balık tutmada berbatsın.”

“Seni sollarım.”

“Ne istiyorsun?”

“Kolyeye ihtiyacım var.”

“Ben kolyenin peşindeyken sen de bana Fort Knox’tan birkaç külçe altın alırsın.”

“Tabii, neden olmasın? Altının modası hiç geçmez.”

“Ne zaman istiyorsun? Birkaç gün? Hangi cehennemdesin?”

“Chicago’dayız. Kolye bu gece lazım.” James bir dizi küfür sıralarken Will telefonu kulağından uzaklaştırdı.

“Sen lanet aklını mı kaçırdın? İmkânsız.”

“Senin için imkânsız yoktur.”

James gırtlğıından bazı sesler çıkardı, sonra homurdandı. “Yeteneklerime bu kadar güvenmene bayılıyorum. Çok şanslısın çünkü o lanet şeyi gördüğümde araklamıştım. Nereye getireyim?”

“Buckingham Çeşmesi’ne, Grant Park’ta.”

“Chicago’ya mı? Lütfen akşam yemeğı vakti gelmemi bekleme.”

“Hayır, kolye onda lazım.”

“Şimdi biraz rahatladım.” Sözcükleri alaycı çıkmıştı. “Sekiz saatlik bir sürüş mesafesinde olduğunu biliyorsun, değil mi? Ve sadece on saatiniz var.”

“Yani yapacaksın?”

“İhtiyacın olduğunda koşar gelirim.” Durdu. “Senin ihtiyacın olduğunda, Emma’nın değil.”

“Sana borçluyum.”

“Ah, hayır Sherlock.” James telefonu kapatıp gülümsedi. Uzun zaman sonra ilk defa bu kadar umutlanmıştı.

Emma, Will’in telefon konuşmasını izlemişti. Yüzü durgundu. “Kolyenin nerede olduğunu biliyor mu?”

“Vincenzo Potentia binasında görmüş.”

“Güney Dakota’ya gidecek, içeri girmeyi başarıp kolyeyi alacak ve sekiz saat mesafeden Chicago’ya gelecek. İmkânsız.”

“Bunu biri yapacaksa, James yapar ama gerek yok çünkü kolyeyi zaten onlardan çalmış.”

Emma bir cevap vermekten vazgeçmiş gibi dudaklarını büktü.

“Biraz daha alıştırma yapmak ister misin?”

Emma başını iki yana salladı. “Hayır. Gizemli bir güç kaynağı aramayacağım. Bence en büyük şansımız kolye. Otele dönelim derim.”

Alıştırmayı bırakmak, pes etmek gibiydi ama Emma haklıydı. Haftalarca Emma’nın gücünü ve kaynağını çalışmışlardı. Bir ya da iki saat içinde aniden yeni bir tane bulması şüpheliydi.

Otel odasına döndükten sonra, Emma masaya bir not defteri ve kalemle oturdu. Will’e düşüncelerini yazmak istediğini söyledi. Will arkasından yaklaşınca yazdıklarının Jake’e bir mektup olduğunu anladı. Tam karşı çıkmak üzereyken Emma’nın bunu yazmaya ihtiyacı olduğunu anladı.

Will’in umduğu tek şey Jake’in bu mektubu asla okumamasıydı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Emma bu kadar endişeli olduğu halde uyumasına çok şaşırdı. Jake'e duygusal bir mektup yazmıştı ve bebek yüzünden hormonları altüst durumdaydı; bu yüzden uykulu haline daha fazla dayanamamıştı. Birkaç saat sonra uyandığında Will yanında oturmuş, onu izliyordu.

Emma uyuşuk bir şekilde gülümsedi. “Bence bu, birini tavlamanın en bilindik işareti. Uyurken bir kızı izlemek.”

Will güldü. “Aklımda bulunsun.”

“Üzgünüm, uykuya dalmışım.”

Will, Emma'nın dudağına küçücük bir öpücük kondurdu. “Sorun değil, dinlenmene sevindim.”

“James'ten haber var mı?”

Kaşlarını çatmadan önce Will dudaklarını sımsıkı kapadı. “Hayır.”

Emma, James'in geleceğine pek ihtimal vermiyordu ama her umut parçasına muhtaçlardı. “Bütün öğlen burada böylece oturmaktan yorulmadın mı?”

“Hayır. Günümü seninle geçirdiğim için çok mutluyum. Yanında olmaktan başka ne isterim?”

Emma, Will’in elini tutup parmaklarını iç içe geçirdi. “Mükemmel bir rüya gördüm.”

“Gerçekten mi?” Will gülümsedi, yüzünden mutluluk akıyordu. Emma, Will’in bu yanını çok az görmüştü ve hemen pişmanlıklar listesine ekledi.

“Evet. Normal olduğumuzu gördüm. Koşturmaca yok. Güçlerimiz yok. Jake ve bebekle birlikte bir evde yaşıyorduk. Bir de köpeğimiz vardı.”

Will’in sesi alçaldı. “Bahse girerim ki Jake köpekten korkar.”

“Evet.” Emma gülümsedi. “Mesleğinin ne olduğunu hiç bilmiyorum ama her gece eve geliyordun.”

“Prenses, sensiz seyahat edeceğim bir işi asla kabul etmezdim.”

“Güzel.” Emma’nın bütün bedenini üzüntü kapladı, kemikleri sızladı. “Teşekkür ederim. İsteddiğimden çok daha fazlasını yaşattın bana. Hayal edemeyeceğim kadar fazlasını.”

“Emma, bunu yapma.”

Emma parmağını Will’in dudaklarına koydu. “Hayır, söylemem gerek. “Bence insanlar böyle şeyleri yeterince söylemiyor ve sonradan çok geç kalıyorlar.”

Will, Emma’nın elini tutup kalbine koydu. Yanaklarından gözyaşları akmak üzereydi, Will omuzlarını düşürerek onu onayladı.

“Hayatımın geri kalanını yalnız yaşamaya hazırdım ama sonra sen geldin...” Gözleri donuktu ama güldü. “Tam bir pisliktin.”

Will güldü. “Bir adamı nasıl pohpohlayacağımı çok iyi biliyorsun.”

Will'in gözünün kenarından düşen gözyaşını parmağıyla sildi. "Sonra Jake'le birlikteyken gardını düşürdün ve içindeki asıl adamı gördüm, dünyanın görmesini istediğin adamdan farklıydın. Sonra merak ettim. Belki, belki de..."

Emma gözyaşlarının düşmesine engel olamadı, sonra onları eliyle sildi. "Sonra bizi kurtardın, beni yeniden ve yeniden kurtardın." Başını salladı. Boğazı kederden yanıyordu. "Bana âşık olduğumu söylediğinde deli olduğumu düşündüm. Beni çok az tanıyordun ama şimdi anlıyorum. Birini sevdiğini anladığında o kişiyi tanıyorsun. Riske atmaya değerdin, Will. Bunu anlamam bu kadar uzun sürdüğü için kendime çok kızıyorum."

Will başını iki yana salladı. "Seni sevmek çok ilginç bir şeymiş gibi söyledin ama değil. Beni kurtardın, farkında değil misin?"

"Ve sen benim hayatımdan çok daha fazlasını kurtardın. Bana umut verdin. Aşkın kalbimdeki boşlukları doldurdu. Kalbim senden önce soğuk ve karanlıktı ama sen suyla yaptığından çok daha güçlüsünü yaparak değiştirdin. Sen beni bütün yaptın."

Emma nazikçe Will'i öptü, Will de kolunu Emma'nın beline sararak kendine yaklaştırdı.

Will dudaklarını Emma'nın kulağına götürdü. "Bir şeyler yemen gerek. Bir saatten az bir süre içinde çıkmalıyız."

"Aç değilim. Midem taş gibi."

"Yine de dene."

Will oda servisine sipariş verdi. Sessizce masanın etrafında oturup bir şeyler yediler. Emma odayı inceledi. "Ben uyurken toparlanmışsın."

Will, Emma'ya bakmaktan kaçınarak tabağındaki sebzeyi kesti. "Olay sonlanır sonlanmaz buradan gitmek isteyeceğimizi düşündüm."

Emma'nın midesi kasıldı. Tüm bunlar gerçektir. Sonunda vakit gelmişti. Elindeki çatal titredi. *Topla kendini, Emma*, dedi kendi kendine. *Şimdi kaybedemezsin*. "Tuvalete gitmem gerek." Will endişeli gözlerle onu izlerken, Emma odadan ayrıldı. İşte en çok bundan nefret ediyordu. Will endişelenmesine gerek olmayan durumlarda bile çok endişeleniyordu.

Emma kapıyı kapadı ve ellerini kucığında birleştirerek küvetin kenarına oturdu. Keşke daha güçlü olsaydı. Keşke daha çok çabalasaydı. Ya da keşke Will'e daha önce güvenseseydi veya Will'e âşık olduğunu çok geç olmadan anlatsaydı. Bütün bunlar bir şey değiştirir miydi? Artık bir önemi var mıydı? Sahip olduğu tek şey içinde olduğu zamandı. Elinden gelenin en iyisini yapması gerekiyordu.

Will kapıyı çaldı. "Emma? İyi misin?"

Emma, Will ve Jake için güçlü olmalıydı. Böyle kendini parçalarsa ikisi için de her şey daha zor olurdu. Bu onlara vereceği bir sonraki ve son hediyesiydi.

Emma kapıyı açıp Will'e gülümsedi. "İyiyim. Sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı."

Will'in eli Emma'nın kolundaydı, gözleri endişe doluydu. "Zamanı geldi. Hazır mısın?"

Emma ölmeye hazır mıydı? Bunun için eski Emma'ya ihtiyacı vardı. Sert ve acımasız yanını barındıran Emma'ya. "Gidelim ve birilerine hadlerini bildirelim."

Will eşyalarını arabaya yükledi, sessizce parka gittiler. Will telefonunu eline aldı. Birini aradı ama hiç konuşmadan kapattı. Emma, Will'in kimi aradığını ve boşuna aradığını biliyordu. İkisi de gerçekten bir başıyandı.

Will, Emma'nın elini tuttu ama Emma neredeyse elini çekecekti. Will'e yakın hissetmek Emma'yı güçsüzleştiriyordu. Güçlü olmak

için ihtiyacı olan sertliği kaybediyordu. Emma bir karar vermeliydi. Will'i ya da hayatını mahveden nefreti seçecekti. Sonra Aiden'a söylediği sözler aklına geldi. "Bir seçim yapmam gerekirse, daima Will'i seçerim." Eğer Will'i seçmesi gerekiyorsa şimdi tam zamanıydı.

Will arabalarla dolu bir alana park etti. "Burada çok fazla insan var. Bu gece öldürülecekler." Arabadan indiler. Will arka koltuktaki çantaya eğilip içinden silahı çıkardı. Şarjörünü kontrol edip Emma'ya verdi. "Eğer birinin gücü zayıflarsa kafasından vur."

"İyi fikir. Kaza geçirme ihtimaline karşı temiz iç çamaşırı giymek gibi." Silahı pantolonunun arkasına yerleştirdi. "Evet, planımız ne? Bana ne yapacağımı söyle."

Will kaşlarını kaldırarak şaşkın bir ifadeyle baktı.

"Neden bu kadar şaşırдың? Sen bu konuda uzmansın. Oregon'da fikirlerine güvendiğimi söylemiştim."

"Bütün kuralları bilmemek elimizi kolumuzu bağlıyor." Ağzını büzdü. "Eğer savaşta dört kişi olması gerekiyorsa iki kişinin bu geceden önce ölmesi gerekirdi." Will çeşmeye doğru baktı. Emma bir adım gerisinde kalmıştı. "Elemek için en iyi seçenek Raphael olurdu. Onun en güçsüz olduğunu düşünüyorum."

"Hayır. En güçsüz benim. İlk hedef ben olacağım."

"Neyse, bu önemli değil. En güçsüzü konuşmaktan başka şeylere odaklanmalıyız. Hedefimiz en güçlü olan olmalı, böylece finaldeki dörtlüde yer alalım."

Emma başını eğdi. "Marcus veya Aiden'ı elememiz gerektiğini düşünüyorsun."

"Yapabilirsek, evet."

Emma sessizce yürüdü, Will'in bilgilerini dinliyordu.

"Sürpriz gücü kullanırsak başarılı olabiliriz çünkü onları hırslı yakalarız."

“Ben...” Emma derin bir nefes aldı. “Sonuç olarak bu tek büyük savaş olacak, değil mi?”

“Evet, öyle umuyorum.”

“Park alanında mı bekleyelim, çeşmenin yanında mı?”

“Hiçbir fikrim yok. Keşke bilsem. Daha iyi strateji yapardık. Aslına bakarsan Marcus askeri mantıkla hareket edecek, eminim. Ne olduğunu bilmesem de bir planı var. Bence tam olarak benim gibi düşünecek, ilk olarak en güçlü katılımcıyı eleyecek. Yani Aiden.” Durdu. “Ve Jake.”

Emma’nın nefesi kesildi. Katılımcı elemek... Bütün kargaşa bunun içindi. İnsanları öldürmek. Zihnini toparlamak ve mantıklı düşünmek zorundaydı. Ama konu oğlunu ortadan kaldırmaya çalışanlar olunca aklını toplamak zor oluyordu. Emma onayladı. “Tamam, demek ki Marcus’un Aiden ve Jake’in peşinde olacağını biliyoruz. Peki ya Aiden ve Raphael?”

“Aiden benim peşime düşecek ya da tahminimce Marcus’un. Raphael’in planına gelirse? Onun mantıkla hareket edeceğini hiç sanmıyorum.”

“Eğer intikam alacaksa senin ve benim peşime düşecek. Mantıkla hareket edecekse Marcus ve Aiden’in.”

“Katılıyorum. Ama o zaman iki ihtimali daha göz önünde bulundurmalıyız. Jake ne olacak? Bize saldırmaya zorlanacak.”

Emma’nın kalbi acıdı. Bunu hiç düşünmemişti. “Hayır, Jake bize asla zarar vermez.”

Will onayladı. “Marcus seni öldürmenin bana güç sağlayacağını söyledi. Bana güç vermek için doğrudan bunu yapabilir.”

“Will.” Emma’nın ağzı tamamen kurumuştı, Will’in adını söyledikten sonra durdu. “Ya üçümüz sona kalırsak? O zaman ne olacak?”

Will durdu ve Emma'yı kendine çekerek gözlerinin içine baktı. "Seni ölümüne savunacağımı söylemiştim ve bu konuda ciddiylim, Emma. Senin ve Jake'in güvende olduğundan emin olunca geriye hiçbir sorun kalmayacak. İkinizden biri beni öldürmek zorundasınız."

"İstesem de bunu yapamam, biliyorsun. Bu demek oluyor ki Jake yapacak."

"Belki... savaş esnasında kendimizi incitebiliriz."

"Hayır, hayır, hayır! Bunu asla kabul edemem!" Emma, Will'in kollarından uzaklaşmak istedi ama Will onu sımsıkı tuttu.

Will, Emma'nın yanağındaki saçlarını geriye attı. "Emma, görmüyor musun? Başından beri benim kaderim bu. Ben Seçilmiş Kişi'yim ve seni korumakla yükümlüyüm. İşaretli ya da işaretsiz, Emma. Bu iş benim ruhuma işledi."

Will'e Marcus'un kehanet teorisinden bahsetmeli miydi? Ya da Marcus'un haklı olduğunu düşündüğünden? "Ama en zayıf olan benim. Üçümüz içinde ölmeyi hak eden kişi benim."

"Hiçbirimiz ölmeyi hak etmiyoruz."

Emma'nın içini öfke kapladı. "Olaylar başlayınca bir sürü kötü şey yaptım. Günden güne onlara benzemeye başladım."

Will gülümsedi ama gözleri hüznüldü. "Emma, senin şu birkaç hafta içinde yaptığından çok daha kötü şeyler yaptım. Seni rahatlatmak için sana burada hepsini itiraf ederdim ama ölmeden önce gözlerinde dehşetle bana bakmana dayanamam." Emma'yı uzun süre ve yavaşça öptü. "İşaretim gitti ama seni her zamankinden daha fazla korumaya ihtiyacım var. Artık aşkla damgalandım. Bana olan aşkını hak etmiyorum ama kabul ediyorum ve bana verdiği için Tanrı'ya teşekkür ediyorum."

"Tanrı yok."

“Şu anda yanılıyor olmanı her şeyden çok isterdim. Tanrı çıksa da bu gece bize biraz acısa.”

Emma’nın yanaklarından yaşlar süzüldü. “Will, bunu yapmana izin veremem. Lütfen.”

“Yaptıklarımın bedelini böyle ödüyorum, Emma, anlamadın mı? Jake ve senin için canımı vermem benim kefaretim.”

Will, Jake ve Emma için ölmek istiyordu. Emma bunu nasıl kabul ederdi? “Uzun süre bunu mu planladın! Ölmeyi planladın!” Emma, Will’den sıyrılmak istedi ama Will buna engel oldu.

“Hayır, Emma. Kurtulmak için bir yolunu bulmayı umdum. Ama evet, yedek planım buydu.”

“Bunu yapmana izin veremem, Will. Hayır!”

Will, Emma’nın kollarını yakaladı ve parmakları içine geçti. “Seni ölüme göndermeyi kabul edeceğimi mi düşünüyorsun? Jake’in bir seçenek bile olmadığını biliyoruz.”

Emma pes ederek Will’in göğsüne yaslandı. “O zaman sen ya da ben.”

“Evet. Başından beri sen ya da bendi. Aiden ve Marcus bunu planladı.”

“Peki, ne yapacağız? Ben kabul etmeyeceğim, belli ki sen de.”

“Bir kereliğine, sadece bir kereliğine benim kararımı kabul et.”

Emma başını Will’in göğsüne doğru salladı. “Ölmene izin verirsem kendimle nasıl baş edebilirim? Aynada kendime nasıl bakarım?”

Will başını geri attı, sonra Emma’nın gözlerine baktı. “Yaparsın çünkü Jake’in sana ihtiyacı var, bunu ikimiz de biliyoruz. *Sen bunu biliyorsun.* Sana benden daha çok ihtiyacı var.”

“Ama sen onu koruyabilirsin.”

“Emma.” Sesi gecenin karanlığında yayıldı. “Bu gecedен

sonra, Jake'in korumaya ihtiyacı kalmayacak."

Emma'nın kalbindeki acı rahatlamak için haykırıyordu ama kendini kederlere salmamaya niyetliydi. Başını kaldırıp Will'e baktı. Ölmesi gereken kişi Emma'ydı. "Bunu tartışmayı reddediyorum."

"Başını kuma gömmek işe yaramayacak. Kaçma."

"Ne yapmamı bekliyorsun, Will? 'Tamam, Will. Sorun değil. Seni öldürürüm,' dememi mi bekliyorsun? Sen aklını mı kaçırdın?"

"Bunların hiçbirini söylemene gerek yok. Sadece bir kelime söyle. Tamam de."

Emma başını iki yana salladı. "Yapamam. Benden bunu isteme."

Will tekrar Emma'yı öptü. Aralarındaki bağdan Will'in aşkı akıyordu. *Hadi kabul et, Prenses.*

Emma'nın kalbi kırılmıştı ve şu anda kırık kalbe dayanacak gücü yoktu. Söz verse bile Will'i öldürebilir miydi?

Emma, lütfen.

Bütün benliğiyle Will'i seviyordu ve o ne istiyorsa yapmaya hazırdı. Bunu bile.

Tamam. Emma ne yapmıştı böyle?

"Teşekkür ederim." Tekrar Emma'yı öptü. "Hadi, şimdi gidelim."

Emma kafasında küçük bir teselli yakaladı. Eğer önce kendisi ölürse, Will'i öldürmesine gerek kalmazdı.

Emma hangisini umut edeceğini bilemedi.

Aiden'in arabası büyük su kütlesinin yanından geçti.

"Bu okyanus mu?" Jake sordu. Bir yıl önce annesinin okya-

nusta olduğu görüntüsünü görünce, Jake hep görmek istemişti.

Aiden pencereden dışarı baktı, Jake'in sorusuna şaşırılmış görünüyordu. "Ne? Hayır. Bu, Michigan Gölü."

Jake'in dünden beri Aiden'dan duyduğu en uzun cevap bu oldu. Raphael'in öldüğünü öğrendikten sonra Aiden oldukça düşünceli ve endişeli görünüyordu.

Aiden çenesini ovdu. "Raphael'i öldürdükten sonra Will'i gördün mü? Üzerine bir parıltı geldi mi? Ya da başka bir değişiklik oldu mu?"

"Hayır."

"Nasıl görünüyordu?"

Jake gözleri aralanmış ve afallamış gibi Aiden'a baktı. Aiden korkuyordu. "Will'i görmedim. Will bizi vurduktan sonra Raphael binayı Will'in yoluna yıktı."

"Raphael kendini neden iyileştiremedi? Yarası çok mu derindi?"

Aiden bunu dün zaten sormuştu. Hatta bugün de. "Bütün göğsünde delikler vardı. Çok fazla kanlıydı."

Başını iki yana sallayan Aiden pencereye geri döndü. "Hiç mantıklı gelmiyor."

Jake cevap vermedi. Bir yanı Aiden ondan şüphelenmediği için şaşkıındı ama neden endişelensin ki? Jake, Antonia'yı kurtarmak için mücadele etmemişti. Aiden muhtemelen Jake'in Raphael'i öldüremeyecek kadar çok korktuğunu düşünmüştür.

Gölge figürü Jake'e Aiden'ı bu gece öldürebileceğini söylemişti. Jake bütün öğleni bu gece neler olacağını hayal ederek geçirmişti. Aiden'ın Antonia'yla aynı şekilde ölmesine karar vermişti. Yanarak ve çığlık çığlığa bağırarak.

Aiden sanki uykuya dalmış da aniden uyanırmış gibi doğru-

lup boğazını temizledi “Bu gece neler olacağını konuşmamız gerekiyor.”

Neler olacağını biliyorum. Öleceksin.

Aiden sanki Jake’in düşüncelerini okudu ama emin olamamış olarak gözlerini kırıştırdı.

Jake gülme arzusunu bastırdı. Düşüncesinin sadece bir kısmını saklamıştı.

“Will ve Marcus seni derhal ortadan kaldırmaya çalışacak. Savaşın başlamasını beklemeyebilirler bile. Bu nedenle her an hazırlıklı ol.”

Gölge figürü Alex’i öldüren kişinin canını alması gerektiğini söylemişti. Jake hazırlıklıydı. “Seni öldürmeye çalışmayacaklar mı?”

“Deneyebilirler.” Aiden güldü ama gülümsemesi sahteydi. “Alex ve Raphael öldüğüne göre, finaldeki dörtlüye karar vermek oldukça kolay. “Sen ve annen, Will ve Marcus’a karşı.”

“Peki ya sen?”

Aiden gülümsedi ama huzursuz görünüyordu. “Ben izleyeceğim.”

“Ama rüyamdaki gölgeler herkesin savaşmak zorunda olduğunu söyledi.”

Aiden’in gözleri açıldı, korkusunu saklamadı. “Ne rüyası?”

“Çöldeki rüya. Halkalar vardı.”

Aiden çenesini ovarken eli titriyordu. “Rüyalar anlamsızdır.”

“Sadece iki kişinin yaşayacağını söyledi. Sadece iki.”

Aiden başını iki yana sallayarak gülümsemeye çalıştı. “Saçma. Ayrıca ne fark eder? Marcus’u öldüreceğiz. Sonra finalde yine dört kişi kalmış oluruz. Güven bana.”

Jake, Aiden’a güvenmiyordu ama bir şeyden emindi.

Aiden bütün bunlar bittikten sonra ölü olacaktı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Will ve Emma geldiğinde Marcus çeşmenin güney kısmında bekliyordu. Will'in kasları düğüm düğüm olmuştu ve Emma'yı bir adım gerisinden getiriyordu. Will, Emma'nın buna karşı çıkmasına çok memnun oldu. Will, Emma'yı daha ağaçlıklı bir yerde bırakmak istedi ama Raphael ve Aiden henüz ortada görünmüyordu. Bu nedenle Emma'nın güvende olması için yanında kalmasını istedi.

Will, Emma'nın endişelerini hissedebiliyordu ama Emma aralarındaki bağlantıyı kapattı.

Bunu yapma, Emma. İçeri girmeme izin ver.

Emma'nın endişesi geri geldi ama daha az düzeydeydi.

Will'in bakışları Marcus'a çevrildi. Marcus tırabzanlara yaslanmış, onların yürüyüşünü izliyordu.

"Will. Emma. Başarmışsınız." Kollarını önünde birleştirmişti. Başını eğerek Emma'ya daha iyi baktı.

"Aiden nerede?"

Marcus sırttı. “Ne talih ki trafikte sıkıştı ve büyük şovu kaçırarak. O zaman aramızda bir seçim yapıp hangi ikilinin hayatta kalacağını seçeriz.”

Marcus kurtulan iki kişi seçimini çoktan yapmıştı ama Will kabul etmedi.

Will alanda sıradan bir şekilde geziniyormuş gibi ilerledi. Saat neredeyse ondu ama lanet olsun, etrafta hâlâ bir sürü insan vardı. “Peki, nasıl olacak?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Çekilmek bir seçenek değildir diyen sen değil miydin? Nasıl olacağını bilmeden nasıl savaşıyorsun?”

“Aiden’in oyununun bir son bulması gerek. Ben bu sefer herkes oyunun içinde yer aldığı için eğlendim.”

Will etrafa baktı. “Kuralları Aiden yapsa bile mi?”

“Aiden kendini avutuyor. Olaylar onun kontrolünde değil artık.”

“Kimin kontrolünde peki?”

“Hepimizden daha büyük güçler var. Evrenin kanunları.”

“Fizik kanunları mı demek istiyorsun?”

“Evet. Aiden doğal olmayan bir şey ilan etti. Evrende dört tane olması gerekirken Aiden sadece ikisi kalacak dedi.”

“Sadece iki element nasıl kalabilir?”

“Aynen öyle. Dört tane olmalı. Aksi, evrenin yasalarına ters. Dünya dengesizliğe sürüklenecek. Bugün hiç de sıradan olmayan bir deprem oldu, hissettin mi?”

“Hayır. Haberleri izlemeyecek kadar gerginim.”

“Deprem bana Raphael’in öldüğünü düşündürdü.”

Will’in gözleri açıldı. “Ne? Nasıl?”

“Dün ona saldırdığımda öldürmüş olabilirim.”

“Gücünü aldın mı?”

“Hayır.”

Will küçümseyerek güldü. “İşte senin teorin.”

Marcus, Emma’yı izledi, o an dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Will çok sinirlendi. “Seni şimdiden uyarıyorum, Marcus. Eğer onu öldürürsen, ikimiz kurtulsak da inan bana seni öldürürüm. O zaman dünyada sadece bir element kalır ve her şey mahvolur.”

“Will...”

Arkalarından bir ses geldi. “Henüz kimse kimseyi öldürmedi mi?”

Emma soluğunu tuttu.

Aiden yanında Jake’le birlikte yaklaşıyordu, yürüyüşe çıkmış gibi bir havası vardı. Yaklaşık beş altı metre önlerinde durdu ve Jake’i yavaşça ileri sürdü. “Hadi git. Annene merhaba de.”

Jake annesine doğru koşarken Emma dizlerinin üzerine çöküp kollarını iki yana açtı.

“Jake.” Emma’nın sesi Jake’in saçlarının arasında boğuldu. Oğluna sımsıkı sarıldı.

“Anneciğim!” Kafasını Emma’nın omzuna gömdü.

Will etrafa bakındı. “Raphael nerede?”

Aiden sinirlenmiş gibi başını kaldırdı. “Raphael artık bizimle değil ve eminim sen de bunun oldukça farkındasındır, Will.”

“Sen neyden bahsediyordun?”

Aiden küçümseyen bir ifadeyle Emma ile Jake’in birleşmesini izledi. “Bana masumu oynama. Jake, Raphael’i öldüren kişinin sen olduğunu söyledi.”

Will, Jake’e baktı. Kafası karışmıştı. “Sen neler...”

Marcus bir adım öne atıldı. “Sorun nedir, Aiden? Soytarını mı kaybettin?”

“Peki, Alex’e ne demeli?” Aiden sert bir tonda sordu. “Alex’i de mi sen öldürdün, Will?”

“Evet.” Marcus bir adım daha öne geldi. “İkisini de Will öldürdü.”

Marcus’un yalanları Will’i şaşkına uğrattı. Aiden’in ikisini de Will’in öldürdüğünü düşünmesini istiyordu; böylece Aiden, Will’in daha güçlü olduğuna inanacaktı. Planı işe yaradı. Aiden korkmuş görünüyordu.

Aiden gözlerini Will’den ayırmadı. Görünüşe göre başka bir yol deniyordu. “Oğluna dikkatli bak, Emmanuella. Neyden vazgeçtiğine iyice bak. Will’i tercih ederek neyi kaybettiğine bak.”

Jake, annesinin kucağından ayrılp Will’e baktı.

Emma, oğlunun kollarını kavradı. “Doğru değil, Jake. Senden vazgeçmedim. Will’i sana tercih etmedim. Aiden seni benden çaldı ve bütün bunların yaşanmasına sebep oldu.”

Jake suratını astı. “Onunla birleştin. Artık zihnimde seninle konuşamıyorum.”

“Will’le birleştiğimde ne olacağını bilmiyordum, yemin ederim.”

“Will’i seçtin.”

“Hayır, Jake. İkinizi seçtim.”

“Yeterince saçmaladın.” Aiden seslendi ama hâlâ Will’den korktuğu için aradaki mesafeyi koruyordu.

“Emma.” Will sessizce söyledi.

Emma endişeli gözlerle baktı.

Will’in bakışları Aiden’a kaydı ve Emma ile Jake’in elini tutarak ayağa kalktı. Will, Emma’ya doğru ilerledi, Emma da Will’e yaklaştı. Jake yanlarındaydı.

“Başlamanın zamanı geldi,” dedi Aiden.

Will, Emma ve Jake'i arkasına itti. Marcus geri çekilmenin bir seçenek olmadığını söylemişti ama bu adama güvenmiyordu. "Şimdi Jake'i aldığımıza göre, sanırım buradan gideceğiz." Will ilerledi ve Emma onu takip etti.

Aiden güldü. "İşe yaramaz." Gözlerini kapatıp elini kaldırdı ve etraflarını bir parıltı kapladı.

Parlak bir ışık gökyüzünü kapladı. Ardından yayılarak çeşmeye ve bahçenin etrafına indi.

Parktaki insanlar çılgık çılgılığa kaçıştı.

Emma, Will'in kolunu tuttu. *Neler oluyor?*

Sanırım başlıyor.

Emma'nın kalbi göğüs kafesinden fırlayacaktı. İki tane aklını kaçırmış adamın gücüyle etrafları sarılı bir alanda pek çok masum insanla birlikte hapsolmuşlardı.

Emma, koş!

Sensiz asla.

Lanet olsun, Emma. Bir kere de istediğim şeyi yap. KAÇ!

Emma, Jake'in elini tutarak çeşmenin tersine, üç adamdan uzağa koştu. Will'i terk ettiği düşüncesini aklından çıkaramıyordu.

İnsanlar çeşmeden uzağa kaçıyor, onları hapseden beyaz, yarı saydam kubbeyi görmezden geliyorlardı. Bir adam ve kadın kaçmaya, bu parlak ışıktan çıkmaya çalıştılar ama alevler içinde yandılar.

Ah, Tanrım.

Jake etraftaki kalabalığın paniğini izledi, sonra gözlerinde şaşkınlıkla ama korkusuz bir şekilde Emma'ya baktı. Daha önce neler görmüştü de bu manzara onu korkutmuyordu?

Arkalarında koruluk alan vardı. Pek bir koruma sağlamama-

sına rağmen hiç yoktan iyiydi. Geceydi ama sokak lambaları yolları, havuzları ve ağaçları aydınlatıyordu. Emma öfkesine odaklanarak gücünü hissetti. Sokak lambalarını hedef almıştı. Lambaların içindeki ampuller patladı ve alan karanlığa gömüldü. Alandaki çığlıklar daha da arttı.

Emma ağaçlık alana koştu ve Aiden veya Marcus onları takip ediyor mu diye dönüp baktı. Onun yerine, çeşmenin bir yanında parlak ışıklar gördü. Aiden. Will ve Marcus suyu kullansaydı Emma buradan göremezdi. Çeşmenin sesi diğer bütün sesleri bastırıyordu. Emma aralarındaki güce odaklandı ve Will’de bir güç hissetti ama aşırı yoğunlukta değildi. Bu güzel bir şey olmalıydı.

Jake sabırsız gözlerle annesine baktı. “Savaşmamız gerek.”

Emma’nın öfkesi göğsünde toplanmıştı. “Hayır, gerekmiyor. Sen beş yaşındasın. Hayatta kalmak için savaşmayacaksın.”

“Söz verdim.”

Emma’nın gözleri açıldı. “Kime? Aiden’a mı? O bencile verdiği hiçbir sözü tutmak zorunda değilsin.”

“Hayır. Aiden’a değil.”

Emma ürperdi. Lütfen Raphael olsun. “O zaman kim?”

Emma dizlerinin üzerine çöktü, kafasından kan sızıyordu. Marcus haklıydı.

Will, Emma ile Jake’in kaçmasını izlerken Aiden ona doğru bir adım attı. “Onları sadece geçici bir süre ertelediğinin farkındasın, değil mi?”

Will cevap vermedi. Hangi güç kaynağını kullanacağını düşünüyordu. Keşke Aiden her şeye iki saat sonra park kapatılınca başlasaydı ama muhtemelen panik yapmıştı.

Hareketlerini inceleme. Marcus zihnine seslendi. *Sadece gücüne güven.*

Will, Marcus'a güvenmiyordu ama bu, Emma'ya verdiği tavsiyenin aynısıydı.

Aiden bir kubbe yarattı. Eğer Aiden'a zarar verirse bu kapalı alana da zarar verir miydi?

Gücüne güven. Gücü kalbindeydi, farkına vardığı ilk andan itibaren oradaydı. Ama ihtiyacı olduğu an buz gibi bir etkiyle damarlarında beliriyor ve inanılmaz bir enerjiyle açığa çıkıyordu. Emma'nın gücünden ne kadar da farklıydı ve Will kendisinde sorun olduğundan emindi. Ama yine de bu onu daha güçlü yapıyordu. Emma'nın kaynağı öfkeydi. Will'in gücü öylece duruyordu. Otuz dört yıl boyunca nasıl bununla yaşamış ve hiç farkına varmamıştı?

Aiden kendini beğenmiş bir ifadeyle Will'in karşısında duruyordu. Bir enerji topu Will'e doğru fırlatıldı ama çeşmenin arkasından gelen su kütlesi buna engel oldu. İkinin birleşimi havada yıldız gibi parladı. Will'in gözleri ciddi bir şekilde odaklanmış olan Marcus'u yakaladı.

Aiden sıırttı. "Artık bir engel yokken senin Emmanuella'ya saldırman gerekmiyor mu, Marcus?"

"Dikkatimi başka bir noktaya odaklamaya karar verdim."

"Finaldeki dörtlünün içinde yer almayı asla planlamadım."

Marcus güldü. "Şımarık pislik. Bunu nasıl başardığını hiçbir zaman anlayamayacağım. Bizimle birlikte burada hapsoldün. Tepemizdeki kubbe, içinde bizden iki kişi kalana kadar da kaybolmayacak."

Emma. Jake ve sen neredesiniz?

Kubbenin diğer kısmında, ağaçların arasında saklanıyoruz. Bu yanlış, Will. Sana yardım etmem gerek.

Buradan uzak kalırsan bana yardım etmiş olursun. Belki üç adam birbirini öldürürdü. Emma ve Jake de sonunda kalan iki kişi olurdu.

Çeşmeden gelen su akıntısı Marcus'un elinde mızrak şeklini aldı. Marcus mızrağı hemen Aiden'a fırlattı. Mızrak Aiden'ın göğsüne doğru ilerlerken kırmızı bir enerji kütesiyle çarpıştı ve mızrak parçalara ayrıldı. Su şeklini kaybederek yere sıçradı.

Yeni bir sudan ok hızla ilerledi ve aynı şekilde Aiden'ın enerji duvarına çarpıp parçalandı.

Will'e doğru bir yıldırım düştü ama Will eğilerek kurtuldu.

"Elementlere isimlerini Aristo'nun verdiğini biliyor muydun?" Aiden gülerek sordu. "Sonra Platon'un konuyu daha ileri taşıdığını. Hangi elementin daha güçlü olduğunu düşünüyordu, biliyor musun?"

Yeni bir yıldırım Will'e doğru düştü. Will bundan da sıyrıldı. "Dur tahmin edeyim, ateş mi?"

Aiden güldü. "Evet, ateş. İster inan ister inanma, oyun o zaman da vardı. Ben Platon'a biraz ipucu verdim. Ona elementlerin birbiri üzerinde etkileri olduğunu gösterdim ama hepsini yönlendiren tek bir yönetici vardı."

Gökyüzünde iki şimşek görüldü ve çakmak için birbirlerine karıştılar.

"Binlerce yıldır ben yönetiyorum. Yeniyetme birinin bunu elimden almasına izin veremem."

Arkasındaki çeşmeden havalanan küçük su damlaları Aiden'a küçük bıçaklar gibi saplandı. Aiden çoğunu geri püskürttü ama bazıları kalkanını geçerek omuzlarına ve yanaklarına saplandı.

Aiden kırmızı bir parlaklık yayarak gürlledi. "Bu kadar oyun yeter."

Gökyüzünü ateş kaplayarak küçük alevler halinde yere indi. Marcus başlarına sudan bir koruma kalkanı oluşturdu. Su kalkanına değen alevler tıslayarak söndü. Alevden bir ok Marcus'un yanını deldi ve içeri ilerleyerek söndü. Marcus dizlerinin üzerine çöktü ama elleriyle hâlâ tepelerindeki kalkanı koruyordu.

Ateşten yağmur pek çok masum insanı da hedef alarak bütün alanı kaplamıştı. Korkudan ve acıdan attıkları çılgınlıklar yukarıdaki kubbeye çarpıyor ve Will'in zihninde yankılanıyordu. Emma ve Jake buralarda bir yerlerde olmalıydı.

Emma, çeşmenin içine girin.

Will, gücünü zayıflayan Marcus'un üzerinde yoğunlaştıran Aiden'a döndü.

Hayatımı sen de ölesin diye harcamıyorum, dedi Marcus. Kurtulman gerek.

Marcus ne demek istiyordu?

Birleşin ve Aiden'a Jake'le birlikte saldırın. Jake'in hayal bile edemeyeceğin bir gücü var. Ona gücünü nerede bulacağını öğrettim. Marcus acılar içinde Will'e gülümsedi.

Will nefesini tuttu. *Bunca zaman bunu mu planladın? Ölmeyi mi planladın?* Aiden'a sert bir su kütlesi fırlattı ama Aiden'ın koruma duvarı bunu engelledi.

Marcus can çekiyor, üstlerinde duran koruma kalkanı zayıflayarak yok oluyordu. *Emma görevini yerine getirmek zorunda. Ne yapması gerektiğini biliyor*

Ne?

Git! Marcus, yaralı yanını tutarak ayağa kalktı. Aiden'ın oku hâlâ içinde gömülüydü. "Ne dersin, Aiden? Biz eskiler, ikimiz sa-
vaştan çekilelim. Olması gereken de buydu zaten. Artık yerimizi yeni nesile bırakma zamanımız geldi. Umarım yeni gelenler po-

zisyonlarına daha saygılı olurlar.”

“Birden ne kadar da yüce ve aziz oldun.” Aiden güldü. “Uzlaşmaya varmak için pek de uygun bir pozisyonda değilsin. Kendini kurtarmaya mı çalışıyorsun?”

“Hayır. Dünyayı kurtarmaya çalışıyorum.” *Git! Üzgünüm, ikisini kurtarmana yardım edemedim.*

Marcus alevler içindeyken Will koşmaya başladı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Emma ve Jake gökten düşen alevlerden kaçarak çeşmeye doğru ilerledi. Jake, alev topları onlara yaklaştıkça bir rüzgârla onları geri püskürtüp suya düşürüyordu. Çeşmeden akan suyun ortasında durup birbirlerine sarıldılar.

Jake'in gözleri parladı. "Dışarıda, orada olmam gerek."

"Hayır. Benim yanımda olmana ihtiyacım var."

Emma! Neredesiniz?

Will yaklaşmıştı, Emma'nın bıraktığından daha yakındı.

Çeşmedeyiz.

İnsanlar Jake ve Emma'nın yaptığını görüp bağırış çağırış içinde, birbirini iterek çeşmeye doluştular. Hepsi akan suyun altında durmak istiyordu, bazıları betondan heykele tırmandı. Bazıları çeşmenin altındaki suya uzandı ama panik halindeki insanlar onları ezdi. Emma ve Jake, insanlar oraya doluşunca bir mücadelenin içinde kaldılar.

Will göründü, çeşmeye doğru koşuyordu. Çeşmenin havuzuna atlayıp Emma ile Jake'in yanına gitti. Tepelerindeki gök aydın-

lanırken Will'in gözleri dehşetle açıldı.

"Neler oldu?" Emma'nın sesi titriyordu.

"Marcus öldü."

"Biz son dördlüyüz."

Will'in çenesi titredi ve aşağıya, Jake'e baktı. "Evet."

Emma, Jake'in kolunu tutarak kendine yaklaştırdı. "Will'e neden böyle bakıyorsun?"

Will, Emma'yı umursamadı, dikkatini Jake'e verdi. "Marcus senin hepimizden daha güçlü olduğunu söyledi, Jake. Bu doğru mu?"

Jake dik dik baktı. "Evet."

Emma iç çekti. "Hayır! Hayır, değil. O küçücük bir çocuk!"

"Raphael'i öldüren sendin, değil mi? Onun gücünü aldın."

"Evet." Jake sırttı. "Alex'in gücünü de aldım. Gölge geldi ve Alex'in bana hediye olarak gönderdiğini söyledi. Bir şartı vardı ama kabul ettim." Gözlerini nefret bürüdü.

Bütün bunlar kötü bir rüyaydı, hatta korkunç bir kâbus. Doğru olamazdı. "Gölge mi?"

Jake gülümseyerek annesine baktı ama gözleri sertti. "Marcus onlarla konuşmamı söyledi. Gölge benim arkadaşım. Bana işaretlerini verdiler." Jake tişörtünü yukarı sıyırdı ve o an iki tane birbirine geçmiş siyah halka göründü.

"Ah, Tanrım." Emma, Will'e baktı. "Bu ne anlama geliyor?" Ama ne anlama geldiğini biliyordu. Marcus söylemişti. Sadece Emma inanmak istemedi.

"Bilmiyorum."

"Marcus, neden Jake'i cesaretlendirdi? Planları neydi?"

"Yeni bir başlangıç yapmayı planladı. Benim için ölmeyi planladı, Emma. Son sözleri Jake'i kurtarmam oldu. İkinizi kur-

tarmama yardım edemediği için üzgün olduğunu söyledi.”

“Ama neden? Neden bizi öldürmek istediği yalanını söylesin ki?”

“Bilmiyorum. Bu yüzden ona güvenmiyorum. Bütün zaman boyunca ölmeyi planlamış.”

Olanlar artık çok fazlaydı. Emma başını iki yana salladı. “Peki, şimdi ne olacak? Kubbe hâlâ bizi sarmış durumda.”

“Aiden’ı öldürmemiz gerek.”

“Sonra yolumuza mı gideceğiz?”

Will cevap vermedi.

“Will!”

“Bilmiyorum.” Omuzlarını silkti. “Sanmıyorum.”

“Ne zaman bitecek?” Emma cevabı biliyordu ama Will’in yanıldığını söylemesini bekledi.

“Geriye iki kişi kalınca.”

Jake dikkatli gözlerle Will’i izliyordu, her an saldırmaya hazırды. Will hiç Jake’i öldürecekmiş gibi durmuyordu ama Jake yine de ona güvenmiyordu.

Will bakışlarını Jake’e çevirdi. “Marcus en gücümüzün Jake olduğunu söyledi ve Jake de az önce Raphael ve Alex’in güçlerini aldığını söyledi. Ve sonra işaret.” Jake’in göğsünü işaret etti. “Emma, ona ihtiyacım var.”

“Hayır! O daha beş yaşında bir çocuk.”

“Ve senin hiçbir zaman olamayacağın kadar güçlü. Kazanmanın tek yolu bu.”

“Hayır! Jake ne yaptığını bilmiyor. Raphael’i kendini savunmak için öldürdü.”

Will'in gözleri kısıldı. "Jake, Raphael'i neden öldürdün?"

Jake omzunu silketti, parmakları hareket ediyordu. "Gücüne ihtiyacım vardı."

"Neden?"

"Seni öldürebilmek için."

"Hayır!" Annesi, Jake'in yüzüne karşı çılgılık attı. "Hayır, Jake! Bu saçmalığı hemen sonlandır!"

Will, annesini geri çekerek yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Emma, tamam. Bu da bizim aradığımız şeydi. Güzel bir durum."

Emma kolunu Will'in elinden çekti. "Hangi durumda bu güzel bir şey olabilir ki?"

"Zamanı geldi." Aiden'in sesi bütün alanda yankılandı. "Ne kadar erken başlarsak o kadar erken biter."

Annesinin nefesi hızlandı, gözleri vahşileşti. Will derin gözlerle Emma'ya bakarken yanağını okşayınca Emma yatıştı.

Etraftaki insanlar yatışmaktan çok uzaktaydı, hâlâ çılgılık atıyor ve sular sıçratıyorlardı. Jake'in bedeninde tikslenme yükseldi.

Aiden'in sesi yeniden gökyüzünü kapladı. "Üçünüzün başlamak için iki dakikasını var; yoksa buradaki herkesi öldürmeye başlarım."

Will, annesinin yüzüne eğildi. "Aiden'i yolumuzdan çekmeye odaklanacağız. Ve Jake'in istediğini yapmasına izin vereceğiz."

Aldudacağını ısıırken Emma'nın çenesi titredi ama onu onayladı.

Will, Emma'nın elini tutup öptü. "Seni daima seveceğim, Emma. Nerede olduğumun hiçbir önemi yok."

"Yapamam, Will."

"Yapabilirsin." Will, başını Jake'e çevirdi. "Jake için bunu yapmalısın."

Jake'in kafası karışmıştı. Will neyden bahsediyordu? Ama annesinin kendisini değil de Will'i öpmesi ve ona sarılması hiç hoşuna gitmedi. "Annemden uzak dur!"

Emma'nın gözleri öfkeyle parladı. "Jacob!"

"Hayır, bu iyi bir şey. Onun için işleri kolaylaştıracak." Will ellerini Emma'dan çekti. "Hazır mısın?"

"Hayır."

"Bunu yapmaya mecburuz. En iyi plan bu, Emma, biliyorsun. Ama sanırım Jake beni dinlemeyecek. Onu yönlendirmelisin."

"Seni öldürsün diye mi?"

"Hayır, ilk önce Aiden'ı öldürmesi gerek. Öncelikle bu gerekiyor."

Jake, annesi aracılığıyla da olsa Will'in ne yapmasını söylemesinden hoşlanmadı. "Gölgeler bana Aiden'ı öldürebileceğimi zaten söylemişti. Ama başka bir şey daha yapmam lazım."

"Ne?" Annesinin sesi çok tiz çıktı.

"Sürpriz."

"Gitmemiz gerek." Will, Emma'nın elini tuttu. "Hazır mısın?"

Annesi başıyla onayladı ve diğer elini Jake'e uzattı. Jake'in pantolonu ıslanmış ve ağırlaşmıştı; bu yüzden koşarken annesine yetişmesi oldukça zor oluyordu. Tırabzana tırmandılar. Annesi, Jake'e yardım etti, Will tuhaf gözlerle onları izliyordu. El ele tutuşarak tepeye ulaştılar ve Aiden'a doğru yürüdüler. Aiden kubbenin karşı tarafında parılıyordu.

Aiden kendisinin çok güçlü ve dayanaklı olduğunu düşünüyordu ama Jake ona ne kadar yanıldığını hediyenin bedeli olarak Will'i öldürdükten sonra gösterecekti.

Will, Jake'in kafasını karıştırdı. Jake'i öldürmek ister gibi bir hali yoktu. Jake'e yardım etmeye çalışıyor gibi davranıyordu ama

bu bir tuzak olmalıydı. Annesi daha önce Will'i Jake'e tercih etmişti çünkü Will onu zorlamıştı. Jake, Will'in umurunda değildi. Annesinin şimdi de aynı şekilde Will'i seçmesini sağlamaya çalışıyordu.

Jake neden hiç endişeli olmadığını merak ediyordu. Dört kişi vardı ve ikisi ölecekti. Belki de hangi ikisinin öleceğini hangi ikisinin yaşayacağını bildiği içindir. Annesinin elini tuttu. Yeniden onunla birlikteydi. Önemli olan da buydu.

"Ne tatlı bir aile." Aiden yaklaşırken güldü.

Aile? Oldukları şey bu muydu? Jake ve annesi her zaman bir aileydi ama Will?

"Hadi bitirelim şu işi, Aiden." Will, annesinin elini bıraktı ve onu arkasına alarak bir adım öne çıktı. "Ne yapmamız gerekiyor?"

"Tek kural, iki kişi kalana kadar mücadelenin devam edecek olması. Ancak o zaman gitmekte özgürüz."

"Bundan nasıl emin olacağız? Mücadeleye katılmayacağını düşünmüştün ama şu haline bak."

"Gerçekten katılmayacaktım. Ama Marcus'u öldürünce geriye dört kişi kaldık. Yaptığının karşılığı olarak katılıyorum."

Gölgeler hareket etmeye başladı. Kaldırımlarda, çeşmede, ağaçların üzerinde, her yerde asılılardı ve uygun zamanı bekliyordular. Ama şimdi daha da yakma gelmeye başladılar ve Jake'e güven verdiler. Sözlerini tutacaklardı ama ilk önce Jake'in sözünü tutması gerekiyordu.

Gölgeler ayaklarının üzerinde dans etmeye başladı ve Jake onları kimsenin hâlâ fark etmemesine şaşırdı. Jake'in kulağına fısıldadılar. "Hazır mısın?"

Jake toplayabildiği kadar nefretle Will'e baktı. Will şimdi iyi biri gibi görünebilirdi ama Shreveport'ta onu öldürmeyi denemişti. Yaptığının bedelini ödemeliydi.

Annesinin elini tutarken Jake kıpırdamaya ve yanmaya başladı. Elini çekip küçük izlere ve sonra şaşkınlıkla annesine baktı. Annesi onu neden yakmıştı?

Annesi de aynı şaşkınlıkla Jake'e bakıyordu. "Ne yaptın, Jake?"

"Hiçbir şey."

Gölgeler etrafında toplanırken bir adım geri çekildi. Gölgeler büyüyüp siyah bir dumanla dördünün etrafını sardı.

Will ve Aiden dehşetle etraflarına bakıyordu.

"Neler oluyor, Aiden? Will haykırdı.

"Bilmiyorum." Aiden endişeli gibiydi.

Jake güldü. O biliyordu.

Emma'nın yüzü solgundu. "Sen biliyorsun, değil mi Jake? Bu senin sürprizin. Neler oluyor?"

"Gölgeler bana yardım ediyor."

"Gölgeler mi?" Aiden sinirli görünmeye çalışıyordu ama gözleri Jake'e korktuğunu söylüyordu. "Onlar peri masalları, Jacob."

"Bunu etrafını saran siyah buluta söyle." Will haykırdı, ardından Jake'e baktı. "Gölgeler ne yapacak?"

"Hiçbir şey." Aiden gürledi. "Onlar kendi âlemlerine sıkışmış durumdalar ve bu binlerce yıldır böyle."

Jake, Aiden'a doğru bir adım attı. "Onlar seni öldürmeme yardım edecek ama önce başka bir şey yapmam lazım."

"Ne yapman lazım, Jake?" Annesinin sesi titriyordu.

Jake dimdik durdu, omuzlarını dikleştirip Will'e baktı. "Alex'i öldüren kişiyi öldürmeliyim. Hediye bana vermesinin koşulu buydu."

Annesi sırtüstü düşecekken Will ona doğru koştu.

Jake bir rüzgâr fırlatıp Will'i Emma'dan uzaklaştırdı. "Seni

öldüreceğim, Will. Annemi çaldın ve beni öldürmeye çalıştın.”

“Hayır, Jake! Durdur şunu!” Annesi bağırdı. “Will bütün zamanını seni bulmak ve korumak için harcadı! Aiden yalan söylüyor!”

Jake’in öfkesi içinde fırtına gürültüleri koparak büyüdü ve onu nefretle doldurdu. “Hayır! Will, Alex’i öldürdü! Alex’in gücünü ancak onu öldüren kişinin canını alırsam alabilirdim.”

Annesinin gözleri açıldı, elleri titriyordu. “*Nasıl yaparsın, Jake?* Böyle şeytani bir şeyi nasıl kabul edebilirsin?”

Annesi çok öfkeli ve canı yanmış gibiydi. Jake’in kendine olan güveninin bir kısmı zedelendi. “Seni korumak için kabul ettim. Seni korumak için güce ihtiyacım vardı.”

Emma dizlerinin üzerine çöktü. Will yeniden ona doğru koşarak onu kolundan yakaladı. “Bırak o gücü, Jake.” Will bağırdı. “Alex’in gücünü bırak! Ona ihtiyacın yok!”

Jake’in gücü hiddetle büyüdü. “Bırakmamı söylüyorsun çünkü beni öldürmek için güçsüz olmamı istiyorsun.”

“Hayır, Jake! Pişman olacağın bir şey yapmaman için bırakmamı istiyorum. Sana yalvarıyorum.”

“Sen bana ne yapacağımı söyleyemezsin! Ayrıca gücü bırakmıyorum! İşte o kadar!”

Will vahşi bir hayvan gibi gürledi. Su etraflarında bir halka oluşturarak döndü. Su parçaları bütün alana sıçradı ve Jake’in bedenine batıp vücudunu kanattı.

“Will! Dur!” Annesinin sesi suyun sesinin ötesine geçmişti ve su parçaları yeniden çeşmeye doğru dalgalandı. Emma, Will’e sarıldı ve kafasını göğsüne bastırdı. “Sorun değil. Planda küçük bir değişiklik.”

Aiden gülmeye başladı.

Jake’in öfkesi büyüdü. “Neden gülüyorsun?”

Aiden başını iki yana salladı. “Hâlâ anlamadın mı?”

“Neyi?” Jake’in göğsüne korku sıkıştı. Onun bilmediği ve diğerlerinin bildiği neler oluyordu?

Aiden gülmeye devam etti.

“Ne?” Gökyüzünde bir fırtına belirdi. Bulutlar birbirine çarpıp gürlüyordu.

“Görünüşe göre Alex’i kimin öldürdüğü konusunda yanılmışsın.” Aiden’in dudakları gülerek kıvrıldı. “Görünüşe göre *iki-miz* de yanılmışız.”

Jake nefesini tuttu, ardından şiddetli bir şekilde bıraktı. “Will, Alex’i öldürmedi.”

Aiden kıkırdadı. “Belli ki hayır.”

“Kim öldürdü?” Jake cevabı biliyordu.

Annesi.

Jake neye bulaşmıştı?

Panik Emma’nın kafasını işgal ediyordu ve hangi duygu ona, hangisi Will’e ait ayırt etmekte güçlük çekiyordu.

Jake ne yaptı böyle? Will, Emma’yı sımsıkı tutuyordu.

Jake’in yüzündeki öfke yerini dehşete bırakmıştı.

Eğer bunu yaparsa bir daha asla kendiyle barışamaz, Will. Bunu yapmasına engel olmalıyız.

Onu durdurabileceğimizi sanmıyorum. Kendisi bile durduramayabilir.

Zaten ölmüş olursam onun beni öldürmesine gerek kalmaz.

Hayır! Planımız bu değildi.

Daha önce ne planlandığı gibi gitti ki?

Jake’in yüzündeki acı Emma’nın yüreğini yaktı. Jake ne yap-

tığını fark etmemişti. Küçük bir çocuktu ve bilmesi gereken tek şey, ne yaparsa yapsın annesi onu hep sevecekti. Emma, Will'den bir adım uzaklaştı. "Sorun değil, Jake. Bilmiyordun. İyi bir şey yaptığını düşündün. Beni korumak istedin."

Jake'in gözlerinde yaşlar belirdi. "Gölgeler seni öldürmem gerektiğini söyledi."

İkimiz ölürsek o zaman geriye sen ve Jake kalırsın.

Emma, ne yapacaksın? Will'in sözleri dehşet doluydu.

Emma şaşırtıcı bir şekilde rahattı. Ölümü gelmişti ama en güzel sebep uğruna ölüyordu. Hayatında kendinden çok sevdiği iki insanın hayatını kurtarıyordu. "Jake, daha önce canını yaktığını hiç düşündün mü?"

Jake bakışlarını yere çevirdi. "Hayır."

"Sana sarılmak istiyorum. Lütfen."

Jake başıyla onayladı.

Will, Jake'e veda etmek istiyorum.

Aiden'a dikkat ederim.

Emma, Jake'in önünde diz çöktü ve yüzünü onun kulağına dayadı. "Sorun yok. Beni öldürmek zorunda değilsin," diye fısıldadı.

"Ama gölgeler dedi ki..."

"Şişşt..." Bir eliyle Jake'in başını kavradı, diğer eliyle sırtında daireler çiziyordu. "Aiden'la savaşıcağım ama sen sadece izleyeceksin."

"Aiden güçlü. Senden daha güçlü." Jake kaskatı kesildi. "Seni de öldürmesine izin veremem."

"Jake, gölgelerle yaptığın anlaşma Aiden'ı öldürmeden, ilk önce beni öldürmek üzerineydi. Anlaşmanın şartlarını bozmayacaksın."

"Ama eğer sen... bana kim bakacak?"

"Will. O sana göz kulak olacak."

Jake geri atıldı. “Hayır! O beni öldürmeyi denedi.”

Emma, dokunuşlarıyla Jake’i de yatıştırmaya çalışarak yumuşak bir sesle konuştu. “Hayır. Marcus yaptı. Will sana zarar vermesini hep engellemeye çalıştı.”

“Ama Will seni benden uzaklaştırdı.”

“Hayır. Will bütün zamanını seni arayarak geçirdi.”

Jake’in dudakları kararsızlıkla kıvrıldı.

“Will’i sevmeye çalışacağına söz ver. Sana ihtiyacı var. Sana söz veriyorum, o da seni sevecek.”

Jake’in gözlerinden yaşlar süzüldü. “Ama ben *seni* istiyorum.”

“Will benden sonraki en iyisi. Bana söz ver, Will’e bir şans tanıyacaksın.”

Jake başıyla onayladı.

Emma, Jake’i yanaklarından öperek ayağa kalktı.

Will, ben hazırım.

Will onu durdurmadan önce, Emma öfkesini buldu ve parlak bir ışıkla, alevler içinde parladı. Jake ve Will’in arasından geçerek Aiden’a doğru ilerledi. “Sevdiğim insanların hayatlarını mahvetmene izin vermeyeceğim, Aiden.”

“Sonuna kadar savaşacağız, Emmanuella. İyi olan kazansın.”

“Ben de bunu istiyorum.” Emma gücünü Aiden’a fırlattı ve Will de aynı anda sudan oklar gönderdi.

Onu öldürme, Will. Şimdi değil. Önce beni öldürmesi gerek.

Aiden gönderdikleri enerjiyi geri püskürttü ve yere elektrik verdi.

Bu elektrik, dedi Emma kendi kendine. Akımı hissetti ve gücü içine çekti. Ama Will de aynısını hissetmişti ve bu temas yüzünden irkildi. Emma yere yatıp Aiden’ın onu öldürmesini beklemeyecekti. Önce mücadele etmesi gerekiyordu. Emma hiçbir sonuç almadan Aiden’a sürekli ateşten enerjiler gönderdi.

Will kendini toparlayıp saldırıya geçti. *Ben onu zayıflatacağım. Onu öldürürsen belki de gücünü alırsın.*

O zaman öldürmek için daha güçlü olurum. Bırak da Aiden ve ben birbirimizi öldürelim.

Emma hiç durmadan alevler üstüne alevler gönderdi. Will de sudan oklarıyla Aiden'ı kapladı. Sonunda Aiden zayıflamıştı ama Emma'da sadece küçük sıyrıklar vardı.

Aiden umutla yükseldi. "Buna bir son vermenin zamanı geldi, Jacob!" Jake'e bir ateş topu fırlattı. Jake alev kütlesinden son anda sıyrıldı. "Benimle savaş, Jake!"

"Hayır!" Emma bağırды. Gaza gelen Jake gölgelerle yaptığı anlaşmayı unutup Aiden'a doğru rüzgâr üfledi. Rüzgâr etrafında dönerek bütün gücüyle Emma'ya çarptı ve Emma'yı gölgelerin kurduğu barikata çarptı.

Aiden, Jake'e saldırmaya devam etti. Jake kendini savundu ama gönderdiği bütün alevler veya rüzgârlar geri dönüp Emma'ya çarpıyordu. Gölge barikatından aşağı kayarken Emma güçsüzleştiğini hissetti. Gölgeler bedeninden geçerek Emma'nın kulağına yaklaştı. "Onun hakkından gelebilirsin." Gölgeler fısıldadı. "Yeterince gücün var."

"Ama yine de ölmem gerekecek." Belki de Emma yanılıyordu. Belki de bir kaçış noktası vardı.

"Evetttttt..."

Emma gölgelerin bu onaylamasını kabullendi. "Ama ben Aiden'ı öldürürsem, sonra Will veya Jake beni öldürmek zorunda kalacak. Onlara bunu yapamam."

"Güvennnnn bizetttt..."

Emma onlara güvenerek ne kaybedebilirdi? Şu anda ona yardım teklif eden bir tek onlardı. "Gücüm nerede? Nasıl bulacağım?"

“Gücün içinde.”

Will, Emma’nın önüne gelecek Aiden’in saldırmamasını engelledi.

Emma başını öfkeyle salladı. Hayır, haftalardır içindeki gücün ortaya çıkması için başka kaynaklar aramıştı ama orada değildi. Ve şimdi Will de ölmek üzereydi.

Will’in gücü Emma’nın bedeninden aktı, Emma’ya güç vererek yaralarını iyileştirdi. Emma aralarındaki bağlantıyı kesmeye çalıştı. “Yeter! Beni kurtaramazsın. Kendi gücüne ihtiyacın var.”

“Seni savunmalıyım, Emma. Duramam.”

“Kabul etmiştin.”

“Hayır, anlamıyorsun. Aramızdaki bağ yapıyor. Kendiliğinden sana akıyor.”

Emma, Will daha fazla zayıflamadan bunu durdurmak zorundaydı. Ayağa kalktı ve öfkesini bulup büyümesine izin verdi. Gölger Emma’nın etrafında gezinerek dondurucu bir soğukla Emma’yı kapladı. “Başka kaynak bul,” diye tısladılar.

“Başka kaynak yok!”

Will ve Aiden şaşkınlıkla Emma’ya baktı.

“İçinde. Hep oradaydı. Sadece açığa çıkarman gerek.”

Emma deli gibi ağlamak istiyordu ama gücünü bunun için harcayamazdı. Her zaman içinde olan güç kaynağı neydi?

Emma’nın gözleri karardı ve Güney Dakota’da Will’in ona gücünü kullanmayı öğrettiği görüntüsü gözlerinin önüne geldi.

“Belki de sinirden başka bir şeyi kullanabilirsin.”

“Ne gibi?”

“Sevgi gibi.”

Görüntü değişti. Şimdi, önceki gün Will’le otel odasında olduklarını görüyordu. Emma, Aiden’dan ne kadar farklı olduklarını söylüyordu.

“Belki de bizi kurtaracak olan şey bizim uğruna savaştığımız şeydir. Onlar hırs ve kontrol için savaşıyor Biz ise sevdiğimiz insanları kurtarmak için savaşıyoruz. Sonunda hangisi daha güçlü?”

Sevgi. Cevap sevgiydi. Öfke ve nefretle çok fazla zaman kaybetmişti, halbuki bunca zaman gerçek kilit noktası sevgiydi.

Emma, Jake’e ve Will’e olan aşkına odaklandı. Onları Aiden’ dan korumak için neler yapabileceğini düşündü.

Gücü parlamaya başladı.

Aiden şaşkınlıkla izledi ve Emma’ya büyük bir alev topu fırlattı. Emma kendini savunmadı. Bunu yapmak için ölüme yakın hissetmeliydi.

Emma! Will’in endişeleri Emma’nın kafasının içini doldurunca, aralarındaki bağlantıyı kesti. Will’in kollarında hissettiği sevgiyi düşündü. Hak ettiğinden çok daha fazla sevildiğini bilmenin mutluluğunu hissetti.

Aiden yeniden Emma’ya saldırınca Emma sendeledi. Güç yeterli değildi. Emma, Jake’i düşündü ve onu kucağına ilk verdikleri andan itibaren nasıl sevgi ve aitlik duygusu hissettiğini hatırladı. Hayatı boyunca onu korumaya ant içmişti. Ve öyle de olacaktı.

Emma’nın içindeki güç büyüdü, sıcak ve saf bir enerji vardı ama her nasılsa bunun yeterli olmayacağını biliyordu. Emma etraftaki elektrik ve enerji kaynaklarının da gücünü çekti ama hâlâ yeterli değildi.

Aiden yeniden saldırdı, gözleri neşeliydi.

Jake. Emma onun ve Will’in gücünü kullanabilirdi.

“Jake! Aiden’a saldır!”

Jake, Aiden’a bir rüzgâr yolladı. Emma bu enerjiyi çekip kendi gücüne kattı. Enerji dalgası gökyüzünde kayboldu.

Aiden, Emma’ya yeni bir enerji hamlesi yaptı ama Emma onun gücünü de içine çekti.

Aiden'in gözleri dehşetle açıldı ve ağzı açık kaldı.

Emma, ne yapıyorsun?

Onların gücünü alıyorum.

Aiden'in işini bitirmek için, içindeki her şeyi, tek bir zerre kalmayana kadar savurmalıydı.

Aiden'a doğru yürüdü.

Emma! Will bir adım yaklaştı.

Will, geride kal.

Emma, Aiden'in önünde durarak kollarını iki yana açtı. "Hadi durma, Aiden. İşte buradayım. Öldür beni."

Aiden'in gözleri kısıldı ve etrafını kızgın bir parıltı kapladı. Emma, Aiden'in gücünü çalmak için tuttu, göğsünde kıvranan ve durdurulamaz güçle harmanladı. Ardından büyük bir şiddetle gücünü saldı. Dört tane ateşten sütun birbirleriyle birleşti ve Aiden ile Emma'nın etrafında halka oluşturarak yandı.

"Anne!" Jake acı acı haykırdı.

Emma! Will, Emma'nın zihnine haykırdı. Sudan bir duvar etrafında aktı ama Emma ateşten sütunları bırakmadı. Ardından sütunlar tek bir ateş kütleli haline geldi ve Emma ile Aiden'ı içine aldı.

Emma, Aiden'in çığlıklarını duydu. Ateşin kendi bedenini yaktığı gibi Aiden'ı da yaktığını biliyorsun ama gölgeler Emma'ya asıldı ve ona buz gibi bir soğukluk verdi.

Seni seviyorum, Will. Seni her zaman seveceğim.

Emma'nın etrafını karanlık kapladı, Aiden'in çığlıkları durunca Emma onun öldüğünden emin oldu. İçindeki bütün gücü son damlasına kadar verdi ve boşlukta kayboldu.

Otuzuncu Bölüm

“Anne!”

Jake’in çığlığı Will’i girdiği şoktan çıkardı.

“Annnn-neeeee!”

Emma üzerinde tüten yangın dumanıyla yerde yatıyordu.

Tepelerindeki kubbe dağılmıştı, yıldızlar parlıyordu.

Emma başarmıştı.

Jake, annesine koştu. Ona defalarca haykırdı. Annesinin yanında dizlerinin üzerine düştü.

Will başını iki yana salladı. Kendini ve hislerini toplamaya çalışırken kesik kesik nefes alıyordu.

Emma başarmıştı.

Emma’nın kendini kurban etmesinin ağır yükü Will’i kedere saldı.

Sokak lambaları patlamıştı ama ay ışığı, Jake’in, annesinin üzerine uzandığını göstermeye yetti. Jake, Emma’nın siyah isli tişörtünü çekiştirerek annesini kaldırmaya çalışıyordu. “Anneciğim! Kalk! Anneciğim!”

Will kendini şokun etkisinden kurtardı. Emma azgın alevlerin içinde yanmıştı ve Jake şimdi annesinin ölü bedenine bakıyordu. Will, Irak'ta o kadar çok yanık beden görmüştü ki Jake'in, annesini bu şekilde hatırlamak istemeyeceğini düşündü.

"Jake!" Will, Jake'e doğru koştu, çocuğu alıp uzaklaştırdı ve gördüğü manzarada hayrete düştü. Kıyafetleri yanmış olsa da Emma'nın bedeninde tek yanık izi yoktu. Hızlıca göz atarak Aiden'ın da başka bir hikâye olduğunu onayladı.

Jake, Will'in arkasındaydı. Yüzü ıslı ve gözyaşlarından ıslaktı. "Kalkmayacak! Annem neden kalkamayacak?"

Emma sırtüstü, gözleri kapalı yatarken oldukça huzurlu görünüyordu. *Lütfen, Tanrım. Sana yalvarıyorum.* Will dua ederek parmaklarını Emma'nın boynuna götürdü ama nabzının atmadığını fark etti.

Öfkesi bir anda patladı. "Hayır, lanet olsun! Ben varken sen ölmemeliydin!" Will, Jake'i Emma'nın üzerinden çekti ve Emma'yı kollarına alarak çimenlik alana taşıdı. Başını geriye iterek solunum yolunu açtı ve üfledi, ardından kalp masajı yapmaya başladı.

Jake arkasında hıçkırarak ağlıyordu. "Anneciğim!"

"Bir, iki, üç, dört, beş." Will masajı yaptı, ardından tekrar ağzına üfledi ve yeni tura başladı.

Gökteki kubbe kaybolunca, insanlar çığlık çığlığa kaçışmaya başladı. Geriye kalan birkaç kişi Will ve Emma'nın etrafında bir halka oluşturarak onları izledi. Siren sesleri ve parlak ışıklar yaklaşıyordu. Will'in göğsüne keskin bir acı saplandı. Şaşkınlık ve panikle derin bir nefes aldı. Emma'yla olan bağı değişmişti. Bu ne anlama geliyordu?

Will, omzuna bir el dokununca sıçradı.

"Will, buradan gitmelisin." James arkasında diz çökmüştü. Sesi hafif ve duygusaldı.

“Nerede kaldın sen?” Will gözyaşlarını engellemeye çalışarak bağırdı. Kalp masajına devam ediyordu. Bırakmaya cesaret edemezdi.

“Etrafınızı şu koca kubbe sardığında geldim.” James ayağa kalkıp Will’in kolunu çekti. “Will, burada kalamazsın. Alan birazdan polislerle dolacak.”

Will başını iki yana salladı. “Emma’yı bırakmıyorum.”

“Bırakmanı istemiyorum zaten. Yanımıza alalım. Jake’i buradan derhal çıkarman gerek. Polisler çocuğun annesinin öldüğünü görünce sosyal hizmetlere teslim ederler. Bütün bu olanlardan sonra Jake’e bunu yapabilir misin?”

“Emma ölmedi.”

Jake, Emma’nın kolunu deli gibi çekiştiriyordu. “Anne! Uyan! Anneciğim, *lütfe*n!”

Will düşünmeye çalışıyor, ıstırap içinde boğuluyordu. *Emma!* Will, Emma’nın zihnine bağırdı.

“Will! Hadi!” James’in sesinde telaş vardı.

Will suni teneffüsü bırakıp Emma’nın yüzüne baktı. Genç kadın ne kadar da solgun görünüyordu. Kalp masajı işe yaramamıştı. Will ne yapacaktı?

James’in sesi yumuşaktı. “Will, senden onu bırakmanı istemiyorum. Emma’yı da alalım. Böylece hep birlikte buradan uzaklaşırız. Ama *şimdi* gitmeliyiz.”

Will kabul etti. Söyledikleri mantıklıydı. “Tamam, peki.” James hıçkırıklara boğulan Jake’i alırken, Will de Emma’yı kucağına alarak ayağa kalktı.

Bazı polis arabaları yaklaşık otuz metre ileriye yanaştı. Polisler arabalarından çıktı. James etrafı inceledi ve kalabalığı yararak, “Bu taraftan,” dedi.

James bir patika yol açıyor, Will de Emma'yı göğsüne bastırarak James'in açtığı yolu takip ediyordu. Bir kamyonetin önünde duran James arka kapıyı açtı, Jake hâlâ kucağındaydı. "Havaalannın kargo kamyoneti. İstersen Emma'yı arkaya yatırabilirsin."

Will kamyonete tırmanıp Emma'yı nazikçe kamyonetin zeminine yatırdı. Bedeninin bu kadar soğuk olması Will'i endişelendiriyordu. James kapıyı kapatarak Jake'i ön koltuğa oturttu. Arkasına dönen Jake, Will'in kalp masajına devam ettiğini görüyor ve bedeni ağlamaktan titriyordu. Will, Emma'nın cansız bedenine odaklanmışken, James sessizce arabayı sürdü.

James kamyonetin durdurulacağından ve arka kapısının açılacağından oldukça emindi. Will'in koluna elini koydu. "Will, o öldü."

"Hayır." Will başını iki yana salladı. Gözyaşları Emma'nın yüzüne aktı. Will'in kolları acıyordu ama durmayacaktı. Durmanın ne anlama geldiğini kabul etmek istemiyordu.

"Will. Yarım saattir aynı şeyi yapıyorsun. O öldü."

"Hayır."

"Anneciğim." Jake arka kısıma sürünerek annesinin yanında diz çöktü ve Emma'nın elini alarak göğsüne bastırdı. "Anneciğim. Lütfen."

Will topuklarının üzerine çöktü. Başını öne eğerken ıstırapla bağırdı. "Hayır!" Yeteri kadar denememişti. Yeniden masaj yapmak için Emma'nın üzerine eğildi ama James onu kamyonetten dışarı çekti.

"Will, çok üzgünüm."

Acı her yeri kapladı. Hayır. Emma'yı kaybedemezdi, her şey yolunda giderken Emma ölemezdi. Emma, Will'in onsuz yaşayamayacağını bilmiyor muydu? Kendini James'ten uzaklaştırmak is-

tedi ama James parmaklarını Will'in koluna kenetledi.

"Yapma, Will. Gitti."

Kamyonete doğru yığılan Will, hıçkırıklara boğuldu. "Benim yüzümden."

"Hayır. Jake yanında. Sen Jake'i kurtardın. Emma'mn istediği de buydu. Senden daima bunu istedi. Senin yüzünden olmadı."

"Ama onu kaybettim." Will'in dizleri tutmuyordu, James onu kolundan tutup ayağa kaldırdı.

"Çok üzgünüm."

Kamyonetin içinde Jake, annesinin göğsüne yaslanmıştı. Yürek burkan ağlaması küçük bedenini sarsıyordu.

Will derin bir nefes aldı. Kendini Jake için toplamalıydı. Will ruh eşini kaybetmişti, Jake ise annesini, dünyasının merkezini. "Jake, buraya gel." Will, Jake'in omuzlarından tuttu, onu Emma'dan uzaklaştırıp dışarı çıkardı. Jake'i kucağına alıp yere oturdu.

"Beni bırakıp gitti. Beni asla bırakmayacağına dair söz vermişti." Jake kafasını Will'in göğsüne gömdü, hıçkırmaktan nefes alamıyordu.

Will'in kalbi kederle yanıyordu. Emma, Will'i de bırakmıştı. "Annen seni bırakmak istemedi, Jake. Seni her şeyden daha çok seviyordu." Will, Emma'nın ikisini de çok sevdiğine emindi.

"Ben annemi istiyorum." Jake boğuk sesiyle inliyordu.

Will de hıçkırıklara boğuldu. O da Emma'yı istiyordu, Emma'yla birlikte ölmeyi istemişti ama Emma'ya bir söz vermişti ve sözünü yerine getirecekti. Bu çocuğun kılına bile bir daha asla zarar gelmeyecekti. Jake'in göğsündeki kafasını okşadı. "Ben buradayım, Jake. Seni asla yalnız bırakmayacağım."

Will etraflarına göz atınca, bir uçak pistinde olduklarını fark etti.

James, Will'in sorgulayan gözlerine baktı. "Arabayla üstesinden gelemezdim. Bu yüzden uçak kiraladım. Havalanmak için bizi bekliyor. Ne zaman hazır olursanız o zaman gideriz. Nereye gitmek istersiniz?"

Will'in yüreği paramparçaydı ama Jake için ayakta kalmalıydı. Bir plan yapması gerekiyordu ama buradan ne kadar uzaklaşabilirdi ki? Şu hayatta sevdiği tek insan arkasındaki kamyonette yatıyordu. "Bilmiyorum."

James, Will'in yanına çöktü. "Peşinde olan birileri var mı?"

Nefesini toplamaya çalışırken çenesi titriyordu. "Bilmiyorum... belki Warren. Alex'i öldürdük ama kimse bizim yaptığımızı bilmiyor."

"Aiden ve Raphael?"

"Öldüler. Marcus da öldü."

"Marcus kim?"

"Su elementi. Biyolojik babam." Şimdi bütün bunlar ne kadar da saçma görünüyordu.

James bir dakika durdu, ardından ayağa kalktı. "Arkadaşımın Missouri'de göl kenarında bir kulübesi var. Orayı kullanabiliriz. Birkaç gün orada kalıp olayları izleriz."

Jake'e bakan Will, James'in sözlerinin allak bullak olmuş beynine girmesine izin verdi. Saklanmak iyi bir fikirdi. Jake'in peşinde birinin olup olmadığını öğrenmek gerekiyordu. "Peki. Tamam."

"Yanına almak istediğin bir şey..." James'in gözleri kamyonete kaydı.

Will kederle birlikte müthiş bir koruma duygusu hissetti. Emma'nın cansız bedenini burada bırakma ve onu her an birinin bulacağı düşüncesi Will'in ruhunu paramparça etti. Kim bulurdu onu

burada? Emma'ya ne yaparlardı? Belki aralarındaki bağ yüzünden belki de Emma'ya olan aşkı yüzünden onu öylece bırakıp gidemezdi. Hayattayken Emma'yı korumuştı. Öldüğünde de koruyacaktı. "Onu burada bırakamam."

James şaşırmışa benzemiyordu. "Tamam, yanımızda götürürüz."

Will onu onayladı, boğazında yutkunamadığı bir yumru vardı.

"Birinin bizi takip etmesi ihtimaline karşı hızlıca gitmeliyiz." Yere eğilen James, yavaşça Jake'i Will'in kucğından aldı. "Gel buraya dostum. Uçak yolculuğı yapacağız."

"Jake gerilerek James'in kucğına çıkarken tekme attı. "Hayır! Will!"

"Will de bizimle geliyor. Anneni kamyonetten alacak."

James, Jake'i uçağı taşıırken Will de kollarında Emma'yla ilerliyordu. Emma'nın bedeninin soğukluğu ona bildiğı ama kabul etmediğı bir şeyi ispatlıyordu. Emma gerçekten ölmüştü.

Will buradan nasıl uzaklaşacaktı?

Otuz Birinci Bölüm

Emma kısa ve karanlık bir tünelin içinde, kafası karışmış halde ve sırtını taştan duvara dayayarak oturuyordu. Neredeydi? Korkması gerektiğini biliyordu ama bunun yerine müthiş bir üzüntüyle kaplanmıştı. Neden?

Gözünde anılar canlandı. Emma ölüydü.

Boşlukta hıçkırık sesleri yankılanıyordu. Emma birisinin ona seslendiğine yemin edebilirdi. Kafasını kaldırdı ve gözlerini kapatarak sese odaklandı. Birkaç saniye sonra hayal kırıklığıyla pes etti. Emma'nın hayalinde gerçekleşmişti.

Ne yapacağından emin olmayarak köşeyi döndü ve yolunu kapatan büyük bir kapıyla karşılaştı. Kenarındaki sürgüde asma kilit vardı. Emma kapıyı salladı, metal kilit kapıya vurarak gürledi ama kapı açılmadı.

Emma neredeydi?

Emma'nın etrafı bir halkayla çevrilmişti. Emma burada hapis kaldığını anladı. Gidebileceği tek yer arkasındaki kısa tüneldi. Yani hepsi bu muydu? Burası Emma'nın ahireti miydi? Emma yere

çöktü, bunu umursamayacak kadar kalbi kırılmıştı zaten. Bir du-man içine işleyerek bedenini ürpertti.

“Bu kadar kolay pes edeceğini bilmiyordum.”

Emma irkilerek kafasını kaldırdı ve odanın pek çok kapıyla çevrili olduğunu gördü. Açık kapılar içeriyi aydınlatıyordu, hepsi boştu ama birinin önünde, Emma’nın tam karşısında bir kafa fi-gürü duruyordu.

“Sen kimsin?”

Figür güldü. “Asıl soru, *sen* kimsin?”

Emma başını iki yana sallayarak alnını önündeki parmaklık-lara yasladı. “Bunu yapmayacağım. Yaşadığım şu son zamanlarda yeteri kadar saçma oyun oynadım.” Emma’nın söyledikleri kafa-sına dank etti ve güldü.

“Sen kimsin, Emma Thompson?” Bunu bir kadın sesi sordu.

Emma metal parmaklıkları tutarak ayağa kalktı. Göğsünü sinir kapladı. “Adımı biliyorsan ne diye kim olduğumu soruyorsun?”

“Adın Emmanuella Thompson, ama hayatın boyunca isminle savaştın. Peki, gerçekte *sen* kimsin? Bir isim taşımadan?”

Gerçekten de kimdi? Son altı yıldır kendini başka bir şekilde tanımlamıştı. “Bir anneyim.”

“Tamam, başka?”

Jake, onu tanımlıyorsa, Will de tanımlayabilirdi. Will için ne ifade ettiğini nasıl anlatabilirdi ve Will’in onun için ne ifade etti-ğini? “Bir ruh eşiyim.”

“Peki, bu iki rol arasında ortak olan ne?”

Emma başını iki yana salladı. Bunu çok geç öğrenmişti. Bütün bunların şimdi ne yararı vardı? “Sevgi. Ebedi sevgi.”

“Burada kalmak istiyor musun Emma Thompson, anne ve ruh eşi? Ebedi sevginin sahibi?”

“Başka bir seçeneğim var mı?”

“Evet.”

Sözcükler Emma’nın kulağına gelmeden önce taş duvarlara çarpıp yankılanıyordu. Emma parmaklıkları salladı. “O zaman gitmek istiyorum! Dönmek istiyorum.” Durdu. Figür burada kalmak isteyip istemediğini sordu. Bu da Aiden’in akıl oyunları gibi bir şey olabilir, buradan çok çok daha kötü bir yere gidebilirdi. “Nereye gidebilirim?”

“Will ve Jake’e.”

Emma nefesini tutup dikkatle geri verdi. “Şartı nedir?”

Boşluktan bir kıkırdama yayıldı. “Dersini almışsın.”

“Her şeyin bir bedeli olduğunu öğrendim. Bunun bedeli nedir?”

“Bana yardım etmek.”

Emma figürü inceledi ve fazla umutlanmamaya çalıştı. “Nasıl yapacağım?”

“Beni özgür bırakman gerek.”

Emma acı bir gülümsemeyle içinde olduğu hücreye baktı. “Kendim tutsakken senin özgür kalmana nasıl yardım edebilirim ki?”

“Yapabilirsin. Bu güce sahipsin.”

Bu kesin bir tuzaktı. “Diyelim ki yardım ettim, seni dışarı çıkardım. Ben de Jake ve Will’e kavuştum. Yine de ölü mü olacağım? Yoksa bir hayalet mi?”

“Hayır, gayet canlı olacaksın. Sen ve bebek.”

Emma içgüdüsel olarak karnına dokundu. “Bana nasıl geri döneceğimi söyleyeceksin?”

“Evet.”

Emma sakinliğini koruyordu. Bu yaratıklarla anlaşma yapıp mutlu mesut bir şekilde yoluna gidemeyeceğini çok iyi öğrenmişti. Her zaman bir şartı vardı.

Ya, Will ve Jake’e geri dönebilirse? Ya bebeği kurtarabilirse?

Nasıl reddedebilirdi? Bakışları figüre kaydı. Maskenin altında kim saklıydı? Emma öğrenene kadar bir karar vermezdi. “Sen kimsin? Tanıyor muyum seni?”

“Beni tahmin ettiğinden daha iyi tanıyorsun. Yürüdüğün yolu açan benim.”

Emma’nın sesi bir fısıltıyla çıktı. “Sen kimsin?”

Ama Emma kim olduğunu biliyordu. İnce bir el, üzerindeki örtüyü açmadan anlamıştı. Kadını kafasını kaldırırken de kim olduğunu biliyordu. Emma kendi yüzüyle karşılaştı; daha genç ve narın haliydi.

“Emmanuella.”

Dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme oldu ama gözleri acıyla doluydu. “Bana yardım edecek misin?”

“Yardım etmeyi kabul edersem?”

“Birbirimizden pek de farklı değiliz. İkimiz de sevdiğimiz insanlarla birlikte olmak istiyoruz.”

Emma nefesini tuttu. “Raphael.”

Emmanuella’nın gözleri parladı ve yaşlarla doldu. “Evet.”

Raphael sevmeye değer biri gibi görünmüyordu ama kimin yargılamaya hakkı vardı ki? James de Emma’nın sevmeye değmediğini düşünüyordu. “Tamam, kabul ediyorum. Şimdi ne olacak?”

“Değişir.”

“Neye göre?”

“Will ve Jake’e.”

“Will ve Jake’le ne alakası var?” Emma onlardan ayrı düşmüştü. Onların da Emma’ya katılmasını mı bekleyecekti? Aynı hücreyi mi paylaşacaklardı? Hayır, Emmanuella, onun döneceğini söylemişti.

“Onların seni geri alacak gücü var, ama sadece çok kısıtlı zamanları var. Burada zaten fazla vakit kaybettin.”

“Peki nasıl işe yarayacak? Ne yapacağım?”

“Üçünüz birlikte çalışmalısınız. Sen ve Will aranızdaki bağı kullanacaksınız ve Jake de gölgelerin ona verdiği işareti kullanacak. Kapıyı açmak için gölgelerin gücünü kullanabilir.”

Emma’nın ağzı açık kaldı. “Ne yapacaklarını nereden bilecekler?”

“Sadece sormaları gerek.”

Nasıl sorabilirlerdi?

“Will seni duyabilir ama aranızdaki bağ değişmeye başladı.”

“Sonsuza dek bağlı olduğumuzu düşünmüştüm. Ölümde bile. Değiştiğini nereden biliyorsun?”

Emmanuella elini kaldırıp Emma’yı işaret etti. “Parıltın. Buraya ilk geldiğinde parlaklığın ikinizden de eşit derecede barındırıyordu ama Will’in mavisini kayboluyor ve senin kırmızılığın artıyor. Aranızdaki bağ sizi sonsuza dek bağlayacak ama gücü zayıflıyor. Will’in sensiz hayatta kalması için bu gerekli.”

Etrafindaki parıltıyı daha önce hiç fark etmemişti, çünkü hiç bakmamıştı. Bedenine bakınca kendini saran kırmızılığı ve azalan maviyi gördü. “Ne yapmam gerek?”

“Onunla konuş. Jake’in kapıyı açması gerektiğini söyle.”

Emma’nın içini korku kapladı. Bu kadar kolay olamazdı. Keşsin bir bedeli olmalıydı. Ya dünyaya korkunç bir bela salıverirse? Kansas City’deki adam dünyanın sonunun geldiğini duyurmuştu. Ya bu sondan bahsediyorsa?

“Emma!”

İki seçenek. Oldukça kolay görünüyor. “Ya işe yaramazsa? Ya Will’le aramızdaki bağ çok zayıfsa?”

“Denemezsen asla bilemezsin.”

Bencilce ya da değil. Bunu yapmazsa sonsuza dek pişman olacaktı. *Will!* Emma sessizce dinledi ve yeniden seslendi. *Will!*

Buradayım! Beni duyabiliyor musun?

“Zamanın daralıyor! Will’in ışığı solmak üzere. Tahmin ettiğimden daha hızlı gerçekleşiyor.”

“Hayır.” Will’e ulaşmak zorundaydı. *Will! Buradayım! Geri gelebilirim ama bana yardım etmen gerek!*

Hiçbir cevap gelmedi.

Will’e ulaşmasının bir yolu olmalıydı. İkisinden daha güçlü bir şey.

Aralarındaki bağ kilit noktasıydı. Birleşme sözlerini söyledikten sonra Will’e ulaşmayı denemek daha doğru olacaktı. Gözlerini kapatarak ikisini birbirine bağlayan yemin sözlerini tekrarladı.

Will, Emma’nın sesini duyduğunda neredeyse uçağa biniyordu.

*Yıldızların son ışığı kalıncaya dek
Kalbimi senin kalbinle birleştiriyorum...*

Birleşme sözleri. Kederden hayal görüyor olmalıydı.

Ama onları bağlayan sözler devam ediyordu. Ölümde ve yaşamda. Sonsuza dek birleşmişlerdi.

Will durup sözleri kafasında tekrarladı.

*Sonsuzluğa giden ebedi bir yolda
Ve ruhlarımızla gücümüzü kırılmaz bir zincirle dağlıyorum*

Birleşmeleri kilit noktaydı.

*Yaşamda ve ölümde ve her ikisinin arasında geçen her şeyde
Sonsuza dek senin olmaya yemin ediyorum*

“Sanırım onu geri getirebilirim! Zihnimde Emma’yı duyuyorum.”

James küçük uçaktan kafasını çıkardı. “Will, kendine bunu yapma. Yeterince denedin, dostum. Emma öldü.”

“Hayır. Hayır, ben sadece kalp masajını denedim. Aramızdaki bağı kullanmam lazım. Bir yaşamda ve ölümdede birleştik. Belki de ona ulaşabilirim. Belki onu geri getirebilirim.”

Jake, James’in oturttuğu yerden fırladı ve elinden kurtularak Will’e koştu.

James aşağı indi ve sesini alçalttı. “Will, Jake’e bunu yapma. Onu ve kendini fazla umutlandırma.”

“Hayır, Emma’yı duydum.”

“Sadece duyduğunu *düşünüyorsun*.”

“Annemi kurtarmayı denemek istiyorum.” Jake gözlerini kısıtı ve tıpkı Emma’nın kafasını toplarkenki haline benzedi.

James başını iki yana salladı. “Ne yapmak istiyorsun?”

“Bilmiyorum.” Bütün bunlar harika bir fikir gibi görünüyordu ama Will gerçekten de ne yapması gerektiğini bilmiyordu. “Kolyesi sende mi?”

“Evet.” James cebinden kolyeyi çıkardı.

“Kolyeyi Emma’ya takmama yardım et.” Will, Emma’nın başını kaldırdı ve James kolyeyi birleştirdi. Emma’yı yere yatırdı, kolye boynundaydı.

“Peki, şimdi?”

Will elini tuttu, sinirliydi. “Bilmiyorum. Belki de birleşme sözlerini sesli söylemeliyim.” Emma bu sözleri içinden söyleyerek birleşmişti ama Will bunu görmezden geldi.

“Tamam.”

*Zamanın başladığı andan
Yıldızların son ışığı kalıncaya dek*

Emma'nın kolyesi parladı.

"İşe yarıyor," diye fısıldadı Jake.

"Henüz değil." Will başını iki yana salladı. "Yeterli değil." Will gücünü ateşledi, o an etrafında berrak bir beyazlık oluştu. Topraktaki su fokurdadı ve gökyüzüne birkaç su fışkırdı.

James arkaüstü yere düştü. "Vay canına."

"İşe yarıyor." Emmanuella'nın sözleri dua eder gibi çıktı.

Emma'nın gözleri kapalıydı, açarsa bağlantı gider diye korkuyordu. "Yeterli değil."

"Kilidi açması için Jake'e ihtiyacın var. Ama Will'le olan bağın zayıflıyor. Zamanın azalıyor, Emma."

Kolyenin parlamasına rağmen Will, Emma'yı hissedemiyordu. Sesinden sadece küçük cızırtılar duyuyor ve bunun hayal mi olduğunu merak ediyordu. Will'i endişe sardı ama bir kere daha denemek için odaklandı. "Hâlâ yeterli değil." Jake'in umut dolu gözlerine baktı. "Jake. Yardım edebilir misin?"

"Gölgeler! Bana gelin!" Jake bağırdı. Gölgeler Jake'e doğru süründü, yaklaşırken dans ettiler. "Gücünüze ihtiyacım var." Tişörtünün altındaki işaret parladı ve iç içe gelmiş iki halka beyaz ışıkla meydana çıktı. Jake, Emma'nın diğer elini tuttu.

"Yaşamda ve ölümden ve her ikisinin arasında geçen her şeyde"

Sonsuza dek senin olmaya yemin ediyorum."

Beyaz ışık Emma'nın kolyesine akarak gökyüzüne fırladı.

Emma, lütfen. Bana geri dön. Sana ihtiyacım var Will son gayretle gücünü Emma'ya gönderdi.

"İşe yarıyor." Emmanuella bağırdı.

Emma'nın bedeni alev almıştı. Gözlerini açarak etrafını saran capcanlı kırmızıya baktı. Ardından beyaz parlak bir ışık onu boy-nundan vurdu ve kapıdaki kilide fırladı.

Onu eline alan Emma, kolyesiyle karşılaştı. Kolyeyi nasıl almıştı?

Kapıyı salladı. Kilit beyaz ışıkla parıldasa da hâlâ kilitliydi. "Açık değil."

"Kapıyı açmak için Jake'e ihtiyacın var."

Emma gözlerini kapattı. İçindeki Will'e duyduğu aşka ve güce odaklandı. *Çok yakınız, Will. Ama zamanımız yok. Jake'e kapıyı açmasını söyle.*

Emma?

Emma'nın gözleri yaşlarla yandı. Will onu duymuştu. *Jake kapıyı açmalı. Ona kapıyı açmasını söyle!*

Will'in kafasının karışıklığını hissetti ve anladığından emin değildi.

"Will'in ışığı soluyor, Emma! Acele etmeleri gerek!"

Will!

Hiçbir cevap gelmedi. Will'i duyamıyordu.

Beyaz ışık soldu.

"Olamaz!" Emmanuella haykırdı. "Çok geç kaldın."

Beyaz ışık soldu ve Will'in gözleri aralandı. "Jake, daha fazlasına ihtiyacımız var."

Jake'in kalbi patlayacak gibiydi. Başını iki yana sallarken gözyaşları yüzünden zar zor görebiliyordu. Daha fazlası yoktu ama nereden alacağını biliyordu. Dizlerinin üzerine tırmanıp havaya seslendi. "Gölgeler! Bana annemi kurtarmam için söz verdiniz! *Bana sözünüz var!*"

Yerdeki küçük ışık parçası gözleri kör edici parlaklığa ulaşmaya dek büyüdü. Siyah bir gölge onlara doğru ilerledi.

Will nefesini tuttu. "Jake..."

Jake gözlerini gölgeye dikti. İhanet ettiği için kızgındı. "Bize yardım edebilir."

Siyah nokta Jake'in önünde durup yerden yükseldi.

Will uzanıp Jake'i geri çekmek istedi ama Jake onu geri itti. "Hayır, bize yardım edebilir." Dikkatini önündeki yaratığa veren Jake gözlerini kıstı. "Beni tuzağa düşürdün."

"Hediyeni sen kabul ettin. Şartlarını biliyordun."

"Annemi kurtarmamda bana yardım edeceğine söz verdin ama yapmadın. Sen bir yalancısın. Tıpkı Aiden gibisin."

Will gergindi, parmaklarını Jake'in koluna iyice bastırdı ama gölge figürü sessizliğini sürdürdü.

"Annemi geri getirmem gerek."

Gölge sessizce onayladı. "Bir bedeli var."

"Nedir?" Jake bu sefer de tuzağa düşmek istemiyordu.

"Gerçek elementler artık yok. Sen onların yerini almalısın. Sen, Hava elementisin. Will ise Su. Annemi kurtarırsan o da Ateş olacak. Bebek, kız kardeşin de Toprak elementi olacak. O doğana kadar birisi

onun yerini almalı.” Gölge bir parmağını Jake’e doğru kaldırdı. “Şartı basit ama önemli. Ölümsüz elementlerin zamanı geçti. Anneni geri getirirsen ölümsüzlüğe dair her şey son bulacak. Sıradan insanlar gibi olacaksınız. Element gücün ise ölmeden önce birine devretmen gereken bir güç olacak sadece.” Jake omzunun üstünden Will’e baktı.

Will, Jake’e yaklaştı. Gözleri endişeliydi. “Sana sonsuza dek yaşayamayacağını söylüyor. Hiçbirimiz yaşayamayacağız. Annen öldürmeseydi Aiden sonsuza dek yaşayacaktı, ama sen yaşlanacaksın ve normal insanlar gibi öleceksin. Anneni kurtarmak için ödemen gereken bedel bu.”

“O zaman yapacağım.”

Will’in dudakları kıvrıldı. Hem bitkin hem de umutlu görünüyordu. “Ben de bunu yapmanı isterdim ama sana izin vermeli miyim bilmiyorum. Bu bir gün öleceğin anlamına geliyor.”

“Ama kabul etmezsem annem ölmüş olacak.”

Will omuzlarını silkti, sesi cızırtılı çıktı. “Evet.”

Jake öfkелendi. “Soruyu *bana* sordu. Sen karar vermiyorsun.” Jake gölgeye döndü. “Kabul ediyorum. Ne yapmam gerek?”

Gölge onayladı ve Jake tam olarak bir ağız göremese de onun güldüğünü düşündü. “Elini annenin kalbine koy ve kilidin açıldığını düşün.”

“Hangi kilit?”

“Anneni senden ayıran kilit.”

Jake kabul etti. “Tamam.”

“Will de yardım etmeli.”

Will elini Jake’in elinin üstüne koydu.

“O zaman başlayalım.”

* * *

Emma parmaklıklara yaslandı. “Onları kaybettim.”

Emmanuella’nın hücrelerinden acı bir çığlık geldi.

O da kendininkini kaybetmişti.

Emma parmaklıklarda aşağı doğru kayarken kolyesinden bir ışık yükselerek boynunu yaktı. “Çalışıyor,” diye fısıldadı.

Yayılan ışık hücreyi aydınlattı ve Emma’nın kapısının kilidi gıcırtyla açıldı. Emma yuvarlak yaşlarla bezeli yolda yavaşça ilerledi, gözlerini ileri dikti ama ne yaptığından emin değildi. Tüneldeki bütün kapılar açılmıştı, şimdi nereye gitmesi gerekiyordu?

“Emma!” Emmanuella kapıda durmuş, parmaklıklara sarılmıştı. “Beni serbest bırakman gerek.”

Emmanuella’yı dışarı çıkarmayı kabul etmişti ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

“Emma, lütfen!”

Emma’nın göğsündeki kolyeden bir beyaz ışık daha süzüldü ve Emmanuella’nın kapısının kilidine çarpıp kilidi yere düşürdü. Odayı bir duman kapladı ve Emma tedirgin edici duygular hissetti. Bir şey yerinde gitmiyordu.

Kapıyı geriye iten Emmanuella dışarı fırladı, yüzü mutluluktan parlıyordu. “Başardın!” Arkasını dönerken bacağındaki ipler sallanıyordu. Bir anda durdu ve Emma’ya sınıksız sarıldı. “Teşekkür ederim!”

Emmanuella geri çekilip Emma’nın omuzlarını kavradığında, Emma hiçbir şey yapmadığını söylemek üzereydi. Emmanuella, onun gizlerinin içine baktı ve o an dudağında bir gülümseme belirdi. Gözleri korkutucu bir şekilde parlıyordu. “Unutma, her şey görüldüğü gibi değildir.”

Ve sonra her şey karardı.

* * *

Parlak ışık soldu, Emma hâlâ tepkisiz bir şekilde yerde yatıyordu. Çok yaklaşmışlardı. Onu kurtarmaya yetmedi mi? Gölge figürü kayboldu.

Will, Emma'nın elini tutup sıkı. "Lütfen, Emma. Bana geri dön."

Emma'nın bedeni kıpırdadı, ardından titredi. Soluk alan Emma nefessiz kalmıştı.

"Anne!"

"Yok artık." James homurdandı ve birkaç adım geri çekildi.

Emma'nın gözleri açıldı, Will'e zayıf bir şekilde gülümsedi. "Başardın. İşe yaradı."

Will, Emma'yı kollarının arasına alarak yüzünü omzuna gömdü. "Bir daha sakın bana bunu yapma."

"Yakın bir zamanda bir daha ölmeyi planlamıyorum." Kolunu Jake'e doladı ve onu kucağına doğru çekti.

"Seni yeniden görmek güzel, Emma."

Emma döndü ve gözleri şaşkınlıkla aralandı. "James, gelmişsin." Eli Jake'ten uzanıp kolyesini yakaladı. "Getirdiğin için teşekkür ederim."

"Bana *uşak* diyebilirsin." Gülümsedi. "Neredeyse vazgeçiyorduk."

Will tek kaşını kaldırdı. "Biz mi?"

James hafifçe omuzlarını silkti. "Buradan gerçekten gitmemiz gerekiyor."

"Bir dakika daha." Will, Emma'nın hemen ayağa kalkmasını istemiyordu.

Emma'nın onu saran kolu sıkılaştı. "Beni nasıl kurtardınız?"

“James kolyeyi getirdi, Jake ve ben de güçlerimizi kullandık ama asıl işi gölgeler yaptı. Jake onları yardım etmeye ikna etti.” Emma’nın yanaklarına yapışan saçlarını eliyle taradı. “Nasıl bir yer... neredeydin?”

“Soğuk ve korkutucu. Hapishane hücresi gibiydi. Kolyemden bir ışık yayılıp kilidi açtı.”

“Tanrı’ya şükür.”

“Orada başka biri daha vardı.”

Will sormaya çekindi. “Kim?”

Emma, Will’in yüzüne baktı. “Emmanuella. Size ulaşmamı söyleyen kişi oydu. Beni neyin kurtarabileceğini o söyledi.” Gülümseyerek Jake’in başını öptü. Gülümsemesi solarken Will’e baktı. “Bana ancak onu serbest bırakırsam yardım edeceğini söyledi. Sevdiği kişiyle olmak istediğini söyledi.”

“Raphael?”

Emma onayladı. “Benim kilidim kırıldıktan sonra onunki de kırıldı.” Emma durdu. “Emmanuella çok sevindi ve bana sarıldı, sonra yüzüme tuhaf bir şekilde baktı. ‘Her şey görüldüğü gibi değildir,’ dedi. Sonra kendimi burada buldum.”

“Ne demek istemiş olabilir?”

“Hiçbir fikrim yok.”

James arkasına bakarak bağırdı. Omzuna bakmaya çalışıyordu. “Lanet olsun!”

Will’in kalbi panikle sıkıştı. “Ne oldu?”

“Bende bir işaret var. Ağaç gibi görünüyor.”

Will inanamayarak güldü. “Toprağın geçici koruyucusu belli oldu. Bebek doğana kadar.” Emma’ya döndü. “Bebeğimizin cinsiyetini biliyorum. Kız mı erkek mi olduğunu bilmek ister misin yoksa

sürpriz mi olsun? Ama seni uyarmalıyım. Bu ikisi de bebeğin cinsiyetini biliyor ve ne kadar saklayabilirler bilmiyorum.

James omzundaki işarete takıldı. “Geçici koruyucu mu? Kabul etmiyorum!”

Emma gülümsedi. “Söyle.”

“Sanırım pembeden hoşlanıyorsun.”

Emma kolunu Will’e doladı ve onu dudaklarından öptü. “Eve getireceği erkekler için şimdiden üzgünüm.”

Will güldü.

James omzunu ovalamaya devam ediyordu. “Hayır, Will. Bu hiç komik değil. Bana lanet olası kolyeyi getirmemi söyledin. Toprak elementi olmayı kabul etmiyorum!”

Will ayağa kalkarken Emma’yı da kaldırdı. “Hiçbirimiz bunu istemedik, James. Bize zorla verildi. Kulübümüze hoş geldin.”

“Üyeniz olmak istemiyorum.”

Emma, Jake’i uçağa bindirdi. “Çok geç, James.”

“Benim hiç söz hakkım yok mu?”

Will başını iki yana salladı. “Uçağa bin ve uç, James.”

James uçuş kabinine geçerken sessizce küfürler savurdu.

Jake, Emma’nın yanında oturuyordu ve başı annesinin kucağındaydı. Emma’nın parmakları Jake’in kıvrıkcık saçlarında geziyordu. Bakışlarını Will’e çevirdi, gözleri aşktan parlıyordu.

“Şimdi ne olacak, Will? Şimdi ne yapacağız?”

“Şimdi, kalan hayatımıza başlayacağız.”

Emma, Will’in dudaklarını kendi dudaklarına çekti. “Bu hoşuma gitti.”

**** SON ****

Mandorla Hakkında

Serinin üçüncü kitabının ardından bir kitap daha geleceğini anlayınca, hemen yeni bir sembole ihtiyacım olduğunu fark ettim.

Eski Germen alfabelerini araştırırken pek çok seçenek buldum. Asıl düşüncem iç içe geçmiş iki üçgen kullanmaktı. Elementlerin özelliklerini yazarken Platon'un elementlerle ilgili felsefesini inceledim. Platon elementleri sembollendirmişti: ateş, ters üçgen; su, düz üçgen. Emma ile Will birleşince sembol olarak iç içe geçmiş üçgenleri kullanmak mantıklı olurdu.

Ama daha detaylı araştırınca Mandorla'yla karşılaştım. İtalyancada "badem" anlamına geliyordu. Hristiyanlıkla ilişkilendirilmesine rağmen kökeni çok daha eskiydi.

İki halka zıtlıkları simgeliyordu ve badem ikisinin birleşimiydi, ayrıca "kalan" olarak da adlandırılıyordu. Badem genellikle cennet ve cehennemi, yaşamı ve ölümü simgeler ama aynı zamanda ruh ve beden, erkek ve kadın, bilinen ve bilinmeyen anlamlarına da gelir.

Gölge ve ışık.

Jake, Emma'yı kurtarmak için iki dünyayı birbirine karıştırdı. Bu birleşim iyi mi yoksa kötü mü oldu?

Teşekkürler

Bu kitaba başladığımda korktum ve elim ayağıma dolaştı. Bu, mükemmel bir serinin son kitabıydı ve okuyucularımı hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Şükürler olsun ki etrafımda bana benden daha çok güvenen insanlar vardı. *Son Karşılaşma* 'yı yazarken beni asla yargılamayan ve hakkını veren eleştirmen ortağım Trisha Leigh'e binlerce teşekkürler. Ayrıca gelişim editörüm Alison Dasho'ya ilk taslağı okuyup beni kovmadığı için teşekkürler. Sorunlu kısımları işaretledi ve *Son Karşılaşma* 'yı daha iyi hale getirmemde bana harika fikirler verdi. Ağustos ayında üç hafta boyunca kitabın dörtte birini yeniden yazmaya çalışırken ve kitaba on beş bin kelime ekleme yaparken bana destek oldu ve mükemmel YouTube videoları hazırladı.

Son Karşılaşma 'nın, beta okuyucularımın geri bildirimleri olmadan bir sonu olamazdı. İlk sonu beğendiler ama bir şeyin eksik olduğunu düşündüler. Randy Underwood, Anne Childon, Rhonda Cowsert, Weny Webb ve Janelle Alexander'a geri bildirimlerinde dürüst oldukları için teşekkür ederim.

Branli Caidryn'e binlerce teşekkür ederim. Sürekli, *bu, İs-*

panyolcada nasıl söyleniyor? diye sorarak kafasını ütüledim ama hâlâ benimle arkadaş kalmaya devam etti.

Ayrıca, zaman zaman huysuz ve stresli bir anneye katlanıp beni hâlâ sevdikleri için çocuklarıma teşekkür ederim. Onlara *Son Karşılaşma* 'yı yazarken ve zavallı Jake'e eziyet ederken, çocuklarımmın yaz tatili için yanımda olmaları tesadüfı beni deli ediyor dedim. Bu onlara söylediğimdi...

Hata düzelticilerim Christine Wilmsen ve Kristen Yard'a güzel görünmemi sağladıkları için teşekkür ederim.

Ve son olarak, seriyi seven ve sonuna kadar benimle gelen bütün okuyucularıma teşekkür ederim. Ne yolculuktu ama!